

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

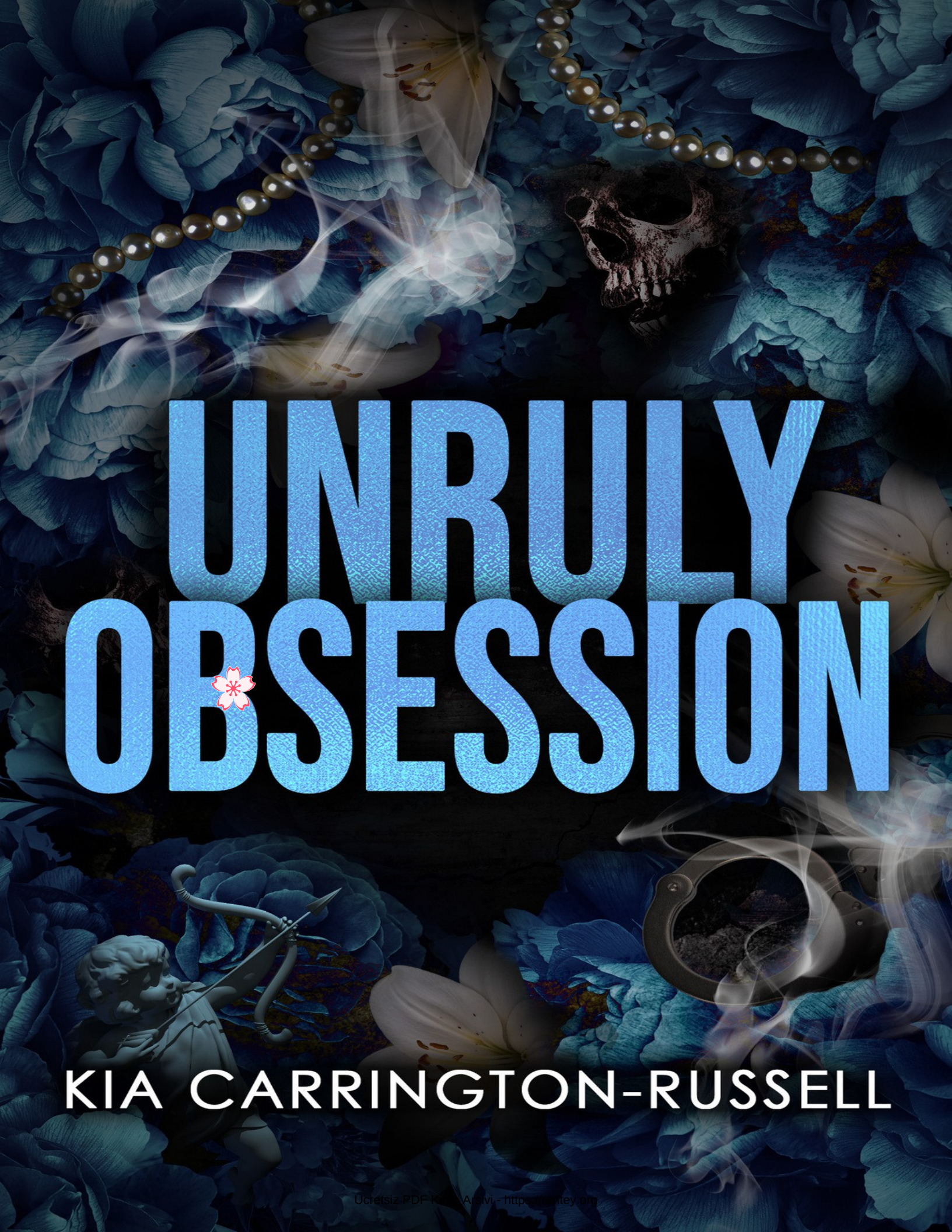
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

UNRULY OBSESSION

KIA CARRINGTON-RUSSELL

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

UNRULY OBSESSION

*Koruyup kollayabilecek, ama aynı zamanda sana itaat etmeni
sağlayacak ve sonra da iyi bir kız olduğun için seni övecek bir erkek
isteyenler için,*

*Bu tam size göre.
(Yaramaz bir kız olsan bile.)*

İÇİNDEKİLER

UYARI

Bölüm 1

Bölüm 2

Bölüm 3

Bölüm 4

Bölüm 5

Bölüm 6

Bölüm 7

Bölüm 8

Bölüm 9

Bölüm 10

Bölüm 11

Bölüm 12

Bölüm 13

Bölüm 14

Bölüm 15

Bölüm 16

Bölüm 17

Bölüm 18

Bölüm 19

Bölüm 20

Bölüm 21

Bölüm 22

Bölüm 23

Bölüm 24

Bölüm 25

Bölüm 26

Bölüm 27

[Bölüm 28](#)

[Bölüm 29](#)

[Bölüm 30](#)

[Bölüm 31](#)

[Bölüm 32](#)

[Bölüm 33](#)

[Bölüm 34](#)

[Bölüm 35](#)

[Bölüm 36](#)

[Bölüm 37](#)

[Bölüm 38](#)

[Bölüm 39](#)

[Bölüm 40](#)

[Bölüm 41](#)

[Bölüm 42](#)

[Bölüm 43](#)

[Bölüm 44](#)

[Bölüm 45](#)

[Kia Carrington-Russell'ın diğer
eserleri Yazar hakkında](#)

UYARI

Bu kitap yetişkinlere yönelik dil ve müstehcen sahneler içermektedir ve rahatsız edici bulunabilir. Bu kitap sadece yetişkinler için yazılmıştır.

KİTAP TANITIMI

Lily

İtalyan mafyasıyla bir ilişkim olacağını hiç düşünmemiştim.

Onlarla olan ilişkilerim beni bir hedef haline getirdi, bu yüzden en acımasız adamlarından birini korumam olarak atadılar.

O benim erkek arkadaşım gibi davranıyor, ama

Lorenzo Moretti gibi soğuk kalpli bir adam yüksek sosyeteğe uygun değil ve babamın onayını asla alamayacak.

Daha da kötüsü, benim sırlarıma, kalbime ve kurduğum görünüşte mükemmel hayata çok yaklaşıyor.

Lorenzo

Lily Taylor, şimdiye kadarki en zorlu görevim.

O şımarık, yaramaz ve hayatımı cehenneme çevirmeye kararlı. Ama onun kıvrımları ve keskin dili dikkatimi dağıtırken, odaklanmamı zorlaştırıyor.

Onun güvenliği benim önceliğim.

Ve bu güvenliği tehlikeye atan herkesi ortadan kaldırmaya hazırım, babası bile olsa.

Telif hakkı © 2025 Kia Carrington-Russell

Tüm hakları saklıdır.

Kia Carrington-Russell'ın bu eserin yazarı olarak tanımlanma hakkı, *2000 tarihli Telif Hakkı Değişikliği (Manevi Haklar) Yasası* uyarınca kendisi tarafından ileri sürülmüştür.

Bu yayın (veya herhangi bir kısmı), yazarının önceden yazılı izni olmaksızın, herhangi bir kişi veya kuruluş (Google, Amazon veya benzer kuruluşlar dahil) tarafından herhangi bir biçimde (elektronik, dijital, optik veya mekanik) veya herhangi bir yolla (fotokopi, kayıt, tarama veya başka bir şekilde) çoğaltılamaz, aktarılamaz, kopyalanamaz, saklanamaz, dağıtılamaz veya başka bir şekilde kullanıma sunulamaz.

Bu eser kurgusal bir eserdir. Gerçek kişiler, yerler veya olaylarla benzerlikler tamamen tesadüfidir.

1

LILY

Güneş tenimi öperken, gözlerimi kapatıp anlık özgürlüğün tadını çıkarırım. Okyanus ferahlatıcı bir koku yayar, kum ve esinti duyularımı uyandırırken, Manhattan'daki hayatımın yavaş yavaş içine sızan kaostan uzaklaşarak İtalya sahilinde bu anın tadını çıkarırım.

Babamın son zamanlarda çiçekçilik işimi kapatmam ve evlenmek için ideal bir eş bulmaya odaklanmam konusunda bana baskı yapması aklıma geldiğinde, içimden derin bir iç çekiş geliyor. Onun sözsüz planına uymam bekleniyor.

Karşı gelme.

Söyleneni yap.

Uslu bir kız ol.

Tüm bunlara alışmıştım, ama artık uymak gittikçe zorlaşıyor, ailemin adını ve itibarını korumak için bile.

Babamın "babymoon"una davetsiz misafir olarak katılacağımı söylemeden, Ara ve kocası Luca ile spontane bir şekilde İtalya'ya uçacağımı söylediğimde, bu pek iyi karşılanmadı. Bu Ara'nın önerisiydi ve babamı mantıksız beklentilerini değiştirmeye ikna etmenin bir yolunu bulabilmek için bu geçici kaçışa minnettarım.

Gitmemi yasakladı ve işimi kapatıp evlenmem için yaptığı "isteği" ciddiye almadığım için bana velet dedi. Oradan ayrıldım ve iki saat içinde özel jete bindim.

Seçtiğim kişiyle, gerçekten sevdiğim kişiyle evlenebilmeliyim. Yirmi sekiz yaşında bir geleceğim olmadığı için şımarık biri değilim.

İki gün önce indiğimizden beri arkadaşlarımın yoluna çıkmamak için elimden geleni yaptım. Ama kaçınmak için pek bir şey yapmadığım bir kişi var.

Bir gözümü aralayıp yanımda oturan, güneşin altında çok rahatsız görünüp siyah takım elbisesinde hafifçe kıpırdanarak oturan, hayattan büyük İtalyan adama bakıyorum. Kesinlikle, o takım elbisenin altında terliyor. Otuz dakikadır, kendisine çok küçük görünen katlanır sandalyenin kenarında oturuyor ve sahile tam bir küçümsemeyle bakıyor. Siyah güneş gözlüklerinden gözlerini göremiyorum ama dudaklarının aşağı doğru kıvrılmasından, burada olmak istemediği belli.

Bu adamla birkaç kez karşılaştım, ama onu hiç gülümserken görmedim.

Yine de, stoik ve sessiz bir şekilde güzel bir adam.

Sanki taştan oyulmuş gibi görünüyor ve içimden bir ses, nabzını kontrol etmek için elimi uzatmamı istiyor.

"Ailen sana bakmanın kabalık olduğunu öğretmedi mi?" diyor ve sert sesindeki pürüzlülüktен omurgamdan bir ürperti geçiyor. O kadar korkutucu ki, bakışlarım hemen güzel okyanusa yöneliyor.

Yanaklarım kızarıyor, ama yakalandığım için duyduğum utancı bastırmaya çalışarak bunu mümkün olduğunca görmezden geliyorum.

"Sadece iyi olup olmadığını kontrol ediyordum," diye blöf yapıyorum.

Erkeklerin yanında utangaç değilim, ama *onda* beni gergin ve tedirgin eden bir şey var. Geçmiş, bugünü ve gerçekte nasıl bir adam olduğu merak ediyorum. Belki de bu, onun şimdiye kadar gördüğüm en iri adam olmasıdır, ya da belki de zengin çevremizde pek rastlanmayan tehlikeli bir havası vardır, bu da gözlerimi ondan ayırmamı zorlaştırıyor.

Onda, tanıdığım herkesten farklı bir şey var.

"Neden iyi olmayayım ki?" diye alaycı bir şekilde soruyor, bu da benimle vakit geçirmek istemediğini daha da açık hale getiriyor.

Öyleyse neden ben iyiyim? Şikayet etmek istiyorum. Ben ona katılmasını istemedim ki

O ve en iyi arkadaşımın kocası arasında geçen konuşma kısa ama çok gergin geçti, Luca'nın onu neden benimle plaja gelmeye ikna ettiğini sorgulamamın daha iyi olacağını düşündüm. İki adamı da çok iyi tanımıyorum, ama Lorenzo'nun hiçbir koşulda tatil villasından ayrılmak istemediği izlenimini edindim. Muhtemelen onların yanından ayrılmak istemediğini söylemek daha doğru olur.

Son zamanlarda Ara'nın etrafında çok dolaşıyor ve kesinlikle bir tür koruma görevlisi gibi bir fiziği var ve öyle bir izlenim veriyor. Luca Armani'nin, özellikle karısı hamile olduğu için koruyucu bir tip olması beni şaşırtmaz. Ancak Lorenzo'nun sadece söylendiği için benimle oturacağını bilmek biraz aşağılayıcı.

Armani'lerin özel plajında olduğumuza göre hayat o kadar da kötü olamaz. Villa'dan plaja kadar on dakikalık yürüyüşten bile şikayet etti çünkü ben araba kullanmak istemedim. Her adımda peşimden geldi, sessizliği havayı kesen bir gerginlikle doluydu.

"O takım elbiseyle sıcak olmuyor musun?" diye soruyorum, piña colada'yı dudaklarıma götürüp bir yudum alırken. Garsonun geçici bardan ona sunduğu şişe suyu eline bile almamıştı.

Bu tür geziler, rahatlamak ve daha yavaş bir tempoda geçirmek içindir.

Ancak Lorenzo, tamamen farklı bir seviyede çalışıyor gibi görünüyor. Bu adamın petrol ve çalışkanlıkla çalıştığını duysam hiç şaşırmazdım.

Lily, bu kadar kaba olma.

Onun yanında neden bu kadar gergin olduğumu bilmiyorum; belki de ona karşı beslediğim bariz çekicilikle bir ilgisi vardır. Bunun, 1,88 metre boyu ve gömleksiz halini hayal etmeyi zorlaştıran aşırı kaslı vücuduyla ilgisi olduğuna eminim. Koyu saçlı, kahverengi gözlü, kalın kirpikli ve çenesine kadar uzanan mükemmel bir şekilde tıraşlanmış sakalları var. Sanki tanrılar tarafından yaratılmış gibi görünüyor, ama aurası ona çok yaklaşmamak gerektiğini söylüyor.

Kahretsin, yine ona bakıyorum. Yanaklarıma yükselen sıcaklığı bastırmak için içkimi bir yudum daha sertçe içiyorum.

"Erkeklerle genelde böyle mi asılıyorsun?" diye soruyor, buraya geldiğinden beri ilk kez yüzünü bana çevirerek.

"Anlamadım?" Gözlüklerimi çıkarıp ona sert bir bakış attım.

"Gömleğimi çıkarmamı istiyorsun, değil mi?" diye soruyor, yüzünde hala o acımasız ifadeyle.

"Yirmi kat giysi giydiğin için sıcaklık çok yoğun olabilir diye düşündüğüm için kibar davranıyordum." Nefesimi veriyorum. "Biliyor musun, bugün yeterince güneş aldım," diyorum, kitabımı kapatıp şezlongumun kenarına oturuyorum. Ayağa kalkarım, sarongumu etrafıma sararım ve uzaklaşmaya başlarım, ama kum ayaklarımın yanmasıyla hemen pişman olurum, ancak gururumdan ayakkabılarımı almaya geri dönemem.

"Ayakkabılarını unuttun," diye arkamdan seslenir, sanki ben bir baş belasıymışım gibi.

Bu adama bir zamanlar ilgi duyduğuma inanamıyorum, ama belki de onu uzaktan gördüğüm içindir. Güzelliği takdir edebilirim, ama aynı zamanda kötü tavırlı birini de sınıflandırabilirim.

"Bir içki daha ister misiniz bayan?" diye soruyor barmen, ben ona doğru fırlayarak giderken.

"Hayır, teşekkürler. Bugün için teşekkürler.

"Hayır, teşekkürler. Bugün için teşekkürler. Piña colada harikaydı." Kendime, huzurumu bozanın o olmadığını hatırlatarak, parlak bir gülümseme deniyorum.

Lorenzo sadece bir adım geride, bu da beni daha da sinirlendiriyor çünkü adam ipucunu anlamıyor. Yolun sert çakıllarına bastığım anda içimden onun adını lanetliyorum, ama soğukkanlı bir kayıtsızlıkla ilerlemeye devam ediyorum.

"En azından ayakkabılarını giyer misin?" Lorenzo arkamdan kuru bir sesle, sanki bir çocuğa konuşur gibi diyor.

Ayaklarım kendiliğinden durur ve omzumun üzerinden ona tekrar sert bir bakış atarım. Muhtemelen villaya geri döndüğümüz için istediğini elde ettiğini düşündüğü için mutludur. Luca Armani ile olan ilişkisini tam olarak anlamıyorum ve onun tuhaf davranışlarına boyun eğmek de istemiyorum. Buraya kendim için geldim. Ve kimse bana baskı yapamaz; babamdan yeterince baskı görüyorum zaten.

Ayakkabılarımı elinden alıp giydim. Yüzündeki ifade değişmedi, bu da beni daha da sinirlendirdi.

Saçlarımı omzumun üzerinden atarak, bu kaba adama boyun eğmeyeceğime karar veriyorum. Villaya doğru giden çimenli yolu kullanmak yerine, çakıllı yolda yürümeye devam ediyorum.

"Nereye gidiyorsun? Villa o tarafta," diyor sesinde hafif bir sinirlilikle. İyi, en azından sinirlenen tek kişi ben değilim.

"Oraya kadar sana eşlik etmeme gerek yok, değil mi?" derim, dönüp elimi belime koyarak. Kaba bir davranış, ama bana karşı tavrını umursamıyorum. "Kitabımı okuyabileceğim güzel, sakın bir yer bulacağım. Lütfen beni rahat bırak." Kitabı daha sıkı tutarım.

Muhtemelen romantik roman okumaktan hoşlanmamı aptalca buluyordur. En azından öyle bir tip gibi görünüyor.

Yargılayıcı olmayı bırak. Bu adam hakkında hiçbir şey bilmiyorsun.

Bildiğim tek şey, Lorenzo'nun beni sinir ettiği.

Hayal kırıklığıyla nefes vererek, insanların beklediği kibar ve zarif halime geri dönmeye çalışıyorum.

"Villada okuyabilirsin," diyor o, sanki bu çok doğal bir

şeymiş gibi. "Ben istediğim yerde okuyabilirim."

Bir adım arkamda yürümeye devam ederken sessiz kalıyor ve ben de ona tekrar yüzleşmeden önce derin bir nefes alıyorum. "Gerçekten bana katılmak zorunda değilsin. Tam anlamıyla ıssız bir yerdeyiz ve villaya tek başıma dönebilirim. Hatta karanlık basmadan döneceğime söz veriyorum. Lütfen Luca öyle dedi diye benim yanımda olmak zorunda hissetme."

"Keşke o kadar kolay olsaydı," diye mırıldanır.

"Bu ne demek oluyor?" diye soruyorum, tam o sırada bir araba köşeyi hızla dönüyor. Midem düğümleniyor ve araba görüş alanımın kenarına geldiğinde donup kalıyorum.

Aman Tanrım, bana çarpacak.

Yavaş çekimde her şeyin çözülmesini izlerken, araba beni kıl payı ıskalayarak yan tarafa savruluyor. Adrenalin damarlarımdan akarken vücudum titremeye başlıyor. Lorenzo beni kolaylıkla bir ağacın arkasına itiyor, vücudumu kendi vücuduyla kuşatıyor ve silahını çekip nişan alırken zihnim boşalıyor.

O tetiği çektiğinde tüm dünyam dönmeye başlar ve tamamen başka bir dünyaya adım attığımı şaşkırtıcı bir netlikle fark ederim.

2

LORENZO

Lily, farların ışığında donakalmış bir geyik gibi hareketsiz kalır ve ben, ona doğru gelen araba onun bulunduğu yere ulaşmadan hemen önce onu arkama çekerim. Silahımı çıkarır ve bir el ateş ederim. Ateşin etkisiyle arka lastik patlar ve araba bir sonraki virajı dönmeden önce savrulur ve sonra yuvarlanır. Ben ise çoktan arabaya doğru koşmaya başlamışımdır.

Araba tavan üstü düşer ve araçtan biri ateş etmeye başlamadan önce sadece bir anlık sessizlik olur. En yakın ağaca doğru koşarım ve Lily'ye bakarak küfürler savururum.

"Ağacın arkasında kal!" diye emrediyorum ona. Korkmuş, sersemlemiş, yüzü dehşete kapılmış durumda. Lanet olsun, onun gibi bir prensesin, uçan bir tabağa nişan alınmayan bir silahın ateşlendiğini gördüğü ilk seferdir herhalde. "Lily!" diye tekrar bağıriyorum, dikkatini çekmeye çalışarak. Bir başka atış omzumu kıl payı ısıkalıyor ve ben ağacın arkasına daha da sıkı yapışıyorum. Villaya doğru bakıyorum. *Kahretsin, burada fazla zaman kaybedemem. Ya Armanileri de pusuya düşürdülerse? Patronun yanına gitmem lazım.*

Lily'ye baktığımda, ağacın arkasına daha da saklandığını görünce rahatlarım. Göğsü, göz kamaştırıcı pembe bikinisi içinde inip kalkıyor. Tehlike geçtikten sonra, ağacın etrafından dolanıp iki el ateş ederim. İlki, bize silah doğrultmuş olan sürücünün eline isabet eder. Emniyet kemeriyle baş aşağı asılı kalmış, silahını düşürürken çığlık atıyor ve artık işlevini yitirmiş elini tutuyor. İkinci atışı, arabadan kaçmaya çalışan diğer pisliğin dizinin arkasına yapıyorum. O da hemen yere yığılıyor.

Arabada sıkışıp kalan adam, beceriksizce kemerini çözmeye çalışırken çığlık atmaya devam ediyor. Diğeri ise deli gibi gülümsüyor ve ben ona silahı doğrulttuğumda,

kimseyi sorgulamak için yanımda götüremeyeceğimi anlıyorum. Açıkta kalan arabanın gövdesine üç el ateş ediyor ve yakıt deposunu vuruyor.

İntihar.

Kanıt yok.

Hayatta kalan
yok.

Araba patlar ve ben, çıkan alevlerden geriye doğru savrulurum ve yakındaki bir ağaca çarparım. Sertçe. Sırtım ve başım ağaca çarpar ve ben, yönümü şaşırmış bir şekilde yere düşerim. Kafamı bir kez, sonra iki kez sallarken kulaklarımda bir çınlama hissedirim ve olabildiğince çabuk kendime gelmeye çalışırım. *Başkaları da var mı? Başka arabalar? Başka davetsiz misafirler?*

Ayakta dururken, rahatsızlığı bastırmaya çalışırken görüşüm bulanıklaşıyor.

Uzaklardan gelen zayıf bir ses, beynimdeki sisin içinden sızıyor, ama ben sadece alevler içinde yok olan tehdide odaklanıyorum. Lily, görüş alanımın kenarına giriyor ve onun bana seslendiğini anlıyorum. *Lanet olsun, tam da saklanmasını söylediğim yerde kalması gerekiyordu.*

Hemen onu arkama çekiyorum, adrenalin etkisini gösteriyor ve beni hayata döndürüyor. Villaya geri dönmeliyiz. Elini tutup çimenli yola doğru koşmaya başlıyorum. Arabaya bir kez daha bakıyorum; artık sadece bir ateş yığını ve yakındaki ağaçlar da alev almış durumda. İkinci kişiye, patlamadan benim kadar uzağa fırlatılmış olana bakıyorum. Onu ters çevirdiğimde, kimliğini belirleyecek neredeyse hiçbir şey kalmamış. Yanmış ve eriyen et kokuyor, nabzını kontrol etmeden de öldüğünü anlıyorum.

Siktir.

Devam etmeliyiz.

"O...?" Lily'nin küçük sesi arkamdan geliyor ve ona bakamadan, o düzgün kesilmiş çimlere kusuyor.

Siktir. Bunun için vaktim yok.

Onu omzuma atıyorum, hala kusmakta olduğunu ve rahatsız bir şekilde benden kurtulmaya çalıştığını çok iyi biliyorum, ama umurumda bile değil. Amacım Luca ve Ara'ya ulaşmak. Lily'nin neredeyse hiç ağırlığı olmaması ve hızımı engellememesi büyük şans.

Sadece birkaç dakika içinde, yaklaşan birine silahımı doğrultuyorum, ta ki onun bizim adamlarımızdan biri olduğunu fark edene kadar.

Ona ana dilimiz olan İtalyanca olarak hızlıca bilgi veriyorum. Arazide çok fazla adamımız yok, ama neyse ki Ara'nın hamileliği nedeniyle Luca, güvenliği artırma talebime daha makul bir şekilde yaklaşıyor. Ben koşarken, güvenlik ekibinden iki üye daha tepeden aşağı koşarak geliyor ve Luca, genellikle sakin manzaralı özel plajına bakan Fransız kapılarının önünde beni karşılıyor. Şimdi her yer kaos içinde, alevler hızla yayılıyor.

"Ne oldu lan?" diye soruyor Luca, çenesindeki kaslar seğiriyor. "Bütün bunları bir araba mı yaptı?"

"Evet, efendim," diyorum, Ara'nın arkasında iki güvenlik görevlisiyle birlikte volta attığını görünce.

"Lily!" Ara harekete geçer ve Lily'nin hala omzumda bir patates çuvalı gibi asılı olduğunu hatırlarım. Onu hemen yere indiriyorum, ama bacakları güçsüzleşiyor, hala beni tutunmaya muhtaç, sanki tutarsız, solgun görünümlü bir oyuncak bebek gibi. Sarongu çoktan kaybolmuş, hiçbir şeye bakmadan şok geçirmiş gibi görünüyor, tüyleri diken diken olmuş. Yere yığılıyor ve yine kusuyor, bu sefer lanet olası ayakkabılarımın üzerine.

"Ne oldu?!" Ara, arkadaşının yanına koşarken soruyor ve patronun karısının ilk kez paniklediğini görüyorum. Lily Taylor gibi bir kadın bu tür bir dünyaya uygun değil ve bir saniye içinde, yatağının altındaki öcülerle ilgili hikayelerin aslında yaşayan ve nefes alan şeyler olduğunu keşfederek dünyasının altüst olmasına hiç şaşırıyorum.

"Bir adam vardı..." Lily sessizce konuşur. "Şu anda rüya mı görüyorum?" diye Ara'ya sorar, neredeyse yalvarırcasına ona bakar. Çenem gerilir, çünkü bu tür olaylara karşı duyarsızlaşmış olmama rağmen, ona acıyorum ve muhtemelen varlığından bile haberi olmayan dünyanın çirkinliğini görmesini tamamen engelleyemediğim için suçluluk duyuyorum.

Ama önemli olan tek şey patronumun güvenliği ve onun bir sonraki emri. Hala titreyen kadını tutarken hızlıca rapor veriyorum.

"Burada kalamayız Luca," diye ısrar ediyor Ara. "Lily'ye bak."

Luca isteksizce dikkatini Lily'ye çeviriyor ve o söylemeden bile onun Lily'yi hiç umursamadığını anlayabiliyorum — o sadece karısını ve doğmamış çocuğunu önemsiyor. Ayrıca, bu "bebek tatili"nin kendisine kendi bölgesindeki işlerini kontrol etmek için zaman sağlamak amacıyla yapıldığını da açıklamak istemediğinden eminim. Bence bu, onun dönüşünün nasıl karşılandığına dair yeterli bir cevap.

Ama kim bu kadar cüretkar olabilir ki? Bu bölge Armani'lerin mülkiyetindedir. Kendi mülkünde ona saldıran herkes aptalca bir cesaret gösterir.

"Araba kesinlikle Lily'nin üzerine yöneldi, muhtemelen onu Ara ile karıştırdı, çünkü Armani'nin mülküne saldırıyorlardı. Bunun arkasında kimin olduğunu araştırıp bilgi toplayacağım. Bana daha fazla adam verin, ailelerin her köşesini alt üst edebiliriz ve..."

"Hayır," diyor Luca. "Jeti hemen hazırlayın. New York'a dönüyoruz. Ara'nın burada olmasını istemiyorum."

"Benim ne olduğum umurumda değil. Lily'ye bak!" Ara, tekrar kusacak gibi görünen Lily'nin yanına eğilerek homurdanır.

"*Ben* umursuyorum," Luca keskin bir ses tonuyla onu uyarır. Her halükarda, iki kadın da tehlikeden uzaklaştırılacaktır.

Ara'nın arkasındaki adamlar harekete geçer. Ara öfkeli görünür ama arkadaşını benden uzaklaştırmaya çalışırken tekrar tartışmaz, ama ben onu bırakmam.

Zavallı kadın, bilişsel işlevlerinden mahrum bırakılmış gibi görünüyor. Böyle durumlarda insanlar gerçek karakterlerini ortaya çıkarırlar derler. Lily ise aslan yürekli bir kadın gibi görünmüyor. Bana, bu dünyada hayatta kalmak için dişimi keskinleştiren sivri uçlu kenarlardan çok daha yumuşak bir şeyi hatırlatıyor. Ne olduğunu tam olarak anlayamıyorum, ama ona sempati duymak da istemiyorum.

Ceketimi çıkarıp omuzlarına koyuyorum. En azından, bu kadar açık ve savunmasız bir durumda onun yarı çıplak halini kimsenin görmesini istemiyorum. Onu kollarımın arasına aldığımda, Ara'nın eli hala onun kolunda duruyor, ama o bunu fark etmiyor gibi görünüyor. Onu buraya getirdiğine pişman olmuş gibi görünen Ara'ya kısa bir bakış atıyorum.

Bu tür olayların olmasını sevdiğimden değil, ama her an en kötü senaryonun gerçekleşeceğine inanırım. Bu bir

Ara zamanla öğreneceği ders. Arkadaşlar ve aile zayıflıklardır. Armani ailesinin patronuyla evlenmeyi seğtiğinde, sevdiği herkesle tüm bağlarını koparmalıydı.

Mafya ile yakın olmanın getirdiği felaketten kaçmak için arkadaşlıktan uzaklaşan birini suçlayamam. Lily Taylor göründüğü kadar akıllıysa, o zaman kaçıp gidecektir.

"Onu nereye götürüyorsunuz?" diye sorar Ara, bir an önce orada olan kırılganlık bir anda kaybolur ve mafya patronunun karısı, şimdi tamamen harekete geçer.

"Jete, başka bir yere götürülmesini istemiyorsan?" diye soruyorum.

Ara yüzünü buruşturur, suçluluk duygusu onu açıkça kaplar. "Onu güvende tuttuğun için teşekkür ederim."

"Bu benim emrimdi, değil mi?" " yleydi,"
diye homurdanır Luca.

Lily'yi göğsüme daha yakın çekiyor, her zamanki iek kokusu hızla kusmuğunun iğrenç kokusuyla bastırılıyor.

O bu dünya için fazla masum.

Kendi dünyasına geri dönemeyecek kadar fel olmuş durumda. şimdilik.

3

LILY

Uçak pistine indiğimizde Manhattan'ın gece gökyüzü farklı görünüyordu. Eve dönerken güneşin bulutların üzerinde dans edişini izlemiştim, ama çoğu bulanıktı. Ara birkaç kez benimle konuşmaya çalışmıştı, ama cevap verecek durumda değildim. Ben duş alıp elbise giyerken, o uçağın tuvaletinin dışında oturmaya razı olmuştu, böylece bikini giymişken kendimi o kadar savunmasız hissetmemiştim.

Savunmasız.

Yaşam ve ölüm. Hiç bir erkeğin ölümünü görmemişim. Hayatım da hiç gözlerimin önünden geçmemişti.

Bugün ölsem, hayatımdan memnun olur muydum? Başarılarımdan, etkilerimden? *Mutlu, özgün bir hayat mı yaşadım?*

Bu soruyu sorduktan sonra her şeyin sessizliğe bürünmesi çok korkutucu. Ama sonra, bu kalıcı içgörüyü kafamdan atmaya çalıştığımda, başka bir uçuruma düşüyorum ve az önce tanık olduğum şeyi tam olarak sınıflandıramıyorum, arkadaşlarımdan açıkça iddia ettikleri kişiler olmadıklarını anlamaya çalışmıyorum bile.

Onlardan korkmalı mıyım?

Kaçmalı mıyım?

Yine de ondan korkmaya ya da ihanete uğramış hissetmeye direniyorum. Onun tüm sırlarını bilmesem bile, bu onun hakkında düşündüğüm kişiyi değiştirir mi? O hala benim arkadaşım değil mi? Ona kendini açıklamasına izin vermeliyim. Ama bir yanımda, onu dinlemekten korkuyor, çünkü bu, onun hakkında bildiğimi sandığım her şeyi değiştirebilir. Patlamadan sonra içime sızan uyuşukluk içinde otururken düşüncelerim döngüye giriyor. Sadece oturup bakıyorum, hiçbir cevap bulamıyorum.

"Lily?" Ara'nın sesi düşüncelerimi bölüyor ve ben bir kez göz kırpyorum. Sonra iki kez. "Burada güvende olacaksın. Bu otel Luca'nın. Sadece birkaç şeyi halletmemiz gerekiyor, sonra geri gelip bunu düzgünce konuşabiliriz, tamam mı? Her şeyi açıklayacağım."

Arabanın penceresinden dışarıya, en sevdiğim şehrin merkezinde yer alan göz alıcı otele bakıyorum. Ama nedense şehir eskisi kadar parlak gelmiyor. Bir şekilde lekelenmiş hissediyorum, hala bu kabustan uyanmak için dua ediyorum.

Ne zaman buraya geldik ki?

Arka aynaya bakıyorum, koyu kahverengi gözler beni inceliyor. Lorenzo sürücü koltuğundan bana bakıyor. Gözlerimiz buluştuğu anda bakışlarımı kaçırıyorum.

Ölümcül.

Bu adam tehlikeli.

Burada olmak istemiyorum, bu sefer içgüdülerimi dinleyip kaçmalıyım. Son birkaç saat boyunca etrafımda dolaştığını, fısıltıyla konuşmalar yaptıklarını, sonra da uçakta seslerinin yükseldiğini hayal meyal hatırlıyorum. Lorenzo, beni defalarca koruduğunu hatırladığım için en çok görmezden gelmem gereken kişiydi. Silahla ne kadar rahat olduğunu. Düşünmeden, bana çarpmak için yön değiştiren adamlarla benim aramda durmuştu. Beni korumaya çalışırken yaralanmış ya da öldürülmüş olsaydı ne olurdu? Bana çarpmayı başarmış olsalardı ne olurdu?

Tüylerim diken diken oldu ve onun bakışlarının hala üzerimde olduğunu fark ettim. Hayır, Lorenzo gibi bir adamın öldürülemeyeceğine dair kesin bir izlenimim var. Onu iyi tanımıyorum, ama o durumda, alevler tarafından geriye itilirken ve sanki bir çizik bile almamış gibi ayakta dururken onu izledim. Bu adam bu tür bir yaşam için yaratılmış... bu yaşam her ne ise.

"Hanımefendi?" diye soruyor vale ve bana arabadan inmem için elini uzatırken, ben de gözlerimi kırıştırarak şimdiki ana geri dönüyorum.

"Lily," Ara arkamdan tekrar seslendi. Ona döndüğümde, yüzündeki endişeyi görebiliyordum. "Geri döneceğim ve her şeyi açıklayacağım. Söz veriyorum. Burada güvendesin."

Güvende mi?

Sersemlemiş bir şekilde başımı sallıyorum, çünkü on iki saat öncesine kadar bu, hiç sorgulamadığım bir şeydi. Arabella Barone kim? Onun

neredeyse üç yıldır en iyi arkadaşlarımdan biri olduğunu biliyorum ve onu sandığım kadar iyi tanımadığımı fark etmek *canımı yakıyor*. Aynı zamanda kafam da karışık ve olan biteni bir türlü sindiremiyorum.

Bacaklarım beni otelin lobisine ve resepsiyon masasına taşıyor. Burada check-in işlemlerim yapılıyor ve ardından doğrudan en üst kattaki odama götürülüyorum.

Konsiyerj, bir şeye ihtiyacım olursa onu aramamı söylüyor, ama şu anda tek ihtiyacım olan şey yalnız kalmak. O odadan çıkar çıkmaz, rahatlamış hissedeceğimi umuyorum, ama öyle olmuyor.

Beyaz ve bej tonlarında lüks bir kral yatak sunan şık süiti pek takdir etmiyorum. Elbisemi çıkarıp kanepenin köşesine atıyorum, sonra boş boş banyoya doğru yürüyorum. Banyo parlak mermer, altın çerçeveli tavandan tabana ayna, lüks ürünler ve çok parlak bir ışıkla süslenmiş. Çok cilalı. Çok mükemmel.

Her şey fazla geliyor.

Işığı kapatıp pençeli ayaklı küvete su dolduruyorum. Oturup bacaklarımı göğsüme doğru çekince, küvetin içi ancak bir santim kadar suyla doluyor. Suyun yükselmesini beklerken tüylerim diken diken oluyor, ama havanın soğukluğunu ve ısırığını hoş karşılıyor.

Ne çirkin bir sırra maruz kaldım? Korkak gibi, Ara'ya başka soru sormadım.

Başımı yana yatırıp lavabonun yanındaki aynada kendime bakıyorum. Yatak odasından sızan bir ışık huzmesi, hoşlanmadığım bir halimi ortaya çıkarıyor. Berbat durumdayım. Bazı yerleri keçeleşmiş saçlarım normalde parlak bukleler oluşturur. Bu zor durumda, belirsizlik ve korku dolu bir zamanda, ailemi aramayı bile düşünmediğimi fark ediyorum.

Güvenebileceğim kimse yok. Belki diğer en iyi arkadaşlarım Romi veya Sienna olabilir, ama onları bu karmaşaya bulaştırmak istemiyorum. Ayrıca onlar da Ara'nın arkadaşları. Gerçeği öğrenene kadar kimseyi bu işe karıştıramam.

Buradan
nefret
ediyorum. Bu
gerçeklikten.
Bu korkudan.

Bu yalnızlık.

Sanki içimde daha güçlü ve cesur bir şeyin yerine oturmasını, her şeyi anlamlandırmasını ve durumu halletmesini bekliyorum. Ama kendimi ne kadar derinlemesine incelersem, o kadar derin bir özün olmadığını anlıyorum. İçimin bu kadar boş olması ürpertici.

Gerçekten bu kadar zayıf mıyım?

Varlığım gerçekten bu kadar önemsiz mi?

Aniden, bu neredeyse öldürülmekten çok daha korkutucu geliyor.

4

LORENZO

Ara karnına dokunduğunda bu asla fark edilmeden geçmez. Armani malikanesindeki ofisine girdiğimizde Luca'nın bakışları hemen bu harekete yönelir. Ara ve Luca burada olmayan kadın hakkında tartışırken ben çıtır çıtır yanan ateşe odaklanmaya çalışırım.

"Lily'nin korunmasını sağlamalıyız. Onun bununla hiçbir ilgisi yok!" diye bağırır Ara. Bu, Lily'yi otele bıraktığımız anda başlayan tartışmalarının devamıdır.

Lily'nin her zamanki parlak ışığı, araba ona doğru yöneldiği anda söndü ve geriye sadece bir kabuk kaldı. Son iki yılda onunla birkaç kez karşılaştığımda, her zaman masum ve samimi bir izlenim bırakmıştı. Şu anda işlevini yerine getiremeyecek kadar korkmuş olduğu açık. Ve onu suçlayamıyorum bile.

Lily'yi bıraktıktan sonra, Luca ve Ara'yı buraya, sadece Luca'nın kardeşi Dario'nun yaşadığı eve getirdim. Ancak işleri için Luca hala burayı Armani'nin ana üssü olarak kullanıyor. Bu, kardeşinin uyuşturucu ve alkol bağımlılığından kurtulma sürecinin iyi gittiğinden emin olmak için de iyi bir yol.

Dario'nun gölgesi kapı çerçevesine düşüyor, ama bu seferlik, o pislik karışmamak için daha akıllıca davranıyor ve hemen ayrılıyor, tıpkı sesler yükseldiğinde her zaman başka bir yerde meşgul olan ev görevlileri gibi. İyi maaş alıyorlar, ama burada işlerini koruyan tek şey verimlilik değil; Luca'nın özellikle kötü bir ruh hali içindeyken karışmamak veya etrafında olmamak için daha akıllıca davranmak.

"Luca, sanki ben hiçbir şey dememişim gibi davranma!" Ara, ellerini havaya kaldırarak bağırır.

"Bence bu bebek için iyi olmaz, eğer sen..."

"Bana çaresiz, zayıf bir kadınmışım gibi davranmaya kalkışma ya da hamileliğimi, taleplerimi dinlememek için pis bir bahane olarak kullanma!"

Çenesi seğiriyor ve ben sessizce ofisin kenarında durup ikisini izliyorum. Onlar arasında her zaman böyledir; barışmak kadar tartışmayı da severler, ama bu gece ikisi de özellikle gergin.

"Köpekleri çağırdın mı?" diye soruyor Luca, ben de başımı sallayarak cevap veriyorum. O emri verdiği anda, en güvendiği beş adamını çağırdım; onun emrinde olan adamları. Herhangi bir bahaneyle kan dökmekten zevk alan canavarlar. Kimliklerini çok az kişi biliyor; her zaman beyaz maskeler takıyorlar ve maskelerin üzerinde onları tanımlayan farklı renkli mücevherler var. Ancak onlarla yeterince uzun süre çalıştığım için seslerini, vücut yapılarını ve sinirlilik seviyelerini ayırt edebiliyorum. Ayrıca, onlarla en yakın çalışanlar maskeleri olmadan nasıl göründüklerini biliyorlar, ancak ailede sadece birkaç kişi bu şerefe nail oluyor. Maskelerini sadece hiyerarşide kendilerinden üstün olanların huzurunda çıkarıyorlar. Armani malikanesinde bile, bir personel onları görebilir, bu yüzden hiçbir şey şansa bırakılmıyor.

"Ara, dur. Bırak da bir düşüneyim," diyor Luca, odanın ucuna yakın duran cilalı ahşap masasına doğru yürürken, bir bardak viski doldurmak için.

"Ne yapman gerektiğini söylediğimde düşünecek bir şey yok," der Ara, onu takip ederek. "Arkadaşım bizim yüzümüzden saldırıya uğradı."

"Bu yüzden arkadaşlık *yapmıyorsunuz*," diye dişlerini sıkarak söylüyor Luca.

"*Ben* arkadaşlık kurarım," diye karşılık verir. Bu, neredeyse iki yıl önce ortaya çıkan, intikamını almak için Armanilere yaklaşmak için insanları kullanan kadından çok farklıdır. Vücudunun titremesinden, Lily Taylor'ı şiddetle korumak istediği bellidir ve bunun nedenini anlayabiliyorum, çünkü bu kadın bu dünyada hayatta kalmak için çok masum. Sadece bu dünyanın kenarında dans etse bile.

Bu noktada, Lily'nin Luca'nın mafya *ile bağlantılı olduğunu* mafyayla bağlantısı olduğunu farkında mı, yoksa bu sadece kötü bir tatil kazası mıydı, biliyorum.

Düşüncelerimi şimdiki zamana geri getiriyorum. Lily Taylor'ı düşünmek, tıpkı onun her zaman olduğu gibi,

odaya girdiğinde yaptığı gibi. Odaklanmam gereken tek şey, Luca'nın imparatorluğuna yönelik bu tehdidi nasıl ortadan kaldıracamız.

"İtalya'daki yardımcımı değiştirmeden çok uzun süredir buradayım. Oradaki konumumuzu yeniden sağlamlaştırmamız gerekiyor. Bunun Bratva'nın bir saldırısı olması da muhtemel." Bana keskin bir bakış attı. Aylar önce Dmitri Volkov'a yardım ederek, Bratva'nın üst düzey bir üyesi olan babası "Aslan"ı ve birkaç adamını öldürmüş olmam, şimdi bazı sonuçlara yol açıyor olabilir.

İtalya'daki ikinci adamı Ivan'ı değiştirilmemesi ise daha önce halledilmesi gereken bir konuydu. Ara'nın intikamını almasına ve Luca adına iş yapan Ivan'ı öldürmesine izin vererek, örgüt içinde bir kör nokta yarattık. Ama şimdiye kadar kimse harekete geçmeye cesaret edemedi. Kimsenin sınırları aşmasını engelleyecek kadar yeterli adamımız vardı, peki neden şimdi? Luca'nın yakında bir varisi olacağı için mi?

"Bütün bu saçmalıkları sonra halledebiliriz, ama insanlar orada senin otoriteni sorguluyorsa, burada sorunlar yaşayabiliriz," diyor Ara gerçekçi bir şekilde. "Lily hedef alındı, onu benimle karıştırmış olsalar da olmasalar da, ve yine onun peşine düşebilirler."

"Kendi güvenliğine daha fazla özen gösteremez misin, kadın!" Luca, yumruklarını sıkarak bağırır. Birini öldürecekmiş gibi görünür, ama o ölümcül bakış aynı zamanda onun zayıflığıdır, çünkü onu bazen mantıksız davranmaya iten şey, karısına olan sevgisinden başka bir şey değildir.

Sessizlik ortamı kaplar ve odadaki gerginlik değişir. Ara'nın ona en yakın kitabı fırlatmak üzere mi, yoksa ağlamaya mı başlayacak emin değilim. Normalde böyle bir şey yapmaz, ama hamileliği sırasında ruh hali dengesizleşmiştir. Her halükarda, patlamak üzeredir.

Bunu anlamıyorum. Patronum bu çalkantılı ilişkiye girip evlenmeye karar verdiğinden beri hiç anlamadım. Ancak bir şeyi biliyorum: onun için her şeyi yapar. Bence bu aptalca, çünkü onun güvenliğinden sorumlu olan benim. Ama aynı zamanda, onun sinsi takıntısı ve her şeyi tekeline alma ihtiyacının yanı sıra, onu sevdiğini de biliyorum.

"Luca," diyor dikkatlice ona doğru yürürken ve elini tutarken. "*Lütfen*. O benim en iyi arkadaşım. Bunun aramıza girmesine izin veremem."

Birbirlerine bakıyorlar ve ben, bu samimi sohbete izinsiz girmişim gibi hissederek başka yere bakıyorum. Bunlar, onun bir zamanlar benimle yaptığı sohbetler. Hâlâ bir dereceye kadar yapıyor, ama onun etkisi, özellikle daha mantıklı, kendini koruyan önerilerim olduğunda, benim istediğimden çok daha fazla onu etkiliyor.

"Selam patron!" Köpeklerden biri ofise girer, grubun ilk gelenidir. Üçü daha onu takip eder, her birinin farklı vücut yapıları ve maskelerinde farklı renkli mücevherler vardır.

Ara, Luca'nın elini bırakır ve artık başkalarının görüşünden uzaklaşmış olan ikisi arasında benim anlayamadığım bir şey olur.

"Lily'ye her şeyi açıklayacağım. Kim olduğumuzu. Senin kim olduğunu. Ailenin ne tür bir iş yaptığını. Tamamen şeffaf olacağım," diyor dikkatlice. "Bunu halledeceğiz, değil mi?" Kalın kirpiklerinin arasından ona bakıyor. Onun kadar küçük bir kadın, patronumuzu nasıl bu kadar kolay kontrol edebiliyor? Luca'dan başka birine bu kadar güç verebileceğimi hayal bile edemiyorum.

"Evet, benim küçük engerekim," diye kabul eder, yenilmiş gibi ses çıkarır. Bariz bir rahatlama hissi onu sarar, kaslarındaki gerginlik gevşer ve ona dudaklarından öper, o da kapıya doğru yönelip çıkarken onu izler.

Köpekler ofis alanında dağınık bir şekilde tembel tembel uzanıyor. Ara aralarında bir kraliçe gibi yürüyor ve erkekler onu ilgiyle izliyor. Onlar da benim gibi, dinamiklerdeki değişime meraklılar, ama müdahale etmektense daha iyi bir muhakeme yeteneğine sahipler. Ara güçlü bir kadın, ama patronumuza karşı bir zaafı var. Başka türlü görmemiz mümkün değil.

"Gözlerinizi *benden ayırmayın*," diye dişlerini sıkar Luca. Ve bir de, kadınına bakan herkese karşı anında duyduğu kıskançlık var.

"Seni sinirli yapan bir şey mi oldu?" Sky, açık mavi renkli köpek, alaycı bir şekilde sorar.

"Dikkatli ol," diye uyarıyorum, raflardan atlayıp Luca'nın yanına gelerek.

Her bir köpek tam bir katildir, ama beşinden dördü hala üniversitede, yirmili yaşlarının başında. Luca onlara sadakat karşılığında güç verdi, kan dökme arzularını ve meraklarını ifade edebilecekleri bir çıkış yolu. Bu, köpekler gibi eğitilmeleri gerekmediği anlamına gelmez, işte tam da bu noktada devreye giriyorum.

"İtalya'da bir sorun çıktı. Onlara durumu açıklayın," diyor Luca, bir bardak viski daha doldururken, ben de tam olarak bunu yapıyorum.

Olayın ayrıntılı bir açıklamasını ve elimizdeki sınırlı bilgileri aktarıyorum. "Kapsamlı bir soruşturma ve arama yapmamız gerekecek. Bu planlı saldırının Ara'ya yönelik olup olmadığından emin değiliz, çünkü villada olması beklenen tek kadın oydu, ancak gelişimiz sadece birkaç kişi tarafından biliniyordu. Bu, birisinin fırsat kolluyor olabileceği gerçeğini değiştirmez." Luca'ya bakıyorum. Onu terk etmek beni rahatlatmıyor, ama bu tehdit ne kadar çabuk ortadan kaldırılırsa o kadar iyi. "İlk önerim beni geri göndermek. Bu meselenin köküne inip, otoritenizi yeniden tesis edecek ve bu düşmanı ortadan kaldıracam."

Luca başını sallar. "Hayır, geri dönüp bu işi kendim halletmem gerek. Geri dönmemin tek nedeni, karımın buraya güvenli bir şekilde ulaştığından emin olmak içindi. Sana burada ihtiyacım var."

Çenem titrer. Onun yanında olmamak hoşuma gitmiyor. Kendini korumak için fazlasıyla yetenekli olmasına rağmen, sorumluluğumu ciddiye alıyorum. Patronumuzu korumanın en iyi yolu, beni kalkan olarak kullanmaktır.

"Lily meselesi de var," diyor Luca, düşünceli bir şekilde parmağını bardağa vurarak.

"Kim?" diye sorar yeşil mücevherli köpek Tyson.

"Bayan Armani'nin arkadaşı Lily Taylor, çapraz ateşte kalan kadındı. Ara, New York topraklarında kimsenin küstahlık yapmaması için, mesele halledilene kadar onun korunmasını istediğini söyledi."

Tyson ısılık çalar. "Bebek bakıcılığı görevi gibi. Seksi mi?"

"Bu konuyla alakasız," diye hemen azarladım. Bu pisliklerin Lily'ye bakması düşüncesi kanımı kaynatıyor. O, bu tür erkeklerin yanında bulunamayacak kadar masum. *Benim* gibi erkeklerin.

"Hadi ama Lorenzo. Bu kadar katı olma," diye alay eder Sky, grubun her zamanki kışkırtıcısı.

"Ya da belki de sorun budur. Bir kez olsun rahatlayabilmesi için katı olması gerekiyor," sarı mücevherli köpek Izak kuru bir şekilde söylüyor.

"Yeter," diyorum sertçe ve onlar da ben yapmadan önce çabucak çenelerini kapatıyorlar. Her zaman sınırları zorlayan bu genç ukala herifler. Onların yaşında bile, dilimin kesilmesinin gerçek tehlikesini anladığım için dilimi bu kadar serbest kullanmazdım.

Kırmızı mücevherli av köpeği Kage sessiz kalır. Onu harekete geçiren tek şey kan dökülme vaadidir.

"Onu takip etmemizi ister misin?" Grubun en yaşlısı ve kahverengi mücevherli olan Tony sorar. Çoğunlukla, onların boktan tavırlarını da dizginleyebilir.

"Hayır," dedi Luca düşünceli bir şekilde. "Kimliklerinizin gizli kalmasını istiyorum. Şu anda otelde güvende ama bundan sonra sürekli yanında birinin olması gerekecek. Av köpekleri, kimsenin yerinden ayrılmamasını sağlamak için mevcut durumu yönetmeye daha uygun. İş yaptığımız her kişiyi takip etmemizi ve beklentilerimizi yinelememizi istiyorum. Fiyatlarımız yüzde on artacak ve isyan edenlere ciddi olduğumuzu gösterin. Arkadaşına gelince..." Luca'nın keskin mavi bakışları bana yönelir. "Lily Taylor'ı takip etmeni istiyorum."

Aklımda dolaşan tüm öneriler ve oyun planları aniden durur. "Anlamadım?"

Luca daha sonra avcılarının lideri Tony'ye bakar. "Ben yokken, Ara'yı her gün hayatın pahasına korumanı istiyorum. Onun koruması olduğunu açıklayabilirsin. Lorenzo arkadaşını koruyacak. Bu iş ne kadar çabuk halledilirse, o kadar çabuk normale döneriz."

"Anlamıyorum," diyorum sertçe ve kesinlikle bunu onaylamıyorum. Ama sözlerime dikkat ediyorum, çünkü Luca kötü bir ruh halindeyken, onun emirlerine karşı çıkmak için uygun bir zaman değil. Bazen paçayı kurtarabilirim, ama bunu en aza indirgiyorum. Luca'dan korkmuyorum; ona ve bana verilen role saygı duyuyorum. Ama son zamanlarda, kendini uçurumun kenarına koyup, boynunu uzatmaktan çekinmiyor gibi görünüyor.

karısının hamileliğini öğrendiği anda onu takip etmekle görevlendirilmeye karşı çıkmıştım, ama sonra tekrar onun arkadaşına bakıcılık yapmak için indirgenmek... Dayanabileceğim kadar darbe var ve onun bana açıkça bağımlı olmaması endişe verici.

"Ara, güvendiği olmayan birinin arkadaşının yanına yaklaşmasına asla izin vermez. Onur duymalısın," diyor Luca küçümseyerek.

"Aynı fikirde değilim," diyorum hemen.

"Neyse ki, sana verdiğim emirler hakkında fikir beyan etmen için para ödemiyorum."

O köpeklerle seslenmeye devam ederken çenem titriyor. "Tony, Ara senin kim olduğunu biliyor. Diğer köpekler başka yerlerde daha uygun. Onu soluduğu hava gibi takip etmeni istiyorum. Eğer senin yanında bir damla gözyaşı ya da kahve damlası bile dökerse, kafanı alırım. Hepiniz gidebilirsiniz."

Artan hayal kırıklığımı bastırmak için ellerimi yumruk yapıyorum. Bu plan hiç hoşuma gitmiyor. Luca, İtalya'da olduğumuz süre boyunca masasında biriken evrakları incelemeye başlıyor. Herkes gittikten ve kapı arkamızdan kapandıktan sonra, "Bu plana katılmıyorsun" diyor.

Örnek gösterilmem gerektiğini anlıyorum; ona karşı konuşmak, özellikle diğerlerinin önünde, suç işlemekle eşdeğer. Karşısına oturmamı öneriyor ve masanın üst çekmecesinden başka bir bardak çıkarıp bana viski dolduruyor. İlişkimizi çoğunlukla iş düzeyinde tuttuğumuz için nadiren birlikte içki içeriz. Ama böyle zamanlarda, yeni eşi dışında, onun sırlarını mezara götürmeye hazır olduğum için, ona güvenen tek kişinin ben olduğumu da fark ediyorum.

"Benim uzmanlığım başka yerlerde daha iyi değerlendirilebilir. Beni bebek bakıcısı olarak kullanmak, başka alanlarda size daha iyi yardımcı olabileceğim halde bir israf. Beni sizin veya eşinizin yanında değil de başkalarının yanında tutmayı tercih etmenize daha da şaşırdım. Tony'nin benden daha iyi bir iş çıkarabileceğini gerçekten düşünüyor musunuz?"

Luca bana bakıyor, yüzündeki ifade okunamıyor. Bir zamanlar onun zihninin nasıl çalıştığını anladığımı sanıyordum, ama şimdi daha da fazla, onun gücüne daha fazla sahip oldukça, olaylara yaklaşım şekli nedeniyle aramızdaki mesafenin daha da arttığını fark ediyorum. Her şeyi

her şeyi kendisi yapmak istiyor, kazandığında kişisel tatmin için hayatını tehlikeye atmaya hazır.

"Bunun, karımı korumak için kimin daha iyi bir iş çıkaracağıyla ilgisi yok. Hem sen hem de Tony bu konuda yeteneklisiniz. Karımı en iyi şekilde korumak için karar verme yeteneğimi asla sorgulama."

Başımı eğiyorum. "Özür dilerim, efendim."

"Taylor hanımı gözetirken sana vermek istediğim başka bir görev daha var," diye devam eder Luca ve bu benim ilgimi çeker. Dengesiz tavırlarına rağmen Luca çok metodiktir. "Babasının işlerini ve mülklerini araştırmak istiyorum. Şirketinde çatlaklar olduğu yönünde söylentiler duydum. Adamın imparatorluğu bir servet değerinde."

Aniden farkına varıyorum. "İtalya'daki sorunu önce çözmemiz gerekirken, şimdi genişlemeye odaklanmanın doğru zaman olduğuna emin misin?"

Luca'nın dudakları şeytani bir gülümsemeye kıvrılır, bu da bana onun kötü bir şey peşinde olduğunu ve tam olarak istediğini elde etmek için bolca yol bulduğunu gösterir. "Ben her zaman servetimi ve gücümü genişletirim, Lorenzo. Bunu en iyi sen bilirsin. Sonuçta, bundan sen de faydalanıyorsun, değil mi?"

Bay Taylor'ın sahip olabileceği servetin miktarını düşünüyorum. Luca'nın serveti benimkini doğrudan etkiliyor. Onunki büyüdükçe benimki de büyüyor.

"Ara ve arkadaşını kullanarak babasına yaklaşmak, oldukça fırsatçı bir davranış değil mi?"

"Bazı taktikler asla başarısız olmaz. Tabii ki, karım bunu bilmemeli. Eğer onun arkadaşını babasını kullanmak için kullandığını öğrenirse, hayalarımı keser."

Ona neden bu riski göze aldığını sormak istiyorum, çünkü bence bunu yapabilecek tek kişi Ara'dır. Ama onun entrikacı zihnini ve İtalya'daki işleri doğrudan halledebileceğine dair kendine güvenini sorgulamamanın daha iyi olduğunu biliyorum.

"Lily Taylor'ın birdenbire bir koruma tutması zor olabilir. Babası kesinlikle şüphelenir." En iyi yaklaşım açısının ne olabileceğini dikkatlice düşünerek bunu değerlendiriyorum. Benim yardımımı kabul edip etmemesi önemli değil. Luca'nın istediği şey, özellikle Ara'nın desteğiyle, genellikle gerçekleşir.

Şimdiye kadar Lily'yi gözlemlediğim kadarıyla, istemese bile fazlasıyla uyumlu ve kolayca ikna edilebilen biridir. Aslında, başkalarının isteklerine boyun eğmesini izlemek beni her zaman rahatsız etmiştir. Özellikle de onun başka bir yönünü gördüğüm için; başkalarının iradesine boyun eğmek yerine, kendi isteklerini gerçekleştiren ve canlanan bir kadın olduğunu gördüğüm için. Aklım, dudaklarının dudaklarımdaki hissine geri dönüyor, ama bu düşünceyi hemen kafamdan atıyorum.

O benim için sadece bir dikkat dağıtıcıydı ve öyle kalacak.

"Bu yüzden onun erkek arkadaşı gibi davranacaksın."

Vücudumdan bir ürperti geçer, yavaşça Luca'ya bakarım, o şeytanın ta kendisi gibi görünür, planında hiçbir tereddüt yoktur. *"Erkek arkadaş mı?"*

Bu kelime dilimde kum gibi hissediliyor ve ağzımda kurumuş, acı bir tat bırakıyor.

Luca gülmeye cesaret ediyor ve ben de ifademi o kadar kolay gizleyemediğimi fark ediyorum. "Bu fikirden tiksiniş gibisin. Hadi ama Lorenzo. Aşk sana o kadar da kötü gelmeyebilir."

Ona bakıyorum. Hayır, patronumu artık hiç anlamıyorum. Çünkü *aşk ve erkek arkadaş*, bizim kelime dağarcığımızda sıkça geçen kelimeler değil. Gücümüzü ve servetimizi artırmak için alırız, işkence ederiz, planlar yaparız ve cesetleri gömeriz. Bunun dışındaki hiçbir şey benim tercihlerime veya becerilerime uygun değil.

"Yıllar boyunca birlikte pek çok şey yaptık," diyor Luca, evraklarını düzelterek kenara koyarken. "Ama seni hiç bir görevde kusacakmış gibi görmedim. O zaman bile, dediğimi yapıp plana uyacaksın."

Yutkunuyorum, midemdeki kararsız karışımı uzaklaştırmak için elimden geleni yapıyorum. Ve aniden, tadı Lily Taylor'ın paketinde güneş ışığı ve gökkuşağı gibi geliyor. Bu onun suçu değil. Onun planı değil. Ama onunla ilgili görünen her şey bana sadece keder verdi ve bu benim en büyük sınavım olacak.

5

LILY

"Hayır." Ara, Lorenzo'nun benim kişisel güvenliğim için erkek arkadaşım rolünü üstlenmesini önerdiğinde, dudaklarımdan çıkan ilk kelime bu oldu. Duvara yaslanmış duran Lorenzo'ya doğru baktım. Zaten bana kilitlenmiş olan koyu kahverengi gözleriyle karşılaştığımda, bakışlarımı hızla başka yöne çevirdim ve bu gizemli adamla ilgili aklımda yükselen tüm soruları bastırdım. Kötü tadı olan likörden bir yudum daha alıyorum. Ne olduğunu bilmiyorum. Barmen'den beni unutmamı sağlayacak bir şey vermesini istedim.

Bana özür diler gibi bir yüz ifadesi takındı ve "Tam da aradığın şey var" dedi.

Ara odayı tarar, muhtemelen sabahın üçünde otel barında başka kimlerin olduğunu görmek için, ama burada sadece biz varız. Ne kadar süredir burada oturduğumu veya kaç içki içtiğimi bilmiyorum.

Süitte seçebileceğim bir dizi elbise vardı ve Armanilerin ne kadar hazırlıklı olduklarını düşünmeden edemedim. Muhtemelen Ara ve ben beden olarak birbirimize benziyoruz. Koyu renkli elbise, normalde giydiğim elbiselerden çok farklı, ama ruh halime uygun görünüyor.

Sonunda yüzeye çıkıp bir tür gerçekliğe geri döndüğümde, Ara bana katılarak, kocasının İtalyan mafyasını yönettiğini ve bir kimlik karışıklığı nedeniyle onun yerine benim hedef alınmış olabileceğimi açıkladı. Şimdi, saldırının arkasındaki kişiyi bulana kadar beni "güvende" tutmak için bir acil durum planı uyguluyor.

Lorenzo'nun benim korumam ve sahte erkek arkadaşım olması en kötü plan. Aslında, tüm bunları nasıl sindireceğimi hala tam olarak bilmiyorum. Hedef alınmak ve neredeyse öldürülmek bir şey. Ama sonra

En yakın arkadaşımın sadece mafya ile bağlantılı olmakla kalmayıp, mafya lideriyle evli olduğunu ve bu bağlantı ve yanlış kimlik nedeniyle tehlikede olduğumu mu söylüyorsun? Hayır. Şu anda bunu anlayamıyorum. İğrenç içkiyi bir yudum daha sertçe yudumluyorum.

Ara ve onun mafya ile olan ilişkisiyle bu işe karışmak istememem için daha mantıklı davranmam gerekirdi, ama doğal olarak bu fikre karşı çıkıyorum. Belki de sadakatim aptallığımın bir parçasıdır, ya da belki de onun benim arkadaşım olduğu gerçeğini değiştirmez.

Ben pozitif bir insanım, ama elbette benim de ne kadar uyuşuk bir şekilde inanmam veya kabul etmem gerektiği konusunda bir sınırim var. Aniden, en iyi eylem planının bir koruma tutmak olduğu ve hayatımın hala tehlikede olabileceği söylenmesi bana çok uzak geliyor. Bu, düşünmek istemediğim bir gerçeklik.

"Normal günlük hayatına devam etmek istiyorsan, bu seni güvende tutmanın en kesin yolu," diyor Ara nazikçe.

"Normal günlük hayatım," diyorum, bundan önceki normal hayatımın nasıl olduğunu düşünerek. İkisini nasıl ayırabilirim ki? O yüzünü buruşturup içkiye keskin bir bakış atıyor ve ben de onun ulaşamayacağı bir yere hızlıca çekiyorum. Arkamdan elime uzanıp içkiyi kapıyor.

"Hey!" diye bağıriyorum ve döndüğümde, Lorenzo arkamda o kadar yakın durduğu için yüzüm neredeyse kaslı göğsüne çarpıyor. Bakışları meydan okuyor, koyu kahverengi gözleri neredeyse azarlıyor ve ben, onun bakışlarına karşılık veremedim, bakışlarında bulabileceğim şeylerden çok korktuğum için başka yere bakıyorum.

Bir katil
mi? Cazibe
mi?

Ağaçlara sıçrayan alevlerin ve yanan etin kokusunun anıları mı?

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturarak sandalyeme geri çöküyorum ve kafamdaki tüm bu düşünceleri uzaklaştırmaya çalışıyorum. Tamam, çok içtim. Hiçbirini iyi idare edemiyorum. Belki şu anda mantıksız davranıyorum, ama koşulları göz önüne alırsak, umurumda değil. "Buna karışmak istemedim," diye mırıldanıyorum ve Ara'ya baktığımda suçluluk duygusu beni kaplıyor. Onun hiçbir zaman

duygularını açıkça ifade eden biri olmadığını biliyorum, ama bunun böylesine büyük bir sırdan kaynaklandığını hiç düşünmemiştim.

"Bunu sana daha önce söylemediğim için özür dilerim. Ben sadece..." Tereddüt eder, yüzünde bir anlık belirsizlik belirir. "Arkadaşım olarak kalmak isteyeceğinden emin değildim. Ve senin arkadaşlığın benim için çok önemli," der içtenlikle. "Bu konuyu doğal bir şekilde açmak çok zor hale geldi ve eğer bunu öğrenirsen, belki de benden uzaklaşmanın daha akıllıca olacağını düşündüm."

Omuzları neredeyse yenilgiye uğramış gibi çöküyor. Ara'yı bu kadar savunmasız gördüğüm pek sık olmaz ve ona sempati duymaktan kendimi alamıyorum. Bana ne söylediği önemli değil, benim için hala aynı kişi ve bunun beni aptal mı yaptığını yoksa gerçek dostluğun bu mu olduğunu bilmiyorum. İyi günde kötü günde birbirine destek oluruz, değil mi? Ama bu tamamen farklı bir düzeyde.

"Bu çok fazla," diye itiraf ediyorum, ayaklarıma bakarak. "Benden bunu istemeden önce her şeyi daha iyi anlamam lazım. Sanki başka seçeneğim yokmuş gibi geliyor."

Son cümleye tepki gösteriyor çünkü gerçekte, başka seçeneğim yok. Kendimi kurtaramayacağım bir duruma düştüm ve hala bunu sindirecek zamanım olmadı. Mantıklı düşünmeye çalışıyorum ama alkol beni döndürüp duruyor, tam da yapması gerektiği gibi. Şu anda kendimi kendim gibi hissetmiyorum.

"Luca, her şeyi yoluna koymak için şu anda İtalya'ya giden bir uçakta. Ama bununla birlikte, New York'ta güvende olduğumuzdan emin olmalıyız. Saldırının arkasında kim varsa, buraya kadar ulaşabilirler. Ve senin güvenliğini şansa bırakmayacağım. Senin neye benzediğini, benimle bağlantılı olduğunu biliyorlar. Sana bir şey olmasını istemiyorum. Özellikle de benim yüzümden," diye ekliyor sessizce.

Kalan tüm mücadele gücüm içimden akıp giderken iç çekiyorum. Ara'yı bu halde görmek istemiyorum. Kendi güvenliğim için daha fazla endişelenmem gerektiğini biliyorum, ama hala inanamıyorum. Bu sadece bir güvenlik önlemi, değil mi? Kimse gerçekten benim için gelmeyecek, değil mi?

En içten duygularımla, Ara ile olan dostluğumu kaybetmek istemiyorum. Onunla olan ilişkimizi çok seviyorum, ama onun hakkında sandığım kadar çok şey bilmediğimi öğrenmek hala canımı yakıyor.

"Nasıl oldu da bir mafya patronuyla evlendin?" diye soruyorum, hala bu gerçeği ve karanlık sırrı kabullenmeye çalışıyorum. Luca Armani'nin kendine özgü bir havası olduğunu biliyordum, ama ölümcül ve yeraltı dünyasına ait gibi mi? Hayır, kesinlikle korunaklı bir hayat yaşamışım.

Boş bara bakıp, içkimin hala orada olmasını diliyorum. Lorenzo'ya sert bir bakış atıyorum. O, duvara yaslanarak geri dönmüş, içkisi mucizevi bir şekilde yok olmuş. Bizi izlerken, ona attığım sert bakıştan hiç etkilenmemiş gibi görünüyor.

Onu nasıl çekici bulmuştum ki? Onun sadece Luca'nın iş arkadaşı olduğunu mu düşünmüştüm? Ne kadar aptalım.

Ara nasıl cevap vermesi gerektiği konusunda kararsız görünüyor ve ben sessizce bekliyorum. Normalde, istemiyorsa bana söylemek zorunda olmadığını ya da buna benzer bir şey söyledim, ama bu sefer cevaplara ihtiyacım var. Muhtemelen yarın tekrar soracağım cevaplara, çünkü bu kabustan uyanmazsam, kesinlikle akşamdan kalma bir şekilde uyanacağım.

Ara iç geçirir ve elini karnına götürür. "Yaptığım tüm korkunç şeyleri öğrenirsen, hala benim arkadaşım olmak ister misin, bilmiyorum."

Başka şeyler de mi var?

Bilmek istiyor muyum? Bu, ileride bizi değiştirecek mi? Ama herkesin etrafımda parmak uçlarında yürümekten bıktım. İnsanlar bana sadece istediklerini anlatıyor ve benim büyüdüğüm zengin sosyal çevrelerde herkes birbirini uzak tutuyor. Ara ve benim o insanlardan farklı olduğumuzu düşünüyordum, ama belki de onun mantığı benim düşündüğüm gibi değildir. En iyi arkadaşlarımdan biri olarak gördüğüm birini, her şey güllük gülistanlık olmasa bile, daha yakından tanımak istemem gerekmez mi? Bu gerçekçi olmak değil mi?

Kararlı ifademi görünce, devam etmesini bekleyerek, rahatsız bir şekilde taburesinde kıpırdanıp başını salladı.

"Tamam. Kısaltmaya çalışayım, ama sana anlattıklarımı kimseye söyleme. Lütfen Lily, bunu mafya karısı saçmalığı olarak değil, bir arkadaş olarak söylüyorum. Oldukça ağır bir konu."

"Bikini giymiş halde neredeyse bir araba tarafından ezilecektim, o yüzden öyle diyebilirim. Ama hey, bu hala bir rüya değilse, işte buradayız," derim ve omuzlarımı silkiyorum. İlk başta biraz şok olmuş gibi görünüyor

ben de yenilgiyi kabul ederek iç çektim. Tamam, belki birkaç kadeh içki içtikten sonra istenmeyen birkaç kuru şaka yaparım.

"Haklısın," diyor ve iki bardak suyla gelen barmene teşekkür ediyor.

Kahretsin. Şu anda en son istediğim şey bu, muhtemelen bana iyi geleceğini bilsem de.

Barmen duyamayacağı bir mesafeye uzaklaşana kadar bekler. "Çocukken annem gözlerimin önünde öldürüldü." Ağzım açık kalır, ama şokumu gizlemek için hemen ağzıma suyu götürürüm. Annesinin gözleri önünde öldürüldüğünü bilmiyordum. Annesinin evine girilip öldürüldüğü olayı herkesin malumuydu, ama Ara bu konudan hiç bahsetmemişti.

"Bunu yapan kişiyi bulmayı hayatımın misyonu haline getirdim. Babamın gizli bir iş anlaşmasına karıştığını keşfettim. O gece olanların olmasını *bilerek* izin vermişti. Bu yüzden itaatkar bir kız çocuğu gibi davrandım ve yavaş yavaş nüfuzumu artırarak, geçici olarak Manhattan'da bulunan şirketlerinden biri olan Cleo'yu yönetmeye başladım. Gündüzleri sosyal çevrelerde çalışarak, o iş anlaşmasına karışan mafya ailesini takip edip gözetleyebileceğim bir konuma geldim. Luca'nın gücünün farkında olduğum için onunla doğrudan ilişki kurmaktan kaçındım. Ayrıca, ona çok yaklaşırsam, bu yüzden öldürülme ihtimalimin yüksek olduğunu da biliyordum. Ama bu *bir takıntı haline* geldi. Annemin intikamını almalı ve kendimi özgürleştirmeliydim," diyor, sanki bir rüyadaymış gibi, benim göremediğim bir şeye bakarak. Ama yine de, çocukken gördüğü korkunç şeyleri anlayamıyorum. Bir şekilde, bu, İtalya'da tanık olduğum şeyleri çarpık bir perspektife sokuyor.

O tamamen yalnızdı ve babamın annemin ölümünde parmağı olduğunu bilmenin yükünü hayal bile edemiyordum. Babamla sorunlarım var ama bu tamamen farklı bir düzeyde bir şey. Düşüncelerim önemli bir ayrıntıda takılıyor.

"Annemi öldüren Luca değildi, değil mi?" diye fısıldıyorum, bu düşünce beni dehşete düşürüyor.

"Hayır," diye hemen cevap verdi. "Hayır, Luca değil. O zamanlar onun ikinci adamıydı. Annemin öldürüldüğü sırada Luca'nın babası için çalışıyordu, bu yüzden Luca intikamımı almak için onu bana hediye olarak verdi. O dönemde Luca ile aramızda olan her şey

gerçektir ve kesinlikle Lorenzo'nun izni veya onayıyla olmadı," diye yarı yürekten şaka yapar ve omzumun üzerinden ona bakar.

Ara'nın önümüzdeki haftalarda ayrılmaz bir ikili olmamızı önerdiğini hala aktif olarak görmezden gelerek, onun tarafına bakmıyorum. Geçmişte, sıvı cesaretin yardımı olmadan onunla göz teması kurmakta zorlanıyordum. Ama şimdi, onun ne kadar ölümcül olduğunu bilerek, ona olan hayranlığımı bastırmam gerekiyor.

Sonra yine, alkolün etkisiyle gözlerimde yavaş yavaş bulanıklaşan Ara'ya bakarken, arkamda duran tehditkar varlığa odaklanmak bir yana, mümkün olduğunca fazla bilgiyi aklımda tutmaya çalışıyorum. Bunların hepsi uydurma gibi geliyor, korkunç, travmatik bir dramadan çıkmış gibi. Ve açıklığa kavuşturmaya neredeyse çok korktuğum bir şey var. Ama artık çok derine battım, sormadan edemem.

"İntikamını aldığını söylediğinde, ona *zarar verdiğini* mi kastediyorsun?"

"diye soruyorum, sesim beklediğimden çok daha sessiz çıkıyor.

"Hayır, Lily. Onu ben öldürdüm," diyor sakın bir sesle. Cevabı bana hızla gelen bir tren gibi çarptı. Ara birini *öldürmüştü*.

"Oh." Bakışlarımı kucağıma indirip, bulanık görünen ellerime bakıyorum. En yakın arkadaşınızın size birini öldürdüğünü söylediği her gün olmaz. Ama onun bu kadar nefret dolu bir hayata sürükleyen şeyin ne olduğunu anlayamıyorum. Bir an için annemin cesedinin başında duran birini hayal ediyorum ve o kadar derin bir korku beni sarıyor ki, hemen bu düşüncüyü kafamdan atıyorum.

Muhtemelen birçok detayı atlamıştır, ama bu, benim yaşadığım dünyayı biraz olsun değiştiriyor. Doğru ve yanlış hakkında bana öğretilenler.

Nazik olmak, gülümsemek ve belirli bir şekilde giyinmek gibi şeyler, maruz kaldığım bu yeni dünyaya kıyasla çok küçük görünüyor.

"Bundan sonra artık benim arkadaşım olmak istemesen de anlarım, ama senin güvende olmanı istediğimde gerçekten ciddiylim," diyor Ara ve ben hızla başımı kaldırıp ayağa kalkarken onun elini umutsuzca tutuyorum.

"Arkadaşlığımızın bitmesini istemiyorum, Ara." Ve bu doğru. Tüm bunlara rağmen, Ara'yı kaybetmek istemiyorum. Romi ve Sienna var,

ama bu ikisi dışında, kimse arkadaşım gibi gelmiyor. Onun bu yönünü bilmiyor olabilirim, ama onu daha iyi anlamak istiyorum. Belki de içten içe başkalarının da beni daha iyi anlamasını istediğim içindir. Bu boğucu düşünceyi kafamdan uzaklaştırıyorum.

O bir katil, ama ben onu sadece arkadaşım olarak tanıyorum. Bunun bizi etkilemesine izin vermemekle deli miyim?

"Şu anda sindirmem gereken çok şey var ve ben de deniyorum. Sadece zamana ihtiyacım var. Bu yüzden seni kötü düşünmüyorum. *Sadece...*" *Sadece ne?*

Ara, eğilip yüzümden akan ve benim bile farkında olmadığım gözyaşlarını silerken pişmanlık dolu bir gülümsemeyle bana bakar. "Lily, duygularını açıkça gösteren tavrınla beni her zaman etkilemişsindir. Benim gibi birinin bunu hak etmediği halde bile sadık ve empatik birisin. Seni koruyacağıma söz veriyorum. Burada edindiğim ilk arkadaşım sensin ve bu iyiliğini karşılığını ödemek istiyorum."

"Arkadaşlık bir iyilik değildir" diyorum, çünkü bunun ölçülebilir bir şey olmasını istemiyorum. Dünyamızdaki her şey ölçülür: şöhret, zenginlik, ilişkiler, fırsatlar. Hepsi çok... sahte. Ama Ara öyle değil. En azından, öyle olmadığını düşünüyordum.

"Her zaman kolay da değildir. Ve şu anda çok şey istediğimin farkındayım. Sen çok sadık bir arkadaşsın Lily. Bu yüzden seni en çok takdir ediyorum," diyor ve ben şaşırıyorum. Daha önce kimse bana sadık dememişti. Ben de kendimi öyle tanımlamazdım. Bakışları omzumun üzerinden Lorenzo'ya kayıyor. "Biz bu sorunu çözene kadar o seni koruyacak."

"Lütfen, başka biri olmalı," diyorum kendime.

Kaşları çatılır ve sessizce fısıldar, "Sana zarar vermeyeceğine söz veriyorum."

"Biliyorum," derim hemen ve bu gerçeğin gücü karşısında şok olurum. Lorenzo'dan korkmuyorum, korkmam gerektiğini bilsem bile. Beni korkutan tek şey, Lorenzo'nun sürekli etrafımda olması düşüncesi. Hayatımın bir parçası olarak nasıl görüneceğini hayal bile edemiyorum, sahte olsa bile.

Yine başımı sallarım. "Onu partilere götürürsem ya da babam bunun kokusunu bile alırsa işler kötü olur. Ara, buna iyi tepki vermeyecektir. Zaten beni evlilik konusunda tehdit ettiğini biliyorsun. Bu onu çileden çıkaracaktır."

"Gerçekten kendi güvenliğinden çok babanın ne düşündüğünü mü önemsiyorsun?" diye sorar, gözlerini kısarak, ve bu ciddi bir sorudur. "Sana bunu zorla kabul ettirmek istemiyorum, Lily. Ama bu tartışmaya açık bir konu da değil. Seni bu duruma soktuğum için seni korumasız bırakmayacağım. Sen sandığından daha cesursun. Babana siktirip gitmesini söylemen yeterli, hatta daha iyisi, benim babama yaptığım gibi onu tuzağa düşürüp hapse attırman."

Ağzım açık kalır. "Aman Tanrım. Hepsi senin suçun muydu?" diye sorarım, hem şok olmuş hem de biraz etkilenmiş bir şekilde.

Karanlık ve acımasız bir şekilde gülümsüyor, arkadaşımın daha önce hiç görmediğim bir yönü. Siyah kâkülleriyle ellerini gezdirerek her bir telin yerinde olduğundan emin oluyor. "Onu mahvetmek için yıllarca plan yaptım. Onu öldürmekten daha acımasız bir şeydi. Onu, benim yapmaya çalıştığı gibi, bir kafese koydum. Belki sen de kendi babana aynısını yapmaya başlamalısın."

Aklıma gelen ilk kelimeleri söylemeden önce alt dudağımı ısıyorum. *Ama ben babamı seviyorum.* Ancak, bu cümlemin ağırlığı boğazımda takılıyor. Babamı gerçekten seviyorum. Ama ilişkimiz karmaşık. Ara'nın az önce anlattığı kadar berbat olmasa da.

Gerçek şu ki, kendimi bildim bileli babamın bana olan duygularının samimiyetini sorguluyorum. Nesillerdir varlıklı bir ailenin mensuplarıyız ve babam birçok iş ve yüzlerce yatırım yürütüyor. Aile imajı her zaman öncelikli olmuştur. Gençken ailenin anlamının bu olduğuna inanıyordum, ama son zamanlarda her zamankinden daha fazla... bu bana bir kafes gibi geliyor.

Ara'nın elindeki telefon ışıktandır, ekranda Luca'nın adı belirir, ama o bunu görmezden gelir. Bana bekleyişle bakar.

Bir çocuk gibi bakıldığımı hissediyorum, ama aynı zamanda o kadar aciz durumdayım ki, bundan sonra günlük hayatımın nasıl olacağını bile kavrayamıyorum. Bir hıçkırık kaçıyor ağzımdan. Eh, bu kadar sarhoş olduğumu düşünürsek, belki de anlamamalıyım. İsteksizce suyu yudumluyorum. "Luca'nın bunu çabucak halledebileceğini söylemiştin, değil mi? O zaman, belki de 1,88 metre boyunda, kaslı bir duvarın peşimde olduğunu kimse fark etmez," diye şaka yapıyorum, ama şaka tutmuyor. Her şey o kadar inanılmaz geliyor ki, ama sonra

silah sesleri, patlayan araba ve yanmış ceset anıları beni ayıklaştırıyor.

Gölgelerin içinden tanıdık olmayan bir adam belirir. Lorenzo kadar heybetli değildir, ama hareketlerinden ve Ara'ya olan ilgisinden, onun bir tür koruma olduğunu anlayabiliyorum. "Bu Tony. Lorenzo'yu ödünç aldığın süre boyunca benim güvenliğimi o üstlenecek."

Aniden aklıma gelen bir şey yüzünden kaşlarım düşer. "Bir dakika. Lorenzo'nun Luca'nın en iyisi olduğunu ve hamileliğini açıkladığından beri senin peşinde olduğunu söylediyse, o zaman onu sen alman gerekmez mi?"

Ara, Lorenzo'ya bakarak kıkırdar. Onun yüzündeki ifadenin ne olduğunu anlayamıyorum, ama son zamanlarda onun varsayılan ifadesinin limon emmiş gibi olduğunu öğrendiğim için, bunun da ona benzer bir ifade olduğundan eminim. "Lorenzo'yu almanı ısrarla istedim. Zaten tanıştığınız için biraz daha kolay olacağını düşündüm." Bana alışılmadık bir şekilde sarılırken eğilip fısıldar, "Ona çok yaklaşmamı tavsiye ederim. Seni ondan uzak durman için hiç doğrudan uyarmadım, ama o tehlikeli biri, Lily, ve şimdi nedenini anladığından eminim."

Onu kucaklayarak alaycı bir şekilde gülümsüyorum. "İğrenç. Uzaktan onu çekici buluyordum, ama şimdi onun... Kaba? İğrenç? Küçümseyici? Kendini beğenmiş? Suçlu? Katil? Ama geri çekildiğimde, sessizliğin yanlış anlaşılmış olabileceğini fark ediyorum. *Ara'nın yaşadığı dünyanın bir parçası.* Bunu kişisel algılamış gibi görünüyor, çünkü zoraki bir gülümsemeyle kolumu sıkıyor.

"Bunu çözeceğiz ve hiç olmamış gibi davranacağız. Şimdilik biraz mesafe koymalıyız. Eğer hedefleri bensem, bunu böyle tutmayı tercih ederim..."

"Hayır," diye hızlıca cevap veriyorum. "Her hafta kahvaltımızı yapıyoruz. Ara, bunun beni gerçekten etkilemesine izin verirsem, aklımı kaçıracağım." Rutinime *ihtiyacım var*. Yanağını ısırtıyor, açıkça çelişkili. Muhtemelen riskleri tartıyor. "Eğer bu adamlar dediğin kadar harikaysa, en azından bunu yapabiliriz. *Lütfen*," diye yalvarırım, ayağa kalkarken, aniden başım dönmeye başlar.

Ara bana uzanır, ama eli uzanmış halde kalır, çünkü arkamdan biri kollarımı sıkıca tutar. Nefesim kesilir,

Lorenzo'ya baktığımda nefesim kesildi. Lorenzo, sanki ben onun varlığının lanetiymişim gibi bana dik dik bakıyordu.

"Hala zayıfsın, görüyorum," diye azarlıyor.

Onun kollarından kurtulduğumda yanaklarım kızardı. "Ben iyiyim. Beni balonlu naylonla sarmalamanıza gerek yok. Sadece zamana ve uykuya ihtiyacım var."

Ara alt dudağını ısırır. "Tamam, belki yarın bu konuyu daha iyi konuşabiliriz? Neye ihtiyacın olursa beni ara. Lily, tüm bunlar için gerçekten üzgünüm. Yemin ederim, seni İtalya'ya getirerek yardım etmeye çalışıyordum."

Hüzünlü bir gülümsemeye cevap veriyorum. "Biliyorum. Sanki şansım beni bir bok sepetinden diğerine atmak istiyor gibi."

Ara gülüyor. "Az önce küfür mü ettin, Lily?"

Gözlerimi deviriyorum. "Ben her zaman mükemmel bir kız değilim, biliyorsun."

Ara hala gülererek şöyle diyor. "Hala *'tipik'* kelimesini kullanabilen çok sarhoş insan tanımiyorum, ama tabii. Git biraz uyu."

Ara'nın koruması Tony, Ara'nın kulağına bir şey fısıldıyor ve Ara aşağı baktığında Tony ona telefonunu uzatıyor. Luca, Ara'nın aramasına cevap vermemesinden hoşnut kalmamış ve adamını kullanarak onu cevap vermeye zorluyor.

Ara isteksiz davranmasına rağmen, onların ilişkisini teşvik ettiğimiz tüm anları hatırlıyorum. Onların kimyasının farkında olmadığını düşünmüştük ve bir dereceye kadar öyle de öyleydi, ama Luca Armani hakkında bunu bilseydik, yine de onları teşvik eder miydik?

Tek bildiğim, şu anda bu kafa karıştırıcı belirsizliği unutmak için sıcak bir duş almak istediğim.

Yani, dürüst olmak gerekirse, benim İtalyan mafyasıyla ilgim olması mı? Bu çok komik.

Ama ben gülmüyorum.

Çantamı bardan alıp asansörlere doğru yürümeye başlıyorum. Lorenzo peşimden geldiği için iki kez arkama bakmadan edemiyorum. Biraz ürkütücü ama eminim asansöre güvenli bir şekilde ulaşana kadar bunu yapmak zorunda. Ama o da benimle birlikte asansöre biniyor.

"Ne yapıyorsun?" diye soruyorum. O eğilip benim katımın düğmesine basıyor, sonra aynalı duvara yaslanıyor, her zamanki gibi heybetli. 1,88 metrelik boyu, her zamanki siyah takım elbisesine sıkıca sarılmış. Sadece tesadüfen boynunda bir dövme izi gördüm ve bu da onun vücudunun dövmelerle kaplı olup olmadığını merak etmeme neden oldu. Şu anda bu görüntü aklımda olduğu için son derece sinirliyim.

Kapılar kapanır ve sessizlik içinde dururken ben hala ona umutla bakıyorum. Gerginlik beni tamamen sararken alt dudağımı ısırıyorum. Etkileyici olan sadece boyu değil, varlığı da. Şu anda, birkaç içkiden sonra, tiksinti, hayal kırıklığı ve rahatlama ihtiyacının karışımının nerede başladığını ve nerede bittiğini bilmiyorum.

Asansör kapısı açıldığında Lorenzo elini önüme uzatır ve ben onun kabalığına şaşırırım, ta ki onun koridorun iki yanına baktığını fark edene kadar. Elbette en üst katta bir suikastçı gizlenmiyor, değil mi? Ya da belki de beni kışkırtmak için bilerek yapıyor.

"Her zaman böyle mi olacak?" diye soruyorum, sinirlenmiş bir şekilde. İlgi gösterilmesi başka, aşırı titizlik başka. Bu aşırı, değil mi?

"Zaten titrek bacaklarınla engellerle karşılaşmaman için zeminde düzensiz yer döşemesi olup olmadığını kontrol ediyorum," diye cevaplar ve bana geçmem için yer açarak dışarı çıkar. Tamam, şimdi de bana küstahça davranıyor, sanki öngörülebilir gelecekte birbirimize mahkum olmamız benim suçummuş gibi. "Ha ha, çok komik. Sanırım seni, böyle davranmadığın zamanlarda daha çok seviyordum. konuş." Asansörün eşiğinden geçiyorum. Kendi odamı bulmaya çalışırken her bir kapı numarasını dikkatle inceliyorum. Bu katta sadece dört oda var, ama buraya ilk geldiğimde o kadar sersemlemiştim ki, buraya geldiğimi bile hatırlamıyorum, bu yüzden utanç verici bir şekilde tahmin oyunları oynamak zorunda kalıyorum.

Sadece odama girmek istiyorum.

Üçüncü kapının önünde durup, altın anahtarı kilit mekanizmasının üzerine tuttuğumda, Lorenzo'nun hala arkamda olduğunu fark ettim. "Um, yol açık, çavuş. Artık gidebilirsiniz."

Bana sert bir bakış attı. "Hiçbir yere gitmiyorum ve bir daha bana çavuş deme."

Alınan.

"Peki, benim odamda kalamazsın." Sanki bu gece daha da kötüye gidemezmiş gibi, uyumaya çalışırken odamda oturan, otoriter ve karamsar bir katil, ihtiyacım olan son şey. Beni itip geçerek, davetsiz bir şekilde süite giriyor. "Hey!" diye sesleniyorum arkasından.

"Sakin ol, Sunshine. Senin teklif ettiğin şeyi istemiyorum. Ama şu andan itibaren, hangi odaya girersen gir, ben senin yanında olacağım. Seni korumam emredildi ve sen benden nefret etsen bile bunu yapacağım."

Öfkeyle kapıyı çarpıyorum. "Ne yani? Benim duygularımın hiçbir önemi yok mu?" diye soruyorum ve o bana ifadesiz bir şekilde baktığında, bu adamın vücudunda tek bir duygu bile olmadığını anlıyorum. Onun boynunu sıkmak istiyorum. Onu nasıl bu kadar çekici bulabildiğimi, en ufak bir şekilde bile, bilmiyorum. "Duyguların ne olduğunu biliyor musun? Yoksa bunu da varsayılan ayarlarından çıkardılar mı?"

Birkaç saniye içinde, benim alanıma girer, üzerime eğilir. Ben geri çekilirken komodine tutunurum, onun yaydığı ısı, bana dokunmadan bile, son derece duyarlı bedenime baskı yapar.

"Bir anlaşma yapalım. Ben de senin kadar bunu istemedim. Aslında, ben buna karşıydım. Senin peşinden koştuğum her saniye, yapmam gereken işten uzaklaşmama neden oluyor. O da patronumu korumak. Yani, hayır, senin bu durumdan memnun olmanı beklemiyorum. Ama şunu söylemeliyim ki, bunun ne kadar kolay olacağı sana ve tavrına bağlı."

Kalbim deli gibi atıyor ve çılgın bir kahkaha yüzeye çıkıyor. Şu anda verebileceğim tüm tepkiler arasında, kahkaha beklediğim bir tepki değildi. Korkmam, hatta sindirilmem gerekirdi, ki açıkça bana bunu hissettirmeye çalışıyor, ama yine de kendimi tutamayıp "Beni korkutmuyorsun. Bu vahşi taktiklerini başkalarında deneyebilirsin, ama bana karşı kullanma. Bana bir hanımefendi gibi konuşuyorsun ve bana da öyle davranıyorsun. Köpek gibi davranmak istiyorsan, seni köpek gibi eğiteceğim" diyorum.

Koyu kahverengi gözleri kısılr. Bu adam hakkında tek bir şey bildiğim gerçeğine sarılarak, elimden geldiğince kendimi savunmaya çalışırım: O bir tasma altında. Ama bunun pek bir anlamı olmadığını biliyorum. Belki kibirliyim ya da çok sarhoşum, ama bana zarar vermeyeceğini biliyorum.

Hayır, aksine, biri beni ezmeye çalıştığında beni güvenli bir yere çekmeye ve bana silah doğrultulduğunda beni korumaya hazır.

Ellerim kendi kendilerine hareket ederek çenesinden tutup dudaklarını dudaklarıma çekiyorum. Birkaç saniye içinde vücudu tamamen benimkine yapışıyor, beni şifonyere sıkıştırıyor, saf bir kas duvarı gibi. Beni tamamen domine ederken, dilini dilime zorlayarak daha fazlasını talep ederken inliyorum. Ona istediği kadar veriyorum, gerginliğimin içimden akıp gittiğini ve tamamen farklı bir tür ateşli hayal kırıklığına dönüştüğünü hissediyorum.

Onu daha da yaklaştırmaya çalışıyorum, ama o anda dudakları benimkilerden ayrılıyor ve beni iterek elini kahverengi saçlarının arasına sokuyor. "Hayır. Senin bu oyununu bir daha oynamayacağız," diyor hemen. "İçtiğinde tehlikeli oluyorsun."

Ona inanmadan bakıyorum. Az önce yaptığım şey ve onun reddi yüzünden kafam allak bullak.

Neden böyle bir şey yaptım?

Yanaklarım kızarıyor.

Yine.

Bu, birkaç kadeh fazla içtikten sonra ona kendimi zorla kabul ettirdiğim ilk sefer değil ve ben tanımadığım erkeklere kendimi atma alışkanlığım yok. Ama son sefer neredeyse iki yıl önceydi. *Neden? Neden? Neden?*

Bu adamdan nefret ediyorum, kendime hatırlatıyorum. Utanç ve kafa karışıklığı karışımı bir duygu içindeyim.

Hiçbir şey söylemiyorum. Sadece başımı dik tutarak banyoya doğru yürüyorum çünkü başka ne yapacağımı bilmiyorum. Bu adamın yanında kendime bile güvenemiyorum, başka bir şeyi anlamaya çalışmak bir yana.

Duş aldıktan sonra, pembe geceliğimle kral boy yatakma doğru giderken onu görmezden gelmeye çalışıyorum. Gözümün ucuyla onun yatağın karşısındaki kanepede oturduğunu fark ettiğimde rahatlıyorum. İyi, çünkü kesinlikle benimle aynı yatağı paylaşmayacak.

Battaniyeleri başımın üzerine atıp, ağırlığı altında saklanıyorum. Midem bulanmaya başlıyor ve kendimi kıvrılıyorum. Ne kadar küçük hissetsem de, onun varlığını hala hissedebiliyorum. Heybetli, ölümcül,

vücudumun her santimetresinde hissediyorum. Öpücüğü ve ardından gelen utancı yeniden yaşayarak kendime işkence etmekten başka çarem yok.

Sıcak, zorlu bir durumdu, daha önce sadece bir kez yaşamıştım — onunla birlikte. Ama artık, sarhoşken bile, daha iyi bilmem gerekirdi.

Bu düşünceleri kafamdan silip attım. Bir erkeğin neden beni öpmek istemediğini düşünmekten daha önemli sorunlarım var. Dünyalarımız birbirine karışmamalı, o halde onu erkek arkadaşım olarak herkese nasıl ikna edeceğim, özellikle de birbirimizi zar zor tahammül edebiliyorken?

İnleyerek diğer tarafa döndüm, uyanınca tüm bunların korkunç bir kabus olduğunu umarak.

Ya da en azından Lorenzo'yu bir daha asla görmemek.

6

LORENZO

Kızgın. Ayrıca, açıkça akşamdan kalma, ama bunu ona söyleyen ben olmayacağım, özellikle de elinde o devasa makas varken. *Kes*. Uzun sapın alt kısmı tezgaha düşüyor. Lily bana bakmıyor, ama niyetinin kestiği çiçekten çok bana yönelik olduğunu biliyorum.

Onun için aldığım buzlu çay, onun en sevdiği içecek olduğunu bilmeme rağmen, hiç dokunulmamış durumda. Uyandığında, güvenlik önlemlerini kontrol etmek için onun dairesine gitmemiz konusunda ısrar ettim. O anda, benim geçici olarak onunla birlikte yaşayacağımı fark etmiş gibi göründü ve bunun yerine, ya onu çiçekçi dükkânına götürmemi ya da bir şoför çağırmasını ısrarla tavsiye etti. Sanki onu gözümün önünden ayırmaya niyetim varmış gibi.

Siktir. Bebek bakıcılığı bu kadar zor olacağını bilseydim, bu göreve karşı daha fazla direnirdim. Tabii bunun bir faydası olmazdı.

"Bütün gün orada durup bakacak mısın?" Lily, hala benimle göz teması kurmayı reddederek homurdanıyor.

Ben stoik bir şekilde olduğum yerde kalıyorum, bu şık yüksek sosyete kızının bu yönünü kaç kişinin görebildiğini merak ediyorum. Pembe, mor ve sarıları güneş ışığı gibi giyen, ama akşamdan kalma olduğunda yılan gibi bir dili olan ve birkaç içkiden sonra sürekli talepkar ve baştan çıkarıcı bir kadının kelime dağarcığına sahip bir kadın.

Dün gece kalçalarının benim penise sürtünmesinin ve o küçük öpücüklerin canlı hatırası aklıma geliyor ve kendimi yeniden ayarlamak için duyduğum dürtüyü bastırarak boğazımı temizliyorum.

"Evet. Bu benim işim," diyorum, sanki bu çok doğal bir şeymiş gibi.

Bu kadın tehlikeli biri. Gündüzleri uslu bir kız gibi davranıyor, geceleri ise birkaç içkiden sonra baştan çıkarıcı bir kadına dönüşüyor. Normalde, bu kadar değerli bir şeyi kırmak için canım çekebilir, ama bunun aşamayacağım bir sınır olduğunu ben de biliyorum. Aslında, patronumu korumak yerine ona bakıcılık yapmak zorunda olduğum için ona kızgınım, bu onun suçu olmasa da.

O iç çekip makası masaya koyar.

"Senden benim korumam olmanı ya da sahte erkek arkadaşımı oynamayı istemedim." O keskin bakışlar sonunda bana yöneldi. Sanki lanet olası zihnimi okuyabiliyor gibi, ya da belki de burada olmak istemediğim çok açık.

Bu sabah baş ağrısından şikayet ederek uyandığından beri, bakışları bana takıldığında somurtuyor. Battaniyeyi başına çekerek, sonuçta bir kabus olmadığını mırıldandığını duydum. Dün gece onun yüksek sesli horlaması yüzünden o sandalyede gözümü bile kırpmadan uyudum, ama o, sanki onun kötü ruh halinin sebebi benmişim gibi bana bakma cüretini gösterdi.

Dün gece o çaresiz öpücükle başladığı şeyi bitirmeye zorlama isteğiyle mücadele etmek için ilk bir saatimi harcadım.

O benim için her zaman bir cazibe kaynağı olmuştur. Disiplinli bir adam olabilirim, ama lanet olsun, ona direnmek benim kırılma noktam olabilir.

"O zaman aynı duyguları paylaşıyoruz," diye hatırlatıyorum ona. Becerilerim başka yerlerde daha iyi değerlendirilebilir, örneğin patronumun imparatorluğunu genişletmesine yardım etmek gibi. Hatta, beni İtalya'ya gönderip oradaki mevcut durumu halletmem daha mantıklı olurdu.

Çiçekleri, benim tam olarak anlamadığım bir şekilde paketliyor. Bir keresinde dükkânın önünden geçiyordum ve vitrinden ona baktığımda ne kadar huzurlu görüldüğüne hayran kaldım.

"İşyerimde olmana gerek yok. Ben çiçek satarken kimse arabayla geçip gitmez." Bana bakar, sonra gözleri büyür. "Değil mi? Böyle şeyler sadece filmlerde olur."

Sessizliğim yeterli bir cevap oluyor, o da "*vay canına*" diyor ve sonra sandalyesine geri yaslanıyor. Dün gece onu bulduğumda da aynıydı, sanki dünyası milyonlarca parçaya ayrılmış gibiydi.

parçalar halinde ve bir zamanlar bildiği her Şey parçalanıyordu. Ve belki de öyledir.

En iyi arkadaşının İtalyan mafyasıyla evlendiğini fark etmekle kalmamış, Şimdi de bu ilişki nedeniyle hedef haline gelmişti. Beni buraya getiren, Ara'nın bu konudaki suçluluk duygusuydu.

Aramızda havada asılı duran soruyu sormaya cesaret edemiyorum. Elbette, dün gece bana asıldı, ama uzun zaman önce Lily'nin iyi bir kadın olduğu sonucuna varmıştım ve onun dünyası bir anda altüst olmuştu. Dün gece bana asılmasının tek nedeninin bu olduğunu düşündüm ve onun teselliye ihtiyaı olduğunu anlasam da, bunu ona verebilecek doğru kişi olmadığımı biliyorum.

Ve bu sadece iş, diye kendime hatırlatıyorum. Bana verilen tüm görevler gibi, bana verilen anormal bir görev ve bunu profesyonelce yerine getireceğim.

Ancak, tüm dünyasının bir girdap tarafından emildiğini ve normalde parlak, ışıltılı mavi gözlerinin her zamanki canlılığından yoksun olduğunu fark etmemek zor. Seçme şansım olsaydı, onu bundan korurdum. Çoğu insan, geceleri ortaya çıkan korkunç canavarları bilmes e daha iyi olur. Bu, tıpkı ona olduğu gibi, onları da lekeler ve değiştirir.

Ancak o zaman parmak eklemlerimin beyazladığını fark ediyorum. Aramızdaki mesafeyi korumak için kendimi zorluyormuşasına ne kadar zamandır yumruklarımı sıkımış olduğumu bile bilmiyorum. Koruduğum insanlarla duygusal olarak bağlanmamam gerektiğini çok iyi biliyorum, ama onu bu halde görmek... rahatsız edici. Bundan kaçınmak benim için kolay olmalı; duygusal olarak uyum sağladığım tek kişi patronumdur, ama yine de kendimi ona doğru adım atarken buluyorum.

Başını kaldırmıyor. Sadece ellerine bakıyor, tamamen savunmasız görünüyor. Benim tanıdığım herkesin yapmaması gerektiğini bildiği bir Şey. Hiçbir açık, hiçbir zayıf nokta, hiçbir anlık dikkatsizlik olmamalı. Ama o her zaman dikkatsiz, her hassas noktasını ortaya koyuyor. Boynunda hala bir dala çarptığı için oluşan bir çürük var ve midemde vahşi bir öfke düğümü çözülüyor. O çok kolay kırılıyor.

"Bana acımayı bırak," diyor, elini boynuna götürüp o yeri ovuşturarak, tam da benim baktığım yeri fark ediyor.

Sadece ben aradığım için, onun makyajla kapattığı o izi görebiliyorum.

"Sadece merak ediyorum." Omuzlarımı düzeltip onun yanında durarak dikkatimi çiçeklere yöneltiyorum.

O alaycı bir şekilde güldü. "Uzun zamandır hiçbir şeye meraklı olduğunu sanmıyorum. Düz ve dar olanın dışında herhangi bir şey sana anevrizma yapabilir. Şimdi senin kaçmanı istemeyiz."

Gülümseme patlaması ihtimali olsa da, ifademi nötr tutmaya çalışıyorum. Beni bu kadar zarif bir şekilde aşağılayabilen tek kadın o. O zaman bile, bu konuda kibar davranıyor gibi görünüyor, ki bu da iki kat daha fazla incitici.

"Bunu neden yaptığını merak ettim." Onun üzerinde çalıştığı bukete doğru başımı salladım. Mavi gözleri bana dik dik baktı ve hemen hassas bir noktaya dokunduğumu anladım. Mesleğini küçümsediğimi mi düşünüyor? Özgeçmişimde sadece aldatıcı işler ve insanları öldürmek varken, başkalarının uğraşlarını yargılamak bana ne hakla düşer? "Çünkü çiçekler insanları mutlu eder," dedi, hiç de güneş ışığı gibi parıldayan bir sesle, ama sanki bunu defalarca tekrarlamak zorunda kalmış gibi. "İnsanların bunu anlamadığını biliyorum ve ailemin şirketleri kadar kâr getirmiyor, ama *beni* mutlu ediyor. İnsanların yüzünü güldürmeyi veya yas zamanlarında iyileşmelerine katkıda bulunmayı seviyorum. Çiçekler neredeyse her duruma uygun ve aptalca görünse bile yaratıcı olmayı seviyorum."

Çiçeklerden birini alıp parmaklarımın arasında yuvarlarken kaşlarım hafifçe çatıldı. Bu tek bir gül bu kadar çok şey yapabilir mi? Onların sadece cenazelerde veya bir kadına kur yapmak için kullanıldığını sanıyordum. Ama yine de, ihtiyaçlarımı karşılamak için tek seferlik ilişkiler dışında hiçbir ilişkim olmadığından, kur yapma konusunda ne bilebilirim ki? Şimdiye kadar tek bir çiçeğe bile farklı bir gözle bakmamıştım.

Lily'nin telefon ekranı tezgahın üzerinde parlıyor ve ekranda *babası* beliriyor. Lily telefonu alırken şikayetlerini mırıldanıyor. Dün gece o uyurken ailesiyle ilgili önemli miktarda araştırma yaptım. Babası, çoğu zengin sosyal çevrede olduğu gibi paraya aç ve hırslı bir adam ve son zamanlarda oğlunun birden fazla şirketi devralması için baskı yapıyor.

"Merhaba baba, her şey yolunda mı?" diye sorar, akşamdan kalma hali birden neşeli bir hal alır, ama ben bunun arkasında yatan gerginliği görebiliyorum. Babasına karşı bariz bir gerginlik var. Gülü geri koyarım. "Evet, İtalya'dan erken dönmeye karar verdik. Hepsi bu." Bir başka uzun sessizlik. "Bu cuma gecesi mi? Oh, çok kısa süre kaldı." Sessizlik. "Orada olacağım."

Aynen böyle, telefonu yüzüne kapatır ve kız telefonu izler. Sonra bana bakar, yüzü solgunlaşır. "Bir partiye gitmem gerek. Sen gelemezsin."

"Bu bir seçenek değil," dedim soğukkanlılıkla.

"Babam bu durumu öğrenmemeli. Öğrenirse, dükkânı kapatıp beni en yüksek teklifi verene satar. Zaten şu anda evlilik konusunda başımın etini yiyor, ama mafya suçlarına karıştığımı öğrenirse, başım büyük belada."

"Neyse ki mafya suçlarına karışmamışsın, sadece erkek arkadaşını tanıtıyorsun."

"Sen benim..."

Onun alanına girerek dişlerimi gösterdim. "Bu tartışmaya açık bir konu değil. Luca bana her zaman seninle olmamı emrettiği sürece, her zaman seninle olacağım. Burada nazik davranmak için elimden geleni yapıyorum, ama sanırım benim oyuncak bir köpek yavrusu olmadığımı unuttun. *Senden* emir almam."

Gözleri yaşlarla doluyor ve çenem acı verici bir şekilde sıkılıyor. Kahretsin, ben bu iş için uygun değilim. Çiçek kokusu burnuma işliyor ve günlük işlerimdeki olağan kokulardan o kadar farklı ki, bunu rahatsız edici bulmak istiyorum, ama hiç de öyle değil.

"Sen tam bir pisliksin," diyor sessizce. "Bu benim hayatım." Kim olduğumun gerçeğini bir an önce fark etmesi daha iyi. Ben onun arkadaşı ya da sırdaşı değilim. Eğer benim iyi biri olduğumu sanıyorsa, bu yanılgısını gidermeliyim.

"Şu anda, hayatınızı korumak benim sorumluluğumda ve bunu *çok* ciddiye alıyorum."

Ön kapıya yaklaşan bir silüet fark edince, konuşmayı sonlandırıyorum. Kapının üzerinde sallanan zil çalıyor ve bir kadın iki kutu taşıyarak içeri girerken hep birlikte başımızı kaldırıyoruz. Geri adım atarak aramızda mesafe yaratıyorum ve arka odaya geçiyorum.

"Oh, erken geldin." Lily neşelenir ve sanki her şey yolunda ve hayat her zamanki gibymişçesine gözlerine dolan gözyaşlarını hızla siler.

"Oh, erken geldin." Lily'nin yüzü aydınlanır ve gözlerine dolan yaşları hızla siler, sanki her şey yolunda ve hayat her zamanki gibiyse.

Bu düzenlemeden ne kadar çabuk kurtulursak o kadar iyi, çünkü ben de saçma sapan bir partide erkek arkadaş rolünü oynamaktan hoşlanmıyorum. Köpeklerden biri bu role çok daha uygun olurdu. Bu düşünceleri kafamdan uzaklaştırıyorum, çünkü patronumun emirlerini veya planlarını sık sık sorgulamam ya da bunlardan sapmam. Ama bu seferki beni rahatlık alanımın çok dışına itiyor. Bunu başaracak uzmanlığım yok. İki gün üst üste, istemeden bu kadını ağlattım.

Eğer daha önce bir pislik olduğumu bilmiyorsam, şimdi kesinlikle biliyorum.

7

LORENZO

Bu kadın bir mükemmel mükemmel prova kokulu göz, ki sık sık benim üzerimde prova yaptığı.

"Aşağıdaki misafir odasını kullanabilirsin, ama benim odama kesinlikle giremezsin," diyor apartman kapısını açarken. Apartmanı, Taylor soyadını taşıyan birinden bekleneceği gibi prestijli ve tanınmış.

Tehditlerine boyun eğmemem onu daha da öfkeliyor gibi görünüyor, ki cesaretle söyleyebilirim ki, bu tehditlerin bana karşı gerçek bir etkisi olduğunu düşünüyorsa, bu durum hatta *sevimli* bile olabilir.

İçeri girdiğimizde, ana yaşam alanını gözden geçiriyorum. İnaniç derecede geniş, ama akıcı bir düzeni var. Bej ve açık pembe renklerin küçük dokunuşlarıyla çağdaş bir havası var. Ancak, uyumsuz renklerdeki vazolar, odaya çoktan solmaya başlamış çeşitli çiçeklerle süslenmiş.

Solumda, cilalı mutfak çevreleyen bar tabureleri ile büyük bir ada tezgahı var. Önünde ise televizyon yerine kitaplarla dolu büyük bir ahşap kütüphane ve şömine bulunan bir oturma alanı var. Merakla yaklaşıyorum, yumuşak kanepeleri ve minderleri görmezden gelerek, hepsi romantik romanlardan oluşan kitapların başlıklarına bakarken yüzümü buruşturuyorum.

"Buraya gelip okuduğum şeyleri yargılama," diyor savunmacı bir tavırla, topuklu ayakkabılarını çıkarıp kapının yanında duran diğer on çiftin yanına bırakıyor. Sonra küpelerinden başlayarak takılarını çıkarmaya başlıyor.

Onun okuduğu kitapları yargılamıyorum, daha çok romantizmin cazibesini anlamadığım için yargılıyorum.

Yerden tavana kadar uzanan pencereler gecenin içeri girmesine izin veriyor. Yoğun, parlak, sinir bozucu ve tehlikeli. "Panjurlar her zaman kapalı olmalı

olarak kapatılmalıdır."

O burun kıvırıyor, ben de ona dönüp bakıyorum, elleri belinde. "Gece hayatını ve şehri seviyorum. Perdeler açık kalıyor."

Dudaklarımı yalarken şakaklarım zonkluyor, nazik davranmaya çalışıyorum. "Hedef, pencereden keskin nişancı tarafından vurulduğu için kafasına kurşun yediği bir film izledin mi hiç?"

Hemen yüzü soluyor. Aramızda soğuk, hissedilir bir gerginlik dolaşıyor. "Çok sinir bozucusun. Eğer güvenlik konusunda söylediğin kadar iyisen, başka bir yol bulursun. Açık kalırlar. Sen benim evimde misafirsin, bunu unutma. Aslında, o kadar da değil, sana bir oda verdiğim için şanslısın. Seni apartman kapısının dışında yerde yatırabilirim."

Umursamazca omuz silkiyorum. "Daha kötüsünde de uyudum. Ama hayır, sen hangi odada kalırsan, ben de orada kalırım."

Beni susturmak için parmağını kaldırır ve şakaklarım yine zonklamaya başlar. Bu kadının beni deliye çevireceğini şimdiden anlayabiliyorum.

"Temel kurallar. Odama girmeyeceksin. Mahremiyetime ihtiyacım var, özellikle de bu sahte erkek arkadaşım olan bodyguard saçmalığını eğlendirmek zorunda kalırsam. Dükkanıma gelersen, arkada kal ve yoluma çıkma. Hayır, tuhaf soğukkanlı katil arkadaşlarını evime davet etmeyeceksin. En önemlisi, benimle partilere veya etkinliklere gitmeyeceksin. Bu ne kadar çabuk biterse o kadar iyi, ve hiç olmamış gibi davranacağız."

"Sen nereye gidersen ben de oraya giderim." Kollarımı göğsümün önünde kavuşturuyorum. Böylesine minyon bir kadın için çok isyankar.

"Hayır."

"Evet."

"Mahremiyetime ihtiyacım var. Odama giremezsin." Kararlıydı. "Ve dedikoduların yayılacağı partilere de gitmeyeceksin."

"İlişki içindeymiş gibi görünmenin amacını yanlış anlıyorsun galiba. Birdenbire neden bir koruman olduğu konusunda inandırıcı bir bahane uydurmaya cesaretin yoksa, her yere seninle birlikte gelirim. Seçim senin, Sunshine."

Yanakları öfkeli bir kırmızıya dönerek bundan hoşlanmadığını belli ediyor.

"Bir ilişkinin neye benzediğini biliyor musun?" diye azarlıyor. Omuz silkiyorum. "Özetini anlıyorum."

"Odama girmenize izin yok."

"O zaman yatak odandaki perdeleri kapat," diye meydan okurum. "Hayır."

"Evet."

Ellerini havada sallıyor. "Sen çok dayanılmazsın."

"Dün gece beni baştan çıkarmaya çalışman aksini gösteriyor," diyorum soğukkanlılıkla.

Yanakları daha da kızardı.

"Aslında senden nefret ediyorum." Gördüğüm kadarıyla özel bir odaya çıkan merdivene doğru dönüyor. Sanırım yatak odası. Oturma odasının yanındaki odayı işaret ediyor. "Bu senin odan. Benimle konuşma." Merdivenlerin ortasında durur ve omzunun üzerinden bana bakar. Son birkaç gün içinde yaşadığı çalkantılı olaylara rağmen, burnunu bana doğru kaldırarak asil bir tavır sergiler. "Ve perdeler açık kalacak," diye ekler meydan okurcasına, sonra merdivenleri tırmanmaya devam eder.

"Bugün hala bir şey yemedin," diye sesleniyorum. Kapı arkasından çarpıyor. Bu kadınla başa çıkmak çok zor olacak. O çok şımarık, bu da benim işimi zorlaştırıyor. Elbette, bunun ona ne kadar rahatsızlık verebileceğini anlayabiliyorum, ama bunun onun güvenliğini tehlikeye atmasına izin veremem.

Güvenlik önlemlerinin neredeyse hiç olmadığı evi arıyorum. Avcı köpeklerden biri olan Sky'a acil bir istek içeren bir kısa mesaj gönderiyorum. Ardından, gücü kesinlikle bilgisayar ekranının arkasında yatan avcı köpek Izak'ı arıyorum.

İkinci çalınıştta cevap veriyor. "Onun dairesine kurmak istediğin güvenlik listesi oldukça kapsamlı."

"Yarın biz onun dükkanında çalışırken hallet."

O gülüyor. "Onun dükkanında çalışırken mi? Zaten evcilleşmiş gibisin kardeşim."

"Seni kolayca kovabileceğimi hatırlatmam mı gerekiyor?" Bu küçük serseriler ve tavırlarından bıkmış bir şekilde dişlerimi sıkarak söylüyorum.

"Hassas bir konu. Tabii ki halledebilirim. Ama onu senin evine getirmek daha kolay olmaz mı? Neden bu kadar uğraşıyorsun ki?"

Telefonu kapattım. Ben de bunu düşünmüştüm, ama kapalı kapısına bakınca, onu tekmeleyip bağırarak sürüklemek zorunda kalırdım. En azından kendi evinde olması ona bir tür rahatlık verebilir ve benim bu kadar anlayışlı davrandığım için minnettar olmalı.

Daireyi incelemeye devam ediyorum. Tercihleri, sanat anlayışı, buzdolabındaki yiyecek eksikliği... Lily Taylor hakkında bilmem gereken her şeyi öğrenmeye çalışıyorum. Tabii ki, neredeyse iki yıl önce ilk kez ilgimi çektiğinden beri onu araştırdığım için, onun hakkında bilmem gerekenden fazlasını biliyorum.

Sayısız kez unutmaya çalıştığım, ama diğerlerinden çok daha fazla aklımda kalan bir anı, zihnimin ön saflarına çıkıyor.

Luca, Ara ve arkadaşlarının dans ettiği Telltale kulübüne baskın düzenleyerek sevgilisini eve götürmüştü. Luca ve Ara'yı dairesine bıraktıktan sonra, arkadaşlarının iyi olduğundan emin olmak için geri dönmemi emretti. Onun yanından ayrılmak konusunda hiç de istekli değilimdir, ama şu anda olduğu gibi, başka seçeneğim yoktu.

Ben oraya vardığımda, Ara'nın iki arkadaşı o gece seçtikleri erkeklerle meşguldü. Lily dans edip sarhoş olana kadar içki içerek parıldıyordu ve bir erkek dans pistinde ona yaklaştığı anda, nazikçe "hayır, teşekkürler" demek için geriye doğru sendelediğinde, ben çoktan kalabalığın içinden geçmiştim. O küçük pislik, arkasına yaklaşıp ona Azrail gibi bakınca ısrar etmekten vazgeçti.

Onun eve en kolay şekilde güvenle dönebileceğini düşünmüştüm. Önceki birkaç etkileşimimizde gözlemlediklerime göre, sessiz ve uyumlu biriydi. O gece, Lily bana asla gardımı düşürmemem ve kimseyi küçümsememem gerektiğini hatırlattı, ne kadar minyon olsalar bile.

O gece bana yaslanan yumuşak teninin hatırası zihnimde yaşıyor ve olması gerekenden daha sık ortaya çıkıyor.

İKİ YIL ÖNCE...

"Sen pek konuşkan biri değilsin, değil mi?" Lily arabamın arka koltuğundan soruyor. "Beni kaçırmadığını nereden bileceğim? O kadar da çirkin değildi." Kollarını göğsünde kavuşturarak somurtuyor.

"Kesinlikle sana iyilik yapıyordum," diye cevap veriyorum kuru bir şekilde, dikiz aynasından bakarak. Objektif olarak, onun yakışıklı olduğunu düşünüyorum, ama hiçbir şekilde ona yakışacak kadar değil. "Ayrıca, arabama binmeden önce bu soruyu sormalıydın, sence de öyle değil mi?"

O, umursamazca omuz silkiyor. "Luca ile birlikte geldiğin için onun arkadaşı olduğunu düşündüm. Neden? Bana zarar mı vereceksin?" Mavi gözleri aynadan benimkilere bakıyor ve orada nazik bir meydan okuma var. O kadar değerli bir şeyi kırmak için aklımdan geçen tüm yolların cazibesıyla sikim seğiriyor. Ama bu küçük kızın sorunu da bu —paramparça olur. Benim ahlaksızlıklarımı düşünmekle bile saniyeler içinde parçalanır.

"Hayır, incitmeyeceğim," diyorum.

O, iç çekerek telefonuna bakar ve sonra pencereden dışarıya doğru bakmaya başlar. Ne düşündüğünü anlayamıyorum, umurumda da değil. Onu evine bırakacağım, tek yapmam gereken bu, sonra Luca'nın yanına dönebilirim. Ara Barone'nin onunla yalnız kalmasına güvenmiyorum. Kendi eğlencesi ve onun hakkında bilgi toplamak için olduğunu söyleyebilir, ama ben bunun çok daha fazlası olduğunu biliyorum. Bana tüm motivasyonlarını açıklamadığında rahatsız oluyorum. Bu, sonuçları öngörülemez hale getiriyor ve ben bunu sınırlamak istiyorum. Ben onun sırlarının bekçisi ve ilk silahıyım. Bana güvenmediğinde... kendimi işe yaramaz hissediyorum.

"Sanırım kusacağım," diyor Lily aniden.

Kaldırıma doğru keskin bir dönüş yapıp saniyeler içinde arabadan inerim ve ona arka kapıyı açarım. Ona uzattığım eli görünce gözleri büyür. Bu arabayı, bu gece içtiği alkol karışımının kokusuyla doldurmasına izin vermeyeceğim.

Şüpheyle elimi tutar ve arabadan iner. Solgun görünüyor... ama o her zaman solgun değil mi? Eli benimkine göre küçük ve soğuktur. Aynı şeyi fark etmiş gibi, elini çabucak çeker ve yanakları kızarır. *Kahretsin. Çok masum. Eğer*

El tutmak bu küçük prenses için tabu ise, o zaman gerçek dünyaya adım atmaya bile hakkı yok.

"Sen bakire misin?" diye patladım.

"*Affedersiniz?!*" diye tiz bir sesle bağıırır. "Hayır, saçmalamayın. Ben 26 yaşımdayım, 16 değil." Lily, uzun saçlarını yüksek bir at kuyruğu şeklinde tutan lastiği çıkarır ve parkın içine doğru yürürken, bariz utancını gizlemek için gevşek sarı buklelerini sallar. Açık araba kapısına bakıp içimden homurdanarak onun peşinden koşarım. Bu çok zaman alıyor.

"Seni eve bırakmam lazım," derim, onu takip ederek.

"Ve sana temiz hava almam gerektiğini söyledim," diye cevaplar düz bir sesle.

"Hayır, hasta olduğunu söyledin." Etrafı taradım, bu saatte dışarıda başka kimse olmadığını fark ettim, ama bu durumun tehlikesini azaltmıyordu.

Küçük parkın ortasındaki çeşmenin kenarına oturmadan önce ellerini uyluklarına sürer. Kıyafeti yeterince dikkat dağıtıcıdır — dar pembe pantolon, ona uyan pembe bralet ve bir çift siyah topuklu ayakkabı — ve sırf kendim için olsa bile, bakışlarımın onu *tekrar* süzmesi için onu örtmek istiyorum.

"Sen tuhaf bir arkadaşsın. Bunun farkında mısın?" diyor, benim önceki yorumumu görmezden gelerek.

Arkadaş. Luca için gerçekten öyle mi düşünüyor? Kahretsin, zavallı kızın insanları anlamak konusunda pek iyi bir sezgisi yok.

Parkta birkaç loş ışık, gölgelerin içinde ayaklarına bakan yüzüne kıyasla parıldayan porselen omuzlarıyla kontrast oluşturuyor.

"Daha kötüsü de söylendi bana," diye itiraf ediyorum ve isteksizce yanına oturuyorum, çünkü bu işi aceleye getirmek istesem de, onun burada olmasının sebebinin hasta olması olmadığını hissediyorum. Daha çok eve gitmekten kaçan bir kıza benziyor. Ama o bir kız değil. O güzel bir kadın. Belki de değerli... ama Luca'nın takıldığı çevredeki diğerlerine hiç benzemiyor. Ve belki de onu bu kadar kırılgan gösteren şey budur, çünkü o çok şeffaf. Rahat bir sessizlik içinde oturuyoruz. O ayaklarına bakarken onu izliyorum.

ve bu beni rahatsız ediyor. Onun kadar güzel biri yere bakmamalı

ama onunla m¼cadele ettiği Şeytanları sormak istemiyorum.

"Luca ile sadece arkadaş mısın, yoksa başka bir Şey mi var?" diye soruyor.

"Birlikte iş yapıyoruz," diyorum belirsiz bir Şekilde. *Arkadaş*, Luca ile benim ilişkimizi tanımlamak için kesinlikle doğru kelime değil. Bu küçük tavşan, *işlerimizi* yür¼tt¼ę¼m¼z karanlığın derinliğini bilseydi, korkudan titrerdi.

Şu anda beni inceliyor. Ne aradığını ya da neden o büyük mavi gözleriyle bu kadar dikkatle baktığını bilmiyorum. Ama kesinlikle hasta görünm¼yor. Arabaya geri dönelim diye önermek üzereyken, yıldırım hızıyla hareket ediyor. Refleks olarak kolunu sıkıca tutuyorum, ama yumuşak dudakları benimkilere değdiğinde Şaşıyorum.

Uzun zamandır ilk kez, bir an için Şok olup hareketsiz kalıyorum. Dokunmamam gereken bir kadının nazik ihtiyaçları karşıсында Şaşkına dönm¼ş¼m. Yine de sıkı tutuőumla onu kendime doğru çekiyorum, göğsleri göęs¼me bastırıyor. Dilimi onun diline daha sertçe bastırıyorum, bu kadının bana vermek istediği Şeyin derinliklerini keşfediyorum.

Onun geri çekilip korkarak kaçmasını bekliyorum, ama ne kadar talepkar olursam, o kadar bana açılıyor. Hızla kendini ayarlıyor, dizlerinin üzerine çök¼yor ve beni tutarak çeőmeye düőmemek için beni bacaklarının arasına alıyor. Boy farkı nedeniyle dizleri benim iki yanıma zar zor sığıyor, ama sonra bana sür¼n¼yor, narin kalçaları sertleşen penisime sür¼n¼yor. Pantolonumun içinden beni hissettiği anda, boğazından küçük bir inilti kaçıyor.

Lanet olsun, bu kadın benim sonum olabilir.

Aklım başıma geldiğinde, onu nazikçe benden uzaklaştırıyorum. Bu kadınla yatamam. Daha önce kiminle yattığım konusunda hiç endişelenmemiőtim, ama bu sefer o çizgiyi aşamam. O tamamen yasak bölge ve Arabella Barone ile olan ilişkimizi daha da karmaşık hale getirecek.

Lily Çoktan gözlerini genişletir. "Ben, Şey..." Kafası karışmış görün¼yor. "Öz¼r dilerim. Ben..." Başını geriye atıp güler, sonra yavaşça kucağımdan iner. "Daha önce reddedildiğimi söyleyemem," der, sesi biraz ferahlamış gibidir.

Her hareketini, kıvrımlarını, suya değdiğinde parıldayan tenini dikkatle izliyorum. Benim gibi kanlı elleri olan birinin, bu kadar masum bir şeye dokunması iğrenç olurdu.

"Bana dayanamayacağını söylediğimde bana güven, Sunshine."

Yine gülüyor, sesi hafif ve özgür, onun hakkında bildiğimi sandığımdan tamamen farklı bir versiyonu. Hâlâ hoş, geyik gibi bir kadın, ama onda daha kendine güvenen bir şey var. Beklenti içinde elini uzatıyor. "Telefonunu ver."

Kaşlarım düşer. "Sana telefonumu vermeyeceğim."

"Bunu istediğimi düşündün mü? Beni reddedeceksen, en azından numaramı alabilirsin."

"Neden numaranı alayım ki?"

"Buradan beni alması için şoförümü aradıktan sonra eve güvenli bir şekilde vardığımı kontrol etmek için bana mesaj atabilirsin." Parmaklarını umutla sallıyor. "Hadi ama, beni zaten bir kez reddettin, bir kızın egosunu okşaman gerekmez mi? Bir telefon numarası sana zarar vermez herhalde."

Ayağa kalktım. "Sana mesaj atmaya gerek yok çünkü seni eve ben götüreceğim."

Elini beline koyarak kararlı bir şekilde duruyor. "Telefonunu bana verirsen seni eve götürmene izin veririm."

"Hayır."

"Evet."

"Bu bir pazarlık değil," diye homurdanıyorum, sonra onu omzuma atıp arabaya doğru büyük adımlarla yürüyorum. Onu *bir hamlede* kaldırdığımda çığlık atıyor. Lanet olsun, neredeyse hiç ağırlığı yok. Hiçbir şeyi yok, ama yine de onun mükemmel vücudunu fark etmeden edemiyorum. Elimin altında ne kadar pürüzsüz bir poposu var, ve sırtıma bastıran göğüsleri. İhtiyacım olmayan lanet bir cazibe.

"Beni indir! *Bu* kaçırma."

"Güven bana, Sunshine, seni kaçırsaydım bunu anlardın." Arabaya vardığımızda onu yavaşça parmak uçlarına indiriyorum. "İlk olarak, o küçük ağzını tıkardım," diyorum, başparmağımı

alt dudağına sürterken, büyülenmiş bir şekilde. "Ellerini arkada bağladım ve sonra bacaklarını birbirine bağladım, böylece kaçamazdın."

Vücudu titrer ve benim aletim onun şeffaf tepkisine tepki gösterir.

O yasak bölge, diye kendime hatırlatırım.

Bu beni trans halimden çıkarmaya yeter ve ben onun mavi gözlerinin derinliklerine bakarım. Telefonumu göz hizasına getirip, onu elimden almaya çalıştığımda sırtarak geri çekilirken gülümsemesi genişler.

Ne zaman ve nasıl telefonumu çalmayı başardı?

Siktir, gerçekten sadece sikimle mi düşünüyordum? Bu kadını hafife almamak lazım.

"Şifren ne? Luca'nın doğum günü mü?" omzunun üzerinden sırtarak şaka yapıyor. "Aman Tanrım, öyle değil, değil mi? Yargıladığımdan değil, ama ben bile benimkine o kadar yakın değilim..."

Telefonu elinden kapıyorum. "Seni bu gece bırakacağım. Sen ve ben gelecekte birbirimizi görmeyeceğiz, görsek bile şunu çok net olarak belirtmem izin verin: benden mümkün olduğunca uzak durmalısın."

Bu kadın biraz sinir bozucu. Ya da belki de farkına varmadan telefonumu bu kadar çabuk çalabilmiş olmasından hoşlanmadığım içindir.

Ağzının köşesi yukarı doğru kıvrılır. "Bu sadece bir numara, Lorenzo. Korkaklık yapmayı bırak.

Lorenzo. Adımın dilinden dökülüştü beni tahrik ediyor, penisim seğiriyor.

Lily Taylor biraz alçakgönüllü. Muhtemelen güzel olduğunu biliyor, ama çekiciliğinin gerçek gücünü anladığını sanmıyorum ve bunun benim üzerimde nasıl bir etkisi olduğunu görmek beni tedirgin ediyor. Baştan çıkarma benim üzerimde asla işe yaramaz. Özellikle de bir silah olarak kullanılabildiğinde. Ama o çok samimi ve bu gece hiç tahmin etmediğim kadar cesur.

Hala penisimi düzeltmek istediğimi ve Luca'nın yanına dönmem gerektiğini düşünürsek, en kolay yolun ona telefonumu vermek olduğunu anlıyorum. Özellikle de onu eve götürmek için teknik olarak onu kaçırmak istemiyorsam. Telefonumu uzatıyorum. "Sana mesaj atmayacağım."

Telefon numarasını girerken sırtıyor ve sonra telefonu geri veriyor. Aşağı baktığımda gözüm seğiriyor. Adını rehberime bir çiçek emojiyle birlikte eklemiş. Ve kendine bir mesaj göndermiş. *Yeni arkadaş.*

Cevap veremedim, arabanın arkasına kayıyor ve kapıyı kapatıyor. Ne oldu lan az önce?

Telefonumu cebime koyup, bu tuhaf konuşmayı kafamdan atmaya çalışıyorum. Arabaya geri döndüğümde, o telefonuyla meşgul ve yolculuğun geri kalanında benimle konuşmuyor. Onun apartmanının Manhattan'daki en pahalı apartmanlardan biri olması hiç de şaşırtıcı değil.

Lily Taylor, genellikle en çok nefret ettiğim türden bir kadın. Yine de, arabadan indiğinde ve arka kapıdan başını içeri soktuğunda, bana gülümsüyor. "Teşekkürler, yeni arkadaşım. Belki görüşürüz."

"Sanmıyorum," diyorum ciddi bir ifadeyle.

Omuzlarını silkiyor. "Değilse, alçakgönüllü reddin için teşekkürler." Gülüyor, ama kapıyı çarpmadan önce yanakları hafifçe kızarıyor. Sıvı cesaretin ortaya çıkardığı çelişkili hali karşısında şaşkınlıkla kalçalarının bir yandan diğer yana sallanışını izliyorum. Onun utangaç, ceylan gözlü bir baba kızı olduğunu sanıyordum. Ama şimdi keşfedilecek daha fazlası olduğundan eminim. Bu düşünceyi hemen kafamdan silip Luca'ya bir mesaj gönderdim.

Bu gece bebek bakıcılığına başladım.

LILY TAYLOR, hayatımda ihtiyacım olmayan bir dikkat dağınıklığı. İstedğim her kadını elde edebilirim ve bunu böyle tutmayı tercih ediyorum. Lily, ilgimi çekmeyen bir kadın, ama onu tatmak istediğimi itiraf etmezsem yalan söylemiş olurum.

Ama bir kez tatmanın bile benim için felaket olacağını biliyorum.

Kapısının önünde durup, içeri dalmamayı tercih ediyorum. Bunun yerine, hediyemi yere bırakıp kapıyı çaldıktan sonra merdivenlerden aşağı iniyorum. Onun babasını araştırmak için yapmam gereken çok iş var ve Lily Taylor'ın şimdiye kadarki en çalkantılı görevim olabileceğini düşünmeden edemiyorum.

Saçma. Bu durum tam da böyle. Ve ben bu konuda hiçbir şey yapamıyorum. Ara ile arkadaşlığımı bitirmek istemiyorum, ama aynı zamanda varsayılan ayarı somurtkan ve sinirli olan bir adamla takılıp kalmak da istemiyorum.

Onda ne bulduğumu bilmiyorum.

Lorenzo bizi partiye götürürken bu düşünce kafamda tekrar tekrar dönüyor. Beni arabaya zorla bindirdiğinden beri benimle tek kelime bile konuşmadı. Beni bu kadar sinirlendirebilen biriyle daha önce hiç tanışmamıştım. O, saldırganlığın ötesinde birisi ve bu duruma yakın zamanda alışabileceğimi sanmıyorum. Luca bir an önce kendini toparlasa iyi olur. Hepimizin iyiliği için.

Bütün hafta boyunca onu görmezden gelmeye çalıştım, ama o hiç yanımdan ayrılmadı. Merakımın da bir sınırı var. Onu yan gözle süzdüm, kusursuz takım elbisesine ve yeni kesilmiş sakalına bakarken kendimi ele verdim. Üzerinden güçlü sedir kokusu yayılıyordu ve fark ettiğim her ayrıntıyı nefretle karşıladım.

İyi görünüyor.

Çok iyi.

Her zaman öyleydi ve bu kesinlikle sorunun bir parçası. Katiller, oluşturdukları tehlikeye dair bir işaret vermemeli mi?

Korkutucu veya itici görünmeleri gerekmez mi?

"Bana bakıyorsun," diyor. *Kahretsin.* Hemen bakışlarımı pencereden başka yöne çeviriyorum. Tabii ki, her şeyi fark ediyor.

Yemin ederim, bakışlarının bana kaydığını hissedebiliyorum ve bu, midemde rahatsız edici bir tedirginlik yaratıyor. Babamın, beni bu partide Lorenzo ile gördüğünde nasıl tepki vereceğini hatırlayarak içimi kaplayan soğuk bir his, bu tedirginliği daha da artırıyor.

Ne yapacağımı bilmiyorum. Kapana kısıldım, çünkü Lorenzo'dan kaçsam bile beni bulacağını biliyorum. Onu daha önce romantikleştirerek aptallık ettim. Onu her zaman çekici bulmuşumdur ve Luca ve Ara'nın yanındayken ona gizlice bakardım. Ama şimdi ona hiç yaklaşmamış olmayı diliyorum, çünkü sadece bir dolap dolusu şeytan buldum.

Belki de erkekler konusunda zevkim sandığımdan daha kötüdür. Belki de arkadaşım Elanee'nin benim için bir eş bulmasına izin vermeliyim.

Aklımda şaşırtıcı bir düşünce belirir ve Lorenzo'ya bakmadan edemem. Dmitri ve Elanee'nin ilişkisi hakkında pek bir şey bilmiyorum, ama bir araya geldiklerinde ortalıkta tuhaf bir gerginlik vardı.

"Elanee mafya üyesi mi?" diye soruyorum hemen, sormazsam cesaretimi kaybedeceğimden korkarak. Aman Tanrım, tüm arkadaşlarım gerçekten de yeraltı dünyasının bir parçası mı? Tehlikeli insanların etrafında olduğumda beni uyaran doğal içgüdülerimden bile yoksun olacak kadar korunaklı bir ortamda mı büyüdüm?

Lorenzo'nun bakışları benimkilerle buluşur. "Başkalarının sırlarını paylaşmam."

Soğuk bir korku beni kaplar ve bir kez daha hızla bakışlarımı başka yöne çeviririm, içimde biriken her küçük korku parçasını görmesinden çok korkarım. Midemdeki küçük çarpıntılar daha da ağırlaşır. Beni kaplayan panik duygusunu yenmeye çalışırken nefes almama odaklanırım. *Kahretsin*. Kendimi neye bulaştırdım böyle? Artık doğruyu yanlıştan ayırt edemiyorum. Arkadaşlarımın kim olduğunu bilmiyorum. Yani, onların arkadaşım olduklarını biliyorum, ama şu anki durumumdan da anlaşılacağı gibi, onlarla ilişki kurmak bile tehlikeli. Ama Ara'yı hiçbir şey için suçlayamıyorum. Bütün hafta boyunca hiçbir şey olmadı ve bunların hepsinin abartı olduğuna inanmaya başlıyorum.

Nefes almam zorlaşırken zihnim karıştırmaya başlıyor.

Düşüncelerimi kontrol etmeye çalışıyorum. *Sadece elimizdeki soruna odaklanalım*. Kahretsin, Lorenzo, parası ve bağlantıları olmayan bilinmeyen bir bekar, gelip kendini benim erkek arkadaşım olarak tanıttığında babam çılgına dönecek. Ama ona mafya patronunun karısıyla en iyi arkadaş olduğumu söyleyemem ya da... ya da... Kahretsin!

Araba kaldırımında aniden durur ve başımın arkası koltuğa sertçe çarpar, bir an için sersemlerim. Adrenalin damarlarımdan akarken, bir kaza bekleyerek yukarı bakarım. Ya da daha kötüsü: bize silah doğrultan adamlar olacak mı?

İnsanlar bize bağılıyor ve çığlık atıyor, ama kaza ya da pusu yok; sadece kaldırımın yarısına park etmişiz.

Ne oluyor?

"Nefes al." Lorenzo'nun sesi arabada hipnotik bir şekilde yankılanıyor. O anda, boynumun arkasında karıncalanma hissettiren parmaklarının pürüzlü uçlarını fark ediyorum. Onun tüy kadar hafif dokunuşu yüzümü onun yönüne çevirirken, damarlarıma yeni bir adrenalin dalgası yayılıyor. O koyu kahverengi gözler beni kendine çekiyor ve kendime geri getiriyor. "Nefes al," diyor tekrar ve ben onun dudaklarına doğru sözcüğü takip ederek onun yönlendirmesine uyuyorum. Yavaşça içeri, yavaşça dışarı.

Nefes al,

nefes ver.

Nefes al,

nefes ver.

Kahretsin. Panik atak mı geçiriyordum? *Nefes alıp veriyorum.* Çocukluğumdan beri böyle bir şey yaşamamıştım. *Nefes alıp veriyorum.* Titreme yavaş yavaş azalıyor ve yavaş ama emin adımlarla gelen sükuneti memnuniyetle karşılıyorum. *Nefes alıp veriyorum.*

Ne kadar süre böyle kaldığımızı bilmiyorum, ama hızla akan düşüncelerimi şaşırtıcı bir rahatlığa kavuşturmaya yetiyor. Adrenalin patlaması hızla utanç duygusuna dönüşüyor.

Lorenzo beni bir şaka sanıyor olmalı. Şımartılmış bir prenses. Arkadaşlarım kadar güçlü değilim. Onlar kendilerine özgü şekillerde cesur ve atılgandırlar, ben ise camdan bir evde yaşıyor, ailemi memnun etmeye çalışıyorum. Tek kaçış noktam, kendime alan tanıdığım tek yer çiçekçi dükkanı. Ama her gün kan gören bir adam için bunun ne önemi olabilir ki? Muhtemelen o bir cellat. Onun gibi birine utanç verici gelmiş olmalıyım. İtalya'da yaşananlardan beri duygularımı kontrol edemiyorum. Sanırım gerçekte nasıl biri olduğumu öğreniyorum ve bu çok acınası bir durum. Özellikle de içimdeki fırtınayı yatıştıran kişinin, duygudan ve empati yeteneğinden yoksun olduğunu düşündüğüm bir adam olması nedeniyle.

"Sen tehlikeli birisin, değil mi?" diye soruyorum sessizce, gözlerine bakarak. Bunu zaten bilmeme rağmen, geçen hafta boyunca sık sık mücadele etmek zorunda kaldığım döngüsel düşüncelerimden dikkatimi dağıtmak için aklıma gelen ilk şey bu.

Cevabını vermeden önce biliyorum.

"Ben tehlikeli bir adamım," diyor Lorenzo, her kelimeyi yavaşça, sanki ağırlığını ve önemini içime sindirmemi beklercesine. En azından, "Sonunda benimle konuşmaya başladın mı, Güneş Işığı?" gibi bir yorum yapmadığı için minnettarım.

"Benden korkmak akıllıca bir davranış. Ama bil ki *sana* asla zarar vermeyeceğim. Ancak beni bir kahraman ya da parlak zırhlı şövalyeyle karıştıрма. Buraya sadece emir aldığım için geldim."

A alaycı gülme baloncuklar ben boğazımdan boğazımdan ve sesim deli gibi konuşuyorum. Belki de gerçekten aklıma kaçırıyorum, ama bu rahatsız edici enerjiyi daha fazla kovmak için yeterli. "Hayır, sen kesinlikle bir kahraman değilsin," diyorum, ellerimi açık sarı elbisemin ipek kumaşında gezdirerek. Bu, hala enseme kavrayan elinden yayılan ısıdan dikkatimi dağıtmaya yetmiyor. Bana zarar vermeyeceğini söylüyor, ama bu eller boynumu kolayca kırabilir. "Lütfen elini çekebilir misin?"

Kaşları hafifçe çatılır ve sanki bana hala dokunduğunu yeni fark etmiş gibi eline bakar. Boğazını temizler, iki eliyle direksiyonu kavrar ve seyircileri umursamadan yola çıkar.

Görünüşümü değerlendirebilmek için makyaj aynasını aşağı indiriyorum. O panik atak her neyse, hayatımı kontrol etmesini istemiyorum. Artık o korkmuş kız olmak istemiyorum. Ama yine de, ailemin yargısından başka bir şeyden korkmayalı uzun zaman oldu. Belki de buna sert bir uyanış denir. Yüzümü çevreleyen bukleleri düzelterip saçımın hala düzgün bir topuz halinde olduğundan emin oluyorum. Sanki kendime güvenimi güçlendirmek istercesine kulaklarımdaki ve boynumdaki incilere dokunuyorum. Bu gece hayatta kalmak istiyorsam bunu yapmak zorundayım.

"Babam senin geçmişini ayrıntılı bir şekilde araştırarak. Sen onun uygun bir damat adayı olarak göreceği biri değilsin."

"Uygun talipli." Tanrım, kim böyle konuşur ki? diye alaycı bir şekilde sorar.

O küçük tahriş edici his yine midemde kıpırdanmaya başlar. "Affedersiniz çavuş, ama bazılarımız yüksek sosyetenin kurallarına uymak zorundayız. Patronunuz söylediği için ara sıra bu dünyaya adım atıyor olabilirsiniz, ama benim aileme karşı sorumluluklarım var." Ağzının köşeleri yukarı doğru kıvrılır ve onun beni kasten kızdırmaya çalıştığını anlarım, ama ben onun alaylarına çok kolayca kanarım. Neden kendimi haklı çıkarmaya çalıştığımı bile bilmiyorum, çünkü onun görünüşünün ailemin itibarına nasıl etki edeceği umurunda bile değil.

"Her zaman iyi bir kız olmak yorucu olmalı," diyor, hiç de pişmanlık duymadan.

"Beni tanıyormuş gibi davranma," diye karşılık veriyorum, gece gökyüzünde parıltıyan yüksek binalara bakarak. Bu şehrin ihtişamını ve sürekli hareketliliğini her zaman sevmişimdir. Bazen, herkesin ne düşündüğünü veya bunun Taylor ismine nasıl etki edeceğini umursamak yerine, insan selinin içinde kaybolup gerçekten onların arasında yaşamak istediğim oluyor.

"Şımarık bir prensesi gördüğümde ona velet diyebilecek kadar bilgim var."

Karanlık bir kahkaha atıyorum ve bunun nereden geldiğini bilmiyorum. "Efendisi 'atla' dediğinde 'ne kadar yükseğe?' diye soran bir adamdan gelen ironik bir söz. Belki de sandığın kadar farklı değiliz."

"Aradaki fark şu ki, ben işimi seviyorum, Sunshine, sen ise açıkça işinden kaçmak için yalvarıyorsun."

Bu sözlerin doğruluğu canımı yakıyor. Ama ona bunu bilmesini sağlayarak onu memnun etmeyeceğim. Ona zayıflıklarımın daha fazlasını göstermem.

"Çoğu insan, kendisini koruyan kişiye teşekkür eder," diye devam ediyor Lorenzo.

Partiye sadece birkaç blok uzaklıktayız ve benim minnettar olduğum tek şey, kısmen açık pencereden içeri giren temiz hava, çünkü gece boyunca gülmek ve gülümsemek benim için bile zor olacak.

Yine de, haklı bir noktaya değindi. Belki de yanlış kişiyle kavga ediyorum.

"Sessizliğin bir teşekkür olduğunu varsayacağım."

"O zaman yanlış varsayıyorsun," diye tersliyorum. Bu adamda beni bu kadar sinirlendiren ne? Onun reddetmesinden dolayı hala kırgın olduğum için mi? Büyük olasılıkla. Milyonlarca başka endişem olmasına rağmen, bu önemsiz ayrıntıya geri dönüyor gibiyim.

"Yine de, artık gitmemem için yalvarmıyorsun," diyor ve ben onun kendini beğenmiş ses tonuna tahammül edemiyorum.

"Dinler misin?" diye soruyorum kuru bir sesle, araba yavaşladığında yaklaşan binayı incelerken. Siyah bir halı, iki kameramanın beklediği görkemli ön kapıya uzanıyor. Bu etkinlik, dedikoduların yayıldığı ve zenginliğin sergilendiği bir yerden başka bir şey değil. Bu tür etkinlikler, kim düzenliyor olursa olsun, ne için düzenleniyor olursa olsun, hepsi aynıdır.

"Hayır," diyor Lorenzo, arabayı binanın önünde durdururken. O arabadan inip, etrafından dolaşıp, bekleyen valeye anahtarları verirken, ben bir kez daha saçımı kontrol ediyorum. Lorenzo bana kapıyı açıp elini uzattığında gerçekten şok oluyorum. Acaba o gerçekten görgü kurallarını biliyor mu?

Uzatılmış avucuna sert bir bakış atıyorum ve ağzının köşesi hafifçe yukarı doğru kıvrılıyor. Kaşlarımı çatıyorum çünkü dudaklarında bir gülümseme gördüğümü düşünmek için kesinlikle halüsinasyon görüyorum.

"Hadi ama Sunshine, biz sadece senin için buradayız," diyor sıkıcı bir sesle. Bu adamı anlamıyorum. Bir anda tamamen soğuktan en ufak bir sıcaklığa geçiyor, ama eminim ki bunun tek nedeni şu anda üzerimizde olan kameralar. Oyun şimdi başlıyor ve belki de Lorenzo bu rolü oynamayı biliyor.

Elimi onun eline kaydırarak, beni arabadan çıkarmasına izin veriyorum. Topuklarım kaldırıma değiyor ve elbiseyi ona göre düzeltiyorum. "Bu gece güzel göründüğümü bile söylemedin."

"Söylememe gerek yok. Zaten güzel olduğunu biliyorsun," diyor o, sanki bu çok doğal bir şeymiş gibi.

İçim bir sıcaklıkla doluyor ve bu kadar küçük bir şey için heyecanlandığım için kendimi azarlıyorum.

"Eğer gerçekten kimsenin bu maskaralığa inanmasını istiyorsan, gerçek bir erkek arkadaş gibi bana daha fazla iltifat etsen iyi olur ve *lütfen*

diğerlerine karşı dostça davran," diyorum, ona sevgiyle bakmaya özen göstererek gülümsüyorum.

"Hakkımda ne düşünürsen düşün, bunca yıldır mağarada yaşamadım," der ve elimi dirseğinin kıvrımına kaydırır.

Onun nazik hareketine nefesim kesildi. Onun her dokunuşunun bu kadar farkında olmam utanç verici. Olmamam gereken zamanlarda bile. Öyle olmaması için yalvarsam bile.

Bu gecenin nasıl geçeceği konusundaki endişelerim artmaya başlayınca, gerginlik tekrar içime yerleşiyor. Ara bunun gerekli olduğunu söylediğini biliyorum, ama şu anda babamın hayal kırıklığına uğramaktansa, arkamda bir tetikçi olması riskini göze almayı tercih ederim. Bu da başlı başına bir karmaşa.

"Sorun yok. Sadece içeri girip biraz muayene olacağız. Tabii hemen gitmek istemiyorsan. Öyle bir durum varsa, arabaya binip gidebiliriz. Gerçekten gitmek istiyorum," diyor Lorenzo ve bu beni şimdiki ana geri getiriyor. Bunun onun için ne kadar işkence olduğunu anlıyorum ve içimde vahşi bir kendini beğenmişlik dalgası yayılıyor. Eğer bu boktan durumda onunla birlikte kalmak zorundaysam, o zaman onun da benim kadar rahatsız olmasını sağlamak için elimden geleni yapacağımdan eminim.

"Hayır. Hazırım." Omuzlarımı düzeltirim ve onun içten içe biraz daha öldüğünü görebilirim. Benim kolayca çökeceğimi bekliyor, ama ben ona bu zevki tattırmayacağım. Bir fotoğrafçı bize yaklaşırken, dostça davranmak için yüzünü yumuşatmaya çalışsa da, onun niyetini çok iyi anlıyorum.

Bir beyefendi gibi giyinmiş olmasına rağmen, yine de bir koyun sürüsünün içinden geçen bir kurt gibi görünüyor. Lorenzo hangi maskeyi takarsa taksın, onun bu özelliğinin asla değişmeyeceğinden eminim. Tehlikenin tehdidi ondan sızıyor. Kim olduğunu biliyor; bu, DNA'sına derinlemesine işlemiş. Henüz onun tam olarak nasıl bir adam olduğunu bilmiyor olabilirim, ama onun ölümcül olduğu kadar güzel olduğunu da biliyorum.

Ayrıca şu anda benim de yapmam gereken bir rolüm olduğunu biliyorum. Bu yüzden, eğitim aldığım şeyi yapmaya karar veriyorum.

Duygularımı bastırıyorum ve... gülümsüyorum.

Bu odadaki insanlara tahammül edemiyorum. Kendilerini üstün gören ve kibirli bir tavırları var. Armani ailesine hizmet etmek için yetiştirildim ve burada kalmayı seçtim çünkü yaşadığımız gölgelerin bir yönünü takdir ediyorum. Her şey siyah ve beyaz. Saygı kazanılır, işler doğrudandır ve sonuçlar serttir. Buradaki insanlar sahte gülümsemeler ve maskelerin arkasına saklanıyorlar.

Luca ve onun "alışılmadık" bağlantıları ile yaptıkları gizli anlaşmalar sayesinde, odadaki insanların en derin, en karanlık sırlarının neredeyse dörtte birini biliyorum.

Bu çevreler için sabrım yok ve Luca'nın neden bu çevrelerde dolaştığını anlasam da, benim buna gerek yok. Karanlıkta bir canavar olmanın avantajı, sonuçları dağıtan kişi olma rolümle çok daha uyumlu.

"Herkes sana bakıyor," diyor Lily fısıldayarak. "En azından gülümsemenin nasıl bir şey olduğunu hatırlamaya çalışabilir misin?"

Sonunda ona bakıyorum. Odaya girdiğimizden beri yaptığım gibi, odadaki tehditleri gözlemlemek benim bir alışkanlığımdır. Ancak, şampanyayı fazla kaçırıp ölen biri olmadığı sürece, tek tehdit benmişim gibi görünüyor. Lily, ifademi değiştirmedığım için dilini şaklatıyor. Gülümsemek ve nezaket gösterileri benim uzmanlık alanım değildir; sadece gerekli olduğunda kullanırım. Şu anda, bize yaklaşan insan sayısını minimumda tutmayı tercih ediyorum.

"Tanrım, sana hayatının bu kadar erken bir döneminde Noel Baba, Paskalya Tavşanı ve Diş Perisi'nin var olmadığını kim söyledi?" diye şikayet eder, hayal kırıklığıyla.

Gülümsemekten kaçınıyorum. O bir velet, ama düşüncelerini saklamadığında komik bir velet olabiliyor.

"Öyle mi?" diye soruyorum, şaşırmış gibi davranarak. Gözleri büyür, sanki bir çocuğun kalbini kırdığını fark etmiş gibi. Ağzımın köşesi seğirir.

Titrek bir nefes verir. "Lütfen, şu anda benimle uğraşma." Bir garson, şampanya dolu bir tepsiyle yanından geçerken, o da bir kadeh şampanya alır. Onu ondan çalmak istiyorum, çünkü bu tatlı küçük cadaloz biraz alkol aldığı anda, bu gece karşı koyamayacağım bir cazibeye dönüşüyor.

"Beni bu partiye getirerek benimle uğraşan sensin. Bu parti ne için düzenlendi?"

"Hayır işi," diyor odayı gözden geçirirken. "Ve hayır işiyle ilgileniyormuş gibi davranma."

"Burada senin gibileri görmeyi beklemiyordum," diyor Dmitri Volkov, önümde durarak. Nişanlısı Elanee, Lily'yi kucaklamak için çekiyor, ama Dmitri'nin dikkati sadece bende. Geçmişte birlikte çalışmıştık ve onun elleri de benimkinden daha temiz değildi. Ama bu bizi arkadaş yapmaz. Sonuçta, şu anda saldırıya uğramamızın sebebi, babasını mahvetmemizde oynadığımız rol olabilir.

Bakışları Lily'ye kayıyor ve birbirlerini tanıyorlar ve Dmitri'nin sadece Elanee'ye ilgi duyduğunu bilsem de, Lily'ye bakmasından hoşlanmıyorum. Belki de onu her türlü tehditten uzak tutmak için aşırı dikkatli olduğumdandır ve Dmitri'nin kendisi de bir tehdit oluşturabilir.

"Her zamanki gibi çok güzelsin Lily, ama Luca'nın korumasıyla neden geldiğini açıklayabilir misin? Birini getirmen hiç sana göre değil," diyor Dmitri, sonra bakışları bana kayıyor, muhtemelen bir tepki arıyor. Kafasından bir tümör çıkarılmış olmasına rağmen, hoş olmayan mizah anlayışını korumuş görünüyor.

"Benden başka herkes bunu biliyor mu?" diye fısıldayarak bağırır Lily, Elanee ona anlayışla gülümser ve onu uzaklaştırır. Onları takip etmek için harekete geçerim, ama Dmitri kasıtlı olarak önümü keser.

"Neden bu bölgede olduğunu açıklamak ister misin?" diye sorar Dmitri, elinde bir bardak suyla. Tümörü aldırdıktan sonra artık alkol içmiyor. Aslında, bu tür etkinliklere katılmak için henüz çok erken olabilir, ama traşlı kafası ve

parlayan yara izine rağmen, Dmitri ameliyattan önceki halinden farklı görünmüyor. Sanırım bazı kötü şeyler tamamen ortadan kaldırılamıyor.

Sanki hiçbir şey olmamış gibi davranıyor, sanki birkaç ay önce Bratva ve babasına karşı ona yardım etmek için ittifak kurmamışız gibi. Aşırı kendine güvenen kişiliği ve ortalığı karıştırma yeteneğine rağmen, aslında saygı duyabileceğim birkaç kişiden biri, ama bu, Lily'yi koruma görevimin önüne kasten çıkmasından dolayı daha az sinirlenmemi sağlamıyor.

"İş" diyorum sadece.

Yüzünde şeytani bir sırıtış beliriyor. "Luca'nın burada işi olduğunu anlıyorum, ama sen... böyle bir yere ait değilsin."

"Aynı duyguyu paylaşıyoruz. Ama iş iştir."

"Anlıyorum." Dmitri, omzunun üzerinden Lily'ye bakarken gülmemeye çalışıyor, bu da beni daha da sinirlendiriyor. Onun nişanlısına takıntılı olduğunu ve onun için ölmeye hazır olduğunu bilmesem, eski playboyun Lily'ye bakışlarını fiziksel olarak engellerdim.

İki kadın daha hafif bir sohbeete katılır ve Lily her zamanki gibi görünmektedir. Böyle bir ortamda maskesini bu kadar kolay takması neredeyse ürkütücüdür. Birinin böyle yüzeysel bir hayattan gerçekten keyif almasını hiç anlayamam. Yanlış anlamayın, güzel şeyleri severim, ama bu çevreler zehirlidir.

"Bunun İtalya'daki olayla bir ilgisi var mı?" Dmitri sessizce sorar. Ölümcül bakışlarım ona döner ve o bir yudum su içerken gülümser.

"Arkadaş olduğumuzu sanıyordum. Bildiğim için bu kadar şaşırma, kaynaklarım var."

"Biz arkadaşlık yapacak tipler değiliz," diye hatırlatırım ona. "Ve ben Lily Taylor'ın partneri olarak buradayım."

Dmitri suyu boğazına kaçıtır ve ben ondan uzaklaşarak kolumu silkelerim. Yakındaki bir çift ona öfkeyle bakar.

"Onun randevusu mu? Gerçekten olamaz, değil mi?" diye inanamayan bir şekilde soruyor. Cevap vermiyorum. "Dinle, sen ve Luca'nın neyin peşinde olduğunuzu bilmiyorum, ama babasının yanında dikkatli davran. Kızını çok sevdiği herkes tarafından biliniyor. Kurallara uyan biri olabilir, ama birini ortadan kaldırmaya karar verdiğinde işler çığırından çıkabilir."

"Onun babasından korktuğumu mu sanıyorsun?" Neredeyse gülecektim.

"Hayır, sadece uyarıyorum, eğer dikkat çekmeden hareket etmek istiyorsan, Lily Taylor'la *çıkma*, üzerinde durabileceğin en parlak güneş ışığıdır."

"Benim işime karışmak istemiyorsan, benim işime karışmamamı öneririm," diye Dmitri'yi uyarıyorum, ama pislik herif, sanki "*Seni uyarmadım deme*" der gibi, küstahça gülüp omuz silkiyor.

Lily'ye baktığımda, bir grup kadının bizi izlediğini fark ettim.

"Vay be, görünüşe göre resmen dedikodu çemberine girmişsin." Elini omzuma koyuyor. "Yüksek sosyete hoş geldin dostum. İyi şanslar."

Çenem seğiriyor çünkü bu şempanzelerden çok daha kötülerıyla uğraştığımı ona hatırlatmak zorunda olmamalıyım.

Elini omzumdan çekip, aramızdaki mesafeye rahatsız olarak Lily'nin yanına doğru yürüdüm. Luca'nın saldırı veya pusu durumunda en azından kendine bakabileceğini biliyorum, en azından ben ona ulaşana kadar. Lily ise son derece savunmasız, bu da her an onun yanında olma ihtiyacını doğuruyor.

"Vay canına, birini babana tanıtacak kadar cesur olacağını hiç düşünmemiştim, özellikle de bir partide," diye bir kadının söylediğini duyarım. Ona bakmam, sadece bana hala bakmayan Lily'ye odaklanırım.

Küçük bir kahkaha atarak, alçakça sataşmayı ustaca geçiştiriyor.

"Son zamanlarda bana daha ciddi bir ilişki kurmam için baskı yaptığını biliyorsun," diyor neşeyle ve beni takım elbisenin yakasından çekince şaşırıyorum. "Sanırım her şey zamanlamaya bağlı. Değil mi, canım?"

Yabancı bir sevgi gösterisi ve beni umutsuzca bir yem olarak kullanmasıyla tüm vücudum kaskatı kesiliyor. Kurşunlara karşı kalkan olarak kullanılmaya alışkınım, ama kötü niyetli yorumlara değil. Onları arkadaş olarak görüyor olabilir, ama açıkça buradan başka bir yerde olmak istiyor. Vücudumu yumuşatmaya zorlayarak onu belinden çekip sahiplenircesine göğsüme yapıştırıyorum, elim kalçasında.

"Zamanlamayı pek umursamıyorum, ama bu beni Lily'ye götürdüyse, o zaman teşekkür etmem gereken biri var," diyorum, arkasında durup onu açıkça alay eden kadınlara bakarak.

İki kadının ağzı açılır. Lily'nin dokunuşuyla gerildiğini hissediyorum, ama onu yerinde tutuyorum. Daha sonra ses tonum veya gözdağı taktiklerim için beni azarlasa da umurumda değil. Bu kadınlar hiçbir şey.

Gözümün ucuyla Elanee'nin gülümsemesini saklamaya çalıştığını fark ediyorum. Lily'nin ona tam olarak ne söylediğini bilmiyorum, ama bunun doğru olduğunu sanmıyorum. Yine de, daha önce iş yaptığımız için, onun yanında rol yapmam gerekmediği için bu bir engel değil.

"Vay canına, seni daha önce bu tür etkinliklerde hiç görmemiştik. Buralara yeni mi taşındın?" sarışın kadın, birdenbire kendine gelerek flörtöz bir şekilde sorar.

"Ben de aynı şeyi merak ediyorum." Ses omuzlarının üzerinden geliyor ve hemen ayrılıp Lily'nin babası Henrith Taylor'ı görmemizi sağlıyorlar. Taylor pahalı bir takım elbise giymiş.

Onun bakışlarıyla karşılaşınca, Lily'nin parlak mavi gözlerini kimden aldığını anlıyorum. Ama o yumuşak ve nazikken, o alaycı ve soğuktur. Ve benim hoşlandığım türden değil. Onun gibi erkeklerin iş ilişkilerinde açık sözlü olmadıklarını biliyorum. O, olabildiğince yapışkan biridir. Ve ben her zaman ilk izlenimlerime güvenirim çünkü içgüdülerim beni hiç yanıltmamıştır.

"Baba. Seni görmek ne güzel," diye selamlar Lily, kollarımdan kurtulur, sanki cildini yakmışım gibi ellerimi kendinden uzaklaştırır. Babasının yanağına öpücük kondurur. Sonra aynı şeyi, babasının yanında duran, Lily'nin daha zayıf bir versiyonu olan annesi Isabella'ya da yapar. Annesinin bakışları ayakkabılarımdan başlar ve merakla yukarı doğru kayar. Ancak babası bana tamamen küçümseyici bir bakışla bakar.

"Kendini tanıtmak ister misin, yoksa bütün gece kızımın arkasına mı saklanacaksın?" diye sorar Henrith kibirli bir şekilde.

Beklendiği gibi, küçümseyen bir elitist.

"Ben saklanan tiplerden değilim," diye cevap verip elimi uzatırım. "Lorenzo Moretti."

Elime bir anlığına bakar, sanki kirliymiş gibi, ama diğerleri izlerken yavaşça elini elime koyar. Ben biraz fazla sıkı sıkıyım.

"Oldukça sıkı bir el sıkışma," der ve hızla elini çeker.

"Babam bana her zaman sıkı bir el sıkışmanın iyi bir işin başlangıcı olduğunu söylerdi," diyorum ona. Adamı takdir ediyorum; ben nazik davransam bile, çoğu erkek şimdiye kadar bakışlarını başka yöne çevirmiş olurdu.

"Evet, peki babanız tam olarak kim?"

"Baba, bunu sonra konuşabilir miyiz?" Lily hemen araya girerek, sol tarafına, iki adamın utanmadan bizi dinlediğini işaret eder.

Adam dikkatini tekrar bana çevirir, beni baştan aşağı süzer ve beni ayakkabısının tabanındaki sakızdan daha değersiz gördüğünü saklamaya çalışmaz.

"Bu konuşma bitmedi. Bu tür etkinliklere tuhaf misafirler getiriyorsan, sana fazla eğlence izni vermişim galiba," der küçümseyerek.

Lily iki ton daha solgunlaşır ve konuşmak üzereyken, babası onu dar gözlerle süzerek, tek kelime etmeden ağzını kapatmasına neden olur.

"Tuhaf mı?" Dmitri, gruba dahil olarak sorar. "Lorenzo ile birçok iş yaptım. Bana sorarsan, biraz küstah ve kaba saba biridir, ama hor görülmesi gereken bir iş adamı değildir." Kolunu omzuma atar. "Seni her zaman bir fırsatçı olarak gördüm, Henrith."

Henrith kaşlarını çatı ve grupta garip bir gerginlik yayıldı.

Bu pislik, beni tekrar kızdırmak için kendini araya sokuyor, ama ben henüz onun kolunu itip kakmamak için sağduyulu davranıyorum.

Ama Lily'nin elini tutup onu kendime doğru çekerek bir mesaj veriyorum. Şaşırılmış görünüyor, ama ona tekrar çekilme şansı vermiyorum. Boyutu onu bana yaslamayı kolaylaştırıyor, sanki onu kendi babasından fiziksel olarak korurken, kinle hak talebimi dile getiriyormuşum gibi.

Babasının bakışları tekrar bana dönüyor. Şu anda onun hayatını kolayca sonlandırabileceğim tüm yolların canlı görüntüleri zihnimden geçiyor.

"Henrith, diğerlerine merhaba demeliyiz," diyor Lily'nin annesi bize sıkı bir gülümsemeyle. "Seninle tanışmak bir zevkti, Lorenzo. Gençler bugün ne kadar da başarılılar. Öyle değil mi, Henrith?" diyor ve onu neredeyse çekerek uzaklaştırıyor.

"Öyle görünüyor," diye homurdanır Henrith, kızına bir kez daha sert bir bakış attıktan sonra ceketini düzeltir ve onun varlığından açıkça rahatsız olan iki genç kadının arasına girer.

"Oh, Maria'ya da merhaba demeliyiz. Yakında konuşuruz, Lily," diyor sarışın kadın ve diğer kadınları da peşinden sürükleyerek hızla uzaklaşıyor.

"Burada dişlerini saklamak daha zor, değil mi?" Dmitri, omzumdan kolunu indirirken kibirli bir gülümsemeyle diyor.

"Hiç de değil." Söylemeye gerek yok, zaten onun yardımına ihtiyacım yoktu. Buradaki çoğu erkek gibi karizmatik bir playboy olmayabilirim, ama sessizlik, hangi ortamda olursan ol, saygı duyulan ve korkulan bir şeydir.

"Bir tavsiye: Bu 'iş' her ne ise, biraz yumuşak davranmayı öğrenmelisin. Yoksa kızın bunu atlatamayacak." Dmitri, babasına bakan Lily'ye yan gözle bakar ve ben, içkisini tutan elinin hafifçe titrediğini fark ederim. Ondan çok korkuyorum.

, , , , , , , , , kalıcı olarak.
Kalıcı olarak.

"Kızının babasını öldürmekle de başlamıyor," diyor Dmitri sessizce, sırtarak.

Lily son yorumu duyar ve dehşetle bana bakar.

"Sen..." Dişlerini sıkar, sanki aniden odaya geri dönmüş gibi, "babamı öldüremezsin."

Hiçbir şey söylemiyorum çünkü tutamayacağım sözler vermem. Henrith Taylor'ın ölmesini istersem, bunun gerçekleşmesi sadece zaman meselesi.

Yeni biri bize yaklaşırken Lily kaşlarını çatar, ama çabucak toparlanır.

"İyi şanslar dostum," diyor Dmitri, Elanee'nin elini sıkıp onu uzaklaştırırken.

Şu anda onu gerçekten öldürmek istiyorum.

"Sadece konuşma. Bu senin en iyi yaptığın şey, değil mi?" Lily dişlerini sıkarak konuşur, sonra başka bir kadın ona sarılmak için yaklaşınca dönüp gülümser. Lily'ye yaklaşan diğer iki kadın gibi, onun da bakışları hemen bana kayar, meraklı ve yargılayıcı bir şekilde.

Çok kanlı işler yaptım. Ve bu odada bu insanların önünde bir gösteri gibi durmaktansa, her birini tekrar yapmayı tercih ederim.

Bu saçma görevden sonra kesinlikle ikramiye isteyeceğim.

Burada işimiz ne kadar çabuk biterse o kadar iyi, çünkü tek bir olaydan sonra kendimi zor tutuyorum.

10

LILY

"Bu bir hata," Ara telefonuma cevap verir vermez sertçe söylüyorum. Genelde sesimi yükseltmem. Genelde herhangi bir çatışmaya neden olmam. Genelde mükemmel cilalanmış görünüşümden sapmam, çünkü küçük yaşta bunun sadece çekici olmadığını, aynı zamanda bir zayıflık olduğunu öğrendim.

Ama Manhattan'ın kalabalık sokaklarında arkamda dolaşan 1,88 metre boyundaki heybetli varlık, bu gece her şeyi tek başına mahvetmiş olabilir — hayal edebileceğimden daha kötü bir şekilde. Ve sorun onun söyledikleri değildi, çünkü asıl sorun buydu. Düşüncesini ifade etmek için konuşmasına gerek yoktu. Babama karşı olan ölümcül niyeti açık ve netti. Bu çok korkutucuydu, çünkü birini öldürme fikrinden, bırakın infazını, hiç çekinmeyecekti.

"Ne yaptı?" diye soruyor Ara, ki bu, onun ağzından çıkan ilk kelimeler bunlarsa, Lorenzo ve benim ne kadar uyumsuz bir çift olduğumuzu sadece daha da vurguluyor. "Çok üzgünüm, Lily. Seni berbat bir duruma soktuğumu biliyorum. Yemin ederim, Luca bu konuyu çözmek için yorulmadan çalışıyor." Sesindeki samimiyet, onu aradığım için kendimi biraz suçlu hissetmeme neden oluyor. Telefonuma bakıyorum. Saat neredeyse akşam dokuz. Geç sayılmaz, ama normalde onu arayacağım bir saat değil.

Bu konuda bencil davranmam doğru mu? Yani, onlar benim değil, Ara'nın peşindeydiler. Kendi haklarımdan çok onun güvenliğini düşünmem gerekmez mi? Ama babamın bakışları bana aksini söylüyordu.

Bu benim hayatım ve zaten kötüye gittiğini düşünürken, bu olay babamın beni kendi seçtiği bir adamla evlendirme kararını daha da sertleştirdi. Bundan eminim.

Ancak onun güvenliği ile karşılaştırıldığında, bu önemsiz görünüyor.
Ben hep bu kadar bencil miydim?

"Lily?" diyor Ara. "Konuş benimle. Sen söylemezsen ne olduğunu bilemem ve Lorenzo'ya doğrudan sorsam, bana sadece birkaç homurtu ile cevap vereceğinden eminim."

Göğümde küçük bir neşe kabarcığı yükseldi, çünkü daha doğru bir ifade olamazdı. Konuşmayı seçtiği tek zamanlar, beni kasten kızdırmak veya benimle tartışmak için gibi görünüyor. Ya da beni sahiplenici ellerle şaşırttığı ve "şımartan erkek arkadaşı" rolüne büründüğü zamanlar.

Onun dokunuşunun izlerini ve düşüncelerini kafamdan uzaklaştırıyorum. Bütün hafta bana karşı soğuk davrandı. Ama ne de olsa o, Çavuş Lorenzo Moretti. Ve bu beni mahvetti.

"Lorenzo'yu tanıttığımda babam sinir krizi geçirecek gibi görünüyordu. Sanırım bu durumumu daha da kötüleştirecek. Biliyorum, bunun..." Etrafıma bakıp telefona fısıldıyorum

— "beni koruduğunu düşünüyorsun, ama New York'a döndüğüm için artık sorun olmamalı, değil mi? Bir hafta oldu ve ben daha çok senin için endişeleniyorum."

"Bir kez olsun kendini öncelikli düşünmelisin, Lily," diye hemen azarladı. "Burada daha güvende olduğumuzu söylemek isterdim, ama bunu garanti edemem. Seni bu işe karıştırdığım için çok üzgünüm. Luca her şeyi halledene kadar en fazla birkaç hafta sürer. Ben sadece... bu tür insanlar tahmin edilemez."

O günün görüntüleri gözümün önüne geliyor. O olaydan beri bu anıları kafamdan silmeye çalışıyorum. Arabaların yoldan çıkması, silah sesleri, kan, patlamalar. Hepsi bir film gibi, ama eğlence kısmı eksik. Kalbim hızla atmaya başlıyor ve yeniden ortaya çıkan canlı görüntüler midemi bulandırıyor. Onları yine bastırmaya çalışıyorum, üzerimde yarattıkları etki beni her zaman şok ediyor.

Alt dudağım titriyor ve gözlerim yanmaya başlıyor. Ağlamayacağım. Tamamen ve tamamen işe yaramaz olduğumu ve hayatımı hiç kontrol edemediğimi hissediyorum. Bana her zaman nasıl davranmam, nasıl konuşmam ve kendimi nasıl sunmam gerektiği söylendi. Babam, yakında uygun bir eş bulmam gerektiği konusunda çok açık sözlüydü. Ve

ona Lorenzo'yu tanıştırsam? Muhtemelen isyankar bir dönemden geçtiğimi düşünecektir. Ayaklarım yerinden kıpırdamıyor.

Asi mi?

Her zaman söyleneni yaptım.

Omzumun üzerinden, iki adım arkamda duran Lorenzo'ya bakıyorum. Bu çekici bir isyan olsa da, bu süreçte onu kullanmalı mıyım? Lorenzo'yu kullanmanın babamla ilişkilerimde bana gerçekten yardımcı olacağını düşünüyor muyum? Hayır. Aksine, durumu daha da kötüleştirecektir. Ama birdenbire, bana söylenen her şeyi yapmak istemediğimi hissediyorum.

Yorgunum.

Korkuyorum

Yaşamak istiyorum.

"Lily?" Ara tekrarlar.

"Çok fazla. Korkuyorum," diye itiraf ediyorum sessizce, Lorenzo'nun duymamasını umarak. İnanmak istemediğim tehdidi görmezden gelerek, dükkanımı işletmek ve dairemde her zamanki gibi vakit geçirmek için elimden geleni yaptım. Yine de bunun hayatımın geri kalanına nasıl etki edeceği konusunda endişelenmeden edemiyorum. Bütün bunlar bittikten sonra ne olacak? Yine de dükkanımı satmak ve babamın benim için seçtiği kişiyle çıkmak zorunda kalacak mıyım?

Babamın yargısı bu gerçek tehdide kıyasla çok önemsiz görünüyor, ama yine de çok korkuyorum. Eğer itaat etmezsem aileden dışlanmaktan korkuyorum. "Ben senin gibi değilim" diyorum ona. Ara güçlü ve her zaman hayatını düzene sokmuş gibi görünüyor. Ailesini değil kendini seçebildi, ama ben aynı cesarete sahip değilim.

Annemi geride bırakmak istemiyorum.

"İşte bu yüzden sana her zaman hayranlık duymuşumdur," diye hemen cevaplar Ara. "Korkman çok normal. Çoğu insan bu durumda korkardı. Lorenzo seninle olduğu sürece güvendesin. O Luca'nın en iyisi. Konuşkan biri olmayabilir, ama bu sorunu çözene kadar seni güvende tutacağına yemin ederim."

Ne yazık ki Lorenzo, asıl endişemin kaynağı olan babamla ilgili sorunu çözemez. Ama bu sırları Ara'ya bile itiraf edemem.

Titrek bir nefes veriyorum.

"Bu saatte aradığım için özür dilerim," diye sonunda söylüyorum. Tüm bunları sadece son zamanlarda yaşanan olaylara bağlarsam yalan söylemiş olurum ve Lorenzo'nun etkisi kaçmaya çalıştığım durumu daha da kötüleştirebilir, ama bu sadece beni onunla yüzleşmeye zorluyor.

Bunun için ona kızamam, ama kızabileceğim çok daha fazla şey var, öncelikle kişiliği gibi.

"Özür dileme, Lily. Hemen yanına gelmemi ister misin?" diye sordu.

"Hayır, sorun değil. Biraz yürüyüp düşünmem lazım. Ama kahvaltı için hala anlaşmışız, değil mi?" Çünkü bu yüzden arkadaşlığımızı kaybetmeyi reddediyorum.

Ara bir an sessiz kalır. İlk tanıştığımızdan beri duygularını açıkça göstermeyen biri olduğunu biliyorum. Arkadaşlığımız sayesinde yavaş yavaş açıldığını görebiliyorum, ama sanki onu yeniden tanıyormuşum gibi. Bunun aramıza girmesini istemiyorum, bu yüzden en azından bu durumda kendimi kontrol edebileceğimi ona göstermem gerekiyor.

"Orada olacağım. Emin misin, Lily?"

Acı bir gülümsemeye dişlerimi sıkıyorum. Cesur olmalıyım. Uzun zamandır bastırdığım, onunla ve bu durumla hiçbir ilgisi olmayan karmaşık duygularımı çözmek ve kafamdaki karışıklığı gidermem gerekiyor. "Eminim. Arkadaşım olduğun için teşekkürler, Ara."

Telefonu kapatıp gökyüzüne bakıyorum, nefes veriyorum, içimde bir şeylerin değiştiğini hissediyorum. Yoğun caddenin sesinin beni sarmasına izin veriyorum. Bu yüzden bu şehri her zaman sevmişimdir. Kaotik, sürekli hareket halinde ve her şey çok fazla geldiğinde, seslerinin tüm kötülükleri bastırmasına izin veriyorum.

Ve Lorenzo konuşana kadar bu işe yarıyordu. "Bir öneride bulunabilir miyim... Belki arabayı alıp..."

"Hayır," diyorum, ona dönüp elimi belime koyarak.

Bana bakışları daralır, sanki ben önemsiz bir böcekmişim gibi. "Hayır mı?"

"Hayır. Sen arabayı alabilirsin, ama ben yürüyeceğim." Yüzümü çevreleyen buklelerden birini parmağımla okşuyorum, bu hareket her zaman kendimi daha iyi hissettiriyor

daha düzenli hissettirir, sonra yürümeye devam ediyorum.

"Sadece inat etmek için hayır mı diyorsun?" Lorenzo yanıma gelerek sorar. Uzun adımlarımın onu hiç etkilememesi ve açıkça ihtiyacım olan mesafeyi yaratmaması hoşuma gitmiyor.

"Hayır. Hayatımı her zamanki gibi yaşıyorum. Senin emirlerin olabilir, ama benim yok." Nereye gittiğimi bilmiyorum, ama umurumda da değil. Sadece yürümem gerekiyor. Normalde yapmayacağım bir şey yapmam gerekiyor. Ne kadar küçük bir eylem olursa olsun, özgür olmak istiyorum.

Onun sinirli iç çekişi, onun da benim kadar rahatsız olduğunu bilmeme yeterince rahatlık veriyor ve bu durumdan kendimi beğenmiş hissetmemek elde değil.

Birkaç dükkânın önünden geçtikten sonra önüme geçiyor. "Biraz alışveriş terapisi yapmaya ne dersin? Bu genellikle kadınları daha iyi hissettirmez mi?"

Alaycı bir şekilde gülüyorum. "Benim sadece alışveriş yapmayı seven güzel bir kız olduğumu mu düşünüyorsun?"

Kaşları çatıldı. Cevabım onu açıkça şaşırtmıştı. *Aman Tanrım, kadın olmanın anlamının bu olduğunu düşünüyordu.* Başımı sallayarak onun yanından geçtim.

"Sen hangi gezegenden geldin Lorenzo? Hayatında sana kadınların sadece bakması güzel yaratıklar değil, kendi düşünceleri olan karmaşık yaratıklar olduğunu gösteren kadınlar yok muydu?" Ben de tam olarak böyle yetiştirildiğim için bunu söylerken kendimi ikiyüzlü gibi hissediyorum. Buna katılmıyorum ve onun da aynı inancı paylaşması beni çok kızdırıyor.

"Çok fazla projeksiyon yapıyorsun," diyor, sanki sadece bir gözlemde bulunuyormuş gibi.

Ona doğru dönerek, "Dalga mı geçiyorsun?" diye bağıriyorum. Küfür bana on kat daha fazla vuruyor, ona göre bana daha fazla etki ediyor. Ama aynı zamanda *iyi de* geliyor. Yüzündeki ifade değişiyor.

Tehditkar.

Tehlikeli.

Fazlasıyla kışkırtıcı.

"Bana küfür mü ettin, Lily Taylor? Zarif, korunaklı güvercin de küfür etmeyi biliyormuş," diye şehvetli bir şekilde konuşuyor ve tüylerimi diken diken ediyor, çünkü bu beni sadece cezbetmekle kalmıyor, aynı zamanda

aynı zamanda bir tehdit gibi hissettiriyor. Lorenzo'nun yanında nasıl davranacağımı bilmiyorum. Beni tamamen şaşırtıyor.

Bir şey kesin: O, sadece varlığıyla bile beni öfkeliendiriyor. Aynı odada bulunmamız, o konuşmaya başladığı anda felakete dönüşüyor ve benim sert düşüncelerimi dile getirmekten kaçınmak gittikçe zorlaşıyor.

"Tamam, Bay 'Kendimi Herkesten Üstün Gören'. Zenginlerin nesini sevmiyorsun? Kıskanıyor musun? Zenginlerin kötü olduğu gibi garip bir fikrin mi var? Ne tür önyargıların varsa, onları bana uygulamayı bırak. Belki patronun sana zam vermediği için kızgınsın, ama bunu bana yansıtmam." Genelde insanlara sataşmam, ama bu onun beni bir saniye bile olsa rahat bırakması için tek yolsa, nefes alıp düşünebilmem için, o zaman onun zırhının zarar verebileceğim her yerini zarar vereceğim.

Yüzü yine her zamanki kasvetli, "dünyadan nefret ediyorum" ifadesine geri dönüyor. "İşimin ayrıntıları seni ilgilendirmez, Sunshine. Hayatın boyunca birlikte dolaştığın o etkinlikteki insanlar bir kurt sürüsü gibidir. En ufak bir zayıflık gösterdiğin anda seni paramparça ederler. Hepsi yırtıcıdır. Ve bunu söyleyen, fırsatları arayan ve onları kullanan bir adam. Ben zenginleri nefret etmiyorum. Senin takıldığın yüksek sosyete'yi nefret ediyorum. En azından ben bir canavar olduğumu kabul ediyorum, prestijli bir gösteri köpeği gibi ortalıkta dolaşmıyorum."

Şaşırdım. Beni böyle mi görüyor? Bir gösteri köpeği gibi mi? Beni tanıdığını sanıyor. Yetiştirilme tarzımdan dolayı benim de onlarla aynı kefeye konmam gerektiğini düşünüyor. Bu adamla ilk tanıştığımızda onun kişiliğini bilseydim, onu asla güzel bulmazdım.

"Kâr için cinayet işleyen biri için oldukça kibirli görünüyorsun. Ahlak anlayışın bu kadar mı bozulmuş?" diye soruyorum, eğilerek, onun heybetli varlığının beni korkutmasına izin vermeden. "Kendini nasıl farklı gördüğünü neredeyse merak ediyorum." O bana tepeden bakarken, kollarını göğsünde kavuştururken, ben küçümseyen bir gülümseme atıyorum. "Geceleri uykuya dalabilmek için kendine ne tatlı hikayeler anlatıyorsun? Yoksa canavarların korkacak bir şeyleri olmadığına, yaptıklarının başına bela açmayacağına o kadar mı eminsin?"

O da benim acımasız gülümsememi taklit ediyor ve aramızdaki gerginlik bir anda alevleniyor. Geri adım atmayı reddediyorum. Onun düşündüğü gibi değerli bir oyuncak bebek olmayı reddediyorum, bunda doğruluk payı olsa bile. Lorenzo'nun yanında istediğim her şey olabilirim. Sadece birkaç hafta için olsa bile, neden ona cehennemi yaşatıp diz çöktürmeyeyim ki? Hayatımda sonsuza kadar olmayacak bir adama tüm öfkemi boşaltayım. Ve onu çok zorlarsam, erken ayrılır. Herkes kazanır.

Lorenzo zorla gülümsüyor. "Ben kim olduğum konusunda dürüstüm, Sunshine. Kesinlikle etrafta aziz gibi davranmıyorum," diyor acımasızca. "Ve bana bir daha canavar dersin, bana asıldığını düşüneceğim. Bu geçen sefer senin için pek iyi sonuçlanmadı, değil mi?"

Bu sözler hedefine ulaşır ve yanaklarım kızarır. *Bu tam bir pislik.*

"Sen bu konuyu benden daha çok gündeme getiriyorsun. Belki de bu konu *senin*

Ben hiç düşünmedim bile."

"Hangi sefer?" diye mırıldanıyor, parmakları yüzümü çevreleyen bukleleri okşarken. İki yıl önceki anılar aklıma geliyor ve elini iterek onları hızla bastırıyorum.

Bu adama bir zamanlar ilgi duyduğuma inanamıyorum.

Ondan uzaklaşıp saçlarımı bir kez daha düzeltiyorum. Sözleri tam da amaçladığı gibi kalbimi parçaladı, kadınlık gururumu ikiye böldü. Ama son sözü onun söylemesine kesinlikle izin vermeyeceğim ya da benim özgüvenimin onun bana ilgi duyup duymamasına bağlı olduğunu düşündüğü için geri adım atacağımı sanmasına izin vermeyeceğim.

Hiç bilmediğim bir öfke kanımda kaynıyor. Bu adama tahammül edemiyorum. Sözlerini yutmasını istiyorum.

Yarım blok yürüdüm ve büyük pembe bir neon tabela tüm cevaplarımı barındırıyormuş gibi parlıyordu.

Peki. O oynamak istiyorsa, oynayalım.

Lorenzo'nun arkamdan seslenmesini görmezden gelerek merdivenlerden aşağı iniyorum. Kapıya vardığımda, açıkça kafası iyi olan bir adam dergisinden başını kaldırıp sakızını çiğniyor. Gülümsemesi yapışkan geliyor ama ben de ona gülümsüyorum. "Bu gece yalnız mısın tatlım?"

"O yalnız değil." Lorenzo arkama o kadar yaklaşıyor ki, sıcak nefesini enseme hissedebiliyorum. Adamın gülümsemesi sönüyor, ama kafası çok iyi olduğu için

Bu durum, arkamdaki İtalyan devini daha da kızdırıyor gibi görünüyor. *İyi. Burası mükemmel bir yer.*

"İki bilet lütfen," diyorum ve girişe doğru yürüyorum. "Gösteri çoktan başladı," diyor adam arkamdan.

"Sorun değil. O ödeyecek," diyorum, ne ona ne de Lorenzo'ya bakmadan.

Kapıyı açıp tuhaf görünümlü bara giriyorum. Bar ve sahnenin arkasında kırmızı neon ışıklar yanıyor ve ortam loş. Barın içki seçeneği pek etkileyici değil ama misk kokulu oda bana garip bir heyecan veriyor. Burası daha önce gittiğim hiçbir yere benzemiyor.

Kendi başıma bir komedi kulübüne asla gelmezdim. Yalnız olduğumdan değil, ama çoğu arkadaşım için gece dışarı çıkmak için ilk tercih bu değil ve eğer biri beni burada görseydi, yirmi sekiz yaşında orta yaş krizi yaşadığım söylentileri yayılırdı.

Ama bu da işi heyecanlı kılan şey.

Farklı.

Benden beklenenin tam tersi.

Daha da önemlisi, bu Lorenzo'yu kesinlikle kızdıracak. Omzumun üzerinden ona bakıyorum ve onun mekanı taradığını görüyorum, her odaya girdiğinde yaptığı bir şey. Böyle bir yerde olmaktan tiksiniş görünüyor ve bu da her şeyi daha da tatlı hale getiriyor. Umarım bu, onun pes etmesine ve bodyguard rolünü bırakmasına yeter.

Bara yaklaşıp kendime bir içki sipariş ediyorum. Barmen beni takdirle süzer, ama Lorenzo arkamda belirince gülümsemesi kaybolur.

"Uzakta durup izleyeceğin karanlık bir köşe yok mu?" diye fısıldayarak azarlıyorum.

"İçkine bir şey katmadığından emin olmam lazım, çünkü burası kesinlikle böyle şeylerin olabileceği bir yer," diyor, tamamen dehşete kapılmış görünen barmenin duyabileceği kadar yüksek sesle.

Sinirli bir şekilde iç çekerim. Bu adam dayanılmaz. Barmen içkiyi uzattığında, onu alıp Lorenzo'yu işaret ederim. "Sen öde. Madem bu kadar mükemmel bir erkek arkadaşsın, en azından bunu yapabilirsin, değil mi?"

Cevap beklemeden onu itip geçiyorum ve kalabalığın içinden arkada tek başına oturan bir adamı görüyorum. Ona doğru yöneliyorum. Oyun oynamayı seven biri değilim, ama bu gece umurumda değil.

"Oh, bakın, geç kalanlar. Sonunda geldiniz, teşekkürler!" sahnede konuşan adam diyor. Boş sandalyenin yanında dururken, özür dilercesine garip bir şekilde el sallıyorum.

"Bu koltuk boş mu?" diye soruyorum. Beyzbol şapkasını çıkarır ve koyu sarı saçlarını tararken koltuğu işaret eder. Lorenzo'nun ortaya çıktığını düşündüğüm omzumun üzerinden bakarken kararsız görünüyor, ama ona gülümsüyorum.

"Ben Lily."

Adamın gözleri karışık bir şekilde gülümserken parlıyor. "Ve sen böyle bir yer için fazla iyisin." Ama elini uzatıyor. "Ben Aaron."

"Oh, görünüşe göre binada bir koruma var, millet. Tanrım, dostum, neye basıyorsun?" diye sorar komedyen ve kalabalığın bir kısmı Lorenzo'ya döner. Kirpiklerimin arasından bakarken gülümsememi saklamaya çalışırım.

"O senin erkek arkadaşın mı?" diye sorar komedyen.

İeceğimi bir yudum alıyorum, ama sipariş ettiğim şeyin tadı olmadığı için hemen pişman oluyorum. İceği bitirme niyetim olmadığı için bardağı kenara itiyorum.

"Hayır," diye cevap veriyorum, o tek kelimeden zehirli bir tonu saklayamadan.

"Ah, sessiz tip, ha? Sanırım odaklanmak ya kas gücüne ya da beyine gitmek zorunda, değil mi?" komedyen Lorenzo'ya bağırarak cevap verir. Alt dudağım titrer ve gülmemek için elimden geleni yaparım. O kadar saçma ki, komik bile geliyor.

Lorenzo duvara yaslanarak kollarını göğsünde kavuşturur ve Aaron ile bana öfkeyle bakar. Onun sinirlenmesi bana tatmin verir. "Ooooh, boktan sandalyeler için fazla iyisiniz, değil mi?" diye bağırır komedyen. "Yani, yeterince sandalye var. Bu gece biletleri satmadığınız için teşekkürler!" Kalabalıktan birkaç dalga kahkaha yükselir. "Ama ne yapabilirsiniz ki?" O, umursamazca omuz silker. "Hepimizin Terminator gibi kasları yok. Bu, seks yapabilmemin tek yolu! Komik adamın bir özelliği var, siz

Biliyor musun? Ama bu şans işi. Bazen sikimi çıkarırım ama etkilenmezler. Dürüst olmak gerekirse, anlıyorum. Sikim küçük ama bunu coşkuyla telafi ediyorum. İyi bir gecede ise, onlar da benim kadar sarhoş olurlar ve sikimi emmenin iyi bir fikir olduğunu düşünürler. Yani, bilirsin, otuz saniye süren bir şey için.

Burnumu buruşturuyorum. Komedyen kaba, ama ben bunu bir deneyim olarak kabul ediyorum. Biraz tozlu ve, şey... ucuz olabilir, ama buraya sadece gülmek için gelen tüm insanları düşünüyorum. Günlük hayatlarının baskılarından kurtulmak için. Ve bir sonraki şakaya gülüyorum. Özellikle komik bulduğum için değil, tüm bu gerginliği, bastırılmış hayal kırıklığını ve belirsizliği atmam gerektiği için.

Çünkü yapmazsam, ağlayacağım.

Ama şimdiden, bir grup yabancıyla birlikte bu eski püskü odada bulunmak, kendimi daha hafif hissetmemi sağlıyor. Bir sonraki şakaya daha çok gülüyorum.

Arkamda Lorenzo'nun varlığının farkındayım. Onun varlığından etkilenmemek zor, ama sonunda kalabalığa alışıyorum, zamanında gülüyor ve Aaron ile konuşuyorum. Yarın ne ya da kim olmam gerektiğini düşünmek yerine, Manhattan'da bir yabancı olmak, kalabalığın içinde kendimi kaybetmek nasıl bir şey olurdu diye hayal ediyorum ve Aaron bu hayali gerçekleştirmek için mükemmel bir dikkat dağıtıcı gibi görünüyor. Oldukça çekici ve şimdilik iyi birine benziyor.

Ben balonla sarılmış bir prenses değilim ve Lorenzo'nun beni reddettiği gerçeğiyle beni sürekli rahatsız etmesine izin vermeyeceğim, çünkü gerçek şu ki, dedikleri gibi, denizde çok balık var. Ve o pislik, ne kadar yakışıklı olursa olsun, kadınlar için Tanrı'nın bir armağanı olmadığını hatırlatılması gerekiyor. Tanrıların kendisi tarafından yaratılmış gibi görünse bile.

Kendimi dizginlemek benim için kolay değil, ama gerektiğinde yaparım. Bu yüzden Lily'nin yanında oturan, onunla gülüşen ve setler arasında küçük sohbetler eden adamı öldürmemek kesinlikle zor. O, Lily'ye her baktığında, bu pisliği ortadan kaldırmak için tüm yaratıcı yöntemleri düşünüyorum, sonra bakışları doğal olarak bana yöneliyor ve korkmuş bir şekilde dik oturup öne bakıyor. İyi. O, lanet olası bir sansardan başka bir şey değil.

Ben makul bir adamım, belki patronumdan bile daha makul, ama o benim sorumluluğumdayken, herhangi bir tehdidi veya sinsi bakışı ciddiye alırım.

Lily Taylor gibi birinin böyle bir yerde sorunu, gölgelerin içine saklandığını düşünse bile dikkat çekmesidir. O karanlık için yaratılmamıştır, çok parlak bir ışık yayar.

O odaya girdiğinde herkes onu görür ve ışığını hisseder, ve böyle üzücü, acınası bir yerde, şüphesiz dikkat çekiyor. İki barmen birbirlerine fısıldayarak onun yönüne bakıyorlar. O fark etmiyor tabii. Onların görüş alanına giriyorum ve beni gördükleri anda konuşmaları kesiliyor ve kendilerini meşgul ediyorlar. Çenem seğiriyor. O, serserilerle ve kendisinden aşağıda olan insanlarla dolu bu harap mekân için fazla güzel.

Duvara yaslanıp kollarımı kavuşturarak etkilenmemiş gibi davranıyorum. Sonra ona bakmaya cesaret eden her pisliğe sert bir bakış atıyorum.

Sonra bu küçük numaranın ardından *onunla* ilgilenme meselesi var. Bunu kasıtlı olarak yaptığını, bir şey anlatmaya çalıştığını biliyorum.

Lily gözyaşlarını silip kendi kendine gülerek dikkatimi çekiyor.

O çok güzel. Çok masum.

Görevlerimde yer alan kişilere pek empati duymam ve Luca dışında pek fazla kişiye bodyguardlık yapmadım, ama ona söylediğim her şey *içten* geliyordu. Onun güvenliği benim önceliğim. Beni buraya getirme numarasını sevimli buluyor olabilir, ama benim ısrarımın ne demek olduğunu zor yoldan öğrenecek. Bu antikalarla sadece kendini yoracak.

Komedyen, eminim benimle dalga geçmek için bir şaka daha yapıyor, ama ona aldırış etmiyorum ve Lily'nin omuzlarının akşam boyunca hafifçe gevşemesini izlemeye devam ediyorum. Bu, benim dikkatimi artırıyor çünkü onun bu anın tadını çıkarmasını istiyorum ve eğer gardını düşürürse, ben onun arkasında bekleyen dişlerim olacağım.

Tabii, yanındaki küçük pislik elini onun koluna koyma cüretini gösterene kadar. İki uzun adımla odanın diğer ucuna geçiyorum.

"Kalk," diye ona hırıliyorum ve o pisliğin o anda altına sıçtığından eminim.

Lily'nin ağzı açık kalır ve sonra dişlerini sıkarak, "Sorun yok, Lorenzo," der. "*Sorun var*," diye cevap veririm ve silahımı doğrultmak üzere olduğum adama bakarım. Kapıda güvenlik görevlileri beklemektedir, ama benimle uğraşmamak için akıllılık ediyorlar gibi görünmektedir.

biri muhtemelen kim olduğumu bile biliyordur.

"Burada başka sandalyeler de var," diyor bu pislik herif cesurca.

"Bu cevabı vermek istediğinden emin misin?"

"Lorenzo, insanlar bakıyor," diye azarlıyor Lily, ama ben başımı kaldırmıyorum. Umurumda bile değil. Tek umursadığım şey, bu cüce herifin kışını hemen Lily'den uzaklaştırması.

Aniden, durumunun ciddiyeti ona çarpmış gibi görünüyor ve ayağa kalkıyor, Lily ile göz teması kurmaktan kaçınıyor ve tamamen ayrılıyor.

Ben onun koltuğuna otururken o homurdanır.

"Görünüşe göre burada bir sevgililer kavgası var," diyor komedyen beceriksizce, odadaki dikkatleri tekrar sahneye çekiyor.

. Bakmaya devam edenlere doğru kaşlarımı çatıyorum ve onlar da hemen başka yere bakıyorlar.

"Ciddi olamazsın," diyor Lily, koltuğuna geri çöküp kollarını göğsünde kavuştururken. "Ben senin malın değilim."

"Senin güvenliğinden ben sorumluyum," diye bağırırım, onun öyle bir pisliği eğlendirdiği için çok sinirliyim.

"O adam tamamen zararsızdı. Sen iğrenç davranıyorsun. Eğer bir adamı eve getirmek istersem..."

"Hiçbir erkeği hiçbir yere götürmeyeceksin."

"Ben..."

"Hayır."

O ellerini havaya kaldırıyor ve en yakınımızdakilerin komedyenin son esprisini dinlemekten çok bizim konuşmamızı dinlediklerini hissedebiliyorum.

Şakaklarım zonkluyor ve çenem gıcırıyor. Yanımdaki muhteşem kadına gizlice bakıyorum. Alt dudağını ısırarak kırmızıya boyuyor ve saf öfkeyle dolup taşıyor.

Daha önce Lily gibi biriyle hiç uğraşmak zorunda kalmamıştım. Herkes benim emirlerimi dinler, ama o her adımda benimle mücadele etmek zorunda kalıyor. Onu köpekler gibi eğitip itaat ettiremiyorum ve bu şımarık tavırları devam ettikçe hayatım ve görevim daha da zorlaşıyor.

Şu anda onu dizimin üzerine yatırıp şımarıklığını şaplaklayamadığım için şanslı. Sikim seğiriyor ve içimden inleyerek kendimi yeniden ayarlamak istiyorum.

Tabii ki, bu küçük cadalozdan hoşlanıyorum, ama o benim için tamamen yasak bölge.

Ama yine de, onu sikmezsem, sadece onu boyun eğmeye zorlarsam, bu da bir tür eğitim olmaz mı?

Çenem acı verecek kadar

sıkılaştır. Hayır.

Sınırları aşmak.

O, bir tür flört uygulaması gibi görünen bir şeyi kaydırırken, bakışlarım onun telefon ekranına odaklanır. *Kesinlikle olmaz.*

Telefonu elinden alıyorum. "Hey!" diye fısıldayarak bağılıyor.

"Beni rahatsız edeceğini düşündüğün için şımarık davranıp komedi programı izlemeye mi geldin? Öyleyse, programın keyfini çıkar, Güneş ışığı."

"Yani şimdi hırsızlık da suç listene eklendi mi?" diye dişlerinin arasından öfkeyle söylüyor.

Ona sert bir bakışla karşılık veriyorum, onun o küçük ağzını kapatmanın tüm yollarını düşününce sikim rahatsız edici bir şekilde seğiriyor. Başparmağımı onun alt dudağına sürmekten kendimi alıkoymak zorundayım.

Gözlerimi kaçırıyorum, Lily Taylor'a direnmenin benim için kişisel bir işkence olduğunu ve buna göre davranırsam işimin biteceğini kabul etmek beni öfkeliyor.

Ama bir şey kesin: Aramızdaki bu küçük anlaşmanın nasıl işleyeceği konusunda ona eğitim verilmesi gerekecek.

Birini öldürmenin nasıl bir şey olabileceğini hiç hayal etmedim, ama eğer hayal etseydim, o kişi Lorenzo Moretti olurdu.

Daireme girdiğimizde çantamı yan sehpaye atıyorum. Sonra topuklu ayakkabılarımı çıkarıp diğer favori ayakkabılarımın yanına koyuyorum.

Lorenzo, komedi gösterisinden çıktığımızdan beri olduğu gibi sessizce peşimden geliyor. Öyle öfkeliyim ki konuşamıyorum bile.

Hemen arkamda ve her adım bir öncekinden daha dayanılmaz geliyor. Tabii, arabadayken telefonumu geri verdi, ama mesele o değildi. O, otoriter, kibirli ve kaba.

Bir dakika önce Romi'nin bana gönderdiği, yaklaşan randevusu için giyebileceği kıyafet seçeneklerinin fotoğrafına bakıyordum, bir dakika sonra o benim telefonumu çalmış ve geri vermeyi reddediyordu.

Saçımdaki tokaları çıkarıp ona dönerek, ona bağırmaya devam ediyorum, çünkü henüz bitirmedim, daha çok var. Hiç bu kadar sinirlenmemiştim, ama içimden atmam lazım. Bunu yapmanın tek yolu, bu pisliğe aklımdan geçenleri söylemek gibi görünüyor ve umarım bu onu uzaklaştırır. Umarım beni o kadar şımarık bulur ki, aramızdaki gerginlik çok belirgin hale geldiği için benimle bir dakika daha kalamaz.

"Bu gece çizgiyi aştın," diye suçluyorum onu, saç tokasıyla onu işaret ederek. Saçlarım, sıkıca tutturulduktan sonra sert bukleler halinde omuzlarımın üzerine dökülüyor.

O birkaç adım geri çekilir ve oturma odasındaki koltuklardan birinin koluna oturur. "Bu gece çok yaramaz davrandın."

"*Anlamadım?*" Ellerimi saçlarımın arasından geçiriyorum. Bu adam, yaptığı şeyin etkisini hiç umursamadan, dünyamı alt üst etmeye cüret ediyor ve hala *beni* azarlamaya cesaret edebiliyor mu? "Bu anlaşmanın ne olduğunu bilmiyorum, ama beni *sessizce* korumakla ilgili bir şey. Boş zamanlarımda ne yaptığımı yargılamayacaksın ve kimi eve götürdüğüm konusunda kesinlikle söz hakkın yok."

Yavaşça ceketini çıkarır, sonra dikkatlice sandalyenin arkasına asar. "O küçük pislik hakkında konuşmaktan bıktım. Sokakta ölmediği için şanslı."

Gözlerim fal taşı gibi açılır. Bu adam kafayı yemiş. Dilimi şaklatırım. Çok sinir bozucu. Kendini odadaki en zeki, etrafındaki herkesten daha üstün sanıyor. Kendine güvenen erkeklerle tanışmışlığım var, ama hiçbiri bu gizemli adamın yanına bile yaklaşamaz.

"Bu, elli yaşındaki bir adamın bilgeliği mi?" diye soruyorum. Gözleri kısıılır. "Senden sadece on yaş büyüğüm, Sunshine. Bilgelik konusunda ise, sadece iki gözüm var ve onun sana dokunacak kadar iyi olmadığını biliyorum."

Saçımı yolmaya hazır olarak, nefesimi verip volta atmaya başlıyorum.

"Ne yaptığını anlıyorum, Sunshine. Taktiklerin bende işe yaramıyor. Bu tür küçük oyunlar beni senin yanından uzaklaştırmayacak. Bunu ne kadar çabuk anlarsan, önümüzdeki birkaç hafta o kadar sorunsuz geçecek... *senin* iyiliğin için."

Ona doğru ilerlerken başımı sallıyorum. Böyle bir adamı kıskırtmamam gerektiğini bilmeliyim, ama kendimi tutamıyorum. "Bugün tam bir felaketti, fark etmediysen. Babam seni araştıracak. Ve büyük olasılıkla beni tanımadığım erkeklerle randevulara zorlayacak.

O yüzden sakın beni *bir şeyle* suçlamaya kalkışma. *Ben* sadece hayatımı yaşıyorum, sen ise beni takip etmekle görevlendirildin."

Aramızda ağır bir sessizlik hakim. Sözlerim sert ve haksızdı, ama Lorenzo'ya karşı "iyi kız" olmayı reddediyorum. Ona hiçbir şey borçlu değilim. Ve eğer hayatımı cehenneme çevirmeye kararlıysa, o zaman ilk kez bu meydan okumaya karşılık vereceğim.

Beni bir düşmanı değerlendirir gibi izlemesi sinir bozucu. Şehrin ışıkları pencerelerden parlak bir şekilde içeri giriyor ve yüz hatlarını aydınlatıyor. Onun bakışlarını karşıladım, emin olmadan...

İster meydan okuma olsun, ister başka bir şey. Ama ona doğru bir adım daha atıyorum, sonra bir adım daha, onun bu kadar sessiz kalmasından dolayı sinirlenerek. Konuşmasını istiyorum, ona itmek istiyorum ya da başka bir şey yapmak istiyorum, böylece bu ateşli dansa devam edebilelim. Mantıklı değil, ama çok *kızgınım*.

"Buraya gel," diyor, sesi boğuk. Dizlerinin arasındaki boşluğu işaret ediyor ve sonra sanki bir şeye hazırlanır gibi kollarını sıvamaya başlıyor. Adrenalin vücudumu kaplıyor. *Bana zarar vermeyeceğini söylemişti. Öyleyse neden ellerini kanatacakmış gibi görünüyor?*

"Neden?" Sesimi sabit tutmaya çalışıyorum, ama titremem ikimizin de dikkatinden kaçmıyor.

Gözlerimi onunkinden ayırarak, ön kolundaki dövmelemleri fark ettim. Bir yılan başı, bir gül ve Cupid'e benzeyen yay ve okla bir Rönesans meleği. Kaşlarımı çattım. Onun derisinde bu kadar narin ve güzel bir şeyin olmasını kesinlikle beklemiyordum. Bu adamın gerçekte kim olduğunu hiç bilmediğimin bir başka kanıtı.

"O ağzını düzeltmeliyiz; karşılık verme alışkanlığı var gibi görünüyor," diyor, beni bekleyişle izliyor.

Sıcaklık içimi kaplar ve içimi kaplayan öfke, cildimde vızıldayan gerginliğe dönüşür.

Ağzımı açıp konuşmak için açtım, ama nasıl cevap vereceğimi bilmediğim için hemen kapattım.

"Bütün gece sürebilir, Güneş ışığı, ama cezayı alana kadar bu odadan çıkmayacağız."

"*Cezam* mı?" diye ciyaklarım ve sesimin bu kadar tiz olmasından nefret ederim.

Cevap vermiyor. Hayır, Lorenzo gibi bir adam kendini tekrar etme ya da açıklama yapma ihtiyacı hissetmez.

Onun emrini görmezden gelebilirim — uzaklaşıp yukarı çıkabilirim — ama kendimi doğal olarak ona çekildiğimi hissediyorum. Baştan çıkarılmamam gerektiğini biliyorum. Bu saçma ve mantıklı değil. Kendi isteğimle aslanın inine girmiş olacağım, ama yine de... ayaklarım sessizce ahşap zeminde ona doğru ilerliyor ve onun meydan okumasını kabul ediyor.

"Komedi şovunda yaptığın türden bir numara bir daha olmamalı. Anladın mı?" Lorenzo, onun önünde durduğumda

önünde durduğumda Lorenzo böyle diyor.

Ne olduğunu hala tam olarak anlamadan zorlukla yutkunuyorum, ama içimden bir şey, beni hayata döndürecek herhangi bir şey için can atıyor. Belki de beni cezbeden, onun dünyasını deneyimleme, ayrılmadan önce biraz kirlenebilme şansıdır — mantıken bunun olmaması gerektiğini bilsem de. Belki de içimdeki bu bastırılmış öfkenin, sadece onun sağlayabileceğini söyleyen hain bedenimin verdiği bir rahatlama ile yok olmasını sessizce diliyorum.

Ama bu, onun taleplerine uyacağım anlamına gelmez.

"Hayatımda istediğim şeyi yapabilirim. Ben senin malın değilim," diye cevap veriyorum.

Ağzının köşeleri seğirirken elimi tutar ve yavaşça çekerek dizinin yanına getirir. Otururken bile boyu heybetlidir ve neredeyse göz hizasındayız.

"Yapabilirsin, ama yaramazlık yaptığında bunun sonuçları olur," diyor, başparmağıyla bileğimin narin kemiğini okşayarak, sanki ona kıyasla ne kadar küçük olduğumu hatırlatır gibi. Korkmam gerekirdi, ama bu beni olmaması gereken bir şekilde heyecanlandırıyor. "Eğil," emrediyor.

Beynim kısa devre yapıyor. "A-affedersiniz?" diye kekeliyorum.

"Özür dilemek için çok geç. Dizimin üzerine eğil de, şımarıklığını tokatlayayım."

Sıvı sıcaklık içimi kaplar ve bu düşünceyle amım sessizce zonklamaya başlar. Elbette, buna ilgi duyuyor olamam. Daha önce hiç böyle bir şey yapmadım ve buna boyun eğmek aptalca geliyor. Yine de içimde bir heyecan kıvılcımı parlıyor.

"Özür dilemiyordum."

"Bu beşinci ihlal. Cezana devam etmek istiyor musun? Yoksa kemer mi istiyorsun?"

"Ne? Hayır, kemer istemiyorum," diye hemen cevap veriyorum. Bu çok aşırı değil mi?

Neler oluyor?

"Bazı kurallar koymamız gerekiyor," diyor, parmaklarını saçlarımdan arasına geçirip boynumu hafifçe geriye doğru eğerek. Nabzım hızlanıyor ve bir sonraki adımda ne yapabileceğini düşününce nefesim kesiliyor. "Toplum içinde, seni seven bir erkek arkadaş rolünü oynayacağım. Ama

hayatımı cehenneme çevirdiğinde, özel olarak cezalandırılacaksın. Anladın mı?"

İzini bırakmaya hazır bir avcının bakışları beni tüketiyor. Vücudum daha önce hiç tatmadığım bir arzu ile dolmaya başladığında mantıklı düşünemiyorum.

Bu bir seçim, o öyle göstermiyor olsa da. Bundan kolayca uzaklaşabilirim. Ama dış dünyanın ışıklarıyla dans eden erimiş kahverengi gözlerine baktığımda, onlarda kötülük ya da zalimlik görmüyorum.

Daha önce hiç yaşamadığım bir şey görüyorum.

Arzu.

Tehlike.

Cesaret edebilir miyim... güven?

Bu son düşünce beni hazırlıksız yakaladı, çünkü beni hayal kırıklığına uğratan kaç kişiye güvenmiştim? Ama *bu* her ne ise, tüm mantığa aykırı.

"Bana ne yapacağımı söyleyemezsin," diyorum nefes nefese.

Ağzının köşesi seğiriyor ve ben kendimi ona bakarken buluyorum, tam bir gülümsemeyle nasıl görüneceğini görmek için dua ediyorum. "Bir parçam senin bundan hoşlandığını düşünüyor, Güneş Işığı. Şimdi, oynamaya mı geldin?" Dizine dikkatle bakıyor.

Kalbim göğsümde çarpıyor. Bu adam tehlikeli.

Yine de...

Kendimi isteyerek eğilip, dizinin üzerine çömelirken buluyorum, dirseklerimi diğer dizine dayayarak kışımı havaya kaldırıyorum.

"Sonuçta dinliyor," diye takdirle mırıldanıyor.

Konuşmak için ağzımı açtım ama onun nasırlı eli, bacağımın arkasından yavaşça yukarı doğru, çıplak uyluğuma doğru kayarken, ağzımı kapatmak zorunda kaldım. Dokunduğu her yerde tüylerim diken diken oldu. Ne için mi? Her şey için mi? Herhangi bir şey için mi? Yavaş ve acı verici bir beklentiyle nefesim kesiliyor. Bir erkekle yatmayalı neredeyse bir yıl oldu, ama Lorenzo farklı. O, dokunmasını istememem gereken bir adam. Yine de onu bir sonraki nefesim gibi arzuluyorum.

Elbisemi kalçalarımın üzerinden kaydırıyor ve boğazından düşük, gırtlaktan gelen bir homurtu çıkıyor. Omzumun üzerinden ona bakıyorum,

gözlerine bakıyorum, o da benim kıcıma bakarken gözleri neredeyse siyaha dönmüş gibi görünüyor.

"Bu cezalandırmak için mükemmel bir kış," diye homurdanıyor.

Onu şaşkınlıkla izlerken alt dudağımı ısıırıyorum, eli geri çekiliyor ve sonra sertçe kalçama iniyor. Bağırıyorum, dudağımı ısırdığım yerden ağzıma kan tadı geliyor. Acıyor ve gözümün önünden siyah noktalar geçiyor. Tekrar odaklanabildiğimde, o bana bakıyor, cildimde elinin izi yanık gibi hissediliyor.

Beni zorladığını anlıyorum. Bunu istememeliyim, ama vücudum beklentiyle titriyor. Daha fazlasını istiyorum. *Ondan* daha fazlasını. Acıtıyor, izi vücudumda zonkluyor, ama vücudum doğal olarak ona doğru kıvrılıyor, devam etmesi için sessiz bir istekte bulunuyor.

Aklımı kaçırmışım.

Acıyı hiç sevmedim, ama bu tamamen farklı bir his. Bana acı vermek için değil; daha önce hiç bilmediğim bir şekilde tamamen hakimiyet altına alınmak ve sınırlarımı test etmek.

Ve bunu çok *seviyorum*.

Diğer eliyle yüzümdeki saçları çekip, başparmağıyla alt dudağımı okşuyor. Elini geri çektiğinde, küçük bir kan lekesine bakıyor. Utanç verici. Utanç duymam gerekirken, parmakları yavaşça boğazımı kavradığında, vücudum ona doğru daha da eğiliyor, dokunuşunun kurbanı oluyorum.

"Bu olmaz," diyor ve başımı yeniden ayarlayarak boynumu istediği pozisyona getiriyor. "Acıyı seviyorsun."

"Hayır," diyorum meydan okurcasına, çünkü bu ahlaksızlığa kapılamam.

Utanmam gerekmez mi?

Kıcımda duran eli külotumun üzerinden hafifçe kayıyor ve ben iniltiyi bastırmak için dudağımı ısıırıyorum.

"Benim için sırılsıklamsın, Sunshine," diyor o, sanki bu çok normalmiş gibi. "Bakalım bunu amında nasıl seveceksin."

Kaba kelimeye nefesim kesilir. Ama üzerinde durmaya vaktim yok, çünkü elini geri çekip amımı tokatlıyor.

Boğazımdan tutulan halde ona karşı direnirken içimden bir inilti kaçıyor. Amım öfkeyle titriyor. Çok acıyor, ama sonra

altı iç çamaşırimdan klitorisimi okşarken içimden bir zevk dalgası geçiyor. Lanet olsun, bana ne yapıyor bu?

"Bugün yaramazlık yaptığın için cezalandırıldığını anlıyor musun?" diye homurdanıyor. Sertleşmiş penisinin kaburgalarım sertçe bastırdığını hissedebiliyorum. Bir başka sıvı dalgası içime akıyor ve o penisi düşünmeden edemiyorum.

O sikini istiyorum.

Çat! O benim amımı tekrar tokatladığında, tüylerim diken diken oluyor ve yeni bir acı eşiği ortaya çıkıyor. Bu çok fazla... değil mi? Daha tehlikeli bir titreşim başlıyor.

Bunu istiyorum.

"Her kurallara uymadığında cezalandırılacaksın. Anladın mı?" Boğazımı neredeyse nefes alamayacak kadar sıkıyor ve başımı ona doğru çeviriyor. "Cevap ver, Sunshine."

Ama tek düşünebildiğim, bana baskı yapan penisi. Bu onu tahrik ediyor, değil mi? O da bunu istiyor, değil mi?

Ama daha da önemlisi, hala cevabımı bekliyor.

"Beni asla sahip olamazsın" verebileceğim en doğru cevap, çünkü ne haltlar döndüğünü anlamıyorum. Tek bildiğim, vücudumun bunu sevdiği, ama onun her isteğine boyun eğmeyeceğim.

Dudaklarında neredeyse bir gülümseme belirir ve eli bu kez sertçe kıcıma iner. Parmakları nefes borumu sıkıca kavradığında, çılgılık bile atamadan kıvranırım. İlk kez içimi bir korku titremesi kaplar. *Boyumu aşan bir işe mi kalkıştım?* Ben böyle biri değilim, peki ne...

Düşüncelerim kesilir ve gözlerim geriye doğru yuvarlanır, başparmağı klitorisimi tekrar okşarken boğazımı sıkı eli gevşer.

"Ne kadar güzel, benim için ne kadar ıslaksın. Her yönüyle mükemmel," Lorenzo, kıcımdan büyülenmiş gibi övüyor. Göğsümü farklı bir sıcaklık kaplıyor ve ben onu uzaklaştırıyorum. Bu normal değil. Bu adama karşı hiçbir şey hissetmemeliyim. Ama bir erkeğin bana bu kadar tatlı sözler fısıldamasına alışkın değilim. Hatta bu beni öfkeliyor. *Tabii, bu sefer sen kazandın. Seni çekici buluyorum. Ama*

gereksiz şeyler söyleme, örneğin güzel ve mükemmel olduğumu, bunu içten söylemediğin halde.

Birdenbire, bunun bitmesini istiyorum. Odama gitmek istiyorum. "Genelde işkence kurbanlarınızla bu kadar çok konuşur musunuz?" diyorum, artık öfkeyle. Bir tokat daha ve sonra giderim. Kahretsin, bunu istemediğimi biliyorum bile biliyorum bunu burada burada bunun ama bir bir an bir kararlılık ve isyan duygusu var. Daha fazlasını isteyen amımın zonklamasını görmezden gelmeye çalışıyorum ve bunun yerine kendimi korumaya çalışıyorum. kendimi korumaya çalışıyorum.

Bakışları benimkilere kayıyor, daha önce içlerinde yanan ateş sönmüş. "Sadece bir şey elde etmek istediğimde işkence ederim."

Tokat. Etimi yakıp kavuran acıdan gözlerim kör oluyor. O kadar şiddetli ki gözlerimden yaşlar akıyor. Vücudumun her yeri karıncalanıyor, içimde yeni ve karanlık bir şey ortaya çıkıyor. Karşılama istemediğim bir şey.

Gözlerimi açıp kaşlarımı çatıyorum. "Bitti mi?" diye soruyorum, sanki vücudumun titremesinden etkilenmemiş gibi, ki vücudum onun penisinin üzerine oturmak için kalkmak istiyor.

O çok güzel. Onun yanında kendimi savunmasız hissediyorum.

Kaşları hafifçe çatılır ve "Evet" der. Eli, sanki yatıştırır gibi popomu nazikçe okşar, sonra ayağa kalkmam için bana yer açar. Beni ayağa kaldırırken eli hala kalçalarımdaya duruyor.

Onu anlamıyorum, anlamak zorunda da değilim.

"İyi geceler," diyerek elbiseyi aşağı çekip başımı dik tutarak uzaklaşıyorum. Vücudum ağrıyor, elbisenin cildimde ileri geri sürtünmesi her adımda rahatsızlık veriyor. Ama iç dünyam, henüz tam olarak hazır olmadığım yeni bir şeyle sarsılırken, hiç etkilenmemiş gibi davranıyorum.

Yatak odama çıkan spiral merdivenlerin korkuluğundan aşağıya bakmıyorum, ama kapıyı çarparak kapattığımda onun bakışlarının beni takip ettiğini hissedebiliyorum. Odama girer girmez başımı kapıya yaslıyorum.

Ne yapıyorum ben?

Alt dudağımı ısıyorum, küçük bir yarık belirginleşiyor, ama kendi kanımın tadı beni rahatsız etmiyor. Aslında, kendimi canlı hissediyorum. Amımdaki zonklama devam ediyor ve elim daha aşağıya uzanmaktan kendini alamıyor.

Sinirli ve hayal kırıklığına uğramış durumdayım, onun kaya gibi sert sikinin kaburgalarımın bastırıldığını hayal ediyorum, içimde nasıl bir his yaratacağını merak ediyorum.

Onu ve oynadığı oyunu siktir et. Ama bu, onun bıraktığı izi ortadan kaldırmıyor. Ve ona işi bitirmesi için izin vermemiş olsam da, kesinlikle kendim bitireceğim. Banyoya gidip kıyafetlerimi çıkarıyorum ve duşu açıyorum. Omzumun üzerinden aynaya bakıyorum, kıkırma damgasını vuran büyük el izlerine bakıyorum. İz o kadar büyük ki, neredeyse tüm kıkırma kaplıyor.

Koyu kahverengi gözler zihnimde beliriyor. Duşa girerken, onun cezasının titreten sıcaklığını kucaklayarak onları gözlerimden silmeye çalışıyorum. Amım hala çılgınca titriyor ve akan suyla birlikte günü de gidermeye çalışıyorum. Bunun hakkında düşünmek istemiyorum. Sadece istiyorum...

Elim aşağı iner ve klitorisimi okşamaya başlarım, rahatlamak için. Evet, tam da ihtiyacım olan şey bu.

Beni böyle bıraktığı için onu sikeyim.

Her düşüncem Lorenzo'nun etrafında dönmeye devam ediyor - düşünmek istediğim son kişi. Ama dürüst olmak gerekirse, onu ilham kaynağı olarak kullanmam ilk kez olmuyor. Onu lanetleyerek daha şiddetli bir şekilde ovuyorum.

Ona tahammül edemiyorum.

Bu tür şeylere ilgi duymamalıyım. Bana çocuk muamelesi yapıyor.

Ne kadar sinirlenirsem, klitorisime o kadar saldırıyorum, onu düşünerek öfkemi ifade ediyorum.

Onu ve o nasırlı ellerini sikeyim.

Kıkırma vurduğu darbeyi tekrar tekrar yaşıyorum. Şok ve acı. Hemen ardından gelen zevk.

Sıcaklık içimi kaplar ve inlerim. Diğer elim göğsümü tutup bükmek için yukarı çıkar. Acıtır, ama içimi çekip çeker.

Gecikmeli bir tepki, ama iyi bir ödül. Siktir, bu çok iyi geliyor.

Her bir tokatı yeniden yaşıyorum, göğüslerimi acımasızca sıkıyorum.

İstikrarlı bir şekilde büyüyen bir his başlıyor ve beni bu duruma sokan adamdan kaçır gibi onu kovalıyorum. *Siktir git.* Neden bu kadar...

Tırmanış devam ediyor ve buharlı havayı yutarken nefesim sığlaşıyor.

Sinir bozucu!

Parçalanıyorum, mutluluk dalgasını sürerken kendi dokunuşumda parçalanıyorum. Şok oldum ve kafam karıştı.

Hiç kendimi böyle tatmin edemedim. Oyuncak olmadan olmaz. Kendimi nasıl tatmin edeceğimi hiç anlamadım ve kendimi tatmin etmeyi daha fazla keşfetmek için çok utangaçtım.

Ama bu gece olanlar inanılmazdı. Hatta güç vericiydi. Derin bir nefes alırken, beni tokatladığı yerdeki sönük zonklama devam ediyor ve belki de bu acı benim zevkime açılan kapı olabilir diye düşünüyorum. Ama bu hiç mantıklı değil. Ben her zaman kaldırılmış bir elden korkmuşumdur. Kadınların kokteyl partilerinde bunun hakkında konuştuklarını duymuştum, ama benim de hoşuma gideceğini hiç düşünmemiştim.

Çünkü... ben iyi bir kızım, değil mi?

Böyle düşündüğüm için kendimden nefret ediyorum. Cinsel keşiflerimde bile şartlandırılmışım ve bunun için kendimi suçlamaktan başka bir şey yapamam.

Kapıma gelen düşük ve sürekli vuruşlar beni düşüncelerimden koparır ve duşu kapatırım. "Girmeyeceksin!" diye bağırarak en yakın havluya uzanırım. Banyodan çıkarken yatak odamın kapısının kapalı olmasına şaşırırım.

Kapıyı açtığımda kimse yoktu. Kaşlarımı çatarak, parmaklıktan onun çıtır çıtır yanan ateşin yanında dizüstü bilgisayarında çalıştığını gördüm.

Yatak odama geri dönmek için adım attığımda onu gördüm. Plastik bir torba. En sevdiğim yemeklerden biri olduğunu düşündüm; her akşam bana bıraktığı şeylerden biri. Ama içinde merhem, banyo tuzu ve krem vardı.

"Yaralar için. Şişliği azaltır." Sesi bana ulaşıyor ve tahminimce, bana doğru bakmıyor bile.

Kalbim bir an duruyor ve beni bu kadar kolay ele veren kalbimden nefret ediyorum. Bu çok aptalca. Ve hala tüm bu durumu nasıl yorumlayacağımı bilmiyorum, daha önce olanları ise hiç söylemiyorum bile. Tek bildiğim şey, Lorenzo'nun

daha önce tanıştığım hiçbir erkeğe benzemiyor. Merakım beni ahlaksızlık dolu bir dünyaya sürükleyebilir, ama kalbimin bu işe karışmasına izin veremem çünkü bunun sonu nereye varacağını biliyorum.

Her zamanki gibi, hayal kırıklığıyla, kalbim milyonlarca parçaya bölünerek.

Çünkü erkekler beni istemiyorlar, isteseler bile, sadece babamın onlara sağlayabilecekleri için.

Lorenzo'nun buna ilgi duyduğunu sanmıyorum, ama birkaç dakika önce, onun *bana* ilgi duymadığından da emindim.

Çok kızgınım. Sevgi dolu bir erkek arkadaş gibi davranmakla, otoriter ve utanç verici bir kabadayı olmak arasında fark vardır. Lorenzo, Cappa Café'nin girişinin yanında duruyor. Elbette bu, onun orada durduğu ilk sefer değil, ama genellikle Ara için durur. Şimdi, kapıya en yakın yerde oturan, kahvesini yudumlarken telefonunda bir şeyler okuyan, beklenmedik derecede iri bir adam, Tony var. İki adam da dikkat çekmemeye çalışıyor, ama yine de göze çarpıyorlar.

Sienna her zamanki gibi geç kalarak yerine oturur ve onlara bakar. "Yani, güvenlik yeni moda mı?" diye sorar, saçlarını omzunun üzerinden atarak.

"Son zamanlardaki magazin dergilerine bakarsan, Lorenzo'nun baskıcı bir erkek olduğunu söyleyebiliriz," diyor Romi, bana sırtarak. Masada ona tekme atıyorum, ama bu sadece kahkahasını daha da şiddetlendiriyor.

Üzerinde "*I'm purrfect*" (*Ben mükemmelim*) yazan, üzerinde kedi resmi olan bir tişört giyiyor. Ortaokuldan beri bu tür tişörtler giyiyor. Birisi bununla dalga geçtiği anda, her gün komik mesajlar içeren tişörtler giymeyi kendine görev edindi. "Yanlış mı yapıyorum?" diye soruyor, bacağını ovuşturarak.

Rahatsız bir şekilde kıpırdanıyorum, morarmış kalçalarımnda hissettiğim sönük bir ağrıyı gizlemeye çalışıyorum. Bu ağrı, Lorenzo ile aramızda olanları hatırlatıyor.

Ara onların iğnelemelerinden etkilenmemiş görünüyor ve ben de ona örnek olarak fazla bilgi vermemeye çalışıyorum. Ama onun için bu daha kolay çünkü Luca Armani'nin gerçekte kim olduğunu bilmeseler bile, çocuğunu taşıyan karısına aşırı koruyucu davranması şaşırtıcı gelmiyor. Ama bu durumda ben ortada kalıyorum ve Lorenzo'nun burada olması için makul bir bahane bulmaya çalışıyorum.

"Mağazada bana yardım ediyor. Ona orada buluşalım dedim ama o buraya gelmeyi tercih etti," diyorum, kısmi bir gerçeği söyleyerek. Çünkü Lorenzo'dan bana biraz alan açmasını ve kızlarla vakit geçirmeme izin vermesini rica etmiştim ama o kesin bir şekilde reddetti.

Birbirimizin cebinde yaşıyoruz. Hiç mahremiyetim yok. Gerçi son birkaç gecedir, "cezanın" yoğunluğundan sonra bana biraz mesafe verdi.

Romi ve Sienna ikisi de bana bakıyor, muhtemelen yalana inanmıyorlar, ama Romi sırtıyor ve omuz silkiyor. O sırtıştan hiç iyi bir şey çıkmadığı için içimden bir ürperti geçiyor.

"Hey, Big Daddy," diye Lorenzo'ya bağırır.

"Romi!" diye azarladım, hemen utanarak. Sienna kıkırdadı ve onun tepkisini görmek için ona baktı.

"Orada somurtarak oturacaksan neden gelip bize katılmıyorsun? Duvar kağıdına pek uymuyorsun."

Lorenzo'nun buz gibi bakışlarına bakınca vücudumdaki sıcaklık kaybolur.

Ona göze çarpmaması gerektiğini söylemiştim.

Garip bir durum olmasına rağmen Lorenzo yanımıza gelir. Bir sandalyeyi de yanına alır ve masanın bana en yakın ucuna oturur. Bir yandan, kafe henüz müşterilerle dolmamışken, sabahın bu erken saatlerinde buluştuğumuz için minnettarım, çünkü eminim ki onun yanından geçip ödeme yapmak isteyen insanlar için bir engel olacaktır.

Ona sadece bir kez bakıyorum. Bakışları beni yutuyor ve ben hızla başka yere bakıyorum, yanaklarım kızarıyor. Onu görmezden gelmek çok zor çünkü o kadar etkileyici ki. Ve ben hala öfkeliyim... tüm bu duruma ve vücudumun hala onun her hareketini ve bakışlarını keskin bir şekilde fark etmesine.

"Ee..." Romi, ikimizin arasında bakarak diyor. Onun elini tutmam ya da elimi dizine koymam ya da en azından bir çift gibi görünmem gerektiğini biliyorum, ama rol yapmada iyi değilim. "İtalya gezisinde ne olduğunu açıklamak ister misin?"

"Ne demek istiyorsun?" diye soruyorum. Ara onlara arabadan ateş açılmasını ya da mafya ile olan ilişkisini anlatmamıştır herhalde.

Romi kaşlarını kaldırır ve sonra Lorenzo ile benim aramda bakışlarını gezdirir, ve aniden onun ne demek istediğini anlarım. "Oh."

"Oh?" Grubun dedikodu meraklısı Sienna diyor. Genelde her şeyi ilk bilen odur ve Lorenzo'yu hayır etkinliğine götürdüğümü bir blogdan veya sosyal medyadaki bir fotoğraftan öğrendiğine eminim, bu da egosunu incitmiştir. "Ara ile kısa bir süreliğine İtalya'ya gidip sonra bir erkek arkadaşla mı dönüyorsun?"

"Tek bir randevuydu," diye cevap veriyorum.

Sienna gözlerini devirir. "Çünkü kendi seçtiğin pek çok randevuyu halka açık etkinliklere götürdün. Geçen sefer burada buluştuğumuzda, baban bu konuda sana baskı yaptığı için Elanee'nin sana çöpçatanlık yapmasından korkmuyor muydun?"

Sabah kahve buluşmalarımıza en son katılan Elanee sessiz kalır. Profesyonel bir çöpçatan olarak, o en uygun seçimdir, ama ben babamın baskısına veya tehditlerine boyun eğmeyi reddediyorum. Aslında, hayırseverlik etkinliği konusunda ondan henüz bir haber almamış olmama şaşıyorum ve bu durum beni çok endişelendiriyor.

"Biz sadece..." Lorenzo'ya destek için baktım ve hemen hatamı fark ettim. Az konuşan bir adam, gerekmedikçe yalanını süsleyip püslemeyecektir. "Nasıl gideceğini görüyoruz. Bilirsin... sıradan bir ilişki."

"Gündelik mi?" Romi, chai latte'sinin kenarıyla oynarken, bize şüpheyi bakarak tekrarlar. "Ne zaman gündelik bir şey yaptın ki?"

"Rahatla, Romi." Sienna omzuna hafifçe vurur. "Küçük kızımız büyüyor. Hala babana beklentilerini kışına sokmasını söylemen gerektiğini düşünüyorum."

Romi alaycı bir şekilde gülümser ve Sienna'ya sorar, "Sen de babana aynı şeyi yapmaya hazır mısın?"

Sienna gözlerini devirir ve masa sessizliğe bürünür. Çünkü gerçek şu ki, hepimiz belirli beklentilerle yetiştirildik. Sienna da bir istisna değil. Ancak o, en azından babasının onayladığı biriyle nişanlı, ama babası iki yıllık uzun nişanlılık dönemini pek takdir etmiyor.

"Düğün tarihi konusunda bir gelişme var mı?"

Sienna, benim dikkatli dürtmem üzerine iç geçirir ve bunu bir gülümsemeyle gizlemeye çalışır. "Michael oyunculuk kariyeriyle çok meşgul. Ama sorun değil. Bu, birbirimizi sevdiğimiz ve bir aile kurmayı planladığımız gerçeğini değiştirmez. Bu belki birkaç yıl sonra umduğumdan daha geç olacak ama

ilişkiler karşılıklıdır, değil mi?" diyor, neredeyse çaresizce.

Arkadaşım için içim acıyor, çünkü Michael'ı ne kadar sevdiğini biliyorum, ama son altı aydır sadece ona ve kariyerinin taleplerine cevap verebilmek için modellik kariyerinden geri çekildiğini hissediyorum.

"Onu en son ne zaman gördün?" diye soruyor Romi nazikçe.

Sienna yine sıkı bir gülümsemeyle cevap verdi. "İki ay önce. Ama neredeyse her hafta FaceTime'da görüşüyoruz. Projeleriyle meşgul, bilirsin. Yakında onu görmeyi planlıyorum. Sadece bir dönemden geçiyoruz, anlarsın ya?" Gözlerinde umutla bize baktı. Hızlı bir nişanlanmaydı ve zaman geçtikçe, ilişkileri daha başlamadan sona eriyor mu diye merak ediyorum.

Ama benim sözde ilişkim sahteyken, başkalarının ilişkilerinin içyüzünü yargılamak bana ne düşer ki?

Telefonum titriyor ve aşağı baktığımda, içimi soğuk bir korku kaplıyor. Arayan babamın asistanı. Onun aramalarını görmezden gelmemenin daha iyi olduğunu bildiğim için telefonu açıyorum.

"Günaydın, Tania," diyorum, neşeli bir ses tonu takınarak.

"Günaydın Bayan Taylor. Babanızın bu akşam saat altıda sizi akşam yemeğine beklediğini bildirmek için arıyorum."

Midem düğümlenir.

Bu akşam yemeği daveti Lorenzo ile ilgili olmalı. Ve her zamanki gibi, babam şahsen aramaya bile tenezzül etmiyor. Planlarım olsa bile, onları iptal etmem beklenir.

Bugün elbise yerine giymeye karar verdiğim delikli kot pantolonuma bakarken parmaklarım avuç içlerime kıvrılıyor. Her zaman yaklaşan bir felaket gibi hissettiğim şeye kendimi hazırlarken midemde mide bulantısı hissediyorum, ama gücümü toplamak için elimden geleni yapıyorum. Kendi hain zihnim tarafından bu kadar sakat bırakılmak çok aşağılayıcı.

Parmaklarım Lorenzo'nun parmaklarına yer açmak için yavaşça açıldığında, elim sıcaklıkla doluyor. Diğerleri kendi aralarında konuşmaya devam ediyor ve Lorenzo'nun elini benimkine doladığını fark etmem iki saniye sürüyor. Onun ifadesini görmek için başımı kaldırmıyorum. Bunun yerine, alt dudağımı ısırarak onun jestini takdir ediyorum.

O baskıcı bir robot olabilir, ama gözlemci bir robot. Kafam karışıyor, bunu beni gerçekten desteklemek için mi yapıyor, yoksa arkadaşlarımla önünde gösteriş yapmak için mi yapıyor diye düşünürken.

"Orada olacağım. Aradığın için teşekkürler, Tania."

"Tabii ki, yakında zaman bulup çiçekçiye uğramaya çalışacağım," diyor ve ben yüzümü buruşturmak yerine Lorenzo'nun dokunuşuna daha da rahatlıyorum. Tania'nın sadece babama rapor vermek için uğradığını biliyorum, ama her zamanki endişe duygusunu hissetmek yerine, Lorenzo'nun ince desteğinden cesaret alıyorum.

"Sabırsızlıkla bekliyorum," diyorum, hiç de öyle hissetmesem de neşeli bir ses tonuyla. Telefonu kapatıp Lorenzo'ya dönüyorum. Bana bakmıyor. Sanki her an bir şey olmasını beklermişçesine kapıya bakıyor. Her zaman tetikte, savaşmaya hazır.

Onun parmaklarını benimkilerden ayırırken, küçük bir gülümsemeyle kendimi tutamıyorum. Beni hiç sevmediğini açıkça belli etmesine rağmen, bana gösterdiği nezakete minnettarım.

Sohbete yeniden katılıyorum, ama önce Ara'nın bakışlarının Lorenzo ile benim aramda gidip geldiğini fark ediyorum. Acaba o da benimle aynı şeyi mi merak ediyor? Her halükarda, onun bu hareketinin sadece rolünün bir parçası olduğunu düşünmem gerektiğini bilmeliyim. O hiçbir şey söylemese de, ona sıkı bir gülümseme gösteririm, eli karnına doğru hareket eder. Ara'nın gözünden hiçbir şey kaçmaz, ama o bir açıklama istese bile, ben ona bir açıklama yapamam. Lorenzo'nun nezaketi bir anormallik, ama şu anda ona minnettarım.

Babamın konuşmak istediği konu ne olursa olsun iyi bir şey olmayacak, ama kararlılığımı pekiştiriyorum. İtalya seyahatinden önceki kadın değilim artık. Orada yaşadıklarımdan sonra öyle olamam. Eğer bu deneyim beni değiştirmediyse, benim için umut yok demektir. Kendi kararlarımı verebilen, kendi başıma bir birey olduğumu ona göstermeliyim.

Bunu bilmesi gerekiyor.

Ama ailem tarafından reddedilme korkusu çok gerçek, boynumda bir ilmek gibi, çünkü kimse babama karşı gelmedi, en azından kimse karşı gelip zarar görmeden kurtulamadı.

Lily arabada yanımda oturuyor, çiçek kokusu burnuma geliyor ve burun deliklerimi genişletiyor. Bütün gün onun aile yemeği konusunda tartıştık. Benim gitmemin söz konusu bile olmadığı bir durumdu. Görevimi çok ciddiye alıyorum. Ama o Ara'yı aramaya cüret etti, Ara araya girdi ve bana dışarıda beklemem gerektiğini söyledi.

O zamandan beri birbirimizle tek kelime bile konuşmadık. Onu bir dakikalığına bile gözümün önünden ayırmak istemiyorum. Her şey olabilir ve ben yanında olmadığım sürece ailesinin güvenliğine hiç güvenmiyorum.

Ben başkalarını kolayca teselli eden biri değilim, ama bu sabah o telefonu açtığı anda bir şeylerin ters gittiğini anladım. Onun içine kapanışını izlemek çok kötüydü. Onun gibi bir kadın hiçbir şekilde yıkılmamalı, özellikle de başka biri yüzünden. Farkına varmadan elim onun eline uzanmıştı. Bu hareket Ara'nın gözünden kaçmadı, ama umurumda değildi. Zaten bu sahte ilişkiyi teşvik eden oydu ve eminim ki el ele tutuşmak ilişkilerde insanların yaptığı bir şeydir.

Ama ellerimiz birbirine değdiği anda, hayatımın yarısından fazlasını bastırarak unutmaya çalıştığım anılar su yüzüne çıktı. Henüz ergenlik çağındayken, beş yaşını geçemeyecek kadar küçük ve korkmuş bir kızın ellerine uzandığım bir anı.

Lily, kurtaramadığım küçük kız kardeşimi hatırlatıyor ve bu, içimde rahatsız edici bir şeyi yavaş yavaş ortaya çıkarıyor. Yıllar önce geride bıraktığım hayatın anılarını hatırlamamalıyım. Bundan nefret ediyorum.

Lily'nin babasının kaprislerine boyun eğmesini izlemek de dayanamadığım bir başka şey. Kendini onun zincirlediği prangalardan kurtarabilseydi, tahmin ettiğinden çok daha fazla gelişebilirdi.

Onun zincirlediği prangalardan kendini kurtarabilseydi, tahmin ettiğinden çok daha başarılı olabilirdi. Bunun beni bile etkilemesi sinir bozucu. Onu sarsmak istiyorum, ama bu sabah elim kendiliğinden hareket ettiğinde, Lily Taylor'ı kurtarmak için burada olmadığımı kendime hatırlatmam gerekiyor.

Teknik olarak buradayım, ama sadece fiziksel bir tehlike altındaysa.

Göz ucuyla ona bakıyorum. Kolları göğsünde kavuşturulmuş, yüzünde somurtkan bir ifade var. Ve bana karşı öfkelenme cesaretini gösteriyor, bana otoriter olduğumu söylüyor, oysa bu benim işim. Benim ne kadar otoriter olabileceğimi bile bilmiyor. Üstelik ben "*çalışkan*" terimini tercih ederim.

Taylor malikanesine vardığımda, kalın metal kapılara bakışından, burada olmak istemediğini anlayabiliyorum. Ama derin bir nefes alıyor ve kayıtsız bir tavırla elini kapı koluna koyuyor.

Burada olmak istemiyorsa, herkesi memnun etmeye çalışmak yerine hayır demesi gerekirdi.

"Hoşuma gitmiyor," diye homurdanıyorum.

Omzunun üzerinden bana bakmaya bile tenezzül etmiyor. Bunun yerine burnunu havaya kaldırıyor ve "Sana söyledim, benim ailem, benim kurallarım" diyor.

"Orada hala tehlikede olabilirsin," diyorum sertçe.

Gözlerini devirir. "Bir marul yaprağına boğulmaktan mı? Saçmalamayı kes, Lorenzo," diye alay eder. Sonra kapıyı açar, dışarı çıkar ve kapıyı arkasında çarpar. O, varışında büyük kapının açılmasını beklerken, ben onun sırtına öfkeyle bakarım. Beni evine kadar götürmeme bile izin vermez. Kapı onun arkasında kapanır kapanmaz, aramızdaki fiziksel engelden nefret ederek içimden küfür ederim.

Telefonumu kontrol edip kulağıma götürdüm. Ayaklarının altında garaj yolundaki küçük taşların çıtırdadığını duyabiliyordum. *İyi.*

Aile yemeklerine katılmama izin vermeyebilir, ama bu, evdeki herhangi bir değişiklikten haberdar olmak için onu rahatsız etmekten vazgeçtiğim anlamına gelmez.

Benimle işim arasına hiçbir şey giremez, Lily Taylor bile.

Telefonum çalıyor ve ilk zil sesinde cevap veriyorum.

"Herhangi bir gelişme var mı?" diye sorar Luca. "Az önce Tony ile telefonda konuştum, şu ana kadar olağan dışı bir durum yok gibi görünüyor."

Çenem titrer, çünkü benimle konuşmadan önce başkasına danışması hoşuma gitmez. Ama onun önceliğinin Ara'nın güvenliği olduğunu düşünürsek, bunu mantıklı bulabilirim.

"Hayır patron. Olağandışı bir şey yok. Sen ne buldun?" Lily eve girene kadar onu izlemeye devam ediyorum. Onu görememek beni daha da gerginleştiriyor.

"Buradaki ailelere, neden benimle iş yaptıklarını kanlı bir şekilde hatırlattım diyelim. Ama şu ana kadar isim yok. Saldırıyı sadece birkaç kişi biliyor ve bunun nedeni, evimdeki korumalardan birinin ağzı çok gevşek olması. Artık bir dili olmadığını söylemek doğru olur."

Beklediğim gibi.

"Taylor İmparatorluğu hakkında ne buldun?" diye soruyor ve arka planda, muhtemelen bir sandalyeye bağlanmış ve "sorguya" hazır olan birinin boğuk çığlıklarını duyabiliyorum. Onun yanında olmadığım için içim rahatsızlık duyuyor. Şu anda, her konuda benimle tartışmak için elinden geleni yapan bir kadınla uğraşmak yerine, birini işkence etmek için her şeyi verirdim.

Onu cezalandırmak bile onu düşündüğüm gibi eğitmemiş gibi görünüyor ve bu, ondan çok benim sikime etki etmiş gibi görünüyor.

Bu anı hatırlayınca sikim seğiriyor. Çenem titriyor, onu dizimin üzerine eğilmiş halini kafamdan silmeye çalışırken. O her açıdan mükemmel. Ve bu cazibe lanet olası bir sorun, o geceye kadar onu kendimden uzak tutmak için elimden geleni yaptım.

Siktir. Kendimi yeniden toparlıyorum.

Luca'ya Bay Taylor'ın iş dünyasında kirli bir oyuncu olduğunu söylemek yeni bir haber olmaz, ancak ben onun işlemlerini daha derinlemesine araştırdım. "Son iki yılda işini büyütmedi ve kârı önemli ölçüde düştü. Ancak, son altı ayda, oğlunun devraldığı şirketler büyük bir patlama yaşadı. Henrith'in kendisi yönettiği diğer şirketler ise endişe verici bir oranda düşüş yaşadıkten sonra bir duraklama dönemine girdi."

"Sence oğlu, devraldığı şirketleri yeniden canlandıracak kadar yetenekli bir pislik mi?"

"Ya da bir iyilik perisi onlara maddi olarak yardım ediyor olabilir," diyorum. Taylorlar gibi ailelerin, mevcut ekonomik koşullarda başarılı olamadıklarında alternatif krediler aramaları alışılmadık bir durum değildir.

"Onları kim destekliyor öğren. Onlara daha iyi bir teklif sunacağız," diyor Luca.

"Peki, patron." Henrith Taylor'ın işini mahvetmek ve onu bize satmak zorunda kalacak duruma getirmek çok uzun sürmez.

"Güzel. Beni haberdar et. Her şeyin çabuk halledilmesini istiyorum. Döndüğümde yarım kalan işler kalsın. Sadece karıma ve doğmamış bebeğime odaklanmak istiyorum."

"Evet, patron."

Hat kesiliyor ve Lily'nin uşak gibi konuşan birini selamladığını duyuyorum.

Ekranım tekrar aydınlanıyor ve kaşlarım çatılıyor.

Küçük kardeşim Dante ile konuşmayalı epey zaman oldu ve bunun iyi bir nedeni var. O küçük pislği kendi ellerimle öldürmeye hazırım. Son telefon görüşmemiz pek iyi geçmedi. Ya da ondan önceki, yıllar arayla yaptığımız görüşmeler de.

"Beni aramaya cesaretin var," diyorum sertçe. "Yeniden düşündüğünü varsayabilir miyim?"

Telefonun diğer ucundan kibirli kahkahası geliyor ve şakaklarımda zonklama hissediyorum. Bunu bilerek yaptığını biliyorum. Beni nasıl kızdıracağını her zaman iyi bilir.

"Bana para göndermeyi bıraktığın için fikrimi değiştireceğimi mi sanıyorsun? Beni bu kadar cimri gördüğünü hiç fark etmemiştim."

Konuşma sırasında Lily'yi gözetlerken çenemi sıkıyorum. "Bir anlaşmamız vardı. Sen eğitimi tamamlayacaktın, ben de sana para gönderecektim. Senin için daha iyi bir hayat istedim."

Ses tonundaki mizah kaybolur. "Kahraman olmamı isteyen sendin, ben değil, ve son on iki yılımı cerrah olmak için adadım. Sen önemsiz suçlar işlerken ben zamanımı boşa harcamamışım gibi davranma."

Küçük suçlar. Bu kendini beğenmiş küçük pislik, ne yaptığımı ve neyle uğraştığımı çok iyi biliyor, çünkü ikimiz de yürümeye başladığımız günden beri babamız tarafından aynı şey için eğitildi.

Ona daha iyi bir hayat vermek istediğim için, ellerini yararlı bir şey için kullanmasını teşvik ettim; benim izimden gidip insanlara zarar vermek yerine, onlara yardım etmesini ve onları kurtarmasını. "Sadece parana ihtiyacım olmadığını hatırlatmak için aradım, Lorenzo. Aslında hiç olmadı. Ve sana şunu bilmeni istedim, beni takip etmek için gönderdiğin adam var ya? Artık tam olarak çalışamaz durumda. Başka kimseyi gönderme, yoksa hediye olarak vücut parçaları göndermeye başlarım.

Bu küçük pislik. "Londra'dan gelmesi biraz zaman alabilir, sence de öyle değil mi?"

O gülüyor. "Kim demiş ben hala Londra'dayım diye?"

Lily tuvalete gitmek için izin isterken ben de dinliyorum. "Peki, şimdi ne yapacaksın?" diye soruyorum.

"Beni tanırsın. Ben fırsatçı biriyim, etrafta ne iş var diye bakarım."

Bu hiç de iyi bir şey değil. Onu asil bir amaç için bir şeyler okumaya zorlamamın sebebi, onun hoş olmayan kişiliği. Ve ne zaman asi olmaya karar verse, bu hiç de iyi bir şey olmaz.

Ama şu anda daha büyük sorunlarım var.

"Başın belaya girdiğinde seni kurtarmayacağım," diye uyarıyorum.

Telefonun diğer ucundan yine küçümseyen bir kahkaha geliyor. "Benim işime karışma Lorenzo. Kahramanlık sana hiç yakışmıyor, değil mi ağabey?"

Küçük kız kardeşimin hayalet gibi çılgılığı hemen kafamda yankılanıyor ve onun bu sözlerinin tam isabet etmesinden nefret ediyorum. Onu yakalamak için uzattığım elim, çok geç olduğunu bilerek.

O gün her şeyi değiştirdi.

İkimizi de değiştirdi ve onun bunu silah olarak kullanmasına çok kızgıyım.

Telefonu kapattım ve ancak o anda direksiyonu sıkıca tutmaktan parmaklarımın beyazlaştığını fark ettim.

Siktiğimin herifi.

Önümdeki işe yeniden odaklanıyorum.

Lily'yi dinlemeye çalıştığımda, ahizenin artık çalışmadığını fark ettim.

Sadece sessizlik karşılıyor beni. Ve küçük kız kardeşimi kaybettiğim
günkü gibi bir korku dalgası damarlarımdan geçiyor.

Avuç içlerim terli. Aile malikanesine çağrıldığımda bu asla iyiye işaret değildir. Bu yüzden kendi dairemde kalıp mağazama odaklanmayı tercih ediyorum. Babam aile toplantısı düzenlediğinde, unutulması gereken anılar akla geliyor. Bu eve dönmekten nefret ediyorum. Üç katlı beyaz malikaneye bakıyorum. Muhteşem bir yer, genellikle sadece en seçkin konukların davet edildiği büyük partilere ev sahipliği yapıyor.

Lorenzo'nun gelmemesi için tartışmış olmama rağmen, birdenbire onun yokluğunu fark ediyorum. Şüphesiz, Lorenzo'nun aile yemeğine katılması, babamın bana uygun bir eş bulmam için uyguladığı baskıyı daha da artıracaktır.

Güçlü erkekler arasında dolaştırılıyormuşum gibi hissediyorum. Ama aslında babamdan korkuyorum, Lorenzo'ya karşı hissettiklerim ise hiç de öyle değil. Bunu itiraf etmek bana acı veriyor, ama ne kadar kendimi toparlamaya ve gelecek olana hazırlanmaya çalışsam da, korkmaktan kendimi alamıyorum.

Fransız tarzı evin önündeki çeşmenin etrafında dolaşıyorum. Bir uşak benim için iki büyük ahşap kapıyı açıyor ve onun ötesinde, koridorda hizmetçilerden biri taze çiçekleri yeniden düzenliyor.

Merdivenleri çıkarken attığım her adımda bacaklarım ağırlaşıyor, üzerimde yaklaşan bir felaket hissi var, bu yüzden giymeye karar verdiğim uzun, açık pembe saten elbiseye ve beyaz topuklu ayakkabılara odaklanmaya çalışıyorum. Genellikle neşeli renkler giyerim, çünkü bunlar bana daha parlak şeylere bakmam gerektiğini hatırlatır. Saçlarım yapılmış, annemin son doğum günümde bana hediye ettiği inci küpeler ve kolyeyi takıyorum.

"Hoş geldiniz Bayan Taylor," diyor ailenin uzun süredir hizmetinde olan uşak Bentley.

"Teşekkürler, Bentley," diye tatlı bir sesle cevap veriyorum. Kimse yokken sadece ilk adını söylüyorum çünkü babam ev personeli ile dostça davranmamdan dolayı beni azarlıyor, ama bu kadar resmi davranmak bana hiç doğru gelmiyor. Beyaz önlüğümü çıkarırken zorlukla gülümsemesini saklıyor.

"Akşam yemeğinden önce onlara katılmak isterseniz, çizim odasındalar. Kardeşiniz çoktan geldi."

"Teşekkür ederim. Önce tuvalete gidip geleceğim," diyorum nazik bir gülümsemeyle. Bakışlarındaki değişimi, pişmanlık dolu ifadesini görüyorum, sanki söylemediğim sözleri hissetmiş gibi. Ama Bentley, yıllardır bizim evde hizmet ederken görmemesi gereken şeyleri görmüş ve sadakati ve sessizliği her zaman ödüllendirilmemişti.

Kardeşim ve babamın tartışırken yükselen sesleri oturma odasından geliyor, ama ben en yakın tuvalete doğru sola dönüyorum. Kapı kapanır kapanmaz, terli avuçlarımla elbisenin üzerinden geçiyorum.

Sorun yok. Her şey yoluna girecek.

Ailemin beklentilerinden dolayı zaten yorgun olan makyajımı kontrol ediyorum. Her zaman bir yerimde eksiklikler ya da yeterince düzeltilmemiş yerler oluyor. Boğazımdaki inci kolyeyle oynarken iç çekiyorum.

Saçımı sıkıca sardığım saç tokasıyla oynuyorum. Parmaklarımı bir kez daha üzerinde gezdirirken bir an duruyorum. Görünüşümü düzeltmek için o kadar acele ediyordum ki, daha önce saç tokasının farklı bir yanı olduğunu fark etmemiştim.

Saçımdan çıkarıp dikkatlice inceliyorum. Aynı beyaz inci renginde değil, soluk sarı bir renk. Kaşlarım çatılıyor. Ayrıca biraz daha büyük görünüyor. Ne oluyor?

Onu elime alıp oynuyorum, içimi kötü bir his kaplıyor. Bu benim saç tokam değil ve onu kullanırken hiç tereddüt etmedim çünkü onu her zaman banyo lavabosunda tutarım, genellikle saçlarımı toplarım.

Çıt! Çubuk küçük topun içinden çıkıyor. Kesinlikle inci olmayan topun kenarına bakıyorum. Bu... bir tür çip mi?

Aniden farkına varıyorum... Mafya işlerinin nasıl yürüdüğünü bilmiyor olabilirim, ama yeterince suç belgeseli izlemişimdir, bunun bir tür takip veya dinleme cihazı olduğunu biliyorum.

"Dalga mı geçiyorsun benimle?" diye fısıldıyorum kendi kendime, içimi sert bir öfke kaplıyor. O *pislik* adamın kişisel alan kavramı yok. Özellikle de odama girmemeye söz verdirdikten sonra, şimdi de beni *rahatsız ediyor*.

Saçımı sallayıp, tuvalet kapağını açtım ve cihazı sifona attım. Onu tesadüfen buldum, ama diğer mücevherlerime de aynısını yapmadığını nereden bileceğim?

Ne kadar küstah bir pislik.

Sert bir nefes veriyorum. Önemli değil. Ailemle ilgilendikten sonra onunla ilgileneceğim.

Her şeyi sırayla halledeceğim.

Bentley, çizim odasının dışında beni bekliyor. Kapıyı açıyor ama kendisi girmeye cesaret edemiyor.

Odaya girdiğimde üç çift göz bana bakıyor ve babam hemen dilini şaklatıyor. "Lily, saçın bugün çok dağınık görünüyor. Hiç çaba harcamadın mı?"

"Hadi ama baba, nazik ol," der kardeşim Vince, sırtarak bana yaklaşır ve beni kucaklayarak sıkıca sarılır. Onun sıcaklığına tutunurum, çünkü Londra ofisinde babamın işlerini devraldığından beri onu pek göremiyorum. Ama çocukken bile, o birçok yönden benim güvenli limanımdı. Bir yıl önce ayrıldığından beri onu özlüyorum.

"Her zamanki gibi çok güzelsin," diyor kardeşim, başımın üstüne bir öpücük kondurarak.

"Onu şımartıyorsun," diyor annem küçük bir gülümsemeyle.

"Kıskanma anne," diye Vince alaycı bir şekilde cevap verir. O her zaman çekici bir çocuktü ve kesinlikle babamın en sevdiği çocuğuydu. Ama ben onu bunun için hiç küçümsemedim. Aksine, küçükken ona yüklenen baskıdan dolayı ona acıyordum. Ancak geçen bir yıl içinde, o gelişmeye başladı.

Odanın sonunda şömine çıtır çıtır yanıyor, babam elinde bir bardak viskiyle ateşi besliyor. Bakışlarım onun yanındaki yarı boş şişeye kayıyor. En azından boş bir şişe değil. *Henüz*.

"Hepimiz bir arada olabilmek pek sık olmuyor," diyor annem, omzunun üzerinden babama bakarak. Babam cevap vermezse, bize dönüyor. "Bu çok güzel."

Kalbim hafifçe sıkışıyor çünkü bu odadaki hiçbirimiz, belki babam hariç, bu evde mutlu ya da rahat hissetmiyoruz. Her köşede çok fazla unutulmaz anı var. Diğerleri bazı şeylerin hiç olmamış gibi davranmakta ne kadar başarılı olurlarsa olsunlar, ben unutmaya çalışsam da unutamıyorum.

"Evet, herkesin aynı fikirde olduğundan emin olmak için bir toplantı yapmanın uygun olacağını düşündüm," diyor babam sonunda ve bakışları bana yöneliyor. Bir titreme geçiyor içimden ve elimde tuttuğu, bir ucu kızgın bir şekilde parlayan şömine demirine bakmaktan kendimi alamıyorum. O da benim bakışımı takip ediyor ve demiri yere bırakıyor.

"Kardeşin işinde başarılı, kârlar artıyor," der ve içkisini bir dikişte bitirir, sonra annemin yanına yürür. Annemin başına bir öpücük kondurur ve kendine bir bardak daha doldurur.

Kardeşim annemin yanındaki kanepede oturmuş, babamla beni sırayla bakıyor. Bir "ama" geleceği ve bunun kiminle ilgili olduğu çok açık.

"Lily, seninle Riley Timber arasında bir görüşme ayarladım," diye başlıyor babam. "O eski bir aileden geliyor ve kısa süre önce ikinci karısından boşandı. İki çocuğu var, ama anneleriyle kalıyorlar, yani gerçek bir engel teşkil etmiyorlar."

"Riley Timber kırklı yaşlarının sonlarında," diye araya giren Vince, bu sözü nedeniyle babamdan sert bir bakış alır. Odada beş dakikadan fazla bulunmadım ama o şimdiden hayatımı düzenlemeye başladı. Tam da olacağını düşündüğüm şeydi ama bu, haklarımın bir kez daha elimden alınmasının yarattığı öfkeyi ve acıyı dindirmiyor.

"Bu bir rica değil. Lily, iki hafta sonra o şehre geldiğinde bu randevuya gideceksin. Artık büyümelisin."

"Kiminle çıkıp çıkmayacağıma ben karar vermeliyim," diye öfkeyle dişlerimi sıkarak söylüyorum, hala ateş çubuğuna ne kadar yakın durduğuna dikkat ediyorum.

O alaycı bir şekilde güldü. "Beni küçük düşürmek için partiye başka bir barbar mı getireceksin? Sanmıyorum."

O Lorenzo'yu aşağılarken tırnaklarım avuç içlerime batıyor. Durumun kendisi bir maske olsa bile, ona bu kadar hor bakma hakkı yok.

"Lily," diyor annem, başını hafifçe sallayarak, babamın isteklerine karşı çıkmamam için bir işaret veriyor. Babama kıyasla çok küçük görünüyor ve hepimizin onun kontrolü altında olduğumuzu hatırlamak beni çok kızdırıyor. Ama öfke hızla üzüntüye dönüşüyor. Annemin onu en çok korkutan kişi olduğunu çok iyi biliyorum. En azından kardeşim ve ben kaçabiliriz.

Neden bunca yıldır onun yanında kalmayı seçti?

Kapı açılır. "Efendim, yapamazsınız!" Bentley, Lorenzo'nun devasa figürü odaya girerken bağırır.

"Üzgünüm, geciktim tatlım. Arabayı park etmek beklediğimden uzun sürdü," diyor Lorenzo, elini kalçama koyup beni kendine çekerek başıma bir öpücük konduruyor. Şaşkınlıktan konuşamıyorum.

"Bunun anlamı ne?" diye sorar babam sert bir sesle ve kardeşim sandalyesinden kalkar, Lorenzo'ya elini uzatarak açıkça araya girer.

"Vince Taylor. Sen, hakkında çok şey duyduğum hayır etkinliğindeki randevun olmalısın."

Lorenzo, en nazik beyefendi gibi elini uzatır, diğer eli ise hala kalçamı sıkıca tutmaktadır.

"Lorenzo Moretti. Aslında erkek arkadaşım."

Babamın keskin bakışları altında donakalıyorum. İpucu alamayan bu dayanılmaz adamın boynunu kırmak istediğim kadar saklanmak da istiyorum.

"Erkek arkadaş mı? Ne ilginç!" Vince ikimizi de süzerken diyor ve ben ona dönüp elimden geldiğince gülümsemeye çalışıyorum.

"Evet" diyebiliyorum sadece, çünkü aklımdan milyonlarca şey geçiyor. Annem ve ben babamın tepkisini merakla beklerken, odada gerginlik hissedilir derecede artıyor. Onun etrafında sürekli kırık camların üzerinde yürüyor gibiyiz.

"İkinizin nasıl tanıştığını duymak için sabırsızlanıyorum." Vince ellerini çırparak birbirine sürter. "Yemeğe geçelim mi?" Kolunu omzuma dolayarak beni içeri çeker. Çocukluğumuzdaki gibi, ama artık babama karşı gelmenin bir oyun olmadığını biliyoruz. "Bu çok ilginç olacak," diye kulağıma fısıldayarak yaramaz bir gülümsemeyle, o sırtışın bizi kaç kez belaya soktuğunu hatırlayarak tüylerim diken diken olur.

Yine de, sadece beni izleyen ve ailemin görüşünü engelleyen Lorenzo'ya omzumun üzerinden baktığımda tuhaf bir güvenlik hissi duyuyorum ve o da bizi takip etmeye başlıyor. Ancak, bana yerleştirdiği dinleme cihazını hatırladığımda bu güvenlik hissi kısa sürüyor. Sınırlarımı hiçe sayan, takipçi eğilimleri olan ve kesinlikle yasakladığım tek şeyi yapan, yani ailemin içine giren bu pisliğe kızgın bir bakış atıyorum.

"Bentley, en iyi viski şişesini getir!" diye bağıyor kardeşim, önüme geçerek. O bunu yapar yapmaz, Lorenzo'nun yanına geri dönüyorum.

"Burada olmamalısın," diye öfkeyle fısıldıyorum.

"Zeki olmaya çalışmamalıydın," diye cevaplar, bana dik dik bakarak.

"Zeki mi? Ben..." Patlamamı durdurup, şu anda tartışan anne babama bakıyorum. Babamın ne kadar içtiğini bilmediğim için bu düşünce beni çok üzüyor. "Beni *rahatsız* etmemeliydin."

Dudaklarında yavaşça bir sırtış belirir ve bunun için ona bir tokat atmak isterim. "Ve sen bu dünyaya uygun olmadığını düşünüyordun. Sandığından daha gözlemcisin."

"Bu senin için sadece bir oyun mu?" diye soruyorum. "Senin hakkın yoktu..."

Yüzüme yaklaşarak beni geriye doğru eğilmeye zorluyor ve alaycı bir şekilde gülümsüyor. "Senin güvenliğin söz konusu olduğunda her şeye hakkım var. Sen mesafe istedin. Ben de elimden gelenin en iyisini yapmaya çalıştım. Beni hayatından çıkardığını düşündüğünde bunun sonuçları olur."

"Sen delisin," diyorum titrek bir nefesle, bu adamın hayatımı mahvetme konusundaki ısrarına şaşkınlıkla.

Lorenzo burnumun ucunu öperken, annemle babam aynı anda salondan çıkar. Onun sergilediği bu gösteri karşısında şaşkına dönerim. Anneme bakarım, bakışları biraz yumuşar

ve hiç davet edilmediği bir aile yemeğinde tek başına hayatımı mahvetmeye çalışan adam tarafından gtrlrm.

Babası masanın başına oturmuş, bir bardak içkiyi daha yudumlarken gözleriyle kafamda delik açmaya çalışıyor. Ne yazık ki onun için, bu saçmalığı yanlış kişiye yapıyor. Karısı, önümüzde duran saçma sapan miktarda yemeğe ve masayı süsleyen taze çiçeklere bakıyor. Hayatı buna bağlıymış gibi şampanyasından uzun bir yudum alıyor.

Parmaklarımı Lily'nin parmaklarıyla birleştirip ellerimizi masanın üzerine koyuyorum. O, ellerine bakarken soluyor, benim cesaretime neredeyse inanmıyor.

Ben sevgiye aşına bir adam değilim, ama görevlerimi ciddiye alan biriyim. Ve aşk acısı çeken aptalları yeterince gözlemledim ki, halka açık yerlerde sevgi gösterilerinin temellerini anlayabiliyorum. Ne tür bir konuşmaya denk geldiğimi bilmiyorum, ama odada gergin bir hava vardı. Lily bunun farkında mıydı bilmiyorum, ama gözleri bana takıldığı anda, yüzünde bir rahatlama ifadesi belirdi, ardından son zamanlarda benimle konuşurken takındığı somurtkan ifadeye dönüştü.

"Belki de uluslararası alanda çok meşgul olduğum için, ama seni ve aileni tanımıyorum," diyor kardeşi sohbeti başlatmak için. Vince Taylor hakkında araştırma yaptım. Lily'den üç yaş büyük ve anladığım kadarıyla ikisi iyi bir ilişki içindeler. Ancak ben özellikle son zamanlardaki iş başarısıyla ilgileniyorum. Bir şirketin kârını bir gecede katlayabilecek bir adama benzemiyor. Masadaki en kaygısız kişi gibi görünüyor.

"Lorenzo ve ailesi birçok farklı işin içinde," diyor Lily, sesi tizleşiyor. Onu sakinleştirmek için elini sıkıyorum. Lily inansın ya da inanmasın, gerektiğinde centilmen gibi davranabilirim.

"Senin sadece Armani ailesinin bir arkadaşı olduğunu sanıyordum," diye araya girer babası. "Armani ailesinden birini buraya getir, belki o zaman onayımı verebilirim."

"Baba!" diye Lily nefes nefese söyler.

Ben gülümserim ve bu, masadakileri tedirgin eder. Onların tepkilerini görmezden gelerek, Lily'nin tabağını alıp en sevdiği yemeklerle doldururum.

"İşlerimi gizli tutmayı ve çoğunlukla Avrupa'daki portföyüme odaklanmayı tercih ediyorum," diyorum onlara.

"Gayrimenkul mü?" diye sorar Vince, ilgilenmiş gibi görünüyor.

"Diğer şeylerin yanı sıra," diye cevap veriyorum, konuyu belirsiz bırakarak. "Bir şeyleri saklayan bir adama güvenmem," diyor Henrith.

"Henrith," diye fısıldar Lily'nin annesi, ama onun bakışlarından kaçınır. Kendi kocasından korktuğu bellidir ve ben kısa bir süre Lily'yi incelerim, vücut dili onun farkında olduğundan çok daha fazlasını ele vermektedir. Annesi için endişelenmektedir, çünkü iyi eğitilmiş bir çocuk gibi sürekli anne babasına bakıp, bir şeylerin ters gitmek üzere olduğunu fark ettiğinde ince değişiklikleri fark etmektedir.

Lily'nin tabağını önüne koyuyorum, stresli olduğunda genellikle yemek yemediğini biliyorum, ki bu da benim onunla kaldığım süre boyunca neredeyse her zaman böyle oldu. Genellikle onu oturup yemek yemeye zorlamak zorunda kalıyorum.

"Tamamen katılıyorum," diyorum soğukkanlılıkla ve Lily'nin duruşundaki küçük değişiklikten, açıkça tepki vermemeye çalıştığını anlayabiliyorum. Olmadığım bir şey gibi davranmaktan hoşlanmıyorum, ama görevim ve patronumun isteği için, onların gözüne gireceğim. Henrith benden hoşlansın ya da hoşlanmasın.

Henrith Taylor gibi erkekler, insanlara yalakalık yapmaya ve istedikleri her şeyi vermeye alışkındır, sırf bir iyilik yapma şansı elde etmek için olsa bile.

"Ben de yakın zamanda emlak sektörüne girdim," diyor Vince. "Yemekten sonra yatırımlarınız hakkında bilgi almak isterim."

"Maalesef akşam yemeğinden sonra ayrılacağız," diye hemen ekliyor Lily.

Küçük bir gülümsemeyle elimi dizine koyuyorum. Vücudu hafifçe titriyor, ama elimi itmiyor. "Lily'ye sadece ikimize ait bir akşam söz verdim. Son zamanlarda işler çok yoğun, umarım onunla geçireceğim zamana öncelik verdiğim için bana kızmazsın."

Henrith masanın karşısından keskin bir bakış atıyor. Vince ailenin misafirperver üyesi gibi görünse de, masanın etrafında dolaşan gerginliği hissedebiliyorum. Bu sadece benim varlığımla ilgili değil; daha derin bir şey var. Babasının içkisini bir yudum daha içmesini izliyorum.

Bununla bir ilgisi olduğuna şüphem yok.

Sonraki otuz dakika, onların iş ilişkilerini sorguladığım için hayal kırıklığı yaratıyor. Lily ve Isabella sessiz kalıyor, bu da endişe verici. Ben mutlu, yemek masasında yemek yiyen bir aileden gelmiyorum, ama bunun en iyi ihtimalle rahatsız edici olduğunu ve hoş karşılanmadığımı ben bile biliyorum.

Ben yemeğimi bitirmeden personel masayı toplamaya başlıyor, elbette bunu yapan babası, sadece birkaç kötü bakış atarak onları harekete geçiriyor — *ne kendini beğenmiş bir adam*.

Annesi yemek odasından ilk çıkan kişi olur ve Lily hemen dizinden elimi çekip annesini takip eder. Onu takip etmek için ayağa kalkarım, ama Vince bana İtalya'daki mülklerimi sorar. Onu birkaç dakika daha eğlendirdikten sonra sevgilimi aramaya koyulurum.

O benim görüş alanımdan çıktığında rahatsız oluyorum. Bir kadın personel bana küçük bir gülümsemeyle açık Fransız kapılarını işaret ediyor. Onun gösterdiği yöne doğru ilerleyip eşikte duruyorum. Yumuşak ışık altında sıralar halinde dizilmiş çiçekler göze çarpıyor. Onların ötesinde ise geceye gömülmüş bir gül tarlası var gibi görünüyor.

Lily ve Isabella derin bir sohbe dalmış görünüyorlar. Lily gergin görünüyor ve annesi onu eliyle uzaklaştırıp birkaç çiçeği işaret ediyor, sanki sohbeti önemsemediği gibi. O anda Lily'nin çiçekçiye olan ilgisinin, çiçeklere olan sevgisinden kaynaklanmadığını anlıyorum.

"Evet, annemin hobisi biraz kontrolden çıktı," diyor Vince, yanıma gelip puro yakarken. Bana da bir tane teklif ediyor ama ben reddediyorum.

"Annen hep böyle miydi?" diye merakla soruyorum. Bu bilgiyi bilmemin bana hiçbir faydası yok. Henrith Taylor'ın işini çökertmemde bana gerçekten yardımcı olabilecek hiçbir şey yok. Ama Lily'yi annesiyle birlikte izlerken, ikisinin de çiçeklere olan hayranlığını görüyorum.

bir şey hakkında derin bir tartışma içindeler. Lily'nin kaşlarının düşüşünden ve Isabella'nın dirseğine dokunmasından, onu bir şekilde teselli ettiğini anlayabiliyorum.

"Hatırlayabildiğim kadarıyla," diye cevaplıyor Vince. "Muhtemelen Lily'nin adı da buradan geliyor." Vince gülüyor. "Babamın, kız olduğu için adının ne olduğu pek umurunda olduğunu sanmıyorum."

Ona sert bir bakış atıyorum ve Vince omuzlarını silkiyor. "Hadi ama, herkes babamın pisliğin teki olduğunu bilir."

"Yine de onun için çalışıyorsun," diyorum.

"Tanıdığın şeytan, tanımadığın şeytandan iyidir, değil mi? Ayrıca, bana sağladığı yaşam tarzını sevmediğim de yok. Belki bu yüzden ben bir piçim, ama tek yapmam gereken birkaç şirketi yönetmekse, öyle olsun. En azından artık New York'ta sıkışıp kalmıyorum."

Vince'in uluslararası alanda çalıştığı benim için yeni bir haber değil, ama söylemediği bir şey var. Şimdi Vince ve Henrith arasındaki dinamik ve iş ilişkilerine daha da ilgi duymaya başladım.

"Bu viskiyi artık sevmediğimi söylemiştim!" Henrith'in sesi yemek odasından patlar. Bir kadın çığlık atar, ardından bir şeyin kırılma sesi duyulur. Vince ve ben kaosa doğru ilerleriz. Az önce bana Lily'nin yerini gösteren kadın dizlerinin üzerine çökmüş, bir zamanlar şişe olan şeyin parçalarını topluyor. "Neden buradaki herkes bu kadar işe yaramaz?" diye sorar Henrith, saçlarını geriye tararken. Bizi gördüğü anda gözleri bana dikilir ve ceketini düzeltir. "Hâlâ buradasın."

"Henrith." Isabella'nın sesi zayıf çıkıyor, beni itip odaya giriyor. "Bunu odamıza götürelim. Belli ki kendini iyi hissetmiyorsun."

"*Kendimi iyi hissetmiyorum mu?*"

Lily, sanki beni tutmak istercesine bileğimi tutar. Onun yanımda olduğunu fark etmemişim bile.

Bu küçük olay, Henrith'in sadece bir pislik olmadığını, aynı zamanda içtikten sonra şiddetli patlamalar yaşadığını da şaşırtıcı bir netlikle fark etmemi sağladı.

Parmaklarım avucumun içine kıvrılır, kendi babamın anıları geri gelir. O zaman onu durduramamış olabilirim, ama onun gibi adamlar...

...

Gözlemle, diye kendime hatırlatıyorum.

Onun zayıflığını bul. İşini bitir.

Bana verilen görev buydu.

Bu adamı dövmek kişisel tatminimi bile sağlamazdı, öyleyse neden bu kadar çabuk harekete geçtim ve Lily de beni durdurmak için bu kadar çabuk davrandı?

"Misafirlerimiz var," diye Isabella sessizce hatırlatır.

Henrith bana tiksiniç bir bakış atar ve alaycı bir şekilde, "Benim misafirim yok," der.

"Hadi baba, sana bir içki daha alalım," der Vince neşeyle dağınıklığın etrafında dolaşırken.

"Gitmeliyiz," der Lily sessizce ve beni olay yerinden uzaklaştırır. Onu takip ederim, neden bu kadar aceleyle gitmek istediğini anlamadan ve kaşlarımı çatarak. Sanki az önce olanları inkar ediyormuş gibi. Ama alkolik birinin patlamalarıyla ve bunun ortaya çıkarabileceği canavarla yaşamak nasıl bir şey olduğunu herkesten daha iyi bilirim.

Onun beni arabaya götürmesine izin verdim, sonra bileğini tutup kendime doğru çevirdim.

"Sana hiç zarar verdi mi?" diye homurdanıyorum. Şu anda, tek umursadığım şey bu. Bu gece elde ettiğim tüm ipuçları arasında, tek bilmek istediğim şey, ona hiç el kaldırıp kaldırmadığı. Çünkü eğer kaldırıdıysa, bu lanet malikaneyi o içindeyken yakıp kül edeceğim.

Bana şaşkın şaşkın bakıyor. "Bu ne cüret?" "Soruma cevap ver."

"Nasıl cüret edersin, davetsiz bir şekilde evime girip ailemi şiddetle suçlarsın?"

"Ben sadece senin güvenliğin için endişeleniyorum."

Gözleri yaşlarla dolarak alaycı bir şekilde güldü ve ben onun oyununa pek inanmadım. Aniden, çok tatlı olduğunu düşündüğüm bu kadının kendi karanlık sırlarını ve şeytanlarını saklıyor olabileceğini fark ettim.

"Senden çok nefret ediyorum. Bu gece sınırı aştın." "Senin yanında kalmak için aşmayacağım sınır yok."

Kızgın bir şekilde başını sallıyor. "Sen tam bir zorbasın! Senden nefret ediyorum!"

"Arkadaş olmak istemedim," diyorum ciddi bir ifadeyle. Lily, benim dostça davrandığımı düşünüyorsa büyük bir yanılgı içindedir. Birkaç hafta içinde, bu anlaşma hiç olmamış gibi hissedilecek. O beni unutacak, ben de işime devam edeceğim.

Bu, şu anda onun için elimden gelen her şeyi yapmayacağım anlamına gelmez.

Ve hala lanet soruma cevap vermedi, bu kaçamak cevap beni deli ediyor.

Bu aile hakkında bilmediğim çok şey var ve cevaplara yaklaştıkça, o beni daha da uzaklaştırıyor. Bunun kendini korumak için mi yoksa ailesini korumak için mi olduğunu tam olarak bilmiyorum.

Ben ona seslenirken, o beni görmezden gelerek arabaya doğru koşuyor.

Lanet olsun. Bu kadınla başa çıkmak çok zor ve nedense ona dürüst bir cevap istediğimde o küçük bacakları hızlanıyor.

Lily'nin hiç zaman ayırıp ailesinin dinamiklerini iyice incelemiş ve dürüst bir bakış açısıyla değerlendirmiş mi acaba? Yoksa, bu gece olduğu gibi, kaçmaya alışık mı?

Araba yolculuğu boyunca sessiz kaldı. Ben de dişlerimi sıkıp, lanet direksiyonu ikiye bölmek için elimden geleni yapıyorum. Soruma cevap vermemesine kızgınım, ama aynı zamanda ona taktığım dinleme cihazını çıkardığı için de kızgınım.

Aramızda fiziksel bir bariyer gibi gerginlik var ve gülmemeye çalışıyorum, çünkü benimle yanlış bir oyun oynuyor.

Bu yüzden erkeklerle çalışmak daha kolay. Kadınlar, benim kontrol edemediğim duygusal iniş çıkışlar yaşarlar. Karmaşık varlıklardır ve ben onların duygularını okumak ya da duygularını önemsemek konusunda hiçbir deneyimim yok, çünkü buna hiç gerek duymadım.

"Burada dur," diye emreder Lily.

"Neden?" diye homurdanırım. Manhattan'ın en işlek bölgelerinden birindeyiz. Binlerce insan gece boyunca koşturup duruyor. Etrafımızda restoranlar ve lüks mağazalar dışında hiçbir şey yok.

Trafik ışıklarında durmak zorunda kalıyorum ve o kapıyı açmaya çalışıyor, ama kilitli olduğunu fark ediyor. Öfkeyle omzunun üzerinden bana bakıyor. "Beni gerçekten buraya kilitledin mi?"

"Bu çocuklar için tasarlanmış bir güvenlik kilidi," diyorum ciddi bir ifadeyle. Gözleri kısılır. "O zaman kırmak zorunda kalacağım."

Dudaklarımın kenarında beliren sırıtışı bastırıyorum, çünkü bunun onu daha da kızdıracağını biliyorum. Yine de, takım elbiseme, silahımı koyduğum kılıfa baktığında, "Cam kurşun geçirmezdir tatlım, bu yüzden silahımı çalmaya ve ateş etmeye cesaret edersen, sadece bizi mahvedersin" derim.

"Sen çok sinir bozucusun. Hemen kapıyı aç. Dışarı çıkmam lazım." Onun ses tonundaki tehlikeli keskinlik, onu dikkatle izlememe neden oluyor

. Bu gece kesinlikle bir şeylerin olduğunu anlayacak kadar akıllıyım ve bunun sebebi sadece onu rahatsız edip babasının kötü alışkanlığını sormam değil.

Merakım uyansa da, böyle bir zamanda fazla kurcalamam gerektiğini çok iyi biliyorum. Luca'nın Ara'ya bunu yeterince yaptığını gördüm ve bunun ardından gelen öfkenin buna değmeyeceğini biliyorum.

Köşeyi dönüp kenara çekiyorum.

Motor durduğu anda, Lily kendini arabadan dışarı atar.

"Lily," diye sesleniyorum arkasından. Lanet olsun, bu kadın beni delirtiyor. Arabayı kilitleyip ona yetişiyorum, ama onun doğruca gittiği mağazaya bakınca duruyorum. Cartier. Her iki taraftaki mağazalara bakarken tüm vücudum geriliyor. Lanet olsun, beni gerçekten alışveriş terapisinin tehlikelerine sürükleyecek.

Kemerimi ve ceketimi düzelttikten sonra, onun arkasından kapıdan geçerek meydan okumayı kabul ediyorum. Kapının yanındaki bir personel, Lily'yi takip ederken bana samimiyetsiz bir selam veriyor ve şüpheli bir şekilde baştan aşağı süzüyor. Onun kızgın olduğunu bilmesem, yüzündeki o parlak gülümsemenin şu anda dünyanın en mutlu insanı olduğunu düşündürtecekti.

Tezgahın arkasındaki kadın zaten onunla konuşuyor ve hızlı seçimlerine katılıyor. Onun arkasında duruyorum, ama Lily parmağına bir yüzük takıp onu hayranlıkla incelerken, sanki ben yokmuşum gibi davranılıyor. Sonra bir çift küpeye geçiyor ve her parçayı satış görevlisiyle coşkuyla incelerken, her lanet vitrinde duruyoruz.

"Her zamanki gibi zevkiniz çok iyi, Bayan Taylor," diyor satış elemanı, ürünleri kenara koymaya devam ederken. "Bugünlük bu kadar mı?"

Beş dakika içinde birkaç parça seçti. Aslında etkileyici buldum. Şahsen mücevherlere meraklı değilim, ama Lily'nin tercih ettiği klasik stili takdir edebiliyorum.

"Toplam 122 bin dolar," diyor kadın gülümseyerek.

"Harika," diye cevapladı Lily, sonra aniden bana dönüp elini göğsümün üzerinde gezdirdi. "*Erkek arkadaşım* bunları bana

küçük bir özür hediyesi olarak alıyor."

"Affedersiniz?" Ona sert bir bakış attım.

Şimdi tatlı tatlı gülümsüyor ve kalın kirpiklerini kırıştırtıyor. "Teşekkürler, tatlım." Parmak uçlarına yükselerek yanağıma bir öpücük konduruyor ve çıkışa doğru yöneliyor.

O küçük velet.

"Ödeme nasıl yapılacak, efendim?" diye sorar kadın, Lily'nin peşinden koşmadan önce dikkatimi çekmek için. Ödemem gerekmiyor. Bunu biliyorum. Ama Lily bana meydan okuyor ve ben asla geri adım atan biri değilim, o benim başımın belası olsa bile. Dizimin üzerine yatırıp tekrar cezalandırmam gereken biri. Bu düşünceyle sikim zıplar.

Ve böylece, kendimi kartımı uzatırken buluyorum, Lily çoktan gitmiş olduğu için kadını acele ettiriyorum. Çantayı alıp kapıya yöneliyorum. Mağazadan çıktığımda, o çoktan bir sonrakine geçmiştir.

Bu ne lanet olasıca şey?

İkinci mağazaya girdiğimde, o bir şekilde sihirli bir şekilde denemek için üç parça giysi seçmiş.

O soyunma odasına girerken sırtını gördüm. Bekleme alanında kalmamı isteyen kadını görmezden gelerek doğruca oraya yöneldim. Mağaza, lüks bir otelin lobisi gibi görünüyordu.

Asla alışverişe çıkmam; her şey benim için sipariş edilir ve evime teslim edilir. Pahalı zevkleri olduğunu anlıyorum ama o aşırıya kaçıyor.

Kırmızı kadife perdeyi açıyorum ve donup kalıyorum. Üzerinde sadece beyaz bir tanga var, ellerimi dolduracak kadar dolgun, mükemmel göğüsleri ortada. Bakışları benimkilere kayıyor, ama alıştığım ürkek, utangaç Lily yerine, önümde bambaşka bir versiyonu duruyor; öfkeli, kızgın, içinde biriken tüm öfkesini boşaltacak bir yer arayan bir versiyonu.

"Bunu açıklamak ister misin?" diyorum, Cartier çantasını kaldırarak. Beni görmezden gelerek arkasını dönüyor ve bir elbise giyiyor.

Gözlerim onun kışına kayarken çenem gıcırıyor ve küçük alana adım atıp perdeyi kapatıyorum. Peki. Eğer bu oyunu oynamak istiyorsa, ona tepki vermesi için onu kışkırtacağım. "Bu huysuz tavır da neyin nesi?"

Kafasını benim yönüme çevirir ve onun dikkatini çekmenin bu kadar kolay olduğunu düşünerek kendimi beğenmiş hissedirim. Çünkü onun soğuk tavırlarından ziyade öfkesini tercih ederim.

"Odamda olmaması gerektiği kuralımı görmezden geldin ve *beni rahatsız ettin*

" diye suçladı.

Hala bu konuda takılıp kaldık, değil mi? "Hepsi bu mu?"

"*Hepsi bu mu?*" diye inanamayan bir şekilde ellerini havaya kaldırarak soruyor. "Ah, bir suçluyla konuştuğumu unutmuşum."

"Beni küçük hırsızlarla aynı kefeye koyma," diye homurdanıyorum. Onun kızgınlığının sebebi sadece bu olamaz. Daha fazlası olmalı.

"Senin yanımdayken nefes alamıyorum Lorenzo. Bana biraz alan bırakmalısın," diye ısıtır. "Her zaman beş adım yakınımda olmana gerek yok."

"Senin güvenliğin benim önceliğim. Bu görevden kurtulana kadar, sürekli gölgen olarak benimle kalmak zorundasın."

Derin bir nefes alır ve aynaya dönerek somurtur. Kahretsin, bu kadına doğru bir şey söyleyemiyorum.

Kendi yansımasına hayranlıkla bakıyor. Elbise çok güzel, ama sadece onu giydiği için. Arkası açık, fermuar kapalı değil. Beni çileden çıkarıyor, ama yine de kendimi ona yaklaşıırken buluyorum, parmaklarımı minik fermuarın etrafına dolayarak yavaşça yukarı çekiyorum.

Aynadan beni izliyor, ben en üste ulaştığımda nefesi kesiliyor. Elbise dar. Her zamanki bol elbiselerinden farklı. Vücudunun kıvrımlarını doğru yerlerde vurguluyor ve artık çıplak göğüslerini gördüğüm için, onları görmezden gelemiyorum. Aniden, bu elbiseyi çok fazla dekolte gösterdiği için nefret ediyorum.

Bir süre sonra, "Fermuarımı açabilirsin. Bir sonrakini denemek istiyorum" diyor.

Onun arkasında durup, omuzlarının arasındaki küçük yara izine bakıyorum. Parmağımla izi takip ediyorum. "Bu yara izi nasıl oldu?" Şimdiye kadar onun pürüzsüz cildinde keşfettiğim tek kusur ya da eksiklik bu.

Lily uzun, dalgalı saçlarını omzunun üzerine atarak izlememi engelliyor. "Sadece dikkatsiz bir çocuktum. Şimdi fermuarımı açabilir misin?"

"Hmmm," diye mırıldanıyorum, bu belirsiz cevabı hiç beğenmedim, ama ben kimim ki onun sırlarını sorayım? Elbisenin fermuarını açıyorum, bakışlarım onun açıkta kalan cildinde dolaşıyor. Penisim seğiriyor ve ben zorlukla yutkunuyorum.

O inanılmaz derecede pürüzsüz, her yönüyle benim tam tersim. Çok zarif ama aynı zamanda mükemmel bir şekilde çatlak.

"Lorenzo," diyor sessizce ve bu beni düşüncelerimden çıkarıyor. "Bana öyle bakmayı kes."

"Nasıl?" diye soruyorum, sesim boğuk çıkıyor. Bu kadının yanında kendime dayattığım kısıtlamadan nefret ediyorum.

O çok baştan çıkarıcı.

Yüzünü bana çevirip, yutkunarak kirpiklerinin arasından bana bakar. "Beni kırmak istiyormuşsun gibi."

Onu kırmak istemek hafif kalır diye gülümsüyorum. "Eh, sen yaramazlık yaptın. Bir şekilde cezalandırılmalısın." Bakışları, pantolonuma baskı yapan penisime kayıyor. "Bu gece neden bu kadar üzgünsün?"

"Söyledim ya. Çünkü..."

"Bana nedeninin sadece bir kısmını söyledin," diyorum, ellerimi aynanın iki yanına koyarak ona doğru eğiliyorum. "Kızgın olduğun tek kişinin ben olmadığımı biliyorum." Omuzlarım geriliyor. Ona dokunmamak için tek yapabileceğim bu.

Onun kıvrımlarını

hissetmek için. Onu tatmak

için.

Benim aletime ne kadar sıkı sarılacağını merak ediyorum.

Çenem seğiriyor. Bu kadın ve lanet olası çiçek kokusu beni yavaş yavaş mahvediyor. Açlıktan ölen bir adamdan farksızım. Ama boyun eğemem.

Bakışlarında yumuşak ve kırılgan bir değişiklik oluyor. Tanıdığım tatlı Lily'nin parıltısı. "Babam iki hafta sonra benim için bir randevu ayarladı. Gitmekten başka seçeneğim yok."

"Her zaman bir seçeneğin vardır."

"Hayır, yok." Gözlerini kaçırıyor, ama ben çenesini tutup bana bakmasını sağlıyorum.

"Bu lanet elbiseyi randevuda giymeyeceksin," diye uyarıyorum onu. Kaşlarını çatıyor. "Ben senin malın değilim."

"Hayır, bilmiyorum, çünkü bilseydim sana söylerdim," diye homurdanıyorum, onun meydan okumasından rahatsız olarak.

"Her şey yolunda mı?" diye sorar satış elemanı perdenin diğer tarafından.

"İyiyiz," diye bağırırım, Lily ile göz teması kurmaya devam ederek.

"T-tamam. Bir şeye ihtiyacınız olursa haber verin," der kadın ve ayrılır.

Lily alt dudağını ısırır ve ben bu hareketi izlemekten kendimi alamam. O lanet dudakları ısırarak istiyorum. Aramızda gerginlik hakimdir. Geri çekilmem, odadan çıkmam ve o işi bitirene kadar beklemem gerektiğini biliyorum. Ama hareket edemiyorum. Şu anda kendi içimdeki şeytanları dizginlemek için elimden gelenin en iyisini yapıyorum, çünkü yapmazsam ona uzanabilirim.

"Stresliyim," diye sessizce itiraf ediyor, "ve sadece rahatlamaya ihtiyacım var." Boğazımdan gırtlaksı bir ses çıkıyor. "Ya da belki... *cezalandırılmam mı* gerekiyor?" Son kelimeyi tereddütle söylüyor. Benden ne istediğini bilmiyor. Onu parçalara ayırıp bir daha asla eskisi gibi olmamasını sağlayabileceğim binlerce yol olduğunu bilmiyor.

Yine de ben sadece bir insan olduğumu hatırlıyorum. Ona olan ihtiyacımdan kurtulmak için ne kadar uğraşırsam uğraşayım, onu en azından bir kez tatmak istiyorum.

"Ne istediğini bilmiyorsun," diye dişlerimi sıkarak söylüyorum, sikim pantolonuma acı verici bir şekilde baskı yapıyor.

Gözlerinde bir ışık parladı, muhtemelen beni baştan çıkarmaya çalıştığı için onu azarlamadığım için şaşırmıştı. Elini kaldırdı ve yanağımı avuçladı.

Bu nazik dokunuş bana o kadar yabancı geliyor ki, geri çekiliyorum. Onun bunu reddedilme olarak algıladığı anda tavrındaki değişimi görebiliyorum, bu yüzden hemen "Ben tatlı davranmam, Sunshine. Ama rahatlamaya ihtiyacın varsa, bunu benim banka hesabımdan almak yerine sana yardım etmeme ne dersin? Bu gece tam bir kabustun." diyorum.

"Ben..." Herhangi bir bahane uydurmadan önce, narin boğazını kavradım. Onu aynaya doğru bastırıp alanını daha da daraltınca, şaşkınlıktan sessiz kaldı.

Düşünceli bir şekilde başparmağımı boynuna sürüyorum. Kırılması çok kolay olurdu. O kadar küçük ki. Bazen uysal. Ama onun hakkındaki gerçeği biliyorum.

İçinde özgürlük için bekleyen kadını görüyorum. İkisi de güzel. İkisi de baştan çıkarıcı.

Lily, ellerimin ne kadar kanla lekелendiğini gerçekten anlıyor mu acaba? Anlasaydı, beni bu kadar rahatça kendi alanına davet eder miydi? Ya da belki de küçük Bayan Mükemmel isyan ediyor ve beni bir tür dikkat dağıtıcı olarak kullanmak istiyorsa, ben de memnuniyetle kabul ederim.

Eğer o zaten yıkıma doğru gidiyorsa, neden dizlerimin üzerine çöküp ona bunun ne kadar güzel bir tat olduğunu göstermeyeyim ki?

Sanki sonsuza kadar benimle bu karanlıkta kalacak değil ya.

Nefes almaya çalışıp, ait olduğu dünyaya dönmesi sadece an meselesi.

Diğer elimi yavaşça elbisenin içine sokuyorum.

Cildine sıcaklık yayıldıkça bakışları aşağı iner ve ben boğazını daha sıkı tutarak gözlerinin canlanmasını sağlarım.

"Sana yapacağım şeyden gözlerini ayırma. Cezanı sonuna kadar çekeceksin. Anladın mı?" derim ve elim elbisenin altına girip onu kalçalarının üzerinden yukarı çekerim.

Yutkunur ama ben klitorisini okşamaya başladığımda başını sallar. Beyaz dantel iç çamaşırına bakarken parmağımı altına sokar ve ıslak amını okşarım.

"Zaten benim için ıslanıyorsun, Sunshine," diye övüyorum, kızaran yanaklarını görünce sikim seğiriyor. "Küfürlü konuşmaya alışkın değilsin, ha?"

"Sen çok... fazlasın," diye fısıldadı.

"O tezgahın üzerine oturup, seni dizimin üzerine yatırıp, kuyumcуда yaptığın saçmalıklar için kışını şaplaklayacağım diye düşünmüştüm."

"Orası Cartier," diye düzeltir.

Parmağımı içine soktum ve boğazını sıktığımda o da nefesini tuttu. "Adının ne olduğu umurumda değil. Sen yaramazlık yaptın."

Elimi sıırılsıklam ediyor. Çok mükemmel ve sıkı. Penisim fermuarımın içinde acı verici bir şekilde geriliyor, onun içine girmek, onu boyun eğdirmek istiyor, ama bu küçük prenses için fazla olduğumu biliyorum.

"Şimdi ne diyorsun?" diye mırıldanarak ikinci parmağımı da

.

"Aman Tanrım," diye inleyerek başını geriye doğru eğip aynaya çarptı. Kalçaları elimle ileri geri sallanmaya başladı — ne kadar da muhtaç küçük yaratık. Ona doğru eğildim, sıcak nefesim boynuna değiyordu, çiçek kokusundan kafam güzel oluyordu.

"Biri sana hediye verdiğinde ne dersin, Güneş Işığı?"

"Oh, lanet olsun," diye fısıldadı ve ben, onun küfür etmesine neden olduğum için dudaklarımın kenarında beliren kendini beğenmiş gülümsemeyi engelleyemedim. Ellerini boynuma dolayarak beni kendine çekti. "Teşekkür ederim," diye fısıldadı, yarı sersemlemiş bir halde.

Beni kucaklamasındaki nezaket, beni pek rahat hissettirmiyor, bu yüzden onun için yapabileceğim şeylere odaklanıyorum. Muhtemelen çoğu erkeğin yapamayacağı şeylere.

Hızımı artırırken kulağına fısıldarım, "Uslu bir kız gibi elimi ıslatacaksın, değil mi?"

"Evet," diye nefes alır.

Onun sıkı küçük amını benim sikime zorla sokmak istiyorum, ama bu benim tatminimle ilgili değil. Hayır, bu onun rahatlamasıyla ilgili. Onun zevkiyle. Çünkü bu kadının özgür kaldığında olduğu gibi parladığını hiç görmedim.

"Bu elbiseyi içten dışa lekelen." "Evet."

Nefesi ağırlaşıyor.

Siktir et. Daha fazla bekleyemem. Dizlerimin üzerine çöküyorum, parmaklarımı çekip bacağını omzumun üzerine atıyorum, kalçalarını genişletiyorum. Sonunda onu tadabiliyorum. Neredeyse iki yıl önce o parkta bana bacaklarını açtığı gecedен beri tadının nasıl olduğunu hayal ediyordum.

"Seni istiyorum... Seni istiyorum," diye nefes nefese söylüyor.

Onun yumuşak isteği karşısında penisim titriyor.

Belki ben bir mazoşistim, ama şu anda tek umursadığım onun zevki. Bu, aşabileceğim bir sınır değil.

"Cezalandırılıyorsun, unuttun mu? Bu gece sikimi alamayacaksın, tatlım," diyorum ona, başımı bacaklarının arasına daldırmadan önce. Onu yalarken tırnakları hemen omuzlarıma batıyor. Siktir, o şimdiye kadar tattığım en tatlı şey. Kalçalarını kavriyorum, aç bir adam gibi onu yalıyorum.

Klitorisini emiyorum, nefes alıp verirken küçük inlemelerle ödüllendiriliyorum. Vücudu dokunuşlarıma çok duyarlı, uçurumun kenarında sallanıyor. Onun kendini kaybetmesini görmek istiyorum. Onu yalarken, emip, çekip, alay ederken sikim acı verici bir şekilde zonkluyor.

Çok güzel. Çok mükemmel.

Yine iki parmağımı sokuyorum, emmeye ve pompalamaya devam ederken onu gerginleştiriyorum. Bana sarılıyor, mükemmel manikürlü tırnakları, kanca gibi kıvrılmış bacağında hafif bir titreme başlarken içime kazınıyor.

"Ben... ben..."

Tatlı amcığı parmaklarımı sıkarken, elimi ıslatıyor, tüm vücudu bana doğru eğiliyor, ama ben onu dik tutuyorum. Şimdi, bana sunmaya hazır olduğu her şeyi alırken, sıra benim ödülümde.

Titriyor, parmakları gevşiyor ve küçük eli saçlarımı okşar gibi okşamaya başlıyor. Yukarı baktığımda, yüzünde küçük bir gülümseme var. Onun yüzünde gördüğüm diğer tüm ifadelerden çok daha güzel, memnun bir ifade.

İşte böyle dolaşması gerekiyor. Ama yine de, başka hiçbir pisliğin onu bu şekilde görmesini istemiyorum.

Kalçalarını daha sıkı kavrarım ve bu tehlikeli düşünceyi zapt ederim.

Kendimi ona kaptırıyorum. Tam olarak anlayamadığım bir anormallik.

"Bu dükkânda kartıma çok acımasız davranma," diyorum ona, bacağına omzumdan indirip ayağa kalkarken. Kaşları şaşkınlıkla çatılırken, pantolonuma acı verici bir şekilde baskı yapan sikime uzanır. Boğazımdan düşük, gırtlaktan gelen bir uyarı hırıltısı çıkar.

"Ben de seni memnun etmek istiyorum," diyor sessizce. Onu daha fazla lekelemek istemiyorum.

Onun bana bağlanmamasını sağlamalıyım.

Ben bir kahraman ya da parlak zırhlı bir şövalye değilim. Ama bana öyle baktığında, bir an için de olsa daha iyi bir adam olmak istiyorum.

Hiçbir zaman ellerimdeki kanı ya da yaptığım şeyleri düşünmedim. Ama bunların hepsi beni bu kadına dokunmaya layık olmayan biri yapıyor.

Kibirli bir sırıtış atıyorum. "Bu senin cezan, Sunshine. En azından şimdi, o randevuda, bu elbiseyi giyip, içini yaladığım yerden kendi menin bulaşmışken, beni düşüneceksin."

Çenesi düşer, o somurtkan ifade tekrar belirir.

Onun elinden kurtulup Cartier çantasını aldım, büyük olasılıkla kartıma cehennem azabı yaşatacağını biliyordum. Eğer bu, benim bir pislik olduğumu düşünmesini engelleyecekse, öyle olsun. Ona açıkça istediği şeyi sunamıyorum.

Lily Taylor için bu sadece seks değil. Hayır, o duygularını açıkça gösteren bir kadın.

Bir kez olsun, canavar olamam, özellikle de onun en çok ihtiyaç duyduğu şey olamadığımda.

İyi bir adam.

Lorenzo buzlu çayı tezgahın kenarına koyarken, ben çiçekleri düzenlemeye devam ediyorum. Sessizliğim hakkında hiçbir yorum yapmadı. Onun yanında net düşünemiyorum. Ne zaman etkileşime girsek, tüm sağduyumu kaybediyorum. Geçen hafta saç tokamı dinleyip ailemin akşam yemeğine davetsiz olarak geldiği için ona hala kızgınım. Yine de aynı gece, onun beni tatmin etmesine izin verdim ve satın aldığım her şeyin parasını o ödedi. Hiç mantıklı değil.

O dükkânın arkasına doğru yürürken onu göz ucuyla izliyorum. Onun mali durumunu bilmiyorum ama, gözünü bile kırpmadan benim için o eşyaları satın alabiliyorsa, ortalama bir koruma görevlisinden daha fazla parası olduğu açık. Bu da onun kim olduğu konusunda kafamı daha da karıştırıyor. Ve bu, benim ilgilenmem gereken bir konu değil.

Garip bir düzenin içine düştük. Benimle birlikte dükkana geliyor, ben istemeden sessizce bana yardım ediyor, sonra arkaya geçip genellikle telefon görüşmeleri yapıyor ya da dizüstü bilgisayarında çalışıyor. Mafya üyesi bir adamdan çok resepsiyonist gibi görünüyor.

Akşam yemeğinden bu yana anne babamdan haber almadım ve bu beni endişelendiriyor. Keşke Lorenzo olanları görmeseydi. Babamın sırrını saklamak için ona sadakatim yok, ama annem için sessiz kalıyorum.

O gece bahçede ona söylediğim her şeyi neredeyse inkar etti, bu anı beni öfkeliyor.

"Son zamanlarda herhangi bir... patlama yaşadı mı?" diye sordum ve o, sanki deliymişim gibi bana bakarak kaşlarını çattı. "Patlama" kelimesini kullanmak, benim gerçekte ne sorduğumu anlamasını kolaylaştırıyor gibi görünüyordu.

"Saçmalama Lily." Gülerek geçiştirmeye çalıştı. "Her şey yolunda."

"Bana bunu yapma," diye dişlerimi sıkarak söyledim. "Öyle değilken . Onu terk et, anne. Sana yardım ederim."

Beni kendine doğru çekerek utanmış bir ifadeyle baktı. "Babanı terk etmek istemiyorum." Sanki bizi dinliyorlarmış gibi beni susturdu. Kapıya baktığımda, Vince ve Lorenzo'nun bizi izlediğini fark ettim. Lorenzo'nun, uzun zamandır terk ettiğim evimin kapı çerçevesini doldurması sinir bozucuydu. Orada sanki yerinden çıkmış gibiydi ve bu rahatsız ediciydi çünkü eminim ki, gösterdiği kadarını görmüyordu; benim daha önce kimseye göstermeye razı olduğumdan daha fazlasını görüyordu.

"Her şey yolunda," diye yalan söyledi annem. "Baban her zamanki gibi işten dolayı stresli, ama biz iyiyiz. Endişelenecek bir şey yok. Ama beni daha sık ziyaret etmelisin. Seni özledim," diyerek elini yanağıma koydu.

Boğazıma bir yumru takıldı. Onun reddi canımı yaktı, ama ona yakın kalabilmek için, uzak olsam bile, kendimi bu kadar isteyerek feda etmem daha da canımı yaktı. Ona bakmak benim çocuk olarak görevim değil. Bunu biliyorum, ama ona bir şey olacağından korkuyorum ve bu yüzden babamın kurallarına her zaman uydum, sonuçlarından çok korktuğum için, sadece bana değil, anneme de dayatılan kurallara. Ayrıca, eğer ayrılmaya karar verirsem, annemle benim aramdaki tüm iletişimi kesecek.

"Çok güzel çiçek açmışlar, değil mi?" dedi, çiçekleri hayranlıkla seyreterek.

"Anne, babam çıldırıyor. Sırf o öyle diyor diye, benim bir yabancıyla çıkmamı ve evlenmemi ciddi ciddi bekleyemez."

Eli çiçeklerin üzerinde dondu ve gülümsemeye çalıştı. "Babanın ne kadar kararlı olabileceğini bilirsin. O sadece senin için en iyisini istiyor, Lily."

Ben alaycı bir şekilde, "Buna gerçekten inanmıyorsun, değil mi?" dedim. Onun inkârı ve gerçeğe yüzleşmek istememesi, babamın bana söyleyebileceği her şeyden daha fazla canımı yakıyor.

"Belki Lorenzo onu ikna eder," dedi alaycı bir gülümsemeye.

"Babanın ondan nefret ettiğini biliyorsun." O anda annemin gözlerinde uzun zamandır görmediğim bir yaramazlık parıltısı gördüm.

bir süredir görmediğim bir şeydi.

"Ama onu bu yüzden getirmedin mi? Benim için endişelenme, Lily. Kendi seçimlerini yap ve onlara inançla sarıl. Ben iyiyim, gerçekten," dedi, kolumu sıkarak.

Ama onun iyi olmadığını herkesten daha iyi biliyorum.

Kapının üzerindeki zil çınlar ve ben sıçrayarak mağazamdaki şimdiki ana geri dönerim. "Hoş geldiniz." Babamın asistanı Tania gülümseyerek içeri girerken selamım boşa gider. "Tania. Vay canına, seni görmek ne güzel," diye yalan söylerim. Ona karşı kişisel bir şeyim yok, ama babamın emriyle burada olduğunu biliyorum. Akşam yemeğinden beri ondan haber almadım. Ancak kardeşim, Lorenzo'yu sevdiğini söyleyen bir mesaj gönderdi.

"Uğrayıp dükkanda işlerin nasıl gittiğine bakayım dedim," diyor, etrafına bakınarak. "Oh, bunu da bırakmam lazım." Çantasını karıştırıp kırmızı kadife bir kutu çıkarıyor ve bana uzatıyor.

"Bu ne için?" diye soruyorum, kafam karışmış bir şekilde.

"Bu Riley Timber'dan bir hediye. Sizinle tanışmayı sabırsızlıkla bekliyor.

Bunu takmanızı tavsiye ederim."

Kanım dondu. Babamın pes edeceğini düşünmemiştim, ama tanımadığım bir adamdan doğrudan bir şey almak beni ürkütüyor.

"Açmayacak mısın?"

Omzumun üzerinden Lorenzo'ya doğru bakıyorum. Telefonda konuşuyor ve konuştuğu kişiye öfkeyle bakıyor. Tania elini sallıyor. "Ben olsam bu konuda endişelenmezdim. Gerçi neden öyle davrandığını anlayabiliyorum," diyor ve takdirle ona bakıyor. "Yedekte birini bulundurmanın zararı olmaz. Evlilik herkese göre değildir, ama kesinlikle güvenlik sağlar." Göz kırıyor.

İşte bu yüzden yirmi yıldan fazla bir süredir babamın asistanı. Şu anda kırklı yaşlarının ortasında, ama bir ara bir ilişkileri olduğundan eminim. Ben çocukken, birçok akşamı birlikte geçirirlerdi. Annem de bildiğinden eminim, bu da beni üzüyor. Halının altına süpürülen o kadar çok sır. Babamın, insanların ağızını kapalı tutmak için kaç kez rüşvet verdiğini merak ediyorum.

Kırmızı kutuyu açıyorum ve içinde elmaslarla süslenmiş güzel bir gümüş kolye görüyorum. Benim zevkime uygun değil. Bu kadar gösterişli bir şey yerine sade zarafeti tercih ederim.

"Harika!" Tania omzumun üzerinden bakarak hayranlıkla söylüyor. İçinde saklı olan küçük notu çıkarıyorum — cuma gecesi için bir yer ve saat. "Vay canına, çok ilgileniyor. Ne kadar güzel."

Başımı kaldırdığımda, o buketlere bakıyor. "İstediğim herhangi birini alabilirim, değil mi?"

"Hayır, sen ödeyeceksin," diyor Lorenzo.

Dönüyorum, telefon görüşmesini ne zaman bitirdiğini fark etmiyorum bile.

Tania ona dönerek şaşkın bir ifadeyle, "Anlıyorum, buraya yeni geldiniz, ama bir anlaşmamız var..." diyor.

"Bu bir iş. Onun zamanı ve uzmanlığı için ödeme yapılmalı," diyor Lorenzo ciddi bir tonla.

Refleks olarak, sorun olmadığını söylemek için ağzımı açarım, ama bunun yerine elimdeki kırmızı kadife kutuyu tekrar bakarım ve kendimi köşeye sıkışmış hissederim.

"Lily?" Tania inanamayan bir gülümsemeyle soruyor.

Kırmızı kutuyu kenara koyuyorum. "Hepsinin üzerinde fiyat etiketi var," diyorum basitçe.

Benim ciddi olduğumu anlayana kadar gülmekten boğulur. "Bugün oldukça meşgulüm. O yüzden başka bir zaman gelirim," der ve arkasını dönüp uzaklaşır. Çiçekleri ödemek istememesine şaşırmam, ama bu sadece kanımı daha da kaynatır.

O gittikten sonra Lorenzo'ya sert bir bakış attım. "Müdahale etmene gerek yok."

O başını sallar. "Benimle kavga etmeyi bırak, Sunshine. Sadece kendini yorarsın. Kutuda ne var?" diye sorar.

Onu arkamda saklayarak burnumu havaya kaldırıyorum. "Soru sormayı bırak. Kendini yoracaksın," diye karşılık veriyorum. Nedense Lorenzo'nun nasıl tepki vereceği konusunda endişeliyim. Ya da belki de hiç tepki vermemesinden korkuyorum, ki bu mantıklı değil.

"Benden bir şey mi saklıyorsun?" Şeytani bir gülümseme belirir ve nefes kesici olduğu için hareket edemeyecek kadar şaşkıyım. Onu ilk kez tam bir gülümsemeyle görüyorum ve içimi sıcaklık kaplıyor,

ama bunun iyi bir şey getirmeyeceğini çok iyi biliyorum. Saniyeler içinde yanıma gelir ve kutuyu ondan uzak tutmaya çalışırken çığlık atarım.

Beni vücudu ile tezgah arasına sıkıştırır ve köşedeki vazo yere düşüp parçalara ayrılırken, su her yere sıçrar ve bir yığın çiçek dökülürken donakalırız.

"Şimdi ne yaptığını bir bak. Sen..." Onu yukarıdan bakarken, vücutlarımızın birbirine değdiği her yeri keskin bir şekilde fark ederek, sözlerim dudaklarımda kalıyor. Bana bakışları yüzünden göğsüm daha hızlı inip kalkıyor. Karanlık bakışları beni yutuyor.

Bana en son dokunali bir hafta oldu ve bana bakışından, o da aynı şeyi düşünüyor gibi.

Zil çalar ve Romi, bir elinde buzlu çay, diğer elinde oda arkadaşının uzun tüylü terrierini tutarak ön kapıdan içeri girer. "Bu küçük pisliğin iki blok ötede yürüyüşten vazgeçtiğine inanabiliyor musun?" Bizi görünce öfkeyle nefes alır ve donakalır. Sanki uygunsuz bir şey yaparken yakalanmışım gibi Lorenzo'yu iteklerim.

"Oh, bir şeyler mi yapıyordunuz?" Kaşlarını kaldırır. "Dükkanın açık olduğu saatte dükkanın ortasında sevişecek kadar cesur olduğunuzu düşünmemiştim."

"Dur!" Daha fazla dinlemek istemediğimden ve yanaklarımdan kızardığını fark ettiğimden ona elimi kaldırıyorum. Lorenzo arka odaya gidip bir çöp küreği ve süpürgeyle geri geldiğinde kırmızı kadife kutuyu tezgahın altına kaydırıyorum.

"Parçaları toplama. Ben toplarım." Beni neredeyse iterek kenara çekiyor. Romi bana sırtarak bakarken nereye bakacağımı bilemiyorum. Sonra başparmağını omzunun üzerinden uzatıyor.

"Az önce buradan çıkan kötü asistan mı? Onu sevmiyoruz, Borris. Biraz cadaloğ," diyor köpeğe.

"Borris?" Lorenzo, parçaların çoğunu toplayıp yakındaki çöp kutusuna atarken sorar.

"Evet. Bu Borris." Romi köpeği Lorenzo'nun kollarına bırakır. Romi kırmızı tasmayı Lorenzo'nun omzuna atarken, Lorenzo ne yapacağını bilememiş gibi görünür. Alt dudağımı ısırıp, bu garip sahneye gülmemeye çalışırım.

"Lorraine şu anda seyahatte mi?" diye sorarım ve kürekle süpürgeyi alıp dağınıklığın kalıntılarını temizlemeye başlarım.

"Evet, bir haftalığına annesini ziyarete gitti, o durumdan bahsetmeyelim bile, bu yüzden dairedede sadece ben ve bu küçük adam varız," der gülümseyerek, köpeğın çenesinin altını kaşıyarak. Neredeyse iki yıldır oda arkadaşıyla birlikte yaşıyor ve Borris, Lorraine'in bir hayvan barınağında sadece bir hafta çalıştıktan sonra evlat edindiğı terrier.

"Onu tuvalete çıkarmak ister misin? Son iki blokta biraz ürkekleşti, ama eminim tuvaletini yapması gerekiyordur." Romi, Lorenzo'ya anlamlı bir şekilde bakar.

Lorenzo ve Borris birbirlerine bakıyorlar. "Onu ben gezdireyim mi?"

"Sadece bir blok ötede." Romi parmağıyla bir daire çizer. "Biz kız kıza sohbet ederken. Balayı dönemi ve öpüşme dönemini anlıyorum, ama yapışkan ya da zehirli olmak istemezsin, değil mi?" der, elini beline koyarak. "Senden bu kadar çabuk sıkılmamızı istemezsin. Görünüşler sandığın kadar uzun sürmez."

Lorenzo kaşlarını kaldırır. "Söylediklerine hiç dikkat etmiyorsun, değil mi?"

Romi, tezgahın üzerine eğilirken omuzlarını silkiyor, tişörtünde "*Hayır. Sen yap*" yazıyor.

"Hayır," diyor düz bir sesle. "Oh, sana buzlu çay aldım," diyor, tezgahın üzerinde duran çayı fark ederek. "Ama sanırım bu benim olacak o zaman." Lorenzo'ya umutla bakarken büyük bir yudum alıyor.

O gitmeyecek. Asla gitmez.

Ne kadar tartışsak tartışalım, ne kadar kavga edersek edelim, o her zaman benim yanımda.

O eğildiğinde, kollarımdaki tüyler diken diken oldu ve soyunma odasındaki o gece aniden aklıma geldi. "Kapıyı kilitleyeceğim. Uzun sürmez. Bir şeye ihtiyacın olursa beni çağır."

Onun gitmesini izlerken ağzım açık kalır. Bana gerçekten... biraz zaman mı veriyor?

"Vay canına. Ağzını böyle açık bırakacak kadar müstehcen ne fısıldadı bilmiyorum," diyor Romi, onun uzaklaşmasını izlerken.

Söylediği gibi yapıyor, ama dükkânın önünde sadece ileri geri yürüyerek küçük terrier'ı işemeye teşvik ediyor gibi görüldüğü için şaşırmıyorum.

Romi düdüğünü çalar. "Onun da mağazada sana yardım ettiğini bilmiyordum. Ne iş yaptığını bir daha hatırlatır mısın?" Ben, yarattığımız dağınıklığı temizlemek için eğilirken, o da bana doğru eğilir.

Suçluluk duygusu içimi kaplar. Romi çocukluğumdan beri en yakın arkadaşımdır. Sırlarımın çoğunu bilir, ama bunu onunla paylaşamam, özellikle de benim söylemem gereken bir şey değilken.

"Yatırımlar ve bir sürü gayrimenkul. Heyecan verici bir şey değil," derim, olabildiğince sakın konuşmaya çalışarak.

Gözleri kısıılır. "Hamile değilsin, değil mi?"

"Ne? Hayır!" diye kekeledim. Tanrım, daha seks bile yapmadık hen

üz. *Henüz.*

Bu uğursuz kelime beni başımı sallamaya itti.

"Hamile değilim, sadece işleri yavaştan alıyorum. Babam bu durumdan pek

mutlu değil. Lorenzo'nun bir Taylor ile çıkmak için en iyi aday olmadığını düşünüyor ve cuma günü biriyle buluşmam için bir randevu ayarladı."

Romi yüzünü buruşturdu. "Ve sen gerçekten gidecek misin? Ciddi olamazsın, Lily. Lorenzo sana açıkça aşık. Ve dürüst olmak gerekirse, seni bir süredir bu kadar *neşeli* görmemiştim. Lorenzo ne düşünüyor?"

"Bu senin cezan, Sunshine. En azından şimdi, o randevuda, bu elbiseyi giyip, seni yaladığım yerden içini kaplayan kendi menini düşünürken beni hatırlayacaksın." Onun sözlerini hatırlayınca içime sıvı bir sıcaklık yayıldı.

"Bu konuda pek bir şey söylemedi," diye yalan söylüyorum.

"Hmmm. Bana pek rahat bir tip gibi gelmiyor."

"Eh, bunun sonsuza kadar süreceğini sanmıyorum," diye sessizce cevap veriyorum. Ara, sahte bir ilişki numarası yapmanın daha kolay olacağını söyledi, ama tüm bunlar bittiğinde neden ilişkimizin yürümediğini açıklamak zorunda kalacak olan benim.

tüm bunlar geçtikten sonra neden ilişkimizin yürümediğini açıklamak zorunda kalacak olan benim.

"Asla bilemezsin. Onun havasını seviyorum. Belki sana babana karşı ciddi bir adım atma cesareti verir. Zor olduğunu biliyorum," diyor sessizce elini benimkinin üzerine koyarken, sessiz iması hissedilir bir şekilde.

Romi ailem hakkında pek çok şey biliyor, ama ben pek çok şeyi kendime saklıyorum. Ancak tuhaf ve mesafeli tavırlarına rağmen, her zaman çok gözlemci olmuştur. Sanırım bu, içindeki sanatçı ruhundan kaynaklanıyor.

"Son zamanlarda tuhaf davranıyorsun," diyor.

Omuzlarım çöküyor çünkü ona yalan söylemekten hoşlanmıyorum, ama olanların yarısını bile nasıl ifade edeceğimi bilmiyorum. Yüksek sesle söylersem, deli gibi görünürüm. "Sadece çok şey oluyor. Hepsi bu." Yalan üstüne yalan örtbas etmeye çalışıyorum. Yalanların ağırlığından ve yapışkanlığından bıktım, sanki beni olduğum yerde tutuyorlarmış gibi.

"Eskiden hep benimle konuşurdun," diyor endişeli bir sesle. "Yani, bana ihtiyacın olduğunda bana haber ver, tamam mı? Söz ver bana." Koyu kırmızı saçlarının uçları omuzlarına değiyor ve ben geride kaldığımı hissederken onun nasıl büyüdüğünü düşünüyorum. Resimleri dikkat çekiyor ve sanat çalışmaları için sık sık seyahat ediyor. Ben ise burada, dükkânımda kalarak kendime güvenli bir sığınak yarattım, ama belki de bu rahatlığa fazla bağımlı hale geldim.

"Söz veriyorum. Ama benim için endişelenmene gerek yok. Aslında ben Sienna için endişeleniyorum. Son zamanlarda seninle konuştu mu?"

"Güzel bir kaçamak cevap," diyor, ama omuz silkerek konuyu kapatıyor. "Hayır, benimle konuşmadı, ama Michael'la arasında kesinlikle bir şeyler var."

Yerdeki suyu emdikten sonra kağıt havluları çöpe atıyorum. "Belki onun için bir şeyler yapmalıyım. İyi olduğundan emin olmak istiyorum ve..."

"Ya da bir kez olsun kendine odaklanabilirsin," diye Romi sözümü kesiyor. "Sen hep bunu yapıyorsun. Önce başkalarına yardım etmeyi teklif edip kendini arka plana atıyorsun. Sanki geçen yıl senin için de zor geçmemiş gibi davranma."

Buna ne cevap vereceğimi bilmiyorum. Her zaman böyle yaptım ve bunun mutlaka kötü bir şey olduğunu hiç düşünmedim. En azından son zamanlara kadar.

"Belki bu senin için iyidir." Başparmağını Lorenzo'nun yönüne doğru uzatır. "Artık kendine odaklanmanın zamanı geldi, Lily. Hepimiz yeterince büyüdük. Sienna'nın bize ihtiyacı olursa, bize gelir. O yüzden şimdilik kendine odaklan."

Zil çalar ve Lorenzo, minik terrier ona bakarken hiç etkilenmemiş gibi görünür. "Böylesine minik bir köpek için, gerçekten çok sıcıyor ve ayakkabıma da biraz sıçmış." Ayakkabısını gösterir.

Romi alt dudağını ısırır ve arkasını döner, ikimiz de kahkahalara boğuluruz.

"Oh, bu çok garip. Ben onun sadece tuvalete gitmesi gerektiğini sanmıştım. Neyse, sizi iki aşk kuşunu yalnız bırakayım. Ama bilgin olsun, yakında onu bir gece dışarı çıkarmak için kaçıracağım ve açıkça söyleyeyim, sen davetli değilsin," diyerek ona dilini çıkardı ve Borris'i aldı.

Romi, Lorenzo'nun gerçekte kim olduğunu bilseydi, ona dilini çıkaracak kadar cesur olur muydu acaba? Muhtemelen. O her zaman kendine özgü bir şekilde korkusuz olmuştur. Bu yüzden ona hep ilgi duymuşumdur.

"Hoşça kalın çocuklar, hemen bebek sahibi olmak için acele etmeyin. Ara hamileyken Luca'nın ruh hali değişimleriyle uğraşmak yeterince zor, bir de sizinkiler eklenmesin." Lorenzo'ya keskin bir bakış atar ve Lorenzo gözlerini kısar.

Kapıyı kapatırken kıkırdar. "Bu bebek meselesi de ne?" diye sorar, o gider gitmez.

Kafamı sallıyorum çünkü Romi'nin böyle kalıcı bir izlenim bırakması çok normal. Ama aynı zamanda sevmediği kişilerle şaka yapmaz, bu da Romi'nin Lorenzo'yu onayladığı anlamına gelir.

Ama bu, bunların hiçbirinin gerçek olmadığı gerçeğini değiştirmiyor. "Önemli değil," diyorum ve önümdeki bukete yeniden odaklanıyorum. "O şaka yapmayı çok sever."

Onun bakışlarının yoğunluğunu hissedebiliyorum, hala alışamadığım bir his. Sanırım hiç alışamayacağım. Ve alışsam bile, o zamana kadar çoktan gitmiş olacak. Yakında, benim gerçek bile olmadığını düşünmeye başladığım bu tehdidin kaynağını bulacaklar. Haftalar geçtikçe,

O günün hatırası yavaş yavaş silindi ve artık üzerimde eskisi kadar korkutucu bir etkisi yok.

"Suikastırlarla ilgili bir haber var mı?" diye merakla soruyorum. "Henüz bir ipucu yok," diye cevaplıyor Lorenzo.

O telefonuna bakarken ona bir bakış atıyorum. Gece ve sabah saatlerinde onu gizlice izlediğimde bile uyuduğunu görmedim. Sürekli çalıyor gibi görünüyor ve bunun tamamen benim güvenliğim için mi yoksa başka bir nedeni mi olduğunu merak ediyorum.

Başını kaldırıyor, o koyu kahverengi gözleri beni olduğum yerde donduracak kadar etkileyici ve ben soyunma odasına geri dönüyorum.

Onu istiyorum.

Bana dokunmasa bile, tüm vücudumda onu hissedebiliyorum.

Bakışları dudaklarıma düşüyor ve onun da aynı şeyi düşündüğünü biliyorum. Ama bir adım ne çıktığında beni geçip arka odaya yöneliyor ve onun ardında buz gibi bir reddedilme hissediyorum.

enem sıkışıyor. Olmaması gereken bir erkeğ i arzuluyor olmam çok sinir bozucu. Cinsel gerilim dayanılmaz. Ama bundan daha da kötüsü, sürekli reddedilmek ve bunun asla daha fazlası olmayacağ ının acı farkına varmak.

Kırmızı kadife kutu gözüme çarpar ve Lorenzo Moretti'den daha büyük sorunlarla karşı karşıya olduğumu bir kez daha hatırlarım, her ne kadar o, benim ona istemeden verdiğ imden daha fazla yer kaplasa da.

Onun dairesine girerken, "O randevuya gitmeyeceksin," diyorum.

Topuklu ayakkabılarını çıkarır, sonra küpelerini çıkarır ve saçından kurdeleyi çıkarır. Bu bir rutindir. Cezalandırılmak için yalvaran lanet olası somurtkanlığı da öyle.

"Bana ne yapmam gerektiğini söyleyemeyeceğini hala anlamamış gibisin." Lily, ailesinin malikanesinde akşam yemeği yediğimizden beri özellikle inatçı davranıyor. Sınırları aşmakla ilgili bir şeyden bahsediyor, ama onun güvenliğini sağlamak söz konusu olduğunda bunların hiçbirini umursamıyorum.

"Bu gece senin oyunlarına ayıracak vaktim yok." Onu merdivenlerin altına kadar takip ediyorum. Son zamanlarda beni görmezden gelmek için elinden geleni yapıyor, ama benimle konuştuğunda, sonunda yüzüme kapıyı çarpmadan önce hızlıca konuşuyor. Yatak odasına doğru yürürken kalçaları bir yandan diğer yana sallanıyor.

"Bu tartışma bitti ve sakın beni takip etmeye kalkışma. Odam sana yasak," diye hatırlatıyor bana.

Bu hafta, birkaç eşyasını dinleme cihazlarıyla değiştirdikten sonra "kişisel alanı" konusunda anlaşmazlık yaşadığımız için yatak odasının kapısına kilit bile taktı. Bana sorduğunda bile, bulduğundan daha fazlası olduğunu söylemedim. Onu korumak için yalan söyleyeceğim, hile yapacağım ve ellerimi kirletmeye razıyım.

Onun odasına girmek benim için sadece birkaç saniye sürer, ama kendini daha iyi hissedecekse kilidin beni dışarıda tutacağına inanmasına izin vereceğim.

"Ciddiyim, Lily," diye sesleniyorum arkasından.

Omzunun üzerinden bana orta parmak gösterir ve ben şaşkınlıkla kaşlarımı kaldırıyorum. Bu hafta kesinlikle daha yaramaz. Kadınlar zor iş. Sanki birbiri ardına mayınlara basmak gibi, ama yine de kendimi ona hizmet ederken buluyorum. Günlük yemeğini yediğinden, buzlu çayını içtiğinden ve günlük kıyafet seçimlerine özen gösterdiğinden emin oluyorum. Bir gün parfümünü değiştirdiğinde bile fark ettim, lanet olsun.

Misafir odasına girip ceketimi çıkarıp gömleğimin düğmelerini açıyorum. Silahımı yatağın ucuna koyup cebimden telefonumu çıkarıp birini arıyorum.

Dmitri Volkov'un sesi hoparlörden geldiği anda keyfim kaçar.

"Senden şahsen bir telefon alacağımı hiç düşünmemiştim. Ya başın büyük belada ya da eğlenmek için kışındaki sopayı çıkarmaya karar verdin," diyor bu pislik herif bana.

"Tanrı'nın sana bu hayatta ikinci bir şans vermesi şaşırtıcı," diye cevap veriyorum.

"İkimizin de belirli bir tanrıya dua ettiğini iddia etmeyelim. Beni *senin* aradığını hatırlatmama gerek var mı?"

Odamda hiçbir şeyin yerinden oynatılmadığından ve olağan dışı bir durum olmadığından emin olmak için odamı aramayı alışkanlık haline getirdim. Modern ve güzel bir daire ama hiç rahat hissetmiyorum, yatağı pek kullanmadığımdan değil. Onunla en kolay iletişim kurabileceğim yer olan oturma odasında kalmayı tercih ediyorum ve sadece gerektiğinde birkaç saat uyuyorum.

"Vince Taylor. Onun hakkında ne biliyorsun?" diye soruyorum. İkisini daha önce tartışırken görmüştüm. Lily'nin kardeşinde tuhaf bir şeyler var, ama ne olduğunu tam olarak anlayamıyorum ve onların işlerini araştırmak istediğimden daha uzun sürüyor.

Dmitri alçak bir ıslık çaldı. "Neden? Yeni kayınbiraderini kazanmaya mı çalışıyorsun?"

"Hala güzel yüzünü seviyor musun?" diye karşılık veriyorum.

Dmitri yine kıkırdar ve arka planda ayak sesleri duyulur. "Elaanee'yi koruduğun için sana ve Luca'ya her zaman minnettar olacağımı biliyorsun. Vince bir parti çocuğu. Ya da öyleydi. Tabii ki, benzer çevrelerde dolaşıyorduk, ama Londra'da babasının bazı işlerini devraldığından beri New York'a pek gelmiyor, en azından ben onu bir süredir görmedim."

"Şey, o şimdi şehre geri döndü." Altımda uzanan hareketli şehri seyrederken kemerimi çözüyorum. Böyle her şeyin ortasında olmak hoşuma gitmiyor. Benim kişisel tercihim için burası çok kalabalık ve gürültülü.

"Bu telefon görüşmesinden ne bekliyorsun?" Dmitri diplomatik bir şekilde sordu.

"Bu akşam onunla bir görüşme ayarlayabilir misin? Belki... *doğal bir şey* olabilir mi?"

"Sorun olmaz. İkinizi de kulübüme *organik bir şekilde* davet etsem nasıl olur? Ancak bu sefer geldiğinizde kafama silah doğrultmayın."

"O zaman aptal gibi davranma."

"Olmaz. Bunların hepsi benim cazibemin bir parçası." Sesi daha ciddi bir tona bürünür ve şöyle der: "Bu Lily ile ilgili mi? Biliyorsun, Elanee bana bir uyarıda bulunmuştu, eğer ona zarar verirsen, çok kızacağını söylemişti. O artık onun arkadaşı, bu yüzden kadını mutlu etmek gibi kişisel bir amacım olduğu için, sana hiçbir hile yapmamayı tavsiye ederim."

Telefonu kapatıyorum. Tavsiyeye en son ihtiyacım olan kişi Dmitri, özellikle de Lily ile olan ilişkimiz hakkında zaten şüpheleri olduğunu düşünürsek.

Lily'nin arkadaş çevresini tam olarak anlamıyorum, ama hepsi birbirlerini koruyorlar, neredeyse benim Luca'yı koruduğum kadar. Tabii ki aradaki fark, onların birbirlerinin sırları için ölmeye hazır olduklarını sanmıyorum. Ama yine de, öğrendiğim kadarıyla, bir kadının öfkesi kesinlikle korkulacak bir şeydir.

Avcılarından birine mesaj gönderiyorum. Luca, onlardan birini kullandığım için pek sevinmeyecek, ama ben başka bir yerde işlerimi hallederken burada benim yerime bakacak birine ihtiyacım var. Gece dışarı çıkacaksam, Lily'nin hala güvende olduğundan emin olmam lazım. Vince'in, babalarının işleri hakkında bana fikir verebilecek bir şeyleri olduğuna eminim. Genellikle, onun gibiler birkaç kadeh viski içtikten sonra dilinin sürgüsü açılır ve övünme hakkı olarak gördükleri şeyleri paylaşırlar.

Hiçbir şey giymeden, buz gibi soğuk duşu açıyorum. Lily'nin yanından ayrılmak hoşuma gitmiyor, ama kendime görevin öncelikli olduğunu hatırlatıyorum.

kendime göre görevin öncelikli olduğunu hatırlatıyorum. Onu korumak için buradayım, evet, ama aynı zamanda babasının işlerinin iç yüzünü ortaya çıkarmakla da görevliyim. Luca bundan kar elde ederse, bu süreçte köpeklerden birini kaynak olarak kullanmam onu çok da rahatsız etmeyecektir.

İtalya'daki saldırının arkasında kimin olduğunu bulmaya hiç yaklaşmamış olmamız sinir bozucu. Şüpheli listesinin başında hala Bratva var, ama henüz elimizde kanıt yok.

Dmitri'nin yardım etmeye istekli olmasının bir nedeni de kesinlikle bu, çünkü o yüzünden bu karmaşaya girmiştik. Luca'nın Ara'nın istekleri yüzünden itaat edip planları değiştirmesine benzer şekilde, Dmitri'nin neden kadını için bu kadar ileri gitmeye istekli olduğunu hiç anlamadım.

İçimde küçük bir değişiklik fark ediyorum. Lily benim için birçok yönden kötü. Artık onun varlığına odaklanmıyorum çünkü bu benim işim, kendimi bunun nedeni olduğuna ikna etmeye çalışsam bile. Onun ne yaptığını ve ne düşündüğünü bilmek için içimde, görevimin ötesinde bir ihtiyaç var. Bu gece birkaç saatliğine ondan uzak kalacağım düşüncesi bile beni tedirgin ediyor.

Özellikle de patronumun çıkarları için onun aile meselelerini araştırdığını öğrenirse.

Soğuk su püskürmesini kucaklayarak, öfkemi yatıştırmak için elimden geleni yapıyorum. Lily'nin yanında olmak, hiç beklemediğim bir şekilde sabrımı zorluyor.

Omuzlarım gerilirken, duvar fayanslarına yaslanıp, gerginleşen penisime bakıyorum. Ve onun o kaba ağzı, penisime olmaması gereken şeyler yapıyor. Kendime, birkaç hafta içinde Luca ve Ara'nın yanına döneceğimi ve bu zamanın hiç yaşanmamış gibi olacağını hatırlatıyorum.

Karışma.

Bu görevi üstlendiğim andan beri kafamda aynı acımasız düşünce dönüp duruyor ve ben bu işte berbat bir iş çıkarıyorum.

Lily'nin çılgıncılığı havayı yırtıyor ve mideye soğuk bir korku çöküyor. Kapıya koşuyorum, hiç bilmediğim bir hızla silahımı kapıyorum ve zamanında yetişebilmem için dinleyen herhangi bir tanrıya dua ediyorum.

"Aptal pislik," diye mırıldanıyorum. Randevuya gitmek istediğimden değil, ama babamın isteğini kabul ettiğimden beri Lorenzo ile sürekli bu konuyu tartışıyoruz. Aslında, geçen hafta boyunca konuştuğumuz tek konu bu oldu.

Lorenzo'nun bilmediği şey, Riley Timber'ın bana gönderdiği hediye ve onunla buluşmam gereken tarih ve saat.

Randevu bu akşam ve işe giydiğim elbiseyi çıkarırken seçeneklerimi değerlendiriyorum. Katlanıp randevuya gidebilirim. Ya da... gitmeyebilirim. Bu kesinlikle babama karşı gelmek olur.

Alt dudağımı ısııyorum, sonunda ona itaatsizlik etmeyi düşünürken midemde sıkı düğümler oluşuyor, ama hemen ardından annemi ve kardeşimi kaybetme düşüncesi ya da onun onlara da saldırmaması ihtimali geliyor aklıma.

Telefonumu alıp kardeşim arıyorum. Ailemle geçirdiğimiz felaket akşam yemeğinden bu yana birkaç kez aramaya çalıştı, ama ben onu görmezden geldim, bencilce onun çok uzun süre şehirde kalmayacağını düşündüm.

"Sonunda geri aradı. Bekle, bir saniye." Telefonu indirdiğini ve birine "Beş dakika dışarı çıkacağım. Toplantıyı sen devral" dediğini duyabiliyorum. Birkaç kelime daha konuşulduktan sonra tekrar telefona geri döndü. "Nihayet aramama cevap verdin."

"Toplantıları terk etmemelisin. Ben tekrar ararım."

"Hayır. Sen herhangi bir toplantıdan daha önemlisin. Zaten seninle konuşmak istiyordum. Akşam yemeğinde stresli görünüyordun. Her şey yolunda mı? Babam mı?"

Son soru, söylenmemiş sözleri akla getiriyor. Vince, Londra'ya giderken beni Manhattan'da bırakmak konusunda tereddütlüydü. Ama ailemle bağlarımı koparırsam, annem babamla o evde mahsur kalacak ve ona bunu yapmaya gönlüm el vermiyor. Bu düşünce bile beni korkutuyor.

"Hayır, onları pek ziyaret etmiyorum," diye itiraf ediyorum, ipek bornozumu giyip yatağımın ucuna otururken. Pembe bir yastık alıp göğsüme sarıyorum. "Bu akşam Timber denen adamla randevuya gitmemeyi düşünüyorum."

Bir an sessizlik olur, sonra o, "Bence bu iyi bir fikir değil," der.

Kendimi daha da içime çekiyorum. Vince'i her zaman örnek almışımdır; ailemizde güvенеbileceğim tek mantıklı ses odur. Sanki onun iznini istiyormuşum gibi, benimle aynı fikirde olmasını bekliyordum.

"Hoşuna gitmediğini biliyorum. Benim de hoşuma gitmiyor. Ama onun nasıl tepki vereceğini biliyorsun. Babam, Riley Timber'ın babasıyla çok iyi arkadaş. Sadece randevuya git, bu fikri bir düşün. Kim bilir, belki de iyi anlşırsınız."

Anlaştık mı? Sanmıyorum. Geçmişte Vince, babamın bana zorladığı erkekleri görmezden gelmemi söylemişti. Ve geçen hafta, Lorenzo ile birlikte olduğum için mutlu görünüyordu. Bunun gerçek bir ilişki olmadığını biliyorum, ama ailemin bile benim seçtiğim birini kabul etmemesi canımı yakıyor.

"Lily?"

"Lorenzo'yu sevdiğini sanıyordum," diye sessizce, kederli bir şekilde söylüyorum.

"Evet. Bak, o iyi birine benziyor, ama bir saniye senin geleceğin hakkında gerçekçi olmalıyız," diye başlıyor ve kalbim paramparça oluyor. Bunu duymayı en son beklediğim kişi oydu. "Şu anda zor olduğunu biliyorum, ama daha iyi olacak. Söz veriyorum. Şirketleri devralmak istemediğimi biliyorsun, ama şimdi bana bak. Başarılıyım."

"Ama sen pazarlık aracı olarak ortalıkta dolaştırılmıyorsun," diye öfkeyle karşılık veriyorum.

Yine sessizlik.

"Onun kızı olmadığım için anlamadığımı biliyorum, ama eminim ki, bunu göstermiyor olsa da, bunu

sadece bir randevu."

Bu sadece bir randevu değil.

Bu, bir ömür boyu sürecek kontrol ve istismar.

Hepimiz onun etrafında çalışmak için şartlandırıldık, onun etrafında yumurta kabukları üzerinde yürümek için programlandık ve ben artık onun için dans etmekten çok yoruldu.

"Ailemden uzaklaşmayı düşünüyorum," diye itiraf ediyorum.

"Ne demek istiyorsun?" diye sertçe soruyor. "Lily, bunu yapamazsın. Ne yapacaksın? Ailenin parası olmadan kendini geindiremezsin ve..."

"Benim dükkanım var ve..."

"Bunun senin yaptığın sevimli bir tutku projesi olduğunu düşünmüştüm." *Tutku projesi kelimesini* duyduğum anda gözlerim doldu. Bu fikri destekleyen Vince'ti, bu yüzden onun bile buna gerçekten inanmadığını fark edince kalbim parçalandı. "Lily, bu kesinlikle senin yaşam tarzını karşılayamaz. Hayır, bunu kesinlikle yapamazsın. Seninle tüm bağlarını koparacağını biliyorsun. Hatta, annemle benimle de tüm bağlarını koparacak. Bak, bazen biraz kısıtlayıcı geldiğini biliyorum, ama isteyebileceğimiz her şeye sahibiz. Daha ne isteyebilirsin ki?"

Gz yaşlarım yanaklarımdan süzülüyor. Babam hesaplarımı dondurursa diye yıllardır para biriktiriyorum. Kendi kendime yetiyorum ve uzun zamandır ailenin parasına bağımlı değilim, ancak ailemin katılmamı istediği tüm önemli etkinlikler için sahip olmamı bekledikleri gardırop hariç.

Ailem için her şeyi yaptım, ama onlar benim için ne yaptı? Ancak annemi ve ayrılırsam babamın ona nasıl misilleme yapabileceğini düşününce göğsümdeki acı daha da şiddetleniyor.

Kardeşimin benim mttefikim olduğunu sanıyordum, ama gerçekte kimsem yok. "Lily?"

Gzyaşlarımı silerim ve çılgınca bir gülümsemeyle karşılık veririm. "Sadece bir düşünceydi. Neyse, randevuma hazırlanmam lazım. Sonra konuşuruz!" Telefonu kapatır ve tavana bakarak titrek bir nefes alırım.

Belki de kaçmalıyım. Ama kaçtığım anda, suçluluk duygusu beni yiyip bitireceğini biliyorum.

Ayağa kalkıp bornozumu düzelttikten sonra merdivenlerden inip bir kadeh şarap alıyorum. Bunu yapacaksam, içimden geçenleri söylememek için biraz cesaret içkisi almam lazım.

Merdivenlerin altına vardığımda Lorenzo'nun her zamanki yerine bakıyorum. Ama aşırı koruyucu sahte erkek arkadaşımın yerine, açık mavi bir mücevherli beyaz maske takmış bir adamın bana baktığını görüyorum.

"Merhaba tatlım."

İtalya'da olanların anıları zihnime hücum ederken, damarlarımdan saf korku akarken çığlık atıyorum.

Misafir odasının kapısı birden açılır. Lorenzo ve davetsiz misafir birbirlerine aynı anda silahlarını doğrulturlar.

İkisi bir anlığına birbirlerine bakışlırlar, sonra Lorenzo dişlerini sıkarak, "Erken geldin," der.

Kalbim hızla çarparak kan ve ateşle ilgili tüm düşüncelerim uçup gider, ama dikkatim tamamen farklı bir şeye kayar. Lorenzo bana doğru çıplak bir şekilde yaklaşırken ağzım kurur, kaslarından su damlar ve arkasında küçük su birikintileri bırakır.

Bana doğru yaklaşırken adamdan gözlerini ayırmaz ve sanki adamın beni görmesini engellemek istercesine durur. Bakışlarım onun kıkına kayar.

Bu çok güzel bir kık.

Maskeli adam kendi silahını indirirken kıkırdar. "Ne zamandan beri dakiklikten hayal kırıklığına uğradın? Ama biraz gevşemen için duşa benimle birlikte girmek istersen, karşı çıkmam."

Bakışları Lorenzo'nun penisine düşer ve ben de başımı hafifçe eğip aynı şeyi yapmaktan kendimi alamam. Yutkunurum. Sertçe.

Sadece yarı sert ve büyüklüğü beni korkutuyor.

Bana sığacağını bile sanmıyorum.

Sırtı ve göğsü dövmelemlerle kaplı. Rastgele ama zarif dövmelemler ve bu asi tarz beni şaşırtıyor. Bir tanesi özellikle dikkat çekiyor, kolundaki, yaylı çocuk gibi bir melek gibi görünen dövme. *Cupid olabilir mi?*

"Ukala davranmayı bırak ve maskeni çıkar," diyor Lorenzo.

Lorenzo'ya yaslanıyorum, kalbim onun iri cüssesinin arkasında saklanarak güvende hissettiğim için yüksek sesle atıyor.

"Bundan emin misin? Patron, bu güzel yüzün kimse tarafından görülmesini istemediğini açıkça belirtti. Kadının bana aşık olmasından korkmuyor musun?" diye soruyor adam.

"Bu bir emir. Maskeni çıkar. Beni pişman etme, seni küçük pislik," Lorenzo sertçe söyler. "Patronun cezasıyla ben ilgilenirim. Maskeni çıkarmanı emrediyorum çünkü... bu onu rahatsız ediyor," der, omzunun üzerinden bakarak, koyu kahverengi gözleriyle beni tarar, sanki iyi olduğumdan emin olmak istercesine.

Adam maskesini çıkarmakta tereddüt ediyor gibi görünüyor.

"Burada neler oluyor?" diye sessizce soruyorum. Artık hiçbir şey benim gibi gelmiyor. Ne dairem, ne de hayatım. Her şey bana dışarıdan dayatılırken, neden her şeyi yolunda tutmak için bu kadar uğraşıyorum? Burası benim sığınağım olmalıydı, ama artık o da yok.

Bir kural daha çiğnendi. Ona tuhaf arkadaşlarını davet etmemesini özellikle söylemiştim, ama şimdi burada, lanet olası bir maske takan bir adam, sanki bu dünyanın en normal şeyiymiş gibi, oturma odamdaki kanepeye rahatça yaslanmış duruyor.

Adam maskesini çıkarır. Pürüzlü yara izleri, yanıklar ya da korkutucu bir şey görmeyi beklerken, genç bir yüzün içinde parlak mavi gözler görürüm. Tahmin ettiğimden daha gençtir; belki benden birkaç yaş daha genç. Ama onda beni kesinlikle geri adım attıran bir keskinlik vardır. Gülümser ve bu gülümseme hem mükemmeldir hem de aynı zamanda kötü niyetlidir. Bu iyi bir adam değildir. Lorenzo için de aynı şeyin geçerli olduğunu bilsem de, o farklı hissettirir.

"Bu gece biraz işim var," diyor Lorenzo, bana dönerek. Bakışlarım hemen onun penisine düşüyor ve aramızda hissedilir bir gerginlik oluşuyor. Kendimi ona doğal olarak yaslamaktan nefret ediyorum ve geri adım atmak için kendimi zorlamam gerekiyor. Çünkü ne kadar çekici olursa olsun, mahremiyetime sürekli bu şekilde tecavüz etmesi doğru değil.

Lorenzo parmaklarını şıklatıyor ve başka bir iletişim kurmadan, diğer adam ona bir yastık atıyor.

Havada yakalayıp penisinin önüne tutuyor. Bunun benim için olduğunu biliyorum.

"Ne oluyor lan?" diye soruyorum kendime.

"Armani ailesi pek çok gizli iş yapar. İşler karıştığında, o da avcılarını çağırır. Bu adam bana tam bir baş belası olsa da, benim yokluğumda seni koruyacağına güveniyorum," diyor Lorenzo. "Ancak avcılar genellikle ortalıkta görünmezler, ama senin için bir istisna yapacağım ve sonuçlarına katlanacağım."

Nefesim kesilir. "Dalga mı geçiyorsun? Ben ortalıkta dolaştırılacak bir nesne değilim. Ne, evime katilleri davet ederken benimle konuşmaya bile değmeyeceğimi mi düşündün?"

Kaşlarını çatıyor, sanki kafası karışmış gibi. Neden şok olduğunu anlamıyorum; sınırlar konusunda sürekli tartışıyoruz ve o her seferinde bunları hiçe sayıyor.

"Katil çok çirkin bir kelime. Ben profesyonel katil demeyi tercih ederim, çünkü bunun için para alıyorum," diyor yeni gelen.

"Kapa çeneni!" Lorenzo'nun fırsat bulamadan ona bağırırım. Kollarımı göğsümün üzerinde kavuştururum. "Ben teslim edilecek bir paket değilim. Burası benim evim ve sen misafir bile değilsin. Bütün bu saçmalıklardan bıktım! Kimse beni almaya gelmeyecek Lorenzo, o yüzden eşyalarını topla ve defol git buradan!"

Sessizlik havayı doldururken, o kahverengi gözleri karararak bana bakıyor.

Yeni gelen ıslık çalar. "Onu sevdim galiba."

"Ona dokunma," diye bağıır Lorenzo.

Ellerini havaya kaldırır. "Tamam, baba, bana karşı bu kadar sahiplenici olmana gerek yok."

Siktir et.

Bu insanlar için bu sadece bir oyun.

Lorenzo'yu iterek geçiyorum, ama o bileğimi tutuyor. "Henüz işimiz bitmedi."

Kolumu onun elinden çekiyorum. "Hayır, işimiz bitti. Bana cesaretli olmamı, herkese karşı durmamı söylüyorsun, ama sen de onlardan farksızsın! Hatta

sen en kötüsüsün! Görevini kıcına sokabilirsin. Benimle konuşma bile. İşimiz bitti!"

Mutfağa yürüdüm, başımı dik tutarak şarabı aldım.

Siktir et bunu ve bu işe karışan herkesi.

İyi bir kız gibi bu aptal randevuya gideceğim, beklendiği gibi davranacağım, ama yarın Ara'yı arayacağım. Artık koşullar umurumda değil. Lorenzo'nun gitmesi ve kendim için ne istediğimi bulmam gerekiyor.

Çünkü bu değil.

21

LORENZO

Saat daha akşam sekiz olmasına rağmen, Dmitri'nin kulübü Lev'e girmek için sıra köşeyi dönmüş durumda. Sırada bekleyenlerin çoğu cesur kıyafetler ve maskeler takıyor. Ben bu lanet şeyleri takmayı pek sevmem, ama herkesin bunu yapması beklenen temalı bir kulüp olduğu için, basit siyah bir kurt maskesi takıyorum.

Önde duran, boğa maskesi takan kapı görevlisi beni durduruyor. "Adınız?"

"Lorenzo Moretti."

Kontrol edeceği bir liste yok, ama içeri girmeme izin veriyor.

Saygın mekanın içinden ağır ritimli müzik sızıyor. Her iki tarafta üç katlı merdivenler var, ama içeri girenlerin çoğu birinci kattan öteye geçmiyor. Dans pistinde parlak ışıklar çizgiler halinde yanıp sönüyor ve duvarlar boyunca uzanan kabinler insanlarla dolu.

Manhattan gerçekten hiç uyumayan bir yer. Bu insanların ne zaman partiye başladıklarını ve ne zaman biteceklerini merak ediyorum. Ya da belki de bu, önceki gecenin devamıdır, çünkü çoğu, tavşan maskesi takan personel tarafından dağıtılan uyuşturucuları satın alıyor. Alkol tepsileri ve şüpheli çantalar satıyorlar. Burası, partinin hiç bitmemesini isteyenlerin gittiği yer; onları günlerce uyanık tutacak, dans ettirecek ve sevişmelerini sağlayacak uyuşturucu ve coşku karışımı.

Sağdaki merdivene doğru ilerlerken, Dmitri'nin kulübünde rehberli tura ihtiyacım yok. Buraya daha önce birçok kez geldim. İkinci kata çıktığımda, her iki tarafta bulunan kırmızı ışıklı odaları kısaca gözden geçiriyorum. Bu odalara giriş, tercih ettikleri temaya göre içeride bulunan kişilerin hizmetini satın alan VIP'lere açıktır

. Odalardan ikisi zaten kapalı, yani dolu.

Lily böyle yerlerin var olduğunu bilseydi ne düşünürdü acaba diye merak ediyorum. Acaba Lev'e kendisi de gitmiş midir? Eğer gitmişse, kesinlikle birinci kattan yukarı çıkmamıştır. Üst katlar, günah ve şehvetin teşvik edildiği ve tatmin edildiği yerlerdir.

Bu kulüp fantezi ve hayvani zevklere dayalıdır. Ancak çoğu zaman, buraya girenler birbirlerini az çok tanırlar. Aslında çoğu tanınmak ister, ancak bazıları radarın altında kalmayı tercih ederler, böylece kişisel ilişkilerinin, gizemlerinin veya başka yerlerde normalde yaşayamayacakları cinsel fantezilerinin tadını çıkarabilirler.

Bir sonraki merdivende duran iki fedai beni süzdüler ama hiçbir şey söylemediler. Ben de işlerin yürütüldüğü veya özel partilerin düzenlendiği üçüncü kata çıktım.

Bu, Dmitri ile burada ilk tanıştığım zamankinden farklıydı, o zaman etrafında deri giysiler giymiş ve tavşan maskeleri takmış kadınlar vardı. Şimdi ise, sunulan ahlaksızlığa katılan diğer güçlü erkeklere odaklanıyorlar.

İki adam maskelerini çıkarmış ve onların Dmitri'nin iş çevresindeki zenginler arasında tanınmış işadamları olduğunu görünce hiç şaşırmadım.

Ancak Dmitri, bacaklarını çaprazlamış, boynuzlu kafatası benzeri maskesi yanındaki masanın üzerinde dururken ortada oturuyor. Maskelerin çıkarılmasına izin verilen tek kat üçüncü kat. Mavi gözleri, gece sonuna kadar bitiremeyeceği içkisini yudumlarken beni bekleyişle takip ediyor. Beyin ameliyatından bu yana henüz tam olarak ulaşamadığı iyileşmeyi taklit etmek için içki içtiğini düşünüyorum. Kulübüyle ilgili olarak daha az aktif hale geldiğini duydum; ancak bunun evde onu bekleyen kişiyle daha çok ilgisi olduğunu düşünüyorum. Dmitri gibi bir playboyun bile tek bir kadına razı olabileceğini bilmek garip.

Sol taraftaki özel tuvaletten bir figür sendeleyerek çıkar, hala fermuarını çekmeye çalışırken bana doğru yürür.

"Üzgünüm dostum," diyor Vince, başını kaldırıp bakarken, kendi maskesi çoktan çıkmış durumda. Gözleri büyümüş, sanki kim olduğumu anlamaya çalışır gibi gözlerini kısıyor. Maskemı çıkararak işini kolaylaştırıyorum.

Vince'in gözleri büyüdü. "Dostum!" Sevinçle zıpladı. "İkinizin arkadaş olduğunu bilmeliydim!" Dmitri'yi işaret ederek, sanki bir sır saklıymuş gibi parmağını salladı.

sanki bir sır saklıyormuş gibi. Dmitri ile benim ne gibi benzerliklerimiz olduğunu bilmiyorum ki, bizim birbirimize dostça davrandığımız sonucuna varıyor.

Ama Vince de kim bilir neyle kafayı bulmuş, belki onun dünyasında herkes iyi arkadaştır.

Vince masaya doğru sendeler, kenarında dizlerinin üzerine çöker ve bir çizgi kokaini burun deliklerinden çeker. Dmitri'ye kısa bir bakış atarım, o hiçbir şey söylemez. Diğer iki adam Vince'i sanki bir efsaneymiş gibi alkışlar.

"Hadi, benimle bir çizgi çek, dostum!" Vince bana bakar, gözleri fal taşı gibi açılmış, gülümsemesi de aynı derecede geniştir.

"Bu benim tarzım değil." Önümüzde duran poker fişlerine ve kartlara bakıyorum. Fişlerin çoğu Dmitri'nin önünde yığılmış durumda. Masadaki diğer herkes kafayı bulmuş ve kadınların göğüslerine daha çok ilgi duyduğu için pek bir zorluk yok gibi görünüyor.

"Hey, yakışıklı," diyor içlerinden biri, arkamdan yaklaşarak, tırnaklarını omzumda gezdiriyor. "Gergin görünüyorsun," diyor ve sanki masaj yapmaya başlamak istercesine boynumun iki yanını tutuyor.

Elimi onun elinin üzerine koyuyorum. "Bana dokunmamamı tavsiye ederim. Bunu sadece bir kez söyleyeceğim." Anlatmak istediğimi ifade etmek için elini yeterince sıkıyorum, ama canını yakmayacak kadar.

O hemen geri çekiliyor ve ben de onun küstah dokunuşu yüzünden birdenbire tekrar duş almak istiyorum.

Lily'nin mavi gözleri zihnimde parılıyor ve rahatsızlık duyarak takım elbisemi düzeltiyorum. Başka bir kadın bana dokunduğunda neden onu düşündüğümü bilmiyorum. Tek bildiğim, bu kadının kokusundan nefret ettiğim, çünkü alıştığım tatlı çiçek kokusu değil.

Dmitri kıkırdıyor ve bana bakışından hoşlanmıyorum, sanki benim bilmediğim bir şeyi biliyormuş gibi. "Bir el daha oynayalım mı?"

"Evet, hadi yapalım!" Vince heyecanla avuçlarını masaya vurur. Ellerini ceplerine sokar ve sonra bana gülümseyerek bakar. "Siktir, üzerimde başka nakit yok."

Kaşlarımı kaldırdım ama iç cebime uzandım. Para sadece bir araçtır; bu geceki gibi bir durumda fayda sağlıyorsa, öyle olsun.

masaya biraz atın ve krupiye bize fişleri uzatırken Vince'in gözleri fal taşı gibi açılır. Bu kesinlikle profesyonel bir oyun değildir. Kumar oynamayı sevenler, bu amaçla Luca'nın sahibi olduğu Balmere kulübüne gitmeyi bilirler.

Vince yanıma oturur ve kadınlardan birini yakalar, onu kucağına oturturken kadın çığlık atar. Heyecanla dudaklarını yalar ve Taylorların evinde tanıştığım adam ile şu anda burada oturan adam arasındaki fark, gece ile gündüz kadar farklıdır. Lily, kardeşini bu halde görse ne düşünürdü acaba? Genelde başkalarının boş zamanlarında ne yaptıklarıyla ilgilenmem, ama bunun, onun hakkında oluşturduğu saygılı adam imajından çok farklı olduğunu tahmin ediyorum.

"Vince bana sadece bir hafta daha şehirde kalacağını söyledi," diyor Dmitri kartlarımız dağıtılırken. Önüme iki kart konuyor ve ben bir göz atıyorum: Kupa kızı ve maça kızı.

Fena bir başlangıç değil.

Genelde kumar oynamayı sevmem, ama poker oynamayı severim.

"Oh, babana işlerinde yardım mı ediyorsun?" diye soruyorum, check mi fold mu yapacağımı düşünüyormuş gibi davranarak. Call ediyorum.

"Evet, öyle bir şey," diyor Vince, hala dudaklarını yalarken ve çiplerinin dörtte birini artırarak. İlginç. Eğer böyle oynuyorsa, Dmitri'nin onu nasıl kuruttuğunu anlayabiliyorum.

"Evet, eğer her şeyi mahvetmeseydin, şimdiye kadar Londra'ya dönmüş olurdun," diyor diğer adamlardan biri.

"Ben batırmıyorum," diyor Vince savunmacı bir tavırla ve omuz silkerek utangaç bir şekilde Dmitri ile benim aramda bakışlarını gezdiriyor. "Babam ve benim işlerin nasıl yürümesi gerektiği konusunda farklı görüşlerimiz var. Hepsi bu. Her işin inişleri ve çıkışları vardır. Sen de mutlaka bunu yaşamışsındır."

"Sanki babam işini bana bırakır da," diye alaycı bir şekilde diğerlerinden biri söylüyor. "Hesabıma para yatırmaya devam ettiği sürece, ona karışmayacağım ve en iyi davranışımı sergileyeceğim. En azından yakalanmayacağım. Pas geçiyorum."

Vince, diğer dizinin üzerindeki kadınla dikkatini dağıtmaya çalışsa da, dizini sallamaya başlar.

"Bir anlaşma ters gittiğinde işler asla kolay olmaz," derim sempatik bir şekilde ve Vince bana umut ışıltıymışım gibi bakar.

"Evet. Böyle şeyler her zaman olur. Babamın Lily'nin Riley ile çıkmasına bu kadar takılması çok yazık, çünkü ben seni gerçekten seviyorum Lorenzo. Sen kötü bir adam değilsin," der ve sonraki üç kartın açılmasını izler. Aralarında bir başka kız kraliçesi vardır.

İronik olarak, her ikisi konusunda da yanılıyor. Benim kötü bir adam olmadığım fikri gülünç, çünkü yanlış bir gecede veya kötü bir ruh halindeyken, en kötüsü olabilirim. Ve Lily kesinlikle o pislik Riley ile çıkmayacak.

"Lily'yi, baban onaylasa da onaylamasa da, kesinlikle hiçbir erkeğe teslim etmeye niyetim yok. Neden benim doğru adam olmadığım konusunda bu kadar ısrarcı?" diye soruyorum dikkatlice, sanki kendime güvenim yokmuş gibi göstererek, oysa asıl soru, babasının neden birdenbire onun evlenmesinde bu kadar ısrarcı olduğu.

Vince, kalan fişlerinin üçte ikisini kaldırırken, kendini beğenmiş bir gülümsemeyle omuz silkiyor.

Dmitri hiçbir şey söylemeden pas geçer ve sessizce bizi izler.

"Siktir et, ben pas geçiyorum," karşıma oturan adam diyor. "Zaten tuvalete gitmem lazım."

"Pas," diyor yanındaki adam sırtarak ve yüzünü kucağındaki kadının göğüslerine gömüyor. Diğerleri gibi o da tavşan maskesi takıyor ve maskenin altında kıkırdıyor. "Bütün gün bunlara boğulabilirim," diyor, sesi boğuk çıkıyor.

Vince, bana yarı cevap verirken bok yiyen bir sırıtışla bakıyor. "Babam eski kafalıdır. Bilirsin, aile bağlantıları sayesinde itibar ve iyilik kazanmak. Bu ona zarar verse bile, onun pisiğini temizlememi ister. Asla değişmez," diyor, dizindeki kadına dalgın bir şekilde bakarken, kadının uyluğunun içini sıkıyor ve vücudunu takdirle süzdürüyor.

"Bu yüzden mi streslisin? Son zamanlarda bir anlaşma mı bozuldu?" diye soruyorum, sempati ve endişe numarası yaparak. Daha somut bir şeye ihtiyacım var. Babasını hor gördüğü açık, ve bunun iyi bir nedeni var. Babası pisiğin teki, ama bu bana hiçbir şey kazandırmıyor.

Krupiyer bir sonraki kartı çevirir. Kız.

Vince'in kendini beğenmiş, büyük olasılıkla all-in yapacak bir adam olduğunu hissederek bahsi yükseltmiyorum. Bu oyunun sonucu umurumda değil. Beni ilgilendiren tek şey, Vince'in bana vereceği bir sonraki cevap.

Kartlarına ve masadaki kartlara bakıyor. "Yani, anlaşmalar her zaman streslidir, değil mi? Her zaman bir kumar gibidirler. Keşke beni kendi işlerine karıştırmasa ve sonra da iyi bir çocuk gibi sözünü dinleyip söyleneni yapmamı bekleme. Ya işi tamamen devralmamı istiyorsun ya da istemiyorsun, değil mi?" Sonra bana umutla bakar ve ben başımı salladığımda, onayladığım için memnun görünür.

"All in," diyor gülümseyerek.

"Yardımcı olabileceğim bir şey varsa, bana haber ver. Kız kardeşini çok seviyorum. Elimden geldiğince stresini azaltmak istiyorum," derim, onun fişlerini eşleştirerek.

O da beni izliyor, küçük bir yutkunma boğazını hareket ettiriyor. Kesinlikle blöf yapıyor.

Karşımızdaki kadın, Vince'in arkadaşı masadan kalkıp onu elinden tutup ikinci kata çıkarken çığlık atıyor. Vince, geniş bir gülümsemeyle onları izliyor, şu anki durumunda kolayca dikkati dağılıyor.

"Teşekkürler dostum, ama babamı mali sıkıntısından kurtaramazsan, yine de seni kabul etmeyeceğini düşünüyorum. Biliyorsun, sen biraz suçluya benziyorsun." Vince elini gösterirken gülümsüyor. Bir çift kral, masadaki kartla birlikte toplamda üç kartı var.

"Babanın ihtiyacı buysa, belki de bir görüşme ayarlamalısın. Gayrimenkul dışında başka bir şeye yatırım yapmaya meyilli olabilirim," derim ve kendi elimdeki kartları gösteririm, o da solgunlaşır.

Dmitri'nin ağzının köşesinin yukarı kalktığını görüyorum.

"Siktir, bu çok büyük bir şans," diyor Vince, dudaklarını yalayarak. "Ve hayır, merak etme, babamın arkasını ben kolluyorum. Sadece benim için daha fazla iş çıkacak, bilirsin. Bir dahaki görüşmemizde borcumu ödersem sorun olmaz, değil mi? Şimdilik ikinci katın tadını çıkarmak istiyorum." Dikkatini kucağındaki kadına çevirir ve "Bana katılır mısın?" diye sorar. Kadın, Lev'den beklenen fanteziyi oynayarak flörtöz bir şekilde kıkırdar.

Cevap beklemeden ayağa kalkar ve kadını da yanında götürür. Onun merdivenlerden aşağı sendeleyerek inmesini izleriz.

"Ödeme yapmadan gitmesine izin mi vereceksin?" diye sorar Dmitri merakla.

Diğer adamın tuvalette bayıldığını hissediyorum. Viski bardağımı alıp bir yudum alıyorum, Dmitri'nin içkisine dokunmadığını fark ediyorum.

"Para umurumda değil. Bilmek istediğim, babasının başına ne tür bir bela açtığı." Anlaşmaların ters gitmesi alışılmadık bir durum değildir, ancak sonuç her zaman karşı tarafın ne tür insanlar olduğuna bağlıdır.

"Aslanı öldürdüğünden beri Bratva'nın herhangi bir faaliyeti fark ettin mi?" diye Dmitri'ye soruyorum. Burada kesinlikle bir şeyler dönüyor ve eğer bu Luca'nın ya da benim yaptığım bir şey değilse, o zaman başımız belada demektir.

"Duymadım. Sanırım sen de şehirde olağandışı bir şey görmedin. Luca'nın tatil villasına yapılan saldırıda onların parmağı olduğunu mu düşünüyorsun?"

Kadının Vince'i merdivenlerden aşağı indirmesine hala bakıyorum. Tam da onun böyle bir adam olabileceğini düşünmüştüm. Onun gibi biri, işini bu kadar kolay yürütemez, hele ki onun yaptığı gibi bu kadar yüksek kâr elde edemez.

Krupiyer fişlerimi paraya çevirmeye başlıyor ve bana başladığım miktarın biraz fazlasını teklif ediyor. Ayağa kalkarken fişleri masanın üzerinde bırakıyorum. Buradaki işim bitti. "Parayı al. Buradaki yardımının karşılığı olarak düşün."

Dmitri geriye yaslanarak gülümser. "Her zaman iş odaklısın, Lorenzo. Ben bunu arkadaşlar arası bir iyilik olarak görürdüm."

Ona dönüp kurt maskemizi tekrar takıyorum. "Ben arkadaşlık yapmam."

O başını sallar ve kaşlarını kaldırır. "Gülümsemiyorsun da, ama Lily Taylor'ın seni gülümsetebildiğini duydum."

Aramızda buz gibi bir gerginlik var. Onun ağzından onun adının çıkmasından ve bunun ne anlama geldiğinden hoşlanmıyorum. Sırtımı dönüp av köpeklerinden biri olan Tyson'a mesaj atmaya başlıyorum. Ateşli mizacına rağmen, yavaş avlar için en iyisidir. Acele etmeyi sevmez. Bu yüzden, Vince Manhattan'dan ayrılana kadar her hareketini takip etmesini ve tuhaf bir şey olursa bana haber vermesini özellikle rica ediyorum.

İkinci kata çıktığımda, Vince kırmızı odalardan birine çekiliyor. Kulübün kapısından çıkmadan önce onu arıyorum.

"Beni özledin mi Lorenzo?" Sky sesinde eğlenceyle soruyor.

"Bana sataşma," diye sinirlenerek homurdanırım.

O gülüyor ve ben onun lanet boynunu kırmak istiyorum. Beni bu kadar sinirlendiren şey, o kendini beğenmiş gülüşü. Muhtemelen bana küçük kardeşimi çok hatırlattığı içindir.

"Prensesin yatağına girip girmediğini kontrol etmek için mi aradın?" diye şarkı söyler gibi sorar. Cevap vermediğimde devam eder. "Sana nasıl söyleyeceğimi bilmiyorum dostum, ama o bir randevuda."

Kanım donar ve elim yumruk olur. "Ne?"

"Onu durdurmaya çalıştım, ama lanet olsun, istediği zaman biraz ateşli olabiliyor ve ben kimim ki birinin potansiyel aşkı arasına gireyim? Merak etme, onun güvende olduğundan emin olmak için yakınında kalacağım." Beni kasten kızdırıyor ve onun güvenliği konusunda ona güvenmeme rağmen, muhtemelen onu hiçbir şekilde durdurmaya çalışmadığını çok iyi biliyorum. Hatta, yaramaz zihni muhtemelen onu cesaretlendirmiştir. "Yani, ikinizin arasında bir şey yok, değil mi? Sadece küçük bir güvenlik işi falan."

Şu anda yüzünde beliren sırıtışı hayal edebiliyorum ve her kelimeyi dikkatlice telaffuz ediyorum. "Seni. Öldüreceğim."

O gülüyor. "Umarım bu adamı öldürmeden önce yapmazsın. Elle taciz eden tiplere benziyor."

Özellikle ona randevuya çıkmayacağını söylediğim için, gözüm kan görüyor.

Cesedimi çiğnemedenden olmaz.

Telefonu kapatıp, onun telefonundaki takip cihazını açıyorum.

Ve o benden mahremiyetini korumamı istiyordu, içimden alay ediyorum. Bu kadın beni delirtiyor.

Riley Timber'ın karşısında otururken, garip bir sessizlik ortamı kaplar. Kırklı yaşların sonlarında bir adam olduğu konusundaki ön yargıma rağmen, objektif olarak çekici biridir. Ancak, o gülümser ve garsonu etkilerken, ben masanın altında ellerimle oynayarak tedirginlik içinde kalırım. Artık neden iki kez evlendiğini anlayabiliyorum.

Şampanyamın yarısını bir dikişte içip, gerginliğimi atmak için elimden geleni yapıyorum. Randevuya çıkmaktan değil, bunun getireceği her şeyden dolayı gerginim. Domino etkisini görebiliyorum. Babam bizi hızlı bir nişan için baskı yapmaya çalışacak, beni sevgisiz bir evliliğe sokacak ve Riley'nin yaşadığı Los Angeles'a taşınmam için zorlayacak.

Restoran tamamen dolmuş, biz ise yemek salonunda tek başımıza oturuyoruz, bu da onun parasının gücünü açıkça gösteriyor. Tek küçük tesellim, komşu restoranın önünde oturan köpek.

Buraya kardeşimin tavsiyesi üzerine geldim, ama burada olmaktan nefret ediyorum. Tek istediğim dinlenilmekken, artık bunu içime atmak kolay değil. Dünyamın küçüldüğünü hissediyorum ve yardım istemek istesem bile, kime başvurabilirim ki?

Aklıma ilk gelen kişi Lorenzo, ama bu düşünceyi hemen kafamdan silmeye çalışıyorum. Lorenzo, sorunlarımı sessizce çözmeme yardım edecek biri değil. Hayır, o sorunlarımı yıkıcı bir şekilde yerle bir eder. Lorenzo gibi biriyle orta yol ya da denge yoktur. Üstelik, beni bu kadar kolayca reddedip bunun "işinin" ya da "görevinin" bir parçası olmadığını hatırlattığı halde, yardım etmek isteyeceğini düşünmek bile küstahlık olur.

"Hepsi bu kadar tatlım," diyor garsona karizmatik bir şekilde. Garson alt dudağını ısırtıyor, bakışlarımdan kaçınarak uzaklaşıyor.

içkimi yudumlarım, bu gece alabileceğim tüm yardıma ihtiyacım var.

Babamın alkol bağımlısı olduğunu düşünürsek, alkolü hiç sevmedim, ama geçici de olsa bana verdiği özgürlüğü seviyorum.

"Duyduğuma göre çiçek satmak gibi sevimli bir hobin varmış," diyor Riley. "Yakında dükkânı satmayı düşünüyor musun?"

Gözlerime yansımayan nazik bir gülümsemeyle karşılık veriyorum. "Sevimli, işimi tanımlamak için ilginç bir kelime."

"Evet, öyle. Ve bu işten çok fazla para kazanmıyorsun. Harvard'a gittiğini düşünürsek, becerilerin başka bir yerde daha iyi değerlendirilebilir. Tabii bu randevu iyi geçerse, onları kullanman gerekmeyecek."

Dilimi ısırırken manikürlü tırnaklarım uyluklarıma batıyor. "Peki ya bu randevu iyi geçmezse?"

Onun sert bakışları benimkilerle buluşuyor. O da tıpkı babam gibi, kadınlara karşı aynı zihniyete sahip. Kendimi buna hazırladım, yarı yarıya bekliyordum. Ama tiksintimi gizlemek ya da rol yapmak gibi bir niyetim yok.

Neden buradayım ki?

Buna kendimi hazırlamak için çok uğraştım, ama rol yapma enerjim sonunda sınırına ulaşmış gibi.

Hâlâ değer verebileceğim tek kişi annem. Çünkü artık iyi bir kız gibi davranmak için içimde mücadele gücü kalmadıysa ve aileden koparsam... ona ne olacak?

Riley alaycı bir şekilde gülümser. "Bu randevu için benim restoranımda bir akşam yemeğinden daha fazlasını mı istiyorsun? Fiyatını söyle. Şehir üzerinde helikopter turu mu? Elmaslar mı? Henrith Taylor'ın kızını ilk randevuda etkileyecek şeyin ne olduğunu söyle bana. Hiçbir para miktarı fazla değildir."

"Sorun şu ki, o zaten birine ait," diye sert bir ses arkamdan duyulur.

Her kelimenin ölümcül gücünden korku duyuyorum. Yavaşça dönüp Lorenzo'ya bakıyorum. Her zamanki gibi kusursuz bir takım elbise giymiş, ama bu da onun yaydığı tehlikeyi tamamen gizleyemiyor.

"Sen de kimsin?" Riley Lorenzo'ya alaycı bir şekilde sorar. Kalbim hızla çarpmaya başlar ve bu, bütün akşam boyunca hissettiğim ilk adrenalin patlamasıdır. Onun burada olmasına şaşırمامam gerekir, ama bu kadar çabuk geleceğini beklemiyordum. En azından gecenin sonuna kadar vaktim olacağını düşünmüştüm.

. Köpeğin oturduğu yere kısa bir bakış attım ve onun artık orada olmadığını fark ettim.

"Kim olduğumun önemi yok. Bu kadın bana ait. Ona bir daha bakarsan ya da onunla iletişime geçmeye çalışırsan, sorunumuz olur," diye Lorenzo homurdanır. "Kalk, gidiyoruz," diye emreder bana.

Kararsızım. Burada olmak istemiyorum, ama başka bir erkeğin bana ne yapacağımı söylemesini, beni bir mal gibi davranmasını da istemiyorum.

O anda Lorenzo'nun koyu kahverengi gözleri beklentiyle bana doğru kayar ve orada öfkenin yayıldığını görebilirim. Şimdiye kadar tanıştığım en tehlikeli adamla birlikte gitmeyi seçtiğim için aklımı kaçırmış durumdayım, ama yine de kendimi büyülenmiş gibi ayakta buluyorum, bir parçam *birinin* beni almaya gelmiş olmasına neredeyse minnettar.

"Otur, Lily. Henrith bana söz verdi..."

Lorenzo, yıldırım hızıyla Riley'nin yanına yaklaşır ve ben, masaya bir şeyin çarpma sesiyle irkilirim. Riley'nin gözleri ve ağzı açılır ve çığlık atmak üzereyken Lorenzo, eliyle ağzını kapatır, gözlerinin içine bakar ve sırtıyla az önce olanları görmemi engeller.

"Bu gece olanları istediğin kişiye anlatabilirsin, ama bil ki seni bulacağım ve bulduğumda işin hiç de hoş olmayacak. Bir daha ona yaklaşma bile. Henrith'e randevunun oldukça hoş geçtiğini, ama aylar önce hamile bıraktığın striptizciyi takip etmeye karar verdiğin için onunla görüşmeye devam edemeyeceğini söyle. Anladın mı?"

Riley'nin gözleri şişer, kızaran yüzünden gözyaşları akar ve çılgınca başını sallar.

Lorenzo geri çekilene kadar Riley'nin eline saplanmış çatalı ve beyaz masa örtüsüne yayılan kanı görmedim.

Gördüğüm manzara karşısında ağzım açık kalır ve İtalya'daki adamlar aklıma gelir. Geri itmeye çalıştığım başka anılar da zihnime gelir. Annemin kanayan yüzü. Kendi kesik ellerim...

"Gidiyoruz," der Lorenzo, elimi tutup beni dışarı sürükler.

"Ben..." Ayaklarım yerden kesilir ve omzuna atılırım. Onun nazik gücünün şoku, zorla bastırmaya çalıştığım anıları silip süpürür.

"Tartışmaya açık değil," diye homurdanıyor. İlk kez Riley'e bakıyorum, ama o bana bakmıyor bile. Şok içinde eline bakarken ağlıyor.

Karnımda hafif bir tatmin duygusu yayılıyor ve bu duyguyu hissettiğim için kendimden öğreniyorum.

Lorenzo kötü bir insan.

Bunu biliyorum, ama yine de... Beni götürürken ona karşı koymuyorum, gözlerimden yaşlar akarken içimi büyük bir rahatlama kaplıyor.

Bu bencilce ve durumun gerçekliği hızla üstesinden geliyor. Şokun etkisi geçip, gelecek olanın dehşeti içime işlerken, caddenin yarısını çoktan geçmiştik.

Babam çıldıracak.

"Beni indir, Lorenzo," diye talepte bulunuyorum. Beni görmezden geliyor. "Beni indir!" Karnına dizimi vuruyorum ve sonra onun gülünç derecede sert karın kaslarına çarparak kendimi incittiğim için küfrediyorum. Ama o beni nazikçe indiriyor ve yanımızdan geçen birkaç kişi bize bakarak geçiyor, bu da beni utandırıyor.

"Ne yaptığının farkında değilsin," diyorum ona, gözlerimi kocaman açarak. Ama bu sadece onun suçu değil. Ben de en az onun kadar sorumluyum, çünkü onun beni kurtarmaya gelmesinden rahatlık duydum.

Annemin yüzü aklıma geliyor ve babamın bu gece olanlara nasıl tepki vereceğinden çok korkuyorum. Annemin onunla birlikte o evde yaşaması beni dehşete düşürüyor. Eğer babam bu konuda öfkelenirse, benim bencil davranışlarımın bedelini annem ödeyecek. Beni oradan uzaklaştırmak istesem bile, bunu yapmaya cesaret edebilecek tek kişi Lorenzo ve bu da bana ne kadar zayıf olduğumu hatırlatıyor.

Buna dayanamıyorum. O benim olmadığım her şey.

"Korkuyorum." Anımsadığımda, sekiz yaşındaki halimin sesini duyabiliyorum

"Sorun yok. Her şey yoluna girecek," diyor annem beni kucaklarken.

ben
i. "Kaçamaz mıyız?" diye yalvarıyorum, babamın dönüştüğü

canavardan korkarak.

"Hayır, Lily, kalmalıyız."

"Hayır, Lily, kalmak zorundayız."

Ve kaldık.

Yüzeye çıkan acı hatıraları uzaklaştırıyorum, ama bu sadece midemdeki ateşi daha da alevlendiriyor. Babama karşı öfke. Lorenzo'ya karşı öfke. Ama en çok da kendime karşı. Kalabalığın içinden geçip, kendi kendime duyduğum nefretten kaçmak için çılgınca koşuyorum.

Hâlâ çok korkakım.

Sanki yine annemin yanında saklanıyor, kulaklarımı kapatıp her şeyin geçip gitmesini diliyormuşum gibi.

Attığım her adımda, Lorenzo'nun beni takip ettiğini biliyorum. Onunla ya da onsuz nefes alamıyorum, ama bu yönümü onun görmesini istemiyorum. Kendisi tam tersi olan bir adamla karşı karşıya gelerek ne kadar korkak olduğumu hatırlatılmasına gerek yok.

O istediğini alır. İsteddiği zaman. Hiç pişmanlık duymadan. Ve şimdi kendimi bir katille karşılaştırıyorum.

Gerçekten aklımı kaçırıyorum.

Her şey mükemmel bir şekilde rutin haline gelmişti. Eğer iyi bir kız olursam, canavarın ortaya çıkma olasılığı azalırdı. Ama artık ondan kaçamam.

"Yeter artık Lorenzo!" Gözlerim yaşlarla dolarken ona dönüp bakıyorum. Bu kadarı fazla. Duvarlar etrafımı sararken herkese karşı savaşmaya devam edemem. "Anlamıyorsun, değil mi? Babam orada olanları öğrenince kafayı yiyecek."

"Neden bir kez olsun kendi kararını kendin vermiyorsun?" diye sordu basitçe ve ben ona alaycı bir şekilde baktığımda gözleri kısıldı. "Bana öyle alaycı bakma. Sana bunu söylediğimde dayanamıyorsun çünkü bunun doğru olduğunu biliyorsun. Güvenli alanından çıkıp gerçek dünyayı kendi başına keşfetmekten çok korkuyorsun. Lily Taylor, babasının kontrolü altında olmasaydı kim olurdu acaba?"

Geri çekilip vücudumu sabit tutuyorum çünkü tek istediğim onu itmek. Ondan nefret ediyorum. Bu kadar otoriter davranıp beni tanıyormuş gibi davranmasından dolayı ona lanet okuyorum.

Arkamda bağırdığı her şeyi görmezden gelerek dönüp yürümeye devam ediyorum. Yağmur damlaları yüzüme düşmeye başlıyor ama umursamıyorum ve şemsiyeler açmaya başlayan insan kalabalığının içinden geçmeye devam ediyorum.

Yağmur ferahlatıcıdır, nereye gittiğimi bilmeden ilerlerim.
Eve gidip aynı rutini tekrar mı yaşayacağım?

Birine çarptım ve hemen bir tabela taşıyan genç çocuğa özür diledim.

"Özür dilerim. Girmek ister misin?" diye soruyor, neredeyse utanmış bir şekilde. "Film on dakika önce başladı ve başka kimse gelmedi, ama istersen yeniden açabilirim?"

Ona ve tabelaya bakıyorum. Sinema mı? Eski tarz romantik filmin oynadığı tabelaya bakıyorum. Lorenzo siyah beyaz romantik filmlerden nefret eder.

"Ne düşündüğünü çok iyi biliyorum, Sunshine," diye arkamdan homurdanıyor. "Bu konuşmayı bitirmedik."

"Evet, lütfen," diyorum genç adama ve sinemaya doğru yöneliyorum. Lorenzo biletleri öderken arkamda küfür ettiğini duyuyorum.

Küçük sinemaya adımımı attığımda, genç arkamdan "Üçüncü salon" diye sesleniyor. Popcorn makinesi boş, tezgahın arkasında birkaç atıştırmalık var. Tezgahın arkasındaki kadın bir müşteri gördüğüne şaşırılmış gibi görünüyor ama gösterim salonunun yönünü işaret ediyor.

İlk iki salon kapalı, ben de üçüncü salona giriyorum. Sıralar boş koltuklarla dolu, siyah beyaz film çoktan başlamış. En son ne zaman sinemaya gittiğimi bile hatırlamıyorum. Ortadaki sıraya geçiyorum, ekranın ortasına yakın bir koltuk bulana kadar birçok koltuğun yanından geçiyorum.

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum, Lorenzo yanıma oturuyor, heybetli bedeni koltuğu dolduruyor, kolu benim koluma değiyor.

"Burada tam anlamıyla bir oda dolusu koltuk var," diye homurdanıyorum.

"İhtiyacım olan tek koltuk senin yanındaki koltuk," diyor ve kendini daha rahat hale getiriyor. Kalbimin bir an durmasını, neyi özlediğimi bilmeden nefret ediyorum. Bir itiraf mı? Lorenzo ile daha derin bir şey mi?

Yüzümdeki somurtkan ifade geri geliyor. Bu adamla mantıklı bir şekilde konuşmak imkansız. Ve onu daha önce nefret edeceğini bildiğim yerlere götürdüğüm zamanlardan farklı olarak, bu sefer gerçekten *hoşlanıyormuş* gibi davranıyor.

Bu adam beni çileden çıkarıyor. Kelimelerle ifade edilemeyecek kadar. O bir pislik. Talepkar. Kaba. Her yönden kibirli. Bir kez olsun

beni kendi hayatında sıkışıp kalmış acınası bir kadın olarak görmemesini istiyorum.

Bunu yüzüme vurmasından nefret ediyorum.

Böyle yaşamaya devam edemeyeceğimi biliyorum. Babama karşı çıkmam gerekiyor, ama bunu en son denediğimde... Bu anıyı unutmaya çalışıyorum, omuzlarımla arasındaki yara izi acımasız bir hatırlatıcı olarak duruyor.

Sadece kendim için yaşamak istiyorum. Ne istersem. Ne zaman istersem. Nasıl istersem.

Bana hiç aldırış etmeyen Lorenzo'ya yan gözle bakıyorum. Ekrana bakarken stoik bir ifadeyle duruyor, ama ben onun filmde başka her şeyle ilgilendiğini biliyorum. Kendimden bıkmış bir şekilde kollarımı açıyorum ve elimi onun elinin yanına koyuyorum. Onun eli benimkinden çok daha büyük.

Bakışlarım takım elbisesinin ceketinden aşağıya doğru kayıyor. Her zaman çok şık giyinir. Aslında, onu takım elbise dışında başka bir şey giyerken görmedim. Sanki hiç durmaz, sürekli kusursuz bir formda. Ama o da bir insan, değil mi? Elbette bir tür zayıflığı vardır.

Pantolonundaki şişkinliği fark ettiğimde dudaklarım açılır. Tekrar yukarı baktığımda, o da bana bakıyor ve ben yutkunuyorum. "Filmin o kadar heyecanlı olduğunu düşünmemiştim," diyorum.

"Senin küstah tavırların benim sikimi heyecanlandırıyor. Bu bir sorun haline geliyor," diyor o, sanki bu çok normalmiş gibi.

Kaşlarım çatılır. Lorenzo'yu nasıl yorumlayacağımı hiç bilemiyorum. Aramızdaki bu çekim ve gerginliği anlamıyorum, ama bedenimin onun bedenini hiç kimseye karşı hissetmediğim bir şekilde arzuladığını biliyorum. Beni çileden çıkarıyor, ama bedenimde büyük bir yıkıma neden oluyor gibi görünüyor.

"Alt dudağını ısırmayı bıraksan iyi olur, Sunshine, yoksa ben bir şey yapmadan önce," diye homurdanıyor, filme odaklanmaya çalışıyor.

Öfke ve endişenin bir araya gelmesiyle oluşan bu duyguyu içime atıyorum. Aramızdaki gerginlikle mücadele etmekten yoruldum.

"Bu konuda ne yapacaksın?" diye cesurca soruyorum, onun beni zorladığı kadar onu da zorluyorum. "Cezalandırılacak mıyım?"

"Cezalandırılacak mıyım?" diye soruyor.

Bu kadın tehlikeli. Onu istememeliyim. Onun küstah tavırları için kesinlikle cezalandırmalıyım, ama sabrım ve kendimi kontrol etme yeteneğim bile tükeniyor.

O çok tatlı. Çok masum.

Bütün bunları biliyorum, ama yine de onun yanında oturuyorum. Bana emredildiği için değil, istediğim için.

"Bana katlanamazsın, Sunshine. Tanıştığımız gece sana bunu söylemiştim ve bu hala geçerli," diyorum ona dürüstçe.

Onunla her gün birlikte olmak, basit bir bebek bakıcılığının ötesinde bir cehenneme dönüştü. Onun aile meselelerini ayrıntılı bir şekilde araştırdım, bir bakıma ona ihanet ettim, bir bakıma da onu özgür bırakmaya çalıştım.

Her şey ona dönüyor. Bu lezzetli cazibe.

"Yine de kendi seçimlerimi yapmamı söyleyen sensin," diyor cesurca ve yavaşça önümde diz çöküyor.

Parmağımı çenesinin altına koyarak bana bakmasını sağladım.

"Dikkatli ol, ufaklık. Ben uğraşılacak biri değilim."

"Sürekli öyle diyorsun. Benim yanımda onu çıkarmaya bu kadar utangaç davranmana bakılırsa, senin aletinde bir sorun olduğunu düşünmeye başlıyorum."

Parmaklarımla nazikçe boğazını kavradım ve yüzünde yavaşça bir gülümseme belirdi. "Dikkatli ol, tatlım."

Vücudu bana her zaman bilmem gereken her şeyi anlatır. Zorla boyun eğdirilmeyi seviyor. Özellikle acıyı seviyor.

Parmakları bacağımın içinden yukarı doğru kayar ve kemerime ulaşır. Onu durdurmayı düşünürken çenem seğirir. Durdurmam gerektiğini biliyorum, ama tanrım, dizlerinin üzerinde muhteşem görünüyor. Arkasında ekranda siyah beyaz film yanıp söner, onu sanki lanet bir melek gibi silüetler.

Ama o küstah ağzı tamamen günah. Ve ben de onun kemerimi ve fermuarımı açmasına izin verdim. O benim boxerimden sikimi çıkardığında, yutkundü ve ben de kibirli bir sırıtış yapmadan edemedim.

"Boyut senin için bir kusur mu, tatlım? Yutabileceğinden fazlasını mı ısırdın?"

Bir an şaşkınlıkla bana baktı, sonra gülmeye başladı. Hemen kaşlarımı çattım.

"Sikim pek sık gülünç bulunmaz," diye homurdandım.

Geriye yaslanıp, inanamayan gözlerle ona bakıyor. "Sadece, sığar mı bilmiyorum."

"Sığacağından emin olacağım."

O parlak mavi gözler masumca kırpışıyor. Onun kaçmasını bekliyorum. Aslında, kaçmasını diliyorum çünkü artık bu cazibeye karşı koyacak gücüm kalmadı. Diğer elim kol dayanağına sabitlenmiş durumda, onu yakalamamamı ve bana vermek istediği her şeyi kabul etmememi sağlıyor.

Küçük eli benim sikimi kavrar ve ben onun soğuk dokunuşuna tıslarım. Sikim yavaş vuruşlarla zıplar ve o, sanki zırhımda bir zayıflık arıyormuş gibi gözlerimin içine bakar. Farkında değil ki, bu yavaş yavaş onun haline geliyor.

"Ağzını sikime sarmanı istiyorum, Sunshine. Son zamanlarda özellikle yaramazlık yapıyorsun ve bu tavrını iyi bir şekilde kullanmamız gerekiyor." Sesimin derin gürültüsünü zar zor tanıyorum.

Nefesi kesilir, ama dizlerinin üzerine eğilir ve tam ağzını benim sikimin üzerine indirmeye hazırlanırken, sanki birden nereden olduğumuzu hatırlamış gibi etrafına bakınır. "Bu bir soru değildi," diye homurdanırım.

Keskin bakışları tekrar yüzüme döner ve gözlerinde kararlılığı görebilirim. Beni memnun etme arzusu, beni hiç sevmediğini bilsem bile.

Dili, damarımı takip ederek penisimin alt kısmında yukarı doğru kayar, sonra ağzını genişletip beni içine alır.

"Siktir." O kadar mükemmel ki. Kol dayanağını daha sıkı kavrarım, diğer elimle onun gevşek altın rengi buklelerini okşarım. Sikim defalarca boğazının arkasına çarptıkça, bana vermek istediği her şeyi alırım. "Ne kadar uslu bir kız."

Çok. Kahrolası. Mükemmel.

Bu kadının beni bu kadar etkileyeceğini hiç tahmin etmezdim. Onun, benim için en kolay görev olacağını düşündüğümde bile bana sürekli karşılık vermeye devam eden azmi. Ama o her seferinde beni şaşırtıyor, o dudaklar konuşmaktan çok başka şeylere daha uygun.

Siktir. Geriye yaslanıyorum. Çok uzun zaman oldu. Bu görevi aldığımdan beri başka bir kadına dokunmadım ve beklemek... Şimdi hepsi değiştiğini hissediyorum.

Küçük elleri benim aletimi avuçluyor, ağzı beni tamamen alamıyor

Onun benim sikimin etrafında parçalandığını görmek istiyorum.

Ben bir pisliğim. Bu kadar saf ve güzel bir şeyi ve onu kirletmek istemekle en kötüsüyüm, ama her dil darbesiyle sikim zonklıyor. Her ahlaksız düşünce, onun önümde çözülmek üzere olduğunu söylüyor.

Parmaklarım kıvrılıyor ve onun ağzına üflerken içimden küfrediyorum, sikimi onun aldığından daha derine itiyorum. Ama iyi bir kız gibi yutuyor.

Emip yalıyor, hassas sikimden daha fazlasını almaya çalışıyor. Belki de o kadar da iyi bir kız değil. Kafasını geri çekip sikimin ucunu yalarken, göz teması kurmayı hiç bozmadan, kendinden memnun görünüyor.

Birkaç dakika önce omuzlarını gerginleştiren gerginlik, dudaklarını yalarken azalıyor gibi görünüyor ve ben de başparmağımı alt dudağına sürerek, tek bir damla bile boşa gitmemesini sağlıyorum ve keşke onun amını sikimle dolduruyor olsaydım diyorum.

Ama onu bu şekilde lekelemeye hazır değilim çünkü içimden bir ses bunun ilişkimizi tamamen değiştireceğini söylüyor.

Sikimi pantolonuma geri sokup fermuarını çekiyorum ve kemerimi yeniden takıyorum. "Ne kadar iyi bir kızsın."

O hafifçe dikleşir ve ben övgüye verdiği ani tepki karşısında sıırtmamaya çalışırım. Sanki sırf benim için yaratılmış gibidir.

Görüş alanımın kenarında hafif bir hareket dikkatimi çeker ve Lily'yi yere itip, silah sesi duyulduğunda onu vücudumla korurum. Kolumda şiddetli bir acı hissederim, ama silahımı çekip iki el ateş ederek karşılık veririm.

Şekil havalanır ve ben peşine düşerim, sinema kapılarını kırarak dışarı fırlar ve saldırganın sokağa kaçtığı girişe doğru bakarım.

"Lorenzo!" diye bağırır Lily. Adrenalin damarlarımdan akıyor. Peşinden gidemem, çünkü gidersem, o tek başına kalır.

Telefonumu çıkarır ve Sky'ı ararken ona doğru yürürüm. "Az önce bize ateş edildi. Suçluyu bulmak için sana ve diğer avcılara ihtiyacım var."

"Anlaşıldı." Sky, Lily'yi gözetlediği restorandan çok uzak olmamalı, bu yüzden şansımız yaver giderse, o pisliği çabucak buluruz.

Lily'nin yüzü hayalet gibi bembeyaz. Nazikçe kolunu tutuyorum. "Benim evime gidiyoruz."

"Kanaman var," diyor endişeyle, ve ben ilk kez koluma bakıyorum, adrenalin hala damarlarımdan akıyor. Daha kötüsünü de yaşadım, ama bunların hiçbiri umurumda değil. Silahın ateşlendiğini duyduğum anda, merminin Lily'yi vurmasıyla hissettiğim korku, kalbime bir ok saplanmış gibi oldu.

Hiç şüphesiz, görev bir yana, onu kaybetmeye niyetim yok.

"Sorun yok. Sadece sıyrık," diyor Lorenzo, su kenarındaki bir evin garajına girerken.

"Kanaman varsa bu iyi bir şey değil," diyorum, onun deliliğinden başka her şeyden daha fazla sinirlenerek. Karanlık olduğu için dışarıdan mülkü pek göremiyorum, ama beni garajdan geçirirken evin güzelliği karşısında bir an için şaşkına dönüyorum.

Oturma odası tamamen koyu renkli ahşap ve siyah deriden oluşuyor ve uzun, siyah mermer bir ada bulunan açık mutfığa açılıyor. Tavan boyunca uzanan tavan pencereleri ve arka duvarda sıralanan büyük pencereler, rıhtım ve suyun karşısındaki şehir ışıklarının muhteşem manzarasını sunuyor.

Lorenzo araba anahtarlarını tezgahın üzerine atıyor, sonra dönüp benim olduğum yerde donakaldığımı fark ediyor. Evinin nasıl olmasını beklediğimi bilmiyorum, ama böyle olmasını beklemiyordum. Kaşları hafifçe iniyor ve ben tartışmamıza odaklanıyorum.

"Hastaneye gitmemekte bu kadar ısrarcı olmasaydın, endişelenmeyebilirdim." Onun önünde duruyorum. "Senin bir yeraltı doktorun falan yok mu?"

Kaşlarını kaldırıyor, yaraya kayıtsız görünüyor. Bize ateş eden kişiyi kovalamak istediğini biliyorum. Sinemadan çıktığımızdan beri telefonda emirler yağdırıyor. Birinin sinemada bize ateş açmış olması beni hala şokta.

Yine de tek umursadığım şey oydu.

"Maalesef, veteriner kliniğine gizlice girip doktoru görmek için henüz çok erken," diyor ciddi bir ifadeyle. Ağzım açık kalıyor. Ben...

Buna nasıl cevap vereceğimi bile bilmiyorum, sonra dudaklarında hafif bir seğirme görüyorum.

"Şu anda ciddi ciddi şaka mı yapıyorsun?"

"Şey, yeraltı doktoru dediğinde, bir televizyon dizisinden ilham aldığını düşündüm."

Ellerimi havaya kaldırıyorum. "Bazen çok pislik olabiliyorsun."

"Sadece bazen mi?"

"Otur." Bar taburesini işaret ettim. "Burada ilk yardım çantan var mı?"

"Sorun yok dedim," diye ısrar ediyor ve ben ona ölümcül bir bakış atıyorum.

"Otur dedim."

Aptalın dudakları yine seğirir, ama söyleneni yapar ve mutfaktaki alt çekmeceyi gösterir.

Tezgahın etrafından dolaşıp gösterdiği çekmeceye doğru gittim. Garip bir durumdu. Koşullara rağmen, ilk kez kaosa ya da mide bulandırıcı bir belirsizlik ve umutsuzluk girdabına kapılmak yerine sakin hissediyordum.

Belki Lorenzo'nun yarasına gösterdiği kayıtsızlıktan dolayıdır, ya da belki de korkmaktan bıktığım içindir. Başkalarının beklentileri etrafında dönmekten çok yoruldum. Bu gece, yarının garantisi olmadığı gerçeği nihayet kafama dank etti. Bu, ikinci kez vurulmam... ve kendi ellerimde o güce sahip olmamaktan bıktım artık.

Lorenzo'nun telefonu çalıyor ve hemen açıyor. Telefonda kim varsa, benim anlayamadığım bir dilde, muhtemelen İtalyanca, hızlıca konuşuyor.

"Evet, patron. Sizi bilgilendireceğim," diyor, ben de kitle onun önünde duruyorum.

Nasıl başaracağımı bilmiyorum, ama onu da korumak istiyorum.

Aynı zamanda pervasız olsa da, kendi kendine yetebilen biri olduğunu düşünürsek, bu çok saçma.

"Köpekler şu anda onu arıyor. Bugün bize ateş eden o pisliği bulacaklar ve bulduklarında, yaptıklarının bedelini ödeteceğim," diye söz veriyor.

"İyi" diyorum sadece ve çantayı açıyorum.

Lorenzo, benim tepkime şaşırmış gibi kaşlarını hafifçe indirir. Kollarımı önümde kavuştururum.

"O kadar da şaşırtıcı olamaz, değil mi? O sana zarar verdi. Şimdi, gömleğini çıkar."

"Bu gece çok otoritersin."

"Lütfen bunu ciddiye alabilir misin?" diye karşılık veriyorum. "Bir kez olsun benimle işbirliği yap."

Yüzünde yavaşça bir sırıltı belirir. "Her zaman iyi çalıştığımızı sanıyordum."

Ona bir kez daha sert bir bakış attım, ama o gerçekten de gülmeye cüret etti. Bu yabancı ses beni o kadar şaşırttı ki, ellerim belimdeyken o ceketini çıkardı, sonra da gömleğini çıkardı.

"Hiç yara dikmiş miydin?" diye sorar,

"

Duraklıyorum, annemin küçük yaralarını sarmak zorunda kaldığım zamanların anıları

ama bunu yüksek sesle itiraf edemem. Bu hep bizim sırrımız olmuştur.

Bu çok berbat bir durum.

"Vince çocukken onun küçük kesiklerini tedavi etmek zorunda kalmıştım.

Bilirsin, erkek çocuklar işte. Eminim bir yolunu bulabilirim."

"Hmm" diyor sadece ve beni izleme şekli hoşuma gitmiyor, sanki yalanımı görmüş gibi.

"Bu konuda nasıl bu kadar sakin olabiliyorsun?" diye soruyorum, konuyu değiştirmek istiyorum. Sadece sakin olması değil, durumu neredeyse eğlenceli buluyor gibi görünmesi de kafamı karıştırıyor.

"Hiç de öyle değilim. Sen yüzeyin altında kaynayan şiddeti görmemek için elimden gelen her şeyi yapıyorum," diye cevaplıyor.

Kollarında ve karnında dağılmış dövmelelere bir an bakıyorum. Sonra pazıdaki koyu kırmızı yarayı görünce keskin bir nefes alıyorum. Gözlerimiz birbirine kilitleniyor ve aramızdaki her zaman var olan gerginlik alevleniyor. Çenesi seğiriyor ve ikimizin de kendimizi tuttuğumuzu neredeyse hissedebiliyorum.

Söylenmemiş itiraflar.

Dalgalı duygular.

Çünkü Lorenzo ile daha derine inersem, geri dönüşün olmayacağını biliyorum. Yine de bizi birbirimize çeken görünmez iplik, hissedilebilir ve heyecan verici bir şey.

Ve bir kez olsun, kurallara uymak istemiyorum.

Kendimi tutmak istemiyorum.

Başkalarının benim için neyin iyi ya da kötü olduğunu düşündüğü umurumda değil.

Lorenzo kılık değiştirmiş bir şeytan, ama benim yerime kurşun yediği için benim için kanıyor.

Tereddütle bir adım öne çıkıyorum. Beni itip kakacağını ya da iyi olduğunu söyleyeceğini bekliyorum. Onun yarası için buradayım, ama yine de bakışlarımı ondan ayıramıyorum. Dizlerinin arasına girip elimi sakallı çenesine götürüyorum.

Ona dokunduğumda bir kıvılcım çakıyor, aramızda her zaman yanan o gizli akım patlıyor ve bana adrenalin veriyor. Daha önce hiç bilmediğim bir rahatlık ve kırılganlık sunarken kalbim hızla atmaya başlıyor.

O bir katil olabilir, ama bu adamın bana asla zarar vermeyeceğini biliyorum.

Ve onu korumak istiyorum. Elimden gelen her şekilde. Ben nazikçe çenesini okşarken, bakışları dudaklarıma düşüyor.

Bu gece öfkemi ondan çıkardığım için suçluluk duyuyorum, çünkü o, benim cesaret edemediğim bir durumdan uzaklaşmam için bir kez daha bana güç verdi.

Sanki içimdeki düşünceleri okuyup içimdeki şeytanları ele alıyor gibi, yavaşça alnını alnıma değdiriyor. Onun baskın varlığıyla çevriliyim. Tam olarak anlayamadığım bu adam, içgüdüsel bir düzeyde beni çağırıyor.

"Biz iyiyiz," diye fısıldıyorum, bir kez daha çenesini okşayarak diğer elimi göğsüne bastırıyorum.

Onun nefesini içime çekerken, sanki kendi ciğerlerimi besliyormuşum gibi, bu sözler bizim sonumuz gibi geliyor. Burnu benimkine değiyor ve ben gözlerimi kapatıyorum, sadece bu anı yaşamak, Lorenzo Moretti'nin gizeminde beni sarmaladığını hissetmek için.

"Öyle miyiz?" Lorenzo'nun sesi yumuşaktır ve genellikle acımasız ve ihtiyatlı olan bir adamın bu nazik ses tonuna şaşırarak gözlerimi açarım. Yüzünde daha önce görmediğim bir yumuşaklık vardır, kaybolmadan önce içime çekmek istediğim bir şey.

Lorenzo, hala kanayan yarasından neredeyse hiç acı çekmeden beni kollarına alır ve ben bacaklarımı beline dolarım. Saçlarımın gevşek tellerini geriye iter, nasırlı eli çenemi, az önce benim yaptığım gibi avuçlar.

Bizi yatak odasına doğru yürür, penisi aramızda gerginleşir.

Sanki aramızdaki çekimi hala yenmeye çalışıyormuş gibi, başını yavaşça bana doğru eğiyor. Ben de cesaretimi topluyorum ve dudaklarımı onun dudaklarına nazikçe öpüyorum. Güvenliğimizin bir teyidi. Eli çenemden enseme kayıyor, öpücüğü derinleştiriyor, daha fazlasını istiyor. Ona kendimi açıyorum, ondan umutsuzca beslenirken benden istediği her şeyi ve her şeyi ona sunuyorum.

Bizi yatağa indiriyor, penisi doğrudan amımın üzerindeki kumaşa bastırıyor. Bacaklarım hala ona sarılmış durumda, sanki her an çekilmesinden korkuyormuşum gibi. Ellerimi başımın üzerine götürüyor, parmaklarını benimkilerin arasına geçirerek beni yerinde tutuyor. Hala tamamen giyinik olmama rağmen kendimi açıkta hissediyorum.

Alt dudağını dişlerimin arasına alıyorum, ondan tekrar duymak istediğim düşük, şehvetli bir homurtu çıkarıyorum.

Lorenzo bir canavar olabilir, ama yine de kanıyor.

O benim için kanını döküyor ve ben ona olan ilgimle mücadele edecek kadar yorgunum

Bu kimyayı keşfetmemekten çok korkuyorum - bunun son şansım olabileceğini bilmiyorum.

M

ine.

Keşfetmem, her santimini benim olarak işaretlemem gerekiyor. Bu gecedan sonra hiçbir parçasına zarar gelmemesi için, böylece ben kendim zarar verebileyim.

Onun küçük inlemesi, sahip olabileceğim son kısıtlamayı da yok ediyor. Ama benim için hazır olması, ihtiyacı ve aynı şeyi istemesi... Artık ikimizi de inkar edemem.

Elim pürüzsüz bacağını yukarı doğru kaydırarak ipek elbisesini kalçalarının üzerine itiyor. Onun ateşli, ısrarcı öpücüklerine karşılık veriyorum. Hızlıca kemerimi ve fermuarımı açarak, penisini acı veren sınırlarından kurtarıyor ve ben de pantolonumdan çıkmak için doğruluyorum. Lily dizlerinin üzerine oturuyor ve elbisesinin eteğini toplayarak omuzlarının üzerinden yukarı çekmeye çalışıyor.

"Bana bırak," diye homurdanıyorum, kendi hediyesi açmaktan başka bir şey istemiyorum. Dudaklarını büzüyor ama söyleneni yapıyor. Yatak odasında her zaman böyle yapar; bu küçük veledin itaat etmesini sağlayabildiğim tek zaman budur.

Onun ellerini benim ellerimle değiştirip, elbisesini başından çekerken, ortaya çıkan her santimini takdir ediyorum. Çok mükemmel. Avuçlarıma tam uyan göğüsler. Kavramamı isteyen kalçalar.

O benim sikime uzanıyor, ama ben onaylamayan bir homurtu çıkarıyorum. Somurtkan ifadesi değişmiyor, ama geriye yaslanıp topuklarının üzerine oturuyor.

"Ne kadar uslu bir kızsın." Elbisesini bükerek geçici bir ip yapıyorum. "Ama bu, sana söyleneni yapacağını garanti edecek."

"Ben..." Ağzını kapatır ve ben, onun üzerinde dikilip sırtarak gülümserim.

"Bunu ellerini bağlamak için mi kullanmalıyım, yoksa konuşma isteğini bastırmak için ağız tıkacı olarak mı kullanmalıyım, emin değilim." Düşünüyorum. "Ama yine de, benim adımla haykırmamı duymak istiyorum."

Keskin bir nefes alır. "Eller yukarı, tatlım."

Gergin olduğunu anlayabiliyorum. Hiçbir erkeğin onu benim tanımak istediğim şekilde hayata geçirdiğini sanmıyorum.

Elbisesinin bükülmüş ipek kumaşını başının üstündeki bileklerine sarıyorum, sonra elimle tüy kadar hafif bir dokunuşla kaburgalarını ve daha aşağısını okşuyorum, keskin ve düzensiz nefeslerinden memnuniyet duyuyorum. "Aferin benim kızım," diye övüyorum, parmaklarımı mükemmel pürüzsüz vücudunda aşağı doğru kaydırarak kıvrımlarına sürtünüyorum. O zaten bana ihtiyaç duyuyor ve ben parmağımı amına sokuyorum, onun kıvranımlarından ve beni kabul etmesinden memnunum.

Üzerine uzanarak ikinci parmağımı da sokuyorum, boğazını öpüp okşuyorum, ağzından çıkan küçük seslerin tadını çıkarıyorum. Benim için çoktan ıslanmış durumda, ama benim sikimin büyüklüğüne uyum sağlayabilecek kadar ıslak mı, bilmiyorum.

"Siktir." Nefes nefese kalmış hali sanki uçmuş gibi. "Seni istiyorum."

Parmaklarımı amından çekip boğazına götürüyorum. Gözleri fal taşı gibi açılıyor ve ben bu sürpriz unsurunu, o bir anlık belirsizliği ve ardından gelen sözsüz güveni çok seviyorum.

Onu ipek bağdan çekip yatak kenarına ayağa kaldırdığımda, küçük bir çığlık atar. Ne yapmak istediğime karar verirken, ona yukarıdan bakarken penisim karnına baskı yapar. Suyun üzerinde geçen bir tekne, dikkatimi yatak odamın dışındaki verandaya çeker. Onun bakışları da benimkini takip eder.

Penisim gerginleşir, onun içine girmeye hazırdır. Ama ben disiplinli bir adamım. Onun nasıl hissettiğini hayal etmek, onunla geçirdiğim bu işkence dolu haftaları atlatmamı sağlayan tek şeydi.

"Kal," emrediyorum. Burun delikleri genişliyor ve sessiz meydan okumasına kaşlarını kaldırıyorum. Yanağının içini ısıtıyor ama kıpırdamıyor. *İyi.*

Yatağın etrafından dolaştıktan sonra, komodinin üst çekmecesini açıp bir prezervatif çıkarıyorum. Ona uzatıyorum ve o mükemmel manikürlü

parmakları prezervatifi kavrar. Kafası karışmış gibi görünür ama hiçbir şey söylemez.

Sürgülü cam kapılara doğru yürüdüm ve onları açarak, dalgaların vurduğu suyu gören verandaya çıktım. Uzaklarda şehir ışıkları parıldıyordu ve ona dönünce soğuk hava tenimi ürpertti.

Bel hizasındaki cam korkuluğa yaslanıyorum. "Bana doğru emekle, Sunshine."

"A-affedersiniz?" diye kekeliyor.

Geriye doğru eğilip, kollarımı korkuluğun üstüne uzatırken dudaklarım acımasız bir gülümsemeyle kıvrılıyor. Bu onu çok fazla zorlayacak mı?

"Ben..." Şok olmuş görünüyor. "Ellerimi bağladın. Yapamam..." "Dizlerin mi kırıldı?" diye soruyorum, onu bekleyerek izliyorum. Alaycı bir şekilde gülüyor. "Ya biri bizi görürse?"

Rahat bir omuz silkme hareketiyle karşılık veriyorum. Sadece o görülmekten endişe ediyor. İronik, çünkü gölgelerde saklanan benim, ama spot ışıkları ona çevrilme ihtimali olduğunda, o da ondan saklanmak istiyor. Onu hayranlıkla izlerken, sikimi avuçlayıp okşamaya başlıyorum. Birkaç metre ötede duruyor, mükemmel kalçaları ve göğüsleri var, elleri iyi bir kız gibi önünde bağlı.

Lily yavaşça ve zarifçe dizlerinin üzerine çöker ve bir kelebek ışığa uçar gibi, bağlı elleri önünde bana doğru yaklaşır. Önümde durduğunda, elimi uzatıp meme ucunu çeviririm. Yoğunluktan dolayı tıslar, ama o mavi gözleri biraz daha vahşi, prensesime hiç yakışmayan bir şey ile parlar ve bu, kadınımdan genellikle beklediğim şeye kıyasla sıcak bir karşılama olur.

"Bu sikin amını doldurmasını istiyor musun?" diye soruyorum, kendimi okşayarak. O, neredeyse açgözlülükle, hevesle başını sallarken yanağının içini ısıtıyor. Sikimi sıkıca sıkıyorum, kendime bütün gece dayanmak istediğimi hatırlatıyorum. Bu kadında sorun bu; sikim onu, içine girdiğim diğer amcıkların hepsinden daha çok istiyor. Ve ona girdiğim anda şüphesiz sikileceğimi biliyorum, bundan asla geri dönemeyeceğime eminim.

"Evet," diyor nefes nefese, ve ben de diğer meme ucunu çevirip çimdikleyerek onu ödüllendiriyorum, normalde kibar olan ağzından bir küfür koparıyorum

ağızından bir küfür koparıyorum.

"O zaman prezervatifi tak da seni bu parmaklığın üzerine eğip amını mahvedeyim."

"Bu kadar kaba olmak zorunda mısın?"

Onun amını avuçlamak için eğildiğimde gülümsemem daha da genişliyor. O keskin bir nefes alıyor ve ben onun kıvrımlarını okşuyorum. "Ama benim için çok ıslaksın tatlım. Bunu seviyorsun. Önümde diz çöktüğünde o kibirli tavrını bırak, çünkü ağzının tek işe yaradığı şey benim sikimi emmek."

"Ve öpmek," diye ekliyor.

Hâlâ meydan okuyor, ama fark ediyorum ki, benim Sunshine'ımın her şeyden çok bir bağa ihtiyacı var. *Gerçek* bir erkek arkadaş olmayabilirim, ama en azından onun en parlak halini ortaya çıkarmak için biraz verip alabilirim. Elimi boğazına doluyorum ve onu öpüyorum, yavaşça nefes almasını engelliyorum. Ama o hâlâ açgözlülükle beni yiyor, iyi bir kız gibi almama ve almama izin veriyor.

Onun alt dudağını ısırp dişlerimle çekiştirirken öpüşmeyi kesip ona bekleyişle bakıyorum. Bağlı bileklerini ağzına götürüp prezervatif ambalajını yırtarak çabucak işini hallediyor. Sonra penisimin ucunu öpüyor, diliyle ön sıvıyı yalıyor. Bu "masum" kadın bir erkeği nasıl çıldırtacağını çok iyi bildiği için tıslıyorum. Onun başka biriyle birlikte olduğunu düşünmek, içimdeki vahşi tarafı ortaya çıkarır ve bu gece onu kaybetme korkusuyla karışır.

O prezervatifi takınca, onu kelepçelerinden tutup yukarı çekiyorum. Onu döndürüp kalçalarını korkuluğa bastırıyorum, çok sevdiğini söylediği şehri izlemeye zorluyorum. Onu ölümüne siktiğim sırada birinin bizi görme ihtimali, bu karşılaşmayı daha da heyecanlı hale getiriyor.

Saçlarını yana doğru çekip boynunu nazikçe öpüyorum, sikimi ıslak amına dayadığımda nabızı hızlanınca memnuniyetle sırtıtıyorum. Nefesi kesiliyor ve yavaşça içine girip onu genişletiyorum.

Vücudu kaskatı kesilir ve ben elimi kalçasına koyarak onu kendime doğru çekerim. Kulağına cesaret verici sözler fısıldayarak, kendimi kontrol etmek için elimden gelen her şeyi yaparım

kendimi dizginlemek için elimden geleni yapıyorum, ona uyum sağlaması için zaman veriyorum, sonra deliye dönüyorum.

Ona neden bu merhameti gösterdiğimi açıklayamıyorum; bu şekilde davrandığım tek kadın o.

Onu geriye doğru çekip, kendime doğru sertçe çekiyorum, ta ki sonuna kadar girene kadar, onun sıkı duvarları benim aletimi acı verecek kadar sıkı sıkıyor.

"Siktir," diye küfrediyor.

"Acıyor mu, tatlım?" diye soruyorum, yavaşça geri çekilirken.

"Evet, ama devam et," diye yalvarır, ben de kalçalarını kullanarak onu kendime doğru çekip, vücutlarımız birbirine çarparak.

Kıkırdayarak gülüyorum. "Durmaya hiç niyetim yoktu."

Onu arkadan sikiyorum, bağlı elleri boynuma dolanıyor, sanki beni bir çapa gibi kullanıyormuş gibi bana doğru eğiliyor.

Onu sertçe sikiyorum, onun inanılmaz hissettirdiği için sessizce küfrediyorum. Meme ucunu çimdikliyorum ve sonra elimi aşağı indirip klitorisini ovuşturup daireler çiziyorum.

"Oh, sik beni," diye inliyor.

Uzakta duyulan su sesleri azalırken, amcığı ıslak emme sesleriyle beni ödüllendirir.

"Lorenzo." Sesi titriyor ve bacakları titremeye başladığı için yakın olduğunu biliyorum. Ama onunla işim bitmedi. Henüz bitmedi. Ben acımasız bir adamım, onu uçurumun kenarına getirip sonra da reddediyorum, tıpkı kendime yaptığım gibi. Ondan çekilip geri adım atıyorum.

"Sakın..." diye başlıyor, ama onu kesip sırtını bana doğru çevirip dudaklarımı dudaklarına bastırıyorum, bu sürekli talepkar ağzı beni sinirlendiriyor.

Onu bana doğru çevirip sırtını cama dayarken, bileklerindeki bağları çözdüğümde inliyor. Bunu yaptığım anda, keskin, manikürlü tırnakları omuzlarımı deliyor ve onu kışından kaldırıyorum. Bacakları doğal olarak belime dolanıyor ve tüm bu süre boyunca giydiği yüksek topuklu ayakkabılarından biri, onu şezlonga doğru yürürken yere düşüyor. Onu yastığa bastırırken sikimle onu deliyorum.

Kontrolümü tamamen kaybedip ona sertçe vuruyorum, boğazından çığlıklar koparıyorum, onu morartacak kadar sıkı tuttuğum için memnunum.

O, hayatı pahasına bana tutunarak tırnaklarını sırtıma geçirirken, ben onu unutulmaz bir şekilde sikiyorum, sikim her seferinde yerine giriyor.

Yuvaya.

Onun içine girerken, boşalırken boynunu ısırıyorum. Dişlerim onun etine batır batmaz, o küfrediyor ve çığlık atıyor, amı benim sikimi sağarken, kendi doruğuna ulaşırken bacakları belimde titriyor.

Kalçalarımız birbirine değdiğinde, ritmimizin sabit bir hızda yavaşladığını fark edince nefesim kesildi.

Bu durumdan sonra onu nasıl bırakabileceğimi bilmediğim için gerçekten mahvoldum.

O benim mükemmel kişisel seks oyuncağım gibi.

Ama bunun ötesinde, hiçbir şekilde kabul etmek istemediğim bir şey var. O kısa süreli, *evimi* hatırlatan his.

Lily, tavana bakarken parmak uçlarıyla göğsümde daireler çiziyor. Onu bana doğru bastırıyorum, çarşaf lar yaramdan dolayı lekelenmiş ama o bundan rahatsız görünmüyor. Neredeyse gerçekliğ e geri dönüp bu dağınıklık için beni azarlayacağını bekliyorum.

Görevimi ve onun güvenliğini tehlikeye atmaya cüret edenlerin kanlı izlerini kasten görmezden geliyorum. Şu anda, o benim kollarımda güvende ve içimdeki bir şeyi yatıştırıyor.

"Bu dövme özel bir anlamı var mı?" diye soruyor. Parmaklarıyla okşadığı dövme ye bakıyorum. Her dövmemin bir anlamı ya da nedeni var. Sorduğu dövmenin kolumdaki en önemli dövme olması ironik geliyor.

Yaylı melek.

O dövmenin ne anlama geldiğini kimseye söylemedim ve nasıl ya da açıklamalı mıyım diye düşünürken sessizlik ortamı kapladı. Lily'nin üzerimde yük olan sorunlarımla uğraşmasını istemiyorum. Kırılgan olduğu için değil, empatik olduğu için. Onun gözünde güçlü ve metanetli birisi olarak kalmak istiyorum.

"Bu dövme yi on altı yaşındayken kız kardeşim için yaptırdım." Bu sözlerin ağırlığı karnımın alt kısmında birikiyor. Onu sık sık düşünmemeye çalışıyorum ve daha da nadiren ondan bahsediyorum. Ama Lily Taylor hayatıma girdiğinden beri, onun hatırası beni rahat bırakmıyor.

"Kız kardeş mi? Kardeşlerin mi var?" diye soruyor, bana bakabilmek için dirseklerine dayanarak başını kaldırıyor.

Küçük kız kardeşimin anısı bana ağırlık verse de, Lily'nin açık şoku dudaklarımı titretir. Saç telini izlerim.

yüzünü çevreleyen saçları. "Hakkımda ne düşünürseniz düşünün, ben kurtlar tarafından bir mağarada yetiştirilmedim. Benim de bir ailem vardı."

Kaşları çöktü. "*Vardı mı?*"

Ona bu bilgiyi vermek beni hiçbir şekilde tehdit etmiyor, ama yine de ona gerçeği söylemekten çekinmem beni şaşırtıyor; o günle ilgili sürekli içime işlemiş suçluluk duygusu yeniden ortaya çıkıyor.

"Lorenzo?" Lily, sanki beni oyalayan şey buymuş gibi, eliyle saçlarını okşamamı engelliyor. Ama sonra elini yanağına götürüp yüzünü avuçluyor, sanki bana sıcaklığını ve gücünü veriyor gibi.

O, farkında olduğundan daha güçlü, gözlerinin arkasında ateş dans ediyor ve umarım, en azından, yollarımız ayrıldıktan sonra bile, onu bağlarından kurtarmaya yardımcı olabilirim. Onu bir daha asla göremeyeceğim düşüncesi beni... Şey, sadece hissettiriyor.

"Londra'da yaşıyor olabilir ya da olmayabilir bir erkek kardeşim var. Tanrı bilir şu anda nerede. Bir de kız kardeşim *vardı*." Yüzünün acıdan buruşması beni rahatsız ediyor. O olay olduğunda kimse bana öyle bakmamıştı. Sempatı yoktu, sadece kızgınlık ve suçlama vardı. Yıllar önce aradığım destek ve ilginin şimdi bana sunulması beni neredeyse güldürüyor. Ne yazık ki içimdeki o çocuğu uzun zaman önce öldürdüm.

"Ne oldu?" diye nazikçe soruyor. Çok şey oldu.

O gün her şeyi değiştirdi.

Yıllarca bunu içimde sakladıktan sonra, bu konuyu açığa vurmakta zorlanıyorum. Ama Lily'nin sessiz bir beklentiyle bana bakışı, ne kadar uzun sürerse sürsün, bunu duymak için bekleyeceğini gösteriyor ve bu yüzden ona anlatmaya karar veriyorum.

"Bir gün kardeşim ve ben, küçük kız kardeşim Milia'ya bakmakla görevlendirildik. O, babamın gözbebeğiydi. O zamanlar, kardeşim ve ben, reşit olduğumuzda Armani ailesine hizmet etmek için eğitim alıyorduk." Kaşlarının düşüşünden, küçük yaştan itibaren katil olmak için eğitilmenin bazılarına acımasız gelebileceğini anlayabiliyorum, ama bunun bana doğal geldiğini itiraf etmezsem yalan söylemiş olurum.

bunun bana doğal geldiğini itiraf etmezsem yalan söylemiş olurum. Sonunda Luca'nın koruması ve ikinci sorumlusu olmamı sağlayan da bu becerilerdi.

“Babam, biz İtalya'nın küçük bir sahil kasabasında kalırken işlerini halletmek zorundaydı.” Bir saniye önce oradaydı, bir saniye sonra yok olmuştu, bunu çok net hatırlıyorum. Bunu kelimelerle nasıl ifade edeceğimi bile bilmiyorum. Onun cesedini uçurumun dibinde buldukları gün bile bunu yapamadım.

Ama Lily için denemek istiyorum. Neden onun bilmesinin önemli olduğunu bilmiyorum, ama Lily bana Milia'yı hatırlatıyor, bu biraz garip ve tuhaf bir şekilde. Sesinin veya kahkahasının nasıl olduğunu hatırlamıyorum, ama çığlığını asla unutmayacağım.

Milia ve Lily, insanları doğal olarak çeken aynı parlak enerjiye sahipler. Muhtemelen bu yüzden, başkalarının beklentilerine uymak için kendini küçültmek için içine kapanınca beni bu kadar sınırlendiriyor.

"Ne oldu Lorenzo?" Lily nazikçe soruyor ve bu beni odaya geri getiriyor. Uzak anılara daldığımı fark etmemiştim bile. Bunların bugün beni hala engellemesi gerekmiyor, ama ne yazık ki, işte buradayız.

Onun yanağını okşuyorum. "Onu kovalıyorduk, eskiden sevdiği aptalca bir oyun oynuyorduk, ama uçurumun kenarına çok yaklaşıncaya, bir kısmı çöktü ve o da kaydı. Ben yetişemedim."

Lily sert bir nefes alır ve gözleri yaşlarla dolar. Hikayemden bu kadar etkilenmesi beni bile şaşırtır. Bu benim hikayem, ama o kadar uzun zaman önceydi ki, ona karşı duygusal tepkilerimi tamamen kesmiştim.

“O olaydan sonra babam kardeşimle beni nefret etmeye başladı. Ailemden geriye kalanları da parçaladı. Annem iki yıl önce ölmüştü ve Milia onun her şeyi olmuştu. O olaydan sonra bize bakamıyordu bile. Sık sık bizi durmayacağını düşündüğüm kadar dövüyordu. İttiği gecelerde durum daha da kötüleşiyordu.”

Onu dikkatle izliyor, herhangi bir tepki bekliyorum, çünkü onun da benzer bir canavarla başa çıkmaya alışkın olduğundan eminim. O zamanla şimdi arasındaki fark, artık onunla yüzleşmekten korkmuyorum. Hatta, bana çirkin dişlerini göstermesini bile memnuniyetle karşılıyorum. Ama Lily'ye değil

Lily'ye değil. Babasının da benimki kadar şiddetli bir şekilde kötü alışkanlıklarına teslim olup olmadığını bilmem gerekiyor.

O hiçbir şey söylemediğinde, bana hak etmediğimi düşündüğüm sessiz bir rahatlık vererek, ben de bunu kabul ediyorum. Bu küçük anda, birisinin benim çocukluğumu nemsemiğine minnettarım. Ama ona, babasının içtiğinde nasıl biri olduğunu anlatması için ısrar etmeye devam edeceğim. şimdilik ise hikayeme devam ediyorum.

“Aslında minnettar olmam gereken kişi Luca. Babamdan küçük kardeşimi kaçırmayı planlamıştım, ama o gelmek istemedi. Ailemizi terk edersek bunun sonuçları olacağını biliyordum, ama umursamadım. Sadece onun hayatta kalmasını sağlamak istedim. Kardeşim Dante... ağzı bozuktur. Ne zaman çenesini kapatması gerektiğini bilmezdi. Bir gün babam onu o kadar kötü dövüyordu ki, onu öldüreceğini sandım. Ben başka bir odaya kilitlenmiştim ve kapıyı kırmak için ne kadar uğraşırsam uğraşayım, başaramadım. Sonra Luca'nın sesini duydum.”

O zamanları düşünerek gülümsüyorum. Armani ailesinden ve onlarla olan itaatkar ilişkimizden nefret ediyordum. Babamın Luca'nın babasının ayaklarına kapanıp, onun her isteğine boyun eğdiğini görmüştüm. Dolayısıyla, Luca henüz bir genç olmasına rağmen, babam ona da saygı duyuyordu.

“Luca benden birkaç yaş küçüktü, ama şimdiden mafya mirasçısı olarak gç kullanıyordu. Orada sadece tatillerde kalıyordu, çünkü babası Manhattan'a taşınmıştı, babam ise İtalya'da onun ikinci adamı adına işlerini yürütüyordu.

Luca dayak atmayı bıraktı ve babama, bir daha oğullarına elini sürerse, bunun bedelini on katıyla ödeyeceğini söyledi. Bir anda dinamikler değişti. Eskiden güçlü ve saygın olan babam, artık bir kabuktan ibaretti ve acısını, sahip olduğu tek şey olan soyadından başka bir değeri olmayan kalan ailesine yansıtıyordu.

"Kısa bir süre sonra, Luca'ya bir durumda yardım ettim ve onun yerine kurşun yedim. Beni kişisel koruması olarak işe aldı ve kısa süre sonra en güvendiği sırdaşı oldum. Yani, benim efendisini kovalayan bir köpek olduğumu söylediğinizde, Luca'ya olan saygı ve sadakatimi görüyorsunuz, çünkü o gün müdahale etmeseydi, bir kardeşimi daha kaybedeceğime eminim.”

Göz yaşları yanaklarından süzülüyor ve ben bu gözyaşlarından etkilenmeli miyim diye düşünüyorum. Geçmişimin gerçekleri beni o kadar etkilemiyor ki, yıllar içinde insanlığımın ne kadarını kaybettiğimi fark ediyorum. Ve Lily gibi bir kadının benim gibi biri için ağlamasını ne kadar hak etmediğimi.

"O tatilde Milia ile birlikte bir sergiye gitmiştik ve o tüm küçük meleklerle ilgi duymuştu." O günü tekrar hatırlıyorum, anılarım çok bulanık ama onun gülerek işaret ettiğini, meleklerin çıplak olmalarını veya sadece bir bezle örtülmüş olmalarını komik bulduğunu hatırlıyorum. "O günden sonra meleklerle, özellikle de kerublarla takıntılı hale geldi. Şimdi geriye dönüp baktığımda, birkaç hafta sonra onların arasına katılması ironik geliyor." Bu düşünceyi sindirmek için sessiz kalıyorum. "On altı yaşımıdayken, onu hatırlamak için bu dövme yaptırıldım." O günden beri onu unutmak için her şeyi yaptığım için bu garip geliyor.

Lily çenemi okşamaya devam ediyor ve yüzündeki çarpık ifade, beni rahatsız eden hayaletlerin yeniden ortaya çıkmasıyla birlikte beni daha da rahatsız ediyor.

Sanki ruh halimdeki her ince değişikliği anlarmış gibi konuyu değiştirdiğinde ona minnettar oluyorum. "Peki ya kardeşin?"

Tavana bakmaya devam ediyorum. Belki de bu konuya girmemeliyim. Onu en son gördüğümde bu yana yıllar geçti ve sonumuz birbirimize yumruk atarak bitti, ta ki ben akıllıca uzaklaşana kadar. Sonra o küçük pislik, uğruna çok çalıştığı her şeyden vazgeçme cüretini gösterdi ve son telefon görüşmemiz de pek iyi bitmedi. Bu yüzden ona daha rahatlatıcı bir hikaye anlatıyorum.

"Londra'da cerrah olmak için okuyordu, ama hala İtalya'yı evi olarak görüyor. Hala orada mı, yoksa hala okulda mı, emin değilim. Onu yıllardır görmedim. Armanilerle çalışırken ellerimi kanatırken, kardeşim bunun sayesinde daha iyi bir insan olacağına dair söz verdim."

Sessizlik.

"Onu özlüyor musun?" diye nazikçe sordu.

"Hayır," diye itiraf ediyorum. Aile bir zayıflıktır ve onun bizimkinden daha iyi bir hayat sürmesini, dünyada olumlu bir fark yaratma fırsatları olmasını istiyorum.

"Bana dövmemi sorduğun için, şimdi ben de sana bir soru soracağım. Omuzlarının arasındaki yara izi nasıl oldu?"

Kafasını kaldırdı, ama bakışları hemen başka yöne kaydı ve yatağa geri yığıldı. "Sana söyledim, çocukluktan kalma."

Aynen öyle, buz gibi duvar geri dönüyor.

Telefonum titremeye başlar ve ben dikkatimi ona verip cevap veririm.

"Onu yakaladık," diyor Sky şarkı söyler gibi ve dudaklarımın kıvrılmasına engel olamıyorum gülümsememden kendimi alamıyorum.

Güzel, çünkü o pislik, Lily Taylor'a silah doğrulttuğu için bedelini ödeyecek.

"Sana hiçbir şey söylemeyeceğim!" Adam ayakkabılarımın üzerine kan tükürüyor. Benim için normal bir cuma gecesi. Kısa bir baş sallama ile, kendi başına bu kadar zor bir yol seçtiğini kabul ediyorum ve sonra yüzüne yumruk atıyorum. Dizlerinin üzerine çöküyor, kulağından kan akmaya başlarken hiçbir şeye odaklanamıyor.

Onu Luca'nın barına sürükleyip dövüş ringine indiriyoruz. Ben buraya sadece iki nedenden dolayı gelirim: birincisi, haftalık dövüş gecemizi düzenlediğimizde, ki bu bizim en çok para kazandığımız zamandır, ikincisi ise böyle pislikleri işkence ettiğim zaman.

Onu saçından yakalayıp ayağa kaldırıyorum, sonra dizimi karnına vurup onu ringin ortasına sırt üstü düşürüyorum. Etrafına kan sıçırıyor. Izak, dizüstü bilgisayarı kucağında sandalyesinde oturmuş izliyor. Bakışlarının, adamın yavaş yavaş infaz edilmesi ile yoğun bir şekilde yazdığı bilgisayar arasında merakla gidip geldiğini görebiliyorum.

Genellikle "misafirlerimizi" işkence etmeden önce bağlarız, ama bu öfke, çaresizlik ve korkunun karışımını içimden atmam gerekiyordu. Bu pislik Lily'ye silah doğrulttuğu anda içimde yükselen tüm bu karmaşık ve zayıflatıcı duyguların bir şekilde ortadan kaldırılması gerekiyordu.

Artık o gün İtalya'da Ara'yı hedeflediklerini düşünmüyorum. O günden beri kimse ona yaklaşmadı. Bu gece Lily'yi almaya geldiler.

"Arabella Armani ve Lily Taylor'dan ne istiyorsun?" diye tekrar soruyorum. Adam inliyor, ben de onu yakasından tutup ringin karşısına fırlatarak ayağa kaldırıyorum. İplerden garip bir şekilde geri sıçırıyor. Bu noktada, kaç kaburgasını kırdığım umurumda değil

kırdığım umurumda değil. Lily'ye zarar vermeye çalıştığı için buradan canlı çıkamayacak.

Ona doğru iki adım atıp, buruşuk bedeninin üzerine çömelıyorum. "Bu kadar uzun süre dayandığın için sana saygı duyuyorum, ama söyle bana, zaten ölecekse sadakatinin ne önemi var? Hızlı olmasını tercih etmez miydin?" diye soruyorum ve silahımı çıkarıp aramıza koyuyorum.

Adam öksürür, kan yere sıçrar. Eli, sanki silaha uzanmak istermiş gibi seğirir. Hmmm, belki de belini kırmışımıdır.

"Bu iş çirkinleşiyor," diye bağırır Izak arkamdan.

"Hala çekilecek çok kan varken işler daha da karışacak," derim ve bıçağımı çıkarırım. "Kulaklarından biriyle başlayalım mı?" Kulağını tutar ve bıçağı ona doğru getiririm.

"Dur! Dur!" Adam sertçe nefes alıp veriyor. "Dur," diye inliyor. "Lütfen." Bir adamın benim onun azrail olduğumu fark ettiği andan daha güçlendirici bir şey yoktur.

Onunla sadece on beş dakikadır uğraşıyorum, ama hakkını vermek gerekirse, düşündüğümünden on dakika daha fazla dayandı.

Arka planda köpek havlıyor. "Karısının ve çocuklarının isimleri burada, adresleri..."

"Bekle!" diye haykırır adam, aniden canlanarak. "Sana söyleyeceğim. Lütfen. Sadece... ailemi bağışlayın."

Bilgi almayı en kolay olanlar, korumak için bir şeyleri olanlardır. Özellikle aileleri. Belki de bu, son bir cesaret gösterisi ya da iyi bir insan gibi görünmek için, inandıkları tanrıya dua etmektir. Ben sadece en güçlü olanın hayatta kalacağına inanırım, bundan ötesine inanmam.

"Çok yalvarıyor ama fazla bilgi vermiyorsun gibi görünüyor," diyorum. "Kimin için çalışıyorsun ve neden Arabella Armani ve Lily Taylor'ı takip ediyorsun?"

Adam fiziksel olarak titriyor ve rengi soluyor. Vücudu ona karşı çalışmaya başladıkça sıcak ve soğuk basmaları yaşadığını tahmin ediyorum.

"Arabella Armani ile ilgilenmiyoruz," diye başlıyor adam. "Lily Taylor'ın senin kızın olduğunu bilmiyorduk." Aniden, sanki bir perde

kaldırılıyormuş gibi hissediyorum. "Bize öyle söylenmemişti. Onu gördüğümüz yerde öldürmemiz söylenmişti. İtalya'dayken bu kolay bir iş olmalıydı. Armani'nin bölgesinde olduğumuzu bilmiyorduk."

Onlar Ara'nın peşinde değiller. Lily'nin peşindeler.

"O zaman siz aptalsınız," diyorum, saçından tutup kafasını yukarı çekerek bıçağı yanağına dayıyorum. "Nedenini söyle."

Babasının yanlış insanlarla şüpheli bir anlaşma yaptığını tahmin etmek kolay, ama saldırıp onları ortadan kaldırmadan önce kim olduklarını bilmem gerekiyor.

"Babası patronuma borçlu. Tek bildiğim bu. Ödeme tarihi geldiğinde para gelmeyince patronumuz ona açık bir mesaj göndermeye karar verdi."

Bıçağın ucunu yanağına bastırıyorum. Çok az başarıyla direnmeye çalışırken çığlık atıyor.

"Sen bir korkaksın. Onun yerine Henrith'i seçmeliydin."

"Ailenin en kolay hedefi oydu," diye dişlerini sıkarak söylüyor.

Mantıklı. O gün villada ben olmasaydım, normalde o kolay bir hedef olurdu. Luca da aynı taktiği kullanırdı.

"Patronun kim?" Elimdeki bıçağı çeviriyorum ve bıçağı yakalayıp aynı hareketi tekrar ederken, onun bakışları bıçağın her dönüşünü takip ediyor. Ellerim kanla kaplı, ama haftalarca süren sıradan günlük rutinlerden sonra kirlenmek iyi geliyor.

Ben bu iş için yaratılmadım. Ben bu işte iyiyim.

Özellikle de Lily'yi koruyacaksa.

"Nicholas Wayne!" diye bağırır adam.

Kaşlarımı çatıp omzumun üzerinden köpeğe bakıyorum, o da umursamazca omuz silkiyor. Nicholas Wayne de kim lan?

Adam, daha önce sahip olmadığı bir güç bulur ve bıçağım elime geri düştüğünde kendi boğazını keser. Kan yüzüme ve en sevdiğim takım elbiseye sıçrarken gözlerimi kapatırım.

Düşüncesizce tsk diye ses çıkarırım. "Eh, şimdi ortalığı batırdın." Adam boğuk sesler çıkararak kıvrılır ve ben gözlerimden hayatın kayboluşunu izlerim.

"Onu hiç duymadım," diyor Izak dizüstü bilgisayarında yazarken, ama onun bu konuyla ilgilendiğini zaten biliyorum. Avlanmanın zevkini Tyson'dan sonra en çok o çıkarır.

"Şu havluyu uzatır mısın?" Onun yanındaki havluyu işaret ediyorum. Kafasını kaldırmadan havluyu bana doğru atıyor. Havluyu havada yakalayıp yüzümü silerken telefonumu kulağıma götürüyorum.

Luca üçüncü çalınıştta cevap verdi. "Ondan ne aldın?"

"Tahmin ettiğim gibi. Sanırım senin ya da Ara'nın peşinde değillerdi. Henrith Taylor, Nicholas Wayne ile bir anlaşma yaptı ve onu bazı mali sıkıntılardan kurtardı. Lily, Henrith'e göndermek istedikleri mesaj gibi görünüyor."

"Nicholas Wayne de kim lan?" diye sorar Luca ve ben sessizce ona katılıyorum. "Onun hakkında bulabildiğin her şeyi bul."

"Zaten üzerinde çalışıyorum." Armaniler hedef olmadığı için rahatladım; ancak bu, taktiklerimizi değiştirmemiz gerektiği anlamına da geliyor. Ve bu rahatsız edici düşünce, Luca'nın nasıl ilerleyeceğini merakla beklememe neden oluyor. Lily'yi korumamın tek nedeni, karısının, onu da bu işe bulaştırdığımızı iddia ederek Luca'dan bunu talep etmesi. Bu olmasaydı, Luca karısını mutlu etmek için ne kadar ileri giderdi?

Bir kez olsun, Ara'nın müdahalesine minnettarım ve bu zehirli bir düşünce çünkü Luca'nın emirlerinden daha önemli bir şey ya da kimse olmamalı, ama Ara'nın, Lily'nin korunmaya ihtiyacı olmadığını anlasa bile, onun korunmaya devam etmesini sağlayacağını umuyorum.

"Bu Nicholas denen adam hakkında her şeyi bilmek istiyorum. Her halükarda, benim şehrimde iş yapmak ve evimi kurşunlamak için sonuçları olacaktır. Onlar ibretlik bir örnek olacaklar."

"Evet, efendim."

"Bununla birlikte, Henrith Taylor ile görüşmeni istiyorum. Ona kızının hayatının tehlikede olduğunu ve doğru fiyat karşılığında sorunlarını ortadan kaldırmaya hazır olduğumuzu söyle."

Ağzım kurur. "Onu pazarlık kozu olarak kullanmamı mı istiyorsunuz, efendim?" Her kelime ağzımda kül gibi bir tat bırakır. Izak dizüstü bilgisayarından başını kaldırır, ama ben ona sırtımı dönerim, şu anda yüzümün ne ifade ettiğini bilemediğim için.

"Bu bir sorun mu, Lorenzo?" Luca'nın sesi telefondan ölümcül bir şekilde keskin bir şekilde geliyor.

Tereddüt ediyorum, Lily'yi ve bunu öğrenirse nasıl tepki vereceğini düşünüyorum. Onu stratejik bir kazanç için kullanan babasından daha iyi olmayacağım.

Luca'ya neredeyse kızgınlık duyuyorum. Bu duygu beni sardığı anda, içimi kaplayan her türlü boğucu duyguyu frenliyorum.

Hayır.

Luca'nın sözü kanundur.

"Hayır, efendim." Yutkunmakta zorlanıyorum. "Ancak Ara, arkadaşını pazarlık aracı olarak kullandığımızı öğrenirse endişelenecektir."

"Ara bunların hiçbirini bilmeyecek. Seni tanıımıyorsam Lorenzo, Lily'ye karşı yumuşadığını söyleyebilirim."

Gözlerimi kapatıp sessizce küfür ediyorum. Ara'yı bahane olarak kullanmak, neredeyse çaresiz bir girişim gibi geliyor... Ne için? Lily'yi korumak için mi? Patronuma karşı gelmek için mi?

"Endişelenecek bir şey yok, efendim. Toplantıdan sonra size bilgi veririm."

"İyi. Buradaki işlerimi bitirip yakında New York'a döneceğim." Telefon kesilir ve onu o kadar sıkı tutarım ki, elimde milyonlarca parçaya ayrılacağından eminim.

Ne zamandan beri vicdanım var ki?

Sky, sinir bozucu bir melodi ıslıkla çalarken bacağını kanepenin üzerine sarkıtıyor. Buzdolabında en sevdiğim buzlu çayı bulduğum için şanslıydım, ta ki Lorenzo'nun benim buraya gelme ihtimaline karşı stokladığını fark edene kadar. Kiler ve buzdolabını karıştırırken, en sevdiğim yiyeceklerin hepsini fark ettim.

Lorenzo'nun evinin muhteşem durumuna bakıyorum, böyle bir canavarın burayı evi olarak adlandırdığına hala inanamıyorum, bir zamanlar bir mağarada yaşamış olabileceğini düşünürken. Devam eden şakayı düşünürken çayımı yudumlarken gülümsüyorum.

Sadece birkaç saat öncesini düşündüğümde, sıcak basmaları cildimi kaplıyor; dudakları dudaklarımda, beni nasıl yiyip bitirdiğini, beni acı ve morluklarla bıraktığını. Günlerce izleri kalacak, ama yine de... Bunun tekrar olmasını istiyorum.

Hayatım, silahlı saldırı, Lorenzo ve ben, babamın nasıl tepki vereceği gibi olayların kaotik bir karışımı, ama yine de yarının sert gerçekliğine değil, karnımdaki heyecanlı çarpıntılara odaklanmayı seçiyorum.

Şiddet veya tehdit hoşuma gitmez; normalde bunlardan korkarım. Ama Lorenzo'nun bana asla zarar vermeyeceğini biliyorum, bu da on yaş büyük bir erkekten acı çekmeyi *sevdiğimi* keşfetmemi daha da tuhaf hale getiriyor.

Lorenzo ve Sky yer değiştirdikleri anda, onun evini keşfetmeye karar verdim. Bana yavaş yavaş açılan bu adam hakkında daha fazla şey bilmek istiyorum ve omuzlarımin arasındaki yara izi hakkında yalan söylediğim için aynı şeyi yapmadığım için suçluluk duyuyorum. Ama bu, başkalarını da içine çekmek istemediğim bir sürü sorunu ortaya çıkarır. *Özellikle* Lorenzo'yu.

Onun ofisine göz atıyorum. Evin geri kalanıyla uyumlu. Koyu renkli ahşaplar, koyu yeşiller ve kahverengiler. Koridora yaslanıp omzumun üzerinden bakıyorum, ama Sky'ın dikkati dağınık, telefonuyla oynadığını görünce içeri süzülüyorum. Lorenzo, Sky'ın dikkati yüzde yüz bende olmadığını bilseydi onu kesinlikle pataklardı, ama bu küçük özgürlük için minnettarım.

Elim, yan sehpanın yanında duran zümrüt yeşili kanepenin üzerinden kayıyor. Bu evin her şeyi bekar evini andırıyor. Ve kötü bir casusu. Gardırobunda bile aynı takım elbiseler var. Kendimi alt dudağımı ısırırken buluyorum, onun bu evcil yönünü görebildiğime neredeyse şaşıyorum. Acaba burada ne sıklıkla kalıyor? Benimle birlikte olduğundan beri kesinlikle kalmadı, ama ev hala tertemiz durumda.

Oturma odası ve mutfaktan gelen ışık, odanın bir ucundan diğer ucuna bir şerit halinde uzanıyor, sanki ahşap masasının üzerine bir spot ışığı gibi. Bir duvarı kaplayan, tavandan tabana uzanan kitaplıkta bazı kitapların başlıklarına göz gezdiriyorum ve birçok klasik eseri görünce şaşıyorum. Bazıları başka dillerde, çoğu İtalyanca.

Omzumun üzerinden kapıya bakıyorum, Sky'ın orada durmasını bekliyorum, ama orada olmadığını görünce masanın etrafından dolaşıyorum.

Lorenzo ve onun dünyası hakkında çok merak ediyorum. Onun gibi bir adam boş zamanlarında ne yapar? Masasında pek bir şey yok: bir dizüstü bilgisayar, bir kalem ve üzerine birkaç rakam yazılmış bir kağıt. Kapıya bir kez daha göz attıktan sonra, üst çekmeceyi açıp içine bakıyorum.

Masada bir silah ve bıçak var. Silahları gördüğüm anda nefesim kesildi, ama bunlar beni aylar önce olduğu gibi etkilemedi. Nedense, onun dünyasının tehlikelerine neredeyse alışmıştım.

Ancak, merakımı çeken silahlar değil, kısmen yanmış bir fotoğrafın köşesi. Onu çıkardığımda gözlerim büyüdü ve fotoğraftaki kişinin kim olduğunu anladım. Gözlerinden anladım. Ergenliğe yeni girmiş gibi görünen uzun boylu, sırık gibi olanın gözleri Lorenzo'nunki gibi koyu kahverengiydi. Ama onu ele veren, somurtkan ifadesiydi.

Gülümsüyorum çünkü Lorenzo'nun o zamanlar da aynı derecede ekşi bir ifadeye sahip olması beni şaşırtmıyor. Biraz daha kısa boylu bir çocuğun arkasında duruyor, onun kardeşi olduğunu tahmin ediyorum. Lorenzo'dan biraz daha uzun saçları var ama aynı gözlere sahipler ve ön dişlerinden biri eksik.

Küçük kızı gördüğümde kalbim durur, uzun kahverengi saçları iki at kuyruğu şeklinde toplanmıştır. *Milia*.

"Pek gizli davranmıyorsun," diyor Sky, kapı çerçevesine yaslanarak. Kalbim göğsümde çarparak, küfrederek sığıyorum.

"Ben sadece..."

"Gözetliyor muydun?" diye alay ediyor, omurgamda bir titreme yaratan güzel bir gülümsemeyle.

"Hayır." Kalem ve kağıdı alıyorum. "Sadece yazacak bir şey arıyordum."

Onun yanından geçerken, kaşlarını kaldırır ve beni mutfağa kadar takip eder. Sonra kanepedeki yerine geri döner ve telefonunu çıkarır.

Buzlu çay bardağını tutarak tezgahın üzerine rahatça yaslanıyorum, suçüstü yakalandığım için sinirliyim. "Kapıda nöbet tutman gerekmiyor mu?"

"Aynı şeyi ben de sormalıyım." Ses, garaja açılan kapıdan geliyor. Ben irkilirken, Sky hiç aldırış etmeden omzunun üzerinden rahatça bakıyor, saçları alına düşerek ona çocuksu bir görünüm veriyor.

"Sakin ol, burada olduğunu zaten biliyordum. Sinirlenme," diyor Sky, hiç umursamadan.

"Masan nerede?" diye homurdanır yeni gelen kişi. Ara, hafızam beni yanıltmıyorsa Tony adındaki adamın arkasında duruyor.

"Lorenzo, küçük hanımın korkmaması için maskeyi çıkarmamı söyledi," diye cevaplar ve Tony'nin etkilenmediğini anlayabiliyorum.

"İyi misin?" diye sorar Ara, onun yanından geçerken, Sky ise onu görür görmez, sanki kraliçelerine saygı gösterircesine dik durur.

Beni baştan aşağı süzer ve beni kucaklayınca gerçekten şaşıırım.

"Ben iyiyim, ama Lorenzo kolundan vuruldu," diyorum ona.

"Bu duruma... şaşırtıcı derecede sakın görünüyorsun," diyor Ara uzaklaşırken.

"Sakinlik doğru kelime mi bilmiyorum, ama belki duyarsızlık?"

Kaşlarını kaldırıp elimdeki çayı inceliyor.

"Oh, sana da bir bardak vereyim," diyorum, başka bir bardak alırken, Ara'nın her hareketimi izlediğinin farkındayım.

Tony ve Sky fısıldamaya başlarlar ve Ara, sanki onların duyamayacağı bir mesafede olup olmadıklarını kontrol etmek istercesine omzunun üzerinden bakar.

"Siz ikiniz seks yaptınız mı?" diye fısıldadı.

Bardak elimden kayıyor ve tezgaha düşmeden önce zar zor yakalıyorum. Ona baktığımda, sırtıyor.

Diğerlerine bakıyorum ama onlar çok meşguller. Buzdolabına doğru dönerken yanaklarımın kızardığını hissediyorum. "Sadece biraz flört ettik," diye yalan söylüyorum.

"Seni hamile bırakacak türden bir flört mü?" diye soruyor, elini karnına koyarak.

Gülmemek için alt dudağımı ısırıyorum. Tamam, belki de bu duruma gerçekten çok sakın tepki veriyorum. "Belki biraz. Bana kızdın mı?" Ona bardağı uzatıyorum.

"Kızgın değilim. Sadece neye bulaştığını bildiğini umuyorum."

"Sadece biraz eğlence." Buzlu çayımı bir yudum alıyorum. *Beni hırpalanmış ve yaralı bırakan bir eğlence... en iyi şekilde.* Aylardır bana eğlenmem gerektiğini söylüyorlar. Bunu bir katilde bulacağımı hiç beklemiyordum, ama işte buradayız. "Ben iyiyim, Ara. Söz veriyorum."

Yavaşça çayından bir yudum alır, kaşlarını çatarak. "Bu gece vurulmuşsun."

Gerçek havada asılı kalıyor, ama tek söyleyebildiğim "Evet" oluyor.

Konuşmak için ağzını açıyor, sonra sanki cevabımdan şaşırmış gibi tekrar kapatıyor. "Bu yeni Lily kim?"

Gülerek omuz silkiyorum. "Ben sadece... Artık ne düşüneceğimi bilmiyorum. Villada ilk kez yaşadığım olay beni çok korkuttu ve şu anda bu konuda belirli bir şekilde hissetmem gerektiğini biliyorum, ama sadece tek bir hayatım olduğunu hatırlatıyor bana. Eminim pek çok insan böyle bir olaydan dolayı bu kadar uyanmaz, ama bu olay içimde bir şeyleri değiştirdi."

"Ya da 1,88 metre boyundaki bir canavar kafayı yemiş," diye şaka yapıyor. Yanaklarım kızarıyor ve ben de gülmekten kendimi alamıyorum. "Lorenzo ile ciddi bir şey beklemediğin sürece sorun yok. O... işine çok bağlıdır."

"Bana mı söylüyorsun. Beni tuvalete tek başıma gönderdiğine şaşıırıyorum."

Gözlerini deviriyor. "Onun aşırı koruyucu eğilimlerini anlayabiliyorum. Luca ona emir verdikten sonra yanımdan ayrılmadı."

Hafif bir hüznün beni sarar, bunun Lorenzo için sonuçta bir iş olduğunu hatırlatır. Beni, Ara için yapması gerektiği gibi koruyor.

"Eminim bu durum yakında çözülecektir. Luca'dan yeni bir haber var mı?" diye soruyorum, içimi kemiren o rahatsız edici duyguyu bir kenara iterek.

Fırtına öncesi garip bir sükunet içindeymişim gibi hissediyorum. Bu durumda daha tepkisel olacağımı düşünmüştüm, ama bu gece yaşanan tüm saçmalıklardan o kadar yorgun düşmüş olmalıyım ki, korkacak enerjiyi bile toplayamıyorum.

"Luca yakında New York'a döneceğini söylüyor. Anlaşılan bir şüphelinin adı var. Artık bir ipucu bulduklarına göre, bu işi çözmeleri çok uzun sürmez," diyor kendinden emin bir şekilde.

"Bu iyi. Çok iyi." Bu, Lorenzo ile geçirdiğim zamanın yakında sona ereceği anlamına geliyor. Armani ailesiyle olan ilişkilerim nedeniyle artık tehlikede olmadığımı duyduğuma seviniyor olmalıyım, ama Lorenzo ile nihayet iyi geçindiğimiz için bu durum bana hem tatlı hem de acı geliyor.

"Bir randevuya çıktığını mı duydum?" Ara merakla soruyor, tam da telefonum cebimde titriyor.

Gözlerimi deviriyorum. "Babamın sayesinde. Umarım adam, Lorenzo'nun restorana girip

restorana daldığını söylemez umarım."

Ara'nın çenesi gerilir. "Ne yaptı? İyi misin?"

Telefonumun kilidini açıp mesajı okumak için elimi sallarım.

"Hayır, Lorenzo bir psikopat." Yine de, kimse gelmezken onun benim için geldiğini bilmek içimi küçük bir sıcaklık ve rahatlık dalgası kaplar.

Bu rahatlık, babamdan gelen basit mesajla bir anda donar.

Yarın akşam eve dönmen bekleniyor.

SİKTİR.

Fırtına sonunda kendini gösterdi ve şimdi bana düşen... etkisine hazır olduğumdan emin olun.

"Kızım la yalnız konuşmak istiyorum," diyor babam, gözleri Lorenzo'ya bakarken dar bir çizgiye dönüşüyor. Onun sert bakışlarından çekinirken, kendimi Lorenzo'nun önünde, sanki onu koruyormuşum gibi buluyorum. Kariyer seçimi açısından en iyi adam olmayabilir ve ahlaki değerleri pek gelişmemiş olabilir, ama Lorenzo'da korunmaya değer bir samimiyet var. Çünkü tüm bunlara rağmen, benim özgürlüğümü en çok destekleyen kişi o ve bunu benim tarafımda olanların yapamadığı bir şekilde yapıyor.

Babam bu hareketi kaçırmaz ve bu, yüzünün daha da küçümsemeyle buruşmasına neden olur.

"Bu tarafa gel Lorenzo. Sana güllerimi göstermek isterim," diyor annem coşkuyla ve onu uzaklaştırmaya çalışıyor.

Kardeşim kaşlarını kaldırır ve ellerini ceplerine sokarak odadan çıkar. Lorenzo yanımdan ayrılmak istemiyor ve ben ona küçük bir gülümsemeyle iyi olacağımı, endişesini anladığımı ve takdir ettiğimi belirtirim. Bu ilişkinin sahte olduğunu biliyorum. Gerçekte birlikte olmadığımızı, hepsinin bir maske olduğunu biliyorum, ama bu durum ne kadar uzun sürerse, o kadar çok inanmaya başlıyorum. Ve o kadar çok inanmak istiyorum. Onsuz günlerimi hayal edememek tehlikeli bir hal almaya başladı.

Hatta onun evinde kalmaya karar verdik ve yıllardır ilk kez "hastalık izni" aldım, işe gitmek yerine onun evinde hayatımın sonuna kadar sevmeyi tercih ettim.

"Çok uzun sürmez," diye söz veriyorum ona.

Bu konuşmanın nasıl geçeceğini düşündüm; ailemin beklentilerinden kurtulmak için nasıl savunma yapacağımı düşündüm.

sonunda Lorenzo'yu elde edemesem bile, babamın kiminle çıkabileceğimi ve çıkamayacağımı seçmesine izin vermeyeceğim.

"Seninle sonra konuşmak istiyorum, Henrith," diyor Lorenzo ve midem düğümleniyor, cesaretim kırılıyor. Bu iki adamın aynı odada yalnız kalacakları düşüncesi beni dehşete düşürüyor.

Babam cevap vermez, sadece dönüp aile odasına girer. Ahşap zeminin ortası yumuşak beyaz bir halıyla kaplıdır. Tavandan tabana pencereler öğleden sonra güneşini içeri alır ve uzun bir kanepe ile iki koltuk, güzel oyma bir masayı çevreler.

"Arkanızdaki kapıları kapatın," diyor babam. Onun dediğini yapıyorum, elindeki boş bardağa bakınca gerginleşiyorum. O, büfenin üzerindeki yarısı boş şişeye doğru yürüyor ve bardağını dolduruyor.

"Bu aileyi rezil ettin. Bunun farkında mısın?" diyor hor görerek. "Uzun zamandır aile dostumuz olan biriyle yaptığın basit bir randevu nasıl bu kadar kötü sonuçlandı da şimdi benimle hiçbir şey yapmak istemiyor?" Gözleri öfkeyle parıldarken sertçe bir yudum alıyor.

"Baba, kiminle çıkacağımı ve kiminle evleneceğimi benim seçmeme izin vermelisin. Son zamanlarda bana uyguladığın bu baskı çok fazla," diye cevap veriyorum, gücümü kullanarak. İyi ya da kötü, babama karşı çıkmanın zamanı geldi. Bu aileye çok uzun süre bağlı kaldım, peki onlar benim için ne yaptı? Hiçbir şey.

Annemi seviyorum, onun için her şeyi yaparım, ama bir süredir üzücü bir gerçeklik içime işliyor: Eğer o kendine yardım etmek istemiyorsa, ben ne yapabilirim ki? Hatta, ben de onun gibi olmaya başlıyorum. Gözümün önündeki gerçeği inkar ediyorum. Sürekli zehirli havayı soluyorum ve babamın beni bir kukla gibi kontrol etmesine izin veriyorum.

Beni aileden uzaklaştırabileceği düşüncesi hala beni korkutuyor, ama artık böyle yaşayamam. Hiçbir şeyim kalmadı, verecek başka bir şeyim yok. Onun yanında kalmak için elimden gelen her şeyi yapmaya çalışacağım, ama artık boyun eğip, seçimlerimi çalmasına ve hayatımı dikte etmesine izin veremem. Bu sürekli istismar ve kontrol asla sona ermeyecek.

Babam, kafasını deli gibi sallarken ürkütücü bir sessizlik içinde, sonra bardağını yeniden dolduruyor. Gücüm yavaş yavaş tükeniyor çünkü bu kadar çok içtiğinde hiçbir şeyin iyi gitmeyeceğini biliyorum. Ama

Lorenzo'yu, böyle bir durumda göstereceği cesareti ve gücü düşünüyorum.

"Bu aileye neye mal olduğunun farkında mısın? Seni bu kadar bencil yetiştiren kim?"

O tüm nefretini sözleriyle bana yöneltirken kaşlarım çatılır. Her zaman içten içe babamın beni sevdiğine kendimi inandırmak istedim, ama onu şimdi, hayatım boyunca gördüğüm gibi, elinde bir şişeyle gördüğümde, onun ne bir erkek ne de bir baba olduğunu anlıyorum. Başkalarına karşı normal davranabilir, onlara gerçek yüzünü asla göstermez, ama onun her emrine ve isteğine uymaya şartlanmış benim gibi biri için geriye sadece zehir kalır. Ne yazık ki, babam artık sevgiye muktedir değil – tabii hiç sevgiye muktedir olmuşsa.

Annemin bu sevgisiz evlilikte nasıl hissettiğini düşününce bu beni üzüyor.

Ama bir kez olsun kendimi öncelikli tutmak istiyorum, bunun hiçbir zaman doğru olmadığını kabul ederek.

"Buraya gel," diyor babam, önündeki yeri işaret ederek.

Lorenzo ile tanışana kadar söylemeye cesaret edemediğim tek kelimeyi söylemeye cesaretim artarken göğsüm kabarıyor. "Hayır."

Bardak babamın dudaklarında durur ve keskin bakışları bana yönelir. İçimi bir ürperti kaplar ve vücudum donar. Kendimi sarsmaya çalışıyorum, bu adama karşı koymam gerektiğini kendime hatırlatmak için. Artık geri dönüş yok. Terk edilmekten ne kadar korkarsam da, bu yüzden annemi geride bırakmak zorunda kalabilirim, ama artık bu suçluluk duygusunun beni yönetmesine izin veremem. Keşke beni dinleseydi. Keşke beni takip etseydi. Ama artık bu adamın beni de annem gibi terörize etmesine izin veremem.

Ben çocuğum, değil mi? Onu kendi kararlarını verebilen bir yetişkin gibi davranmaya devam edemem. Kalmak onun kararı, ama bu acıyı dindirmiyor, çünkü bu gece sonra hiçbir şey eskisi gibi olmayacağını bilerek, sadece babamı değil, onun bir parçasını da bırakıyorum.

Babam kapıyı işaret ediyor. "Ne, bir mağara adamını eve getirdiğin için kendini sert mi sanıyorsun?" Bir adım atıyor.

ben. "Onun gibi biriyle ortalıkta dolaşmana izin vereceğimi mi sandın?" diye yüzüme tükürerek bağılıyor. Hayatım boyunca sessiz kalıp her şeyi kabullenmek için şartlandırıldığımdan, çenemi sıkarak direniyorum.

"Kimi seçip seçmediğim seni ilgilendirmez," diyorum, omuzlarımı geriye atarak. "Seçim benim, gitme kararı da benim."

Karanlık bir kahkaha patlaması yükseldi. "Bu aileden öylece ayrılabilceğini mi sanıyorsun?" İçkisini bir dikişte içti ve yüzüm tiksinti ile buruştu, ilk kez ona maskesiz halini gerçekten nasıl gördüğümü gösterdim.

İğrenç.

Kötü

davranan.

Aşağılayıcı.

Zalim.

Üzücü bir adam.

Acınası bir adam.

Sanki tüm bu söylenmemiş sözleri duyabiliyormuş gibi öfke onu sarar. Dirseklerimden tutup beni sarsar.

"Seni aptal, nankör kız. Söyleneni yapmadığın için başımıza ne kadar bela açtığını biliyor musun?"

Başımız belada mı?

Kolumu onun elinden kurtarmaya çalışıyorum. "Bırak beni," diyorum sertçe. "Artık bana böyle davranamazsın!" Kendimi kurtarıyorum ve ilk kez ondan daha güçlü olabileceğimi fark ediyorum.

Artık o korkak küçük kız değilim.

"Artık benim kızım olmadığını mı düşünüyorsun?" O benim alanıma geri adım atıyor. Onu itiyorum ve iki kat daha fazla güçle, açık avucuyla yüzüme vuruyor ve ben yere düşüyorum. O kadar şaşkın ve kafam karışık ki, bana vurduğunu anlamam bir anımı alıyor.

Küçük bir çocukken dayak yediğim ya da annemin benim yerime dayak yemesini izlemek zorunda kaldığım anılarım aklıma gelir.

Bir gece çılgına dönmüş, bana makas fırlatmış ve sırtımı kesmişti. Annem beni başka bir odaya çekip saklandık ve bana her şeyin yoluna gireceğini fısıldadı. O gece kardeşim

o gece bir arkadaşındaydı, ama bu, babamın sık sık yaşadığı birçok olaydan onu mazur göstermezdi. Ve ertesi gün, hiçbir şey olmamış gibi davranırdı.

Yine bana saldırıyor, ama bu sefer karnına tekme atıyorum, canavarı uzaklaştırmaya cesaret ediyorum. Ben ayağa kalkarken o öfkeye kapılıyor, kulağımı kontrol ederken hafifçe sallanıyorum. Titreyen elimi geri çektiğimde, kanla lekelenmiş olduğunu görüyorum.

İlk kez, beni titreten korku değil, öfke. O, şiddet dolu, öfkeli bir adamdan başka bir şey değil, kendi içinden çürüyen şeytanlarının ve nefretinin kurbanı.

Derinlere kök salmış bir acı içimden yüzeye çıkıyor, onun olmasını istediğim baba ve onun sahip olabileceğini umduğum potansiyel için yas tutuyorum. Çünkü ondan geriye kalan tek şey bu. Ve bu zehirli şeyi hayatımdan çıkarmak için ailemin geri kalanını kaybetmem gerekse bile, ne kadar korkutucu olursa olsun, sonunda bunu yapmaya hazırım.

Şişeyi boynundan tutup ters çevirirken, bağırsıkları dalgalar halinde geliyor. Bana doğru fırlarken sıvı yere dökülüyor ve adrenalin hızla korkuyla karışıyor.

Belki bu sefer durmayacağı korkusu.

Sırtım duvara çarpar ve soğuk bir korku dalgası üzerime çökerek beni olduğum yerde donduracak kadar ürpertir. Gözlerinde çılgınca bir nefret, çaresizlik ve öfke görürüm.

Bir babanın yokluğu, her zaman onun büyüyüp olmasını umduğum, ama asla olamadığı şey.

Yüzüme doğru sallanan şişeyi kaçırıyorum, şişe omzuma çarpıyor.

Yan tarafa sendeleyerek kaçarken cam yanımda patlar. Kapılar açılır ve Lorenzo iki uzun adımla odayı geçerek ilerlerken her şey yavaşlar sanki.

Onu gördüğüm anda içimi bir rahatlama kaplar, ta ki gülümsediğinde gözlerinin köşelerinde alıştığım o katil bakışı görene kadar. Şimdi arenaya başka bir canavar daha girmiştir ve babamın ona kıyasla ne kadar küçük olduğunu şaşırtıcı bir netlikle fark ederim.

Korku boynuma bir ilmek gibi dolanıyor ve şüphesiz ki babamı öldürecek.

"Seni kim içeri aldı, seni..." Babam ilk yumrukla yere düşüyor, ama Lorenzo onu gömleğinden yakalayıp tekrar tekrar yumrukluyor, kan beyaz pelüş halıya sıçırıyor.

"Lorenzo!" diye bağıryorum, dirseğini tutmaya çalışıyorum, ama onun gücü beni tutamayacak kadar fazla.

Annem kapı eşiğinde nefes nefese kalır, dehşetle olanlara bakar. Kardeşim onun yanında durur, gözleri fal taşı gibi açılmış, olanları izler. Nasıl olur da bir canavarla avını durdurmaya çalışırlar?

Ya da belki de istemiyorlardır. Karanlık düşünceler endişemi ve korkumu keser.

Bu şekilde olmamalı.

"Lorenzo! Onu öldüreceksin!" diye bağırarak tekrar ona uzanıyorum. "Lütfen, bunu yapma!" diye yalvarıyorum, çılgın duyguların karışımı içinde.

—keder, yas, cesaret— midemde çalkantılı bir şekilde dolaşıyor. Yükselmek isteyen safrayı bastırıyorum, bu odada beni gerçekten savunmaya istekli olan tek adama karşı savaşıyorum. Ama şu anda, o çok fazla şeyi elimden almak istiyor ve bunun bizi parçaladığını, birlikte geçirdiğimiz zamanlarda inşa ettiğimiz her şeyi kalbimle birlikte milyonlarca parçaya ayırdığını hissedebiliyorum.

Bunu şimdi durdurmazsam, geri dönüşü olmayacak.

Lorenzo beni kendinden uzaklaştırmaya çalışıyor, ama ben kararlıyım. Şu anda beni duymuyor bile; hareketleri sevdiğim adamdan çok vahşi bir hayvana benziyor.

Sevdiğim adam.

Bu ifadenin şaşırtıcı gerçeği içimi yakıyor ve onu durdurmak için daha da çaresiz hale geliyorum.

Ailem için.

Kendim için.

Bizim için.

Onu çekerek, onun öfkesinin yarattığı şiddetli fırtınayı yatıştırabilmeyi diliyorum. "Lütfen!" Bir zamanlar beyaz olan halının üzerinde kanlar içinde yatan, nefes almaya çalışan babamı görünce hıçkırarak ağlıyorum. "Lütfen!" diye ağlayarak söylüyorum. "O benim *babam!*" Sesim kısılıyor. Lorenzo'nun silahının parıltısı gözüme çarpıyor ve düşünmeden, onu cebinden çalışıyorum ve kafasına doğrultuyorum.

Lorenzo'nun yumruğu havada donar, babam ise Lorenzo'nun diğer elinde tuttuğu gömleğinden sarkmaktadır. Kan, babamın yüzünü ve Lorenzo'nun yumruklarını lekelemektedir. Lorenzo yavaşça, hayvani bir şekilde omzunun üzerinden bakar ve ilk kez katilin bana yöneldiğini görürüm. Şu anda o bir insandan çok bir canavara benziyor. Adrenalin damarlarımdan akarken ellerim titremeye başlar.

Ama onun hala orada bir yerde olduğunu biliyorum.

"Bana bunu yaptıрма," diyorum, sanki bana başka bir seçenek sunması için yalvarır gibi. *Bana bunu yaptıрма.*

"O sana *vurdu*," diyor Lorenzo, onu daha da yırtıcı gösteren bir alaycı gülümsemeyle. Babamın bana vurduğu yerden yüzümde hissettiğim ağrıya silah elimde titriyor. Gözyaşları yanaklarımdan akıyor ve Lorenzo'yu görmek zorlaşıyor.

"Sorun yok," diye buluyorum kendimi, sorun olmadığını bilsem bile. "*Sorun yok mu?*" diye alay ediyor. "Cesedimi çığnemedenden olmaz."

"Lütfen!" diye bağıriyorum, o bir darbe daha indirmeden önce.

"Lorenzo, lütfen.

O benim ailem. *Lütfen.*"

Birbirimizin gözlerine bakarken zaman durmuş gibi hissediyorum, aramızda sözsüz bir konuşma geçiyor. Sadece ham, savunmasız duygular. Ve ona istediğimi yapması için yalvarıyorum... sadece bu seferlik.

Bana zarar vermekten başka bir şey yapmamış olan babamın hayatını neden yalvararak kurtarmaya çalıştığımı bile bilmiyorum. Onu terk etmeye hazırdım, *öldürmeye* değil. Her şey çok hızlı geliyor, sindiremiyorum.

Lorenzo babamı yere itiyor. "O merhameti hak etmiyor," diyor babama, ki babam zar zor hareket ediyor ama hala nefes alıyor. Lorenzo elimi tutup silahı çekiyor, içimi rahatlık kaplıyor.

Kardeşim annemin omuzlarını tutup kapının yanına çekiyor ve bize geniş bir alan açıyor.

Babamı ve onun tuhaf davranışlarını geride bırakmaya karar verdim, ama Lorenzo ile birlikte o odadan çıkmak doğru gelmiyor. Ancak onunla birlikte gitmezsem, onun hiç gitmeyeceğini biliyorum. Yüzeyin altında kaynayan öfkeyi hissedebiliyorum ve bu beni korkutuyor.

Ondan korkmuyorum, ama kendi iblisine kendini kaptırmasından korkuyorum.

Babamı arkamızda yerde boğulurken bırakarak bir hain gibi hissediyorum. Annem odaya koşarken babamın adını haykırışını duyunca pişmanlık ve suçluluk duygusu beni kaplıyor ve onun canavarı tam anlamıyla ortaya çıkmış olsa bile annemin onun yanına koşacağını bilmek bana acı veriyor. Ya da belki de iş bitmeden bunu yapmaya korkuyor. Benim gibi şokta kapıda kalmış mıydı, çünkü kaçma şansını, farklı bir hayatı kaçırmamak için müdahale etmeye çok mu korkmuştu? Annem babamı gerçekten seviyor mu?

Babamın bu sefer durmayacağından emindim ve Lorenzo'nun geniş omuzlarının arkasını izlerken, o müdahale etmeseydi ne yapardım diye düşünmeden edemiyorum.

Kaçmış mıydım, yoksa savaşmış mıydım?

Her iki durumda da, bu benim seçimim olduğu için huzurlu olurdum. Ama şu anda, huzurlu olmaktan çok uzak hissediyorum.

Bu doğru değil. Öylece çekip gitmek. O adam ölmeli ve ben onun cezasını çekmekten mutluluk duyarım. Ellerim direksiyonu o kadar sıkı tutuyor ki, kırılacağından eminim. Bu arabayı ondan uzaklaşmak için sürmemin tek nedeni, onun benimle gelmiş olması.

Bu gece zafer gibi gelmiyor. Bana silah doğrultmuş, gözlerinde korku ve yanaklarında gözyaşları olan halini görünce, onun gözünde babası kadar şiddet dolu bir adamdan farksız olduğumu fark ettim.

Ancak bu hiçbir şeyi değiştirmiyor.

Ona defalarca babasının ona vurup vurmadığını sordum. Birinin ona zarar verdiği bir dünyada yaşamamın imkanı yok, o kişi babası olsa bile. *Özellikle* de o kişi babasıysa.

Arabada hissedilir bir gerginlik hakimdir, ta ki su kenarındaki evime dönene kadar. Yarım ay gece gökyüzünde asılı durur, şehrin ışıkları suya yansır, ama akşam hiç de görkemli değildir. Arabadan inip onunla birlikte içeri girmek için tüm irademi kullanmam gerekir.

Lily sessizce peşimden geliyor ve aramızdaki bu engelden nefret ediyorum. Benden ne kadar uzaklaştığını zaten biliyorum ve belki de bunun nedeni benim verdiğiim karardır. Henrith Taylor'ın yarına kadar yaşama şansı yok. Bundan emin olacağım.

Dondurucuya doğru koşarak bir torba bezelye alıyorum. Onu bir mutfak havlusuna sarıyorum ve sonra ona dönerek, onun evinden ayrıldığımdan beri ilk kez onu gerçekten görüyorum.

Saçları keçeleşmiş, başı karışık. Omzunda, yanında kırılan camdan kaynaklanan küçük bir kesik var. Ve sonra

güzel yüzünde kocaman kırmızı bir el izi var.

Onu Henrith ile o odada yalnız bıraktığımız anda bir şeyler ters gittiğini hissettim. İçgüdü diyelim, ama onu kontrol etme ihtiyacı duydum ve bunu yaptığımı çok memnunum. Annesi ve kardeşini bahçede bırakıp içeri koştuğumda deli gibi göründüm belki, ama bunu yapmasaydım başka ne olabilirdi? *Ya zamanında yetişemeseydim?*

"Lorenzo." Lily'nin sesi düşüncelerimi böldü ve o kadar sıkı tuttuğum için bezelye torbasının yırtıldığını ve bezelyelerin yere döküldüğünü fark ettim.

Yeni bir torba almak için dondurucuya yöneliyorum, ama o iki elimi de yakalayıp yüzüne götürüyor. Sanki bunun beni durdurup ona bakmamın tek yolu olduğunu biliyormuş gibi, bu hareket beni durduruyor.

"Beni koruduğun için teşekkür ederim," diyor ve samimiyeti beni hazırlıksız yakalıyor. Bana teşekkür etmemesi gerekir. Sanırım beni ikna etmek için bana nezaket gösteriyor. Ya da belki de babasını öldürme niyetimi anlıyor. "Ona bir daha zarar vermeyeceğine söz ver."

Öfke midemden fışkırıyor, ona değil, onun gerçekçi olmayan isteğine karşı. "O sana *zarar verdi*."

Geri adım atıyorum, tek istediğim onu kucaklamakken aramızdaki mesafe daha da açılıyor. O hoşlansın ya da hoşlanmasın, o adam bir gün daha nefes almayı hak etmiyor. "Sana vurduğun için o bir korkak. Bu ne zamandır devam ediyor?"

Kaşları çatılır ve yüzü buruşur. Belli ki cevabımdan memnun değildir, ama elini nazikçe göğsüme koyar ve beni kanepeye doğru iter, sonra da oturur ve kucağıma oturur. Onu belinden sararken, bunun farkında olduğumdan daha çok ihtiyacım olduğunu anlarım.

Kahretsin, ona ihtiyacım var.

Onun güvende olmasına ihtiyacım var, ne olursa olsun.

O, benim düşündüğümün aksine davranıyor. Beni nefret edeceğini, kötü sözlerle öfkeleneceğini düşünmüştüm. Bana dokunmamı bırak, bana bakmak bile istemeyeceğini düşünmüştüm.

Bu, yapmam gereken şeyi bilmemi hiç etkilemiyor.

"Hatırlayabildiğim kadarıyla hep böyleydi," diye sessizce itiraf eder, bezelye torbasını indirip ona bakar. Çantayı hemen ondan alıp nazikçe yüzüne tutuyorum ve o, çantanın serin dokunuşuna tıslıyor. Bunu önleyemediğim için kendimden nefret ediyorum. Onun izini asla böyle taşımamalıydı. Onun bunu ya da daha öncekileri hiç yaşamaması için milyonlarca darbeyi göze alırdım.

"Üzgünüm, aşkım," diyorum, sanki ona kendim el kaldırmışım gibi acı beni derinden vuruyor.

"Lorenzo, özür dilenecek bir şey yok. Ama lütfen, babamla bir daha görüşmeyeceğine söz verir misin?" diye soruyor nazikçe. Bana karşı bu yumuşak ses tonunu kullanması haksızlık. Onu reddedebilecek neyim var ki, zaten uzun zamandır deniyorum?

"Üzgünüm, aşkım, ama ben öyle davranmam. Sevdiğim insanları korurum." Az önce söylediğim şeyin farkına varmam biraz zaman alıyor. Bu,

Lily'yi ilk gördüğüm andan beri mücadele ettiğim şey.

Ağzını açıp kapattı.

"Senden aynı şeyi söylemeni beklemiyorum," diyorum düz bir sesle, neredeyse söylememesini dileyerek. Bu kadar bencil olabiliyorum. Artık bunu kendim de bildiğim için, her şey acı verici bir şekilde netleşti ve bir sonraki nefeste ona ihanet edeceğimi bilmek nefret ediyorum. Onu öpmek, onunla sevişmek, onu yeniden benim olarak işaretlemek istiyorum. Ancak, yapmak üzere olduğum şey yüzünden buna hakkım yok. "Ne oldu?"

Karışık duygular onu sarmış gibi görünüyor, sonra beni milyonlarca parçaya ayıran küçük bir gülümsemeyle yüzünü aydınlatıyor. Altında yatan gerçek Lily'yi görünce - savunmasız ve açıkta kalan - onun ne kadar kendini tuttuğunu anlayabiliyorum. Bana en çirkin halini göstermesi bir ayrıcalık ve bunu asla hafife almayacağım.

"Bizim ilişkimizden ve Riley ile olan randevumdan memnun değildi. Elindeki çatal hakkında bir şey söylenmediğini sanıyorum, ama bizim için bir gelecek olmadığını biliyor. Bana bencil olduğumu ve başımızın ne tür bir belada olduğunu bilmediğimi söyledi." Kaşları karışıklıkla kırıştı. "Ne tür bir beladan bahsettiğini bilmiyorum, ama dürüst olmak gerekirse, artık umurumda değil. Annemin başına ne geleceğinden korktuğum için çok uzun süre kaldım. Ona defalarca

onu terk etmesi için yalvardım, ama annem..." Sesi kesildi ve ben söylenmeyenleri anladım, bu yüzden onun için hayata geçirdim.

"O, canavarın evinde kalmayı seçti."

Lily'nin mavi gözleri benimkilere dikilir. Anlayış bizi birbirimize bağlar. İkimiz de, zehirli şişesinin kontrolündeki şiddet eğilimli bir ebeveynle aynı çatı altında yaşamışız. Omzundan saçlarını çekip atarım. "Kendini korkak sanabilirsin Lily Taylor, ama değilsin. Ben katil olmak için eğitildim, ama sonuçlarına katlanmaya hazır olana kadar kendi babamı öldürmeye cesaret edemedim."

Lily nefesini tutar. "Kendi babanı mı öldürdün?"

"Evet, ve yine yapardım. Kardeşim için. Kendim için. *Senin için.*" "Babamı öldürmeni istemiyorum. Lütfen, Lorenzo."

Küçük bir özür dilerim gülümsemesi yapıyorum. "Bu sözü veremem." Aramızdaki mesafenin arttığını hissediyorum. "Sana verebileceğim tek söz, sana zarar vermek isteyen biri olursa, onu ortadan kaldıracam. Seni koruyamadığım bir dünyada yaşamayacağım. Bunun için benden nefret etsen de etmesen de."

"Lorenzo, lütfen." Sesi çatallanır ve gözyaşları yanaklarından süzülür. Neredeyse yalvarırcasına yanağımı avuçlar.

Ona gerçeği söylemek istiyorum — başından beri hedefinin o olduğunu — ama bu sözler boğazımda düğümleniyor. Onun onu daha da nefret etmesini sağlamak durumun düzelmesine yardımcı olmaz, aksine onu daha da incitmekten korkuyorum.

Her halükarda, onun korunmasını sağlayacağım.

Ona dokunmaktan, onu istediğim gibi sahiplenmekten ve tüm endişelerini ortadan kaldırmaktan kaçınmak için elimden geleni yapıyorum.

Lily'yi şüphesiz seviyorum, ama bu onun hayatına zehir olduğum gerçeğini değiştirmiyor. Kız kardeşimin ölümüne izin verdiğim günden beri bu gerçeğin farkındayım. Onu rahatsız eden iblislerden birini öldürmek dışında ona sunabileceğim hiçbir iyi şey yok - bunun için benden nefret edeceğini bilerek.

İstediği cevabı ve sözü alamayınca, daha da içine kapanıyor.

"Babamın beni gerçekten sevip sevmediğini merak edip duruyorum," diyor şaşkınlıkla ve yeni bir acı dalgası yüzünü buruşturuyor.

"Tek bildiğim, kötü alışkanlıklarını çok seven bir adamın kalbinde başkalarına yer açmasının nadir olduğu," diyorum ve onu kollarımın arasına alıyorum. "Seni her zaman koruyacağım." Onu yatağına yatırıp uykuya dalmasını izlemeden önce, şakağına bir öpücük kondurup, çiçek kokulu parfümünün kalıcı kokusunu son bir kez içime çekiyorum. Sonra, bana olmamaya söz verdirmeye çalıştığı gecenin canavarı haline geleceğim.

Saat sabahın üçü ve sonunda uykuya daldı. Yatağın kenarından onu izlerken, son bir saattir yaptığım gibi saçlarını okşayarak onu sakinleştirmeye çalışıyorum. Gözlerinin altında koyu halkalar var, çok yorgun. Keşke masumiyeti sadece bir maske olmasaydı, ama hiçbir çocuğun katlanmaması gereken savaşlar verdi ve dün gece sonunda tavrını ortaya koyduğu için onunla gurur duyuyorum.

Gerisini ben hallederim.

Yatağın onun tarafındaki kenarından uzaklaşıyorum; her adımım daha ağırlaşıyor, çünkü bir sonraki adımımın, kurduğumuz her şeyi yok edeceğinden eminim.

Sky, birkaç saat önce Lily'yi kucağımda salladığım kanepeden maskesinin arkasından bana bakıyor.

"Senin ninni söyleyen türden biri olduğunu bilmiyordum," diyor selam olarak, her zamanki gibi ukala. Beni sinirlendiriyor, ama kardeşimi hatırlattığı için av köpekleri arasında en sevdiğim o. Gerçekten de çarpık bir teselli.

"Ben yokken ona göz kulak ol." Takım elbisenin ceketim babasının kanıyla tamamen lekелendiğı için uzun siyah paltomu omuzlarıma geçiriyorum.

Sky arkamda ısıık çalarak, bir haşere gibi evin içinde beni takip ediyor. "Ne yapacağını bana söyleyecek misin?"

Sessizliğim yeterli bir cevap olur ve o garaj kapısında durur, kollarını kavuşturarak kapıya yaslanır. Tehditkar görünür, deri ceketinin altından silahı parlar.

"Maskeni çıkar, uyanırsa onu korkutma," diye emrediyorum, en sevdiğim Lamborghini'ye, plakası olmayan arabaya doğru yürürken.

Kafasını salladı ama dediğimi yaptı. "Değıştin Lorenzo. Patronun tek başına görevlere çıkmadan çok hoşnut kalacağını sanmıyorum."

Onu görmezden gelerek motoru çalıştırıyorum. Patronumun beklentilerini hatırlatılmasına en az ihtiyaç duyan kişi benim. Ama denesem bile kendimi durduramazdım. Luca Armani'nin güvenliği her zaman benim için birinci öncelik olmuştur ve patronumun özellikle onunla bir anlaşma yapmamı istediğı halde, Lily'nin koruması olarak kalan kısa süreyi Henrith Taylor'ı ortadan kaldırmak için bir bahane olarak kullanarak kendimi kandırıyorum. Onun Lily'ye zarar verdiğıne dair şüphelerim doğrulandığı anda bu imkansız hale geldi. O anda işi bitirmememin tek nedeni, Lily'nin buna tanık olmamasıydı.

Henrith Taylor'ın özel bir hastaneye gitmediğini, bunun yerine evinde tedavi gördüğünü öğrenmem uzun sürmedi. Bu, ister kendisi ister karısı tarafından emredilmiş olsun, gerçekten aptalca bir hareket, çünkü malikanelerine girmek çok kolay.

Motoru durdurup, güvenlik konusunda yetenekli olan Izak ile iletişime geçiyorum, sonra çitin üzerinden atlayıp ön bahçelerine iniyorum. Henrith, son birkaç ayda paranoyaklaşmış, yeni güvenlik kameraları taktırmış, muhtemelen kızının yerine kendi canına kastedecek birinden korkuyordu.

Arka kapıdan içeri girip sessizce malikanede dolaşıyorum. Lily'nin çocukken nasıl bir çocuk olduğunu ve bu iğrenç evin derinliklerinde güneş ışığı gibi parıldayan kişiliğinin nasıl hayatta kaldığını düşünüyorum. Buraya geri dönmek konusunda her zaman çok isteksizdi. Onun duygularını anlıyorum ve babamla ilgili kendi anılarımı, onun babasına karşı hissettiklerinden ayırmak bana daha zor geliyor.

Sonunda Henrith'i buluyorum ve ilk fark ettiğim şey koluna takılı serum. Yüzü şişmiş ve dikiş atılmış. Yatağın yanında durup, onun üzerine eğiliyorum.

Bu beni, babamın yanında durduğum geceye geri götürüyor. Babam, kardeşime saldırmaya çalışırken elinde bir şişe tutuyordu. Lily'ye, Luca ona bir daha bize el kaldırmamasını söyledikten sonra babamın durduğunu söyledim. Onun kulağına daha hoş gelsin diye yalan söyledim, ama gerçek şu ki, babam sadece bir hafta daha dayanabildi ve sonra yine kendi kötü alışkanlıklarının ve şiddetli öfkesinin kurbanı oldu. Bu yüzden

Onu beklediğimden daha erken öldürmeye karar verdim. Birisi ona bunun kötü olduğunu söylediği için durmadı. Öyle adamlar asla değişmez. Babası asla değişmeyecekti.

Babamı öldürdüğüm anda, onun rolünü üstlenmem gerektiğini biliyordum. Onun gibi olmak, gölgeler arasında yaşamak istemiyordum, bunun benim için en doğal şey olduğunu bilsem bile. Daha fazla zaman tanırsam, kardeşim için daha fazla fırsat yaratabileceğimi düşündüm.

Ama bunun hiçbir zaman değişmeyeceğini anladım. Bunun olmasını istiyorsam, bunu kendim gerçekleştirmeliydim.

Ve Lily için de aynısını yapmaya hazırdım.

Henrith'in göz kapakları sersemlemiş bir şekilde açılır ve Lily'ninkine çok benzeyen o mavi gözler, sanki benim orada beklediğimi önceden biliyormuş gibi, karanlıkta beni bulur. Lily'ninkiler gibi ışık ve nezaketle parıldayan gözleri, sadece nefretle doludur.

"Yardım için çılgılık atmaman beni şaşırttı," derim soğukkanlılıkla.

"Bir fark eder miydi?" diye boğuk bir sesle sorar. "Sen Nicholas'ın adamlarından birisin, değil mi?"

Armani'nin adamlarından biri olarak etiketlenmek beni çok rahatsız ediyor, ama onun varsayımlarını düzeltmiyorum.

Yavaşça başını salladı. "Aptal oğlum her şeyi mahvetti."

Ölüm döşeğindeyken bile, kendi kışını kurtarmak umuduyla oğlunu feda etmeye hazır olması hiç de şaşırtıcı değil.

"Borcun çok fazla," diyorum, bir tahminde bulunarak. Kesin miktarı bilmiyorum, ama kızının canına kıymak için yeterliyse, milyonlarca dolardan bahsediyoruz demektir.

"Bize bir ay daha verin. Size iki katını ödeyeceğim."

O acımasız öfke dalgası midemde yayılıyor. Hâlâ her şeyin kendisi ve parasıyla ilgili olduğunu düşünüyor, oysa her şey kızıyla ilgili. Onun borçları umurumda bile değil, ama kendime biraz daha sabırlı olmam gerektiğini hatırlatıyorum.

O hala nefes aldığı her saniye beni öldürüyor, ama Luca'ya sadık kalmam gerekiyor. Bunun için kafamı uçurabilir, ama ona herhangi bir bilgi sağlayabilirsem, bu yeterli bir takas olabilir.

Kendi canımı umursadığımdan değil, ama Lily'yi hala takip edenler tamamen ortadan kalkana kadar onun güvenliğini sağlayabilirsem, bu yaşlı pisliği dinlemek için birkaç dakika daha harcayabilirim.

"Oğlun ne yaptı?" diye soruyorum, cebimdeki şişeyi parmaklarımın arasında çevirerek. Ona odaklanmak, beni sakın tutan tek şey.

Henrith alaycı bir şekilde güldü, sonra öksürük krizine girdi. "Parayı aldım ve o gece adamlarınla buluşmasını söyledim. Ama o, aptalın teki gibi parayı kumarda kaybetti."

Yüzümdeki ifadeyi değiştirmiyorum, ama Vince ile yaşadığım birkaç karşılaşmayı hatırlıyorum. Dmitri'nin evinde geçirdiğimiz gece, parası olmadığı için benden borç istemişti. O zaman da dikkatimi çekmişti, ama o kadar parayı kumarda kaybetmek için bu kadar aptal olabileceğini...

"Söylesene Henrith, bize şu anda ne kadar borçlu olduğunu düşünüyorsun?" Henrith zayıf bir şekilde başını salladı. "Yirmi milyon."

İşleri ayakta tutmaya yetecek kadar, ama Vince'in ne kadarını kumar oynadığı ve babasından üstün görünmek için işine ne kadar yatırdığı merak ediyorum. Bu tamamen hesaplanmamış bir hareket gibi gelmiyor. Tabii ki, kendi babasını ortadan kaldırmaya çalışmıyorsa.

Sadece bir aptal, bundan zarar görmeden kurtulabileceğini düşünebilir. Bir aile üyesi olarak, o da bir yan hasar.

Cebimden şişeyi ve şırıngayı çıkarıyorum. Bunu kanlı bir şekilde yapmak, ona hak ettiği şekilde acımasızca davranmak istedim. Ama sefil bir ölümle karşılaşması beklenen babamın aksine, Henrith pahalı bir tabuta konacak ve onu gerçekten tanımayanlar tarafından saygı ve yasla anılacak. Ama en azından bunu *onun* için yapıyorum.

Kızının babasının ölüm meleği.

Henrith şişeyi fark edince gülmeye çalışır ama öksürük krizine girer. "Bundan sonra kızımın seni bir tür kahraman olarak kabul edeceğini mi sanıyorsun?"

Şişeyi kaldırıp, içindekileri şırıngayla çıkarıyorum. "Hayır, biliyor ki o benden nefret edecek, çünkü nedense hala sana karşı sevgi besliyor. Ama ona fayda sağlamayan bir sevgiyi, bana olan sevgisi de dahil olmak üzere, öldürmekten mutluluk duyarım. Onu bir daha asla incitemeyeceksin."

Henrith'in gülümsemesi acımasızca bükölür. "Sen onun zihnini zehirleyene kadar itaatkar bir kızdı."

"Senin hatan, onu sadece kullanabileceğın bir piyon olarak görmüş olman," derim sakın bir şekilde, şırınganın içindekini damar yoluna enjekte ederken.

Gözleri büyür ve korkaklığı ve eylemlerinin gerçekliği ön plana çıkar.

"Seni içinden dışarıya doğru öldüren bir zehirle öldürölmen çok uygun. Sonuçta, bunca yıldır içki içerek yaptığın şey bu, değil mi?"

Şırıngayı çıkarıp, zehir etkisini gösterirken tamamen rahat bir şekilde onun başında duruyorum. "Cehennemde görüşölüröl, Henrith."

Son nefesini verişini izlerim ve uzun zamandır ilk kez, babamı öldürdölğöl zamanki gibi geleceğöl dair büyük bir belirsizlikle dolu olmadan, bir cinayetten gerçek bir tatmin duyarım.

Bu sefer ne olacağını tam olarak biliyorum.

Onu korumak için bunu yaptım.

Onun huzurunu mahvediyor olsam da, ben onun yerine huzurlu olmak istesem de.

Gözlerim ağırlaşıyor. Lorenzo'nun yatağındaki boşluğa bakarken yüzümün bir tarafı zonkluyor ve şikayetle inliyorum. Saatin kaç olduğunu bilmiyorum ama sonunda uykuya dalmak sonsuza kadar sürmüş gibi geldi.

Dün gece Lorenzo'yu kucakladım, o da elini saçlarımin üzerinde gezdirerek sanki beni nazikçe uyutmak istercesine okşadı. Onun yokluğu midemdeki boşluğu daha da derinleştiriyor. Dün gece ona söylemek istediğim o kadar çok şey vardı ki, içimde çılgın bir itiraf oluşuyordu. Gerçek şu ki, o çılgınca öfkesinden korkmadan önce aile odasına daldığında rahatlamıştım.

Dün gece Lorenzo çocukluğumu daha fazla kurcaladıkça, ona karşı koymak istedim, çünkü ailemin dinamiklerini daha fazla kurcalayan herkesi uzaklaştırmaya alışkındım. Küçük yaşlardan itibaren, evimde olanların normal olmadığını anlamıştım. Arkadaşlarımin ailelerinin böyle çirkin sırları saklamadığını biliyordum. Annem tarafından bunu asla konuşmamam için eğitildim ve şartlandırıldım, babam ise bunu birine anlatırsam veya evden ayrılmaya çalışırsam, aileden kovulacağımı ve geleceğimin olmayacağını söyledi. Artık eskisi gibi beni etkilemeyen bir tehdit.

Ama şimdiye kadar hep gülümsedim ve her şey yolundaymış gibi davrandım. Bazen kendimi bile buna inandırdım. Özellikle de sonunda üniversiteye gitmem için evden ayrılmama izin verdiğinde. Dairemi tutmama izin verdi ve annemin ikna edici çabalarıyla çiçekçiyi açıp işletmeme izin verdi. Beni yetişkin bir kadın olarak gördüğünü ve yavaş yavaş zincirlerini çözdüğünü düşündüm. Ama bu özgürlüğe beni inandıran tek kişi kendimdim.

Kimsenin anlamadığını sanıyordum, ama Lorenzo anlıyor. Yine de, çok farklı bir şekilde yetiştirildik. Bu yüzden, belki kanlı kısmı hariç, harekete geçme gücüne hayranlık duyuyorum. Ama aynı zamanda, o cinayet işleyen ellerin, geceleri uykuya dalmaya çalışırken beni koruyan ve saçlarımı nazikçe okşayan ellerin aynısı olduğunu da anlıyorum.

Babamla ilgili ne yapacağımdan henüz emin değilim. Sonunda bu zehirli döngüden kaçmak için cesaretimi topladım, ama dün geceki patlaması, onun hala benim orada yaşadığım zamanki adamla aynı olduğunu doğruladı.

Yatağın kenarında oturuyorum, ayak parmaklarım ahşap zeminin serinliğinden kıvrılıyor.

Bugün kendimi özgür hissetmem gerekirken, zihnim hala bir o yana bir bu yana gidip geliyor. *Babam nasıl tepki verecek? Beni ya da dükkanımı mahvedecek mi? Dairemi benden alacak mı? Anneme öfkelerini çıkaracak mı?*

Ama içimden bir ses, bir kez olsun her şeyin yoluna gireceğini söylüyor.

Belki de bunun Lorenzo'nun dün geceki itirafıyla bir ilgisi vardır. Beni ne olursa olsun koruyacağını, *beni sevdiğini* söylemesi kalbimi kıpır kıpır ediyor.

Ona da aynı şeyi söylemek istedim, ama aramıza koyduğu duvarı hemen hissettim. Ben de şok oldum, onun şiddet düzeyine karşı ne hissettiğimden emin değildim. Lorenzo ile birlikte olmanın tam olarak ne anlama geldiğini anlamıyorum.

Ama şüphesiz onu sevdiğimi biliyorum.

Yüzüm zonkluyor.

Bunu babam yaptı.

Ayağa kalkıyorum ve ona karşı koyacak cesareti bir kez daha buluyorum. Annemi bir kez daha onu terk etmesi için ikna etmeye çalışacağım ve eğer bunu yapmamayı seçerse, sonunda bunun onun kararı olduğunu kabul etmeliyim ve kendi kararımı vermeliyim. Bu çirkin sırrı bu kadar sıkı saklamış olmam çok saçma geliyor ve şimdi onu ortaya çıkardığım için kendimi özgür hissediyorum. Henüz bitmedi, ama küçük adımlar atıyorum.

Telefonum komodinin üzerinde titriyor, ekranda kardeşimin adı görünüyor. Saat sabahın altı, en azından birkaç saat uyuyabilmişim. Derin bir nefes alıp telefonu açıyorum ve

gardıropta asılı duran sarı ipek bornozu giyiyorum. Giysilerimin yarısı dairemde Lorenzo'nun evine taşınmış durumda. Vince'in azarlamasına ya da cesaretlendirmesine hazırlıklı oluyorum.

"Babam öldü."

Vücudum kaskatı kesildi.

Babam öldü.

Ölmüş.

"Lily?"

"Buradayım. Ben... Ben..."

"Eve gelmen lazım," diyor. "Seni almamı ister misin?"

Karanlık bir kahkaha içimden çıkıyor ve o kadar çılgınca ki, kalbim ikiye bölünürken ağlamaya başlıyorum. Tanrım, beni dinlemedi. Lorenzo arkamdan iş çevirdi ve kalbimin derinliklerinde, babamın ölümünün tek sorumlusunun hayatımda sevdiğim tek adam olduğunu biliyorum.

Dün gece, onun desteğiyle bir sonraki adımımı nasıl atacağıma karar verebileceğim huzurlu ve güvenli bir alan yarattığımı anladığımı sanmıştım, ama o bunun yerine... beni ihanet etti.

"Hallederim." Boğazımı temizliyorum. "Görüşürüz."

Telefonu kapatıyorum, elim yanıma düşüyor ve uyuşmuş bir şekilde yatak odasının kapısına doğru yürüyorum. Kapıyı açtığımda, sanki bekliyormuş gibi orada oturuyor, sırtı duvara dayalı, başı omuzları arasında asılı.

Kapıda duruyorum, birkaç dakika önce gerçekten sevdiğimi sandığım adama bakıyorum, ama o başını kaldırıp gözlerime baktığında, soruyu sormadan önce cevabı görüyorum.

"Babamı sen mi öldürdün?" diye soruyorum, beni dehşete düşüren ürkütücü bir sakinlikle. Çünkü kalbimin parçalandığını sadece ben duyabiliyorum.

"Evet," diye cevaplar soğukkanlılıkla.

Yavaşça başımı sallıyorum, sonunda onun verdiği kararı kabul ediyorum. Babamdan nefret ediyordum, ama bu onun ölmesini istediğim anlamına gelmezdi. *Öyle miydi?*

Lorenzo bana bununla mücadele etmek, kendi kararlarımı vermek için zaman tanımadı. Ondan bunu yapmamasını istemiş olsam da, bunu benden aldı.

"Sana özellikle babamı öldürmemeni söylemiştim. Sen delisin, biliyor musun? Bizi öldürmeyi tercih mi ediyorsun?"

Onun ihaneti acı veriyor, bıçaktan daha derin kesiyor. Bir sınır daha aşıldı, bir istek daha görmezden gelindi. Lorenzo beni asla dinlemeyecek ve babamın öldüğü yavaş yavaş kafama dank ederken, şok ve acı midemde bir düğüm oluşturuyor.

"Bizim güvenliğimizi senin güvenliğinden daha önemli görüyorum," diyor pişmanlık duymadan.

"Oh, sen çok kibirli ve kendini beğenmişsin, değil mi?" diye bağıriyorum, onun etrafında zırh gibi duran o üstünlük havasından nefret ediyorum. Yüzümden gözyaşları akarken yumruklarım titriyor. Bu çok berbat bir durum; babamın ölümünden daha çok onun yasını tutuyorum.

"Senin asla yapamayacağın bir şeyi yapma cesaretini gösterdiğim için benden nefret etme."

Kaşlarım neredeyse saç çizgime değecek kadar yükselir ve ileri atılırım. "Oh, yani babamı öldürdüğün için şimdi haklı olduğunu mu düşünüyorsun?"

O da benim pozumu taklit ederek ayağa kalkıyor. "Beni sonsuza kadar nefret edeceğini biliyorum ve bununla barıştım. Seninle kavga etmeyeceğim."

Alaycı bir şekilde gülüyorum. "Sen kafayı mı yedin? Hayatıma bir anlığına girip beni tanıdığını, yaralarımı, ailemi tanıdığını sanıyorsun. Sen hiçbir şey bilmiyorsun!" diye bağıriyorum, etrafımdaki her şey parçalanıyor.

O, yapmamam gerektiğini bilsem de, hayatıma aldığım ilk kişiydi. Yanında bu kadar rahat güldüğüm ilk kişiydi.

Bana *güven* hissettiren ilk kişi.

Ve bunların hiçbirinin değişmemiş olmasını nefret ediyorum, şimdi bile. "Beni aldattın." Sesim titriyor.

"Evet. Beni tanıdığını düşünsen de düşünmesen de, Lily, bunları sadece senin için yaptım."

Çılgınca gülüyorum, uykusuzum ve insanlara şüpheye yer bırakmamaktan bıktım. Ona itiyorum ama o hiçbir şey yapmıyor. Tekrar itiyorum, onun sadece dönüp kabullenmesi yerine bir tür kavga arıyorum. "Bana kırılgan bir şey gibi davranmayı bırak! Karşı koy!" diye bağıriyorum. O bana her zaman aklındakileri söylerdi. Sadece birlikte geçirdiğimiz çalkantılı dönemlerde benimle kavga ederdi, ama şimdi geri çekiliyor ve benim her acı sözümü kabul ediyor. "Senden çok nefret ediyorum!"

Onu tekrar itiyorum, ama yine de hiçbir şey söylemiyor. Çok kızgınlım. Cevaplarımı, kararlılığımı, babamla kendim başa çıkma *seçeneğimi* elimden aldı.

Kavga etmekten, ağlamaktan, kaçırmaktan bıktım artık. Onun ortaya çıkardığı tüm bu duyguların gidecek hiçbir yeri yok. Artık onlarla yüzleşmekten başka seçeneğim yok. Unutmaya çalıştığım anıların musallat olduğu çocukluğumun evine geri döneceğimi, sevdiğimi sandığım adamın ailemi incitmek için bir hayalet gibi oraya girdiğini bilerek.

Ve babamın yaptığı onca şeyden sonra bile onu savunduğum için kendimden hala nefret ediyorum.

Bir adım geri çekilirken, ayak bileğim garip bir şekilde burkulur. Elini uzatıp beni tutmaya çalışır, ama ben onu iteklerim. "Bana dokunma!" Dudaklarımdan dökülen nefret iğrençtir. "Bir daha asla! Benim korkak olduğumu söylüyorsun, ama sen de ondan beter değilsin. Beni sevdiğini söyledin, ama bir saniye sonra bana zarar verdin! Efendinin yanına dön, Lorenzo. Yaptığın iyi iş için övgülerini al. Artık hizmetlerine ihtiyacım yok."

Çenesi gerilir, ama hareketsiz kalır.

Bir kez olsun, kendi ayaklarımdan üzerinde durmak istiyorum.

Gardıroba gidip, gördüğüm ilk elbiseyi kapıyorum. Berbat görünüyorum ve yüzümdeki morluk koyulaşıyor, ama şu anda elinden gelenin en iyisi bu.

Bu çirkin aile sırrı ortaya çıksın. O lanetli evin gerçeği gün yüzüne çıksın.

En sevdiği Lamborghini'nin anahtarlarını alıp garaja koşarak arabayı çalıştırdığımda, o beni izliyor. Arabayı garajdan çıkarırken, metal kapıya aracın yan tarafını sürterek çıkıyorum.

Gaza basıyorum ve arka aynaya baktığım anda, "Tabii ki lan!" diye bağırlıyorum.

Sky motosikletiyle peşimden geliyor. Frene basıp onun arabanın arkasına çarpmasını izleme düşüncesi aklıma geliyor ve bu beni korkutuyor.

Babam gibi aşağılık, nefret dolu bir insan olmak istemiyorum.

Ama o kadar çok acı çekiyorum ki, kendimi toparlamaya nereden başlayacağımı bile bilmiyorum. Bu yüzden, Lorenzo dışında herhangi biri olduğu için minnettar olarak, onun beni takip etmesine izin veriyorum.

O hariç herkes benim yanımda olabilir.

Telefonumdaki takip cihazına bakıyorum. Lily son iki gündür ailesinin malikanesinden çıkmadı. Luca'nın her an evindeki ofisine dalmasını bekliyorum. Şanslıysam, kafama kurşun sıkmadan önce veda sözleri söyleyecektir. Değilse, kararımın arkasındayım.

Henrith Taylor'ı öldürdüğüm haberini Luca'ya ilk veren ben olsam da, onun da Henrith'in çok fazla içki içip kavga ettikten sonra eve sendeleyerek geldiği ve alkol zehirlenmesi geçirdiği iddialarıyla ilgili dedikodular ve resmi açıklamalarla bombardımana tutulduğundan eminim.

Luca, *benim onun için* temizlemem gereken bir işi örtbas etmek için kesinlikle nüfuzunu kullandı ve bu hikayeyi uydurmak için kime ve ne kadar para ödediğini düşünmek bile istemiyorum.

Ahşap kapılar açılır ve Tony, son derece sinirli Luca'nın peşinden girer. Ben de dik dururum, başımın belaya gireceğini tahmin ederek. Beklemediğim şey ise Ara'nın onun peşinden gelmesidir. Onun da yüzündeki ifade okunamaz; her geçen gün mafya patronunun karısı olmaya daha da yaklaşıyor.

"Nasıl bu kadar aptal olabilirsin?" diye başlar Luca. "Sana Henrith Taylor ile anlaşma yapmanı söyledim, onu öldürmeni değil."

"Evet, efendim." Her şeyi mahvettiğimi çok iyi biliyorum, ama bu kararımı pişmanlık duymadan verdim. Tırnak uçlarını ısırarak açıkça tedirgin olduğunu gösteren Ara'ya bakıyorum. Sanırım artık kocasının gizli amaçlarını biliyor. Eminim bu konuda sert bir azar işitmiştir.

"Söyleyeceklerin bu kadar mı? Kendi amaçların varsa sana nasıl güvenilebilirim? Ne halt ediyordun sen?"

"O kadına vurdu, efendim," diyorum. Aslında, tek nedenim bu. "Kendimi kurtarmak için size yalan söylemeyeceğim ya da olayı çarpıtmayacağım. O kadına vurduğu anda, kendimi kaybettim."

"Ama sonra *geri* döndün." Luca, ellerini ceplerine sokmuş, birkaç adım ötede durarak bana bakıyor. Tony, arkasında duruyor, yüzünde kayıtsız bir ifade var. İyi anlaşıyoruz ama ikimiz de eylemlerimizin ölümcül sonuçlara yol açabileceğini biliyoruz, birbirimize karşı uygulamak zorunda kalabileceğimiz sonuçlara. Ara, odanın köşesinden beni izliyor, mükemmel manikürlü tırnakları şimdi kavuşturduğu kollarını tıklatıyor.

"Geri döndüm. Aynı gece."

"Ve onun zayıf durumuna rağmen hala bir anlaşma yapmadın mı?"

Nasıl ifade edeceğimi bilemiyorum. Kariyerim boyunca uğruna çok çalıştığım her şey elimden alınmak üzere. On yıldan fazla süredir yaşadığım tek hayat bu ve şimdi onu tehlikeye attım. "Lily Taylor'ı korumakla görevlendirdin beni. Ben de öyle yaptım. O adam ona tehlike arz ediyordu ve..."

Luca onaylamayan bir şekilde dilini şaklattı. "Bunu çarpıtmayacağını söylemiştin."

Onun soğuk mavi gözlerine dik dik bakıyorum. "Size her zaman sadakatle hizmet ettim ve bana fırsat vererseniz bunu yapmaya devam edeceğim. Ancak, güneş ışığı benim için bir hedeften daha fazlası haline gelmiş gibi görünüyor, efendim."

Luca'nın bakışları keskinleşir. "O zaman sana hiç güvenilemez." "Luca," Ara uyarır.

O, ona döner. "Bu toplantılara katılmana izin veriyorum, canım, ama adamlarımdan biri tehlikeye girerse, o zaman ibret olsun diye cezalandırılmaları gerekir."

Ara tüyler ürpertici bir şekilde güler. "Tehlikeye atılmak mı? O aşık, seni aptal herif."

Luca'nın kaşları çatılır.

Ara sonra bana dönüyor. "Ve ben, şahsen, minnettarım. Buraya geldiğimde, seni öldüreceğimizi sanıyordum. Luca'nın bu görevde

gizli amaçları olduğunu bilmiyordum. Bilseydim, buna izin vermezdim. Ama Henrith'in ona *vurduğunu* kesinlikle bilmiyordum." Sonra Luca'ya bakar. "Beni korumak için intikam almama izin vermedin mi? Adamlarına biraz müsaade et."

Luca alaycı bir şekilde güler. "Hoşgörü m? Burada işler böyle yürür." "Ya bir adam bana vurmuş olsaydı, Luca?" Ona sert bir bakış attı.

"Ona asla fırsat verilmez," diye homurdanır Luca. Ara'nın beni savunacağı hiç aklıma gelmemişti ve buna layık olduğumdan da tam olarak emin değilim. Belki de odadaki tek kadın olması ve bu yüzden daha iyi bir arabulucu olması nedeniyledir.

Luca bana somurtarak bakar. "Avcı köpeklerden birinin kimliğini işa ettin."

"İşin diğer kısmını araştırırken, evinde maskeli bir adamın olması onu korkutur diye düşündüm."

Luca'nın gözleri inanamama hissiyle şişer. "Ben yokken sana ne oldu böyle? Sen benim en iyisisin, ama sen..." Parmaklarını şıklatmaya başlar. "O kitaplarda kullandıkları terim neydi? Tarçınlı rek mi?"

Sessizlik ortalığı kaplar. Ara'ya boyun eğdiğinden beri, herkesin içinde tam da aynı şeye dönüştüğünü ona hatırlatmama gerek yok.

Daha önce onların ilişkisini anlamamıştım, şimdi de hala tam olarak anlamış değilim. Ama aşkın farklı şekillerde olabileceğini kabul ediyorum.

"Lorenzo ile yalnız konuşmak istiyorum," diyor Ara cesurca, gözlerini devirerek onun önceki sözlerini görmezden geliyor.

"Kendi toplantımdan çıkmamı mı istiyorsun?" diye sorar Luca lmcl bir şekilde.

"Luca, onun senin için kurşun yiyebileceğini bildiğin halde eşyalarına işemeyi bırak ve bana onunla yalnız kalabileceğim bir dakika ver."

Tony ve ben birbirimize bakışırız. Ara'nın burada olması kesinlikle biraz eğlence katıyor. İlk başta Ara'yı çok güçlü kocasını zayıflatmaya çalışan biri olarak görüyordum, ama bizimle ne kadar uzun süre kalırsa, Luca kadar acımasız olduğu o kadar belirgin hale geliyor. Kendine daha iyi bir ortak bulamazdı.

Luca ona doğru yürür ve çenesini tutar, diğer eli hemen karnına iner. "Keskin dilin her zaman başını belaya sokuyor, benim küçük engerek yılanım. Adamlarımın önünde beni küçük düşürmeyi kötü bir alışkanlık haline getirdin."

O acımasız bir gülümseme gösterir. "Çıkarken kapıya çarpmaya dikkat et, canım. Bir dahaki sefere arkadaşlarımdan birini kendi çıkarın için kullanmaya kalkışırsan, seni küçük düşürmekten daha fazlasını yapacağımdan emin olabilirsiniz. Seni erken bir mezara sokacağım."

O kötücül bir sırıtış attı ve Luca eğilip onu tutkuyla öperken ben başka yere baktım. Bu konuşmamızın sonuncu olmayacağını biliyorum, ama kafamda bir kurşun olmaması umut verici.

Tony, Luca'nın peşinden giderken bana hızlıca bir bakış atıp başını sallar. Ben de saygıyla aynısını yaparım. Tony, Luca'nın çalışanları arasında kendi ailesi olan birkaç kişiden biridir. Her zaman bir aileye sahip olmanın bir yük olduğunu düşünmüşümdür; ancak son zamanlarda eve gidecek birinin olması ne kadar güzel olduğunu anlamaya başladım.

Ara önüme gelir ve açık avucuyla yüzümün yan tarafına vurur. Kafamı hareket ettirecek kadar hafif bir vuruş ama amacını yerine getirir. Çenemi sıkar, yeniden ayarlarım ve acıyı gidermeye çalışırım. "Bu, Lily'yi kullandığın için."

Bunun kocasının emri olduğunu ona hatırlatmıyorum.

"Babası ona kaç kez vurdu?" Ara dikkatlice sorar, gözlerini kısarak.

Ara en yakın arkadaşlarından biri olsa da, aralarında açıkça bir duvar var ve Lily'nin sırları, kendisi söylemek istemediği sürece benimle birlikte ölecek. "Cesaretimi mazur görün, Bayan Armani, bence bunu ona kendiniz sormalısınız." Ara'nın kaşları kalkar ve ben dikkatlice açıklamaya devam ederim. "Babası, onun hatırlayabildiği kadarıyla elinde bir şişeyle dolaşır. Bence şu anda benim onun sırlarını ifşa etmeme ihtiyacı yok. Bence onun bir arkadaşına ihtiyacı var."

Ara beni baştan aşağı süzerken daha da şaşırılmış görünüyor, eli karnına geliyor. "Onu gerçekten seviyorsunuz, değil mi? Sizde böyle bir şey olacağını düşünmemiştim."

Bakışlarım yere düşüyor çünkü Ara'nın samimiyetinde bir şeyler var. Bu rahatsız edici bir kadın bize farklı bir şekilde kendimizi ifade etme fırsatı sunuyor.

uzun süredir sadece erkeklerden oluşan bir grup olduktan sonra kendimizi farklı bir şekilde ifade etme fırsatı sunuyor.

"O, tanıdığım en nazik insanlardan biri. Bazen benim gibi biri bile buna karşı koyamaz," diyorum dürüstçe.

"Eminim başlangıçta bundan nefret etmişsindir," diyor küçük bir gülümsemeyle.

"Senin tahmin edebileceğinden çok daha fazla."

Hâlâ gülümsüyor, kanepeye otururken sevgiyle karnını okşuyor. "Seni çok iyi anlıyorum. Onunla ilk tanıştığımda bunun bir rol olduğunu düşünmüştüm, ta ki onun gerçek kişiliğinin bu olduğunu anlayana kadar. Hiç böyle bir ortamda büyümemişseniz, bu ışık sizi kör edebilir. Bu bir güçtür, ama onun dezavantajı, hak etmeyenlere bile aşırı sadık olmasıdır."

Ara ve benim sandığımdan daha fazla ortak noktamız olduğunu fark ederek iç geçiriyorum.

"Eğer benim gibi bir canavara karşı bir şeyler hissedebiliyorsa, kalbinde kesinlikle çok fazla yer var demektir. Dürüst olmak gerekirse, babasının ona bir daha zarar vermesini engelleme kararımın arkasında duruyorum, ama aynı zamanda benim dışımda başka birinin onun yanında olmasını da kabul edemiyorum. Bu yüzden onun büyük kalbinden hoşlanmıyorum."

"Senin onun için ilk tercihim olmadığını inkar etmeyeceğim," diyor Ara dürüstçe. "Ama ben de pek çok hata yaptım. Luca ve ben aynı hamurdan yoğrulmuşken, sen ve Lily madalyonun iki yüzüsünüz. Bununla barışık olmalısın ve bir şekilde kocamı da bu sonuçtan memnun etmelisin."

"Beni uyarmaman gerekmez mi?"

Omuzlarını silkiyor. "Onun için en iyisi olduğunu düşünseydim yapardım, ama bunu sadece o karar verebilir. Onun kararını saygı duyduğunuz sürece, ne karar verirse versin," diyor Ara sert bir ses tonuyla. "Bu mesele halledilene kadar onun korunmasız kalmasını istemiyorum, bizim yüzümüzden bu işe karışmış olsun ya da olmasın. O benim ailem ve ben aileme göz kulak olmayı seçiyorum." Bana yine keskin bir bakış atar.

O anda, Ara'nın tüm kusurlarına rağmen beni desteklediğini fark ettim. Saygıyla başımı eğip sessizce, "Bunu patrona sakın söyleme, ama onun için ortalığı birbirine katmanı sevmeye başladım" dedim.

Ona ayağa kalkması için yardım etmek için elimi uzattığımda yüzünde kocaman bir gülümseme belirir. "Bu bizim sırrımız olsun," der ve göz kırpar.

Çok sayıda insan taziyelerini sunmak için geliyor. Annem her birine sessizce teşekkür ederken ben de onun yanında duruyorum. Son bir haftadır, annem uyuşmuş bir yas içinde gidip geliyor. Bazen yatak odasının kapısını çaldığımda, onu yatakta uyurken buluyorum. Diğer zamanlarda ise, sanki hiçbir şey olmamış gibi evin içinde ve bahçede dolaşıyor.

Babamın ölümünden beri aile malikanemizde kalıyorum, çocukluğumun odasında uyuyorum. Canavar artık yok ama unutulmaz anılar hala aklımda.

Kardeşim de malikanede kalıyor, ama genellikle gece geç saatlere kadar, bazen sabahın erken saatlerine kadar eve gelmiyor.

Sanırım hepimiz farklı şekillerde yas tutuyoruz.

Ancak ben tabuttaki adamdan çok anneme odaklanıyorum.

Soluma bakıyorum, Sky kalabalığının yanında duruyor, sanki boş boş duran bir seyirci gibi. Ancak, biri bana başsağlığı dilemek için elini uzattığında, onun keskin dikkatini fark ediyorum. Lorenzo'nun yerine beni koruyor. Lorenzo, babamı öldürdüğü sabah evinden ayrıldığımdan beri onu görmedim ve haber almadım.

Cenaze törenine katılan kalabalığın içinde Ara'yı görüyorum ve annemin elini sıkıp arkadaşlarımın yanına doğru yürüyorum. Yaşanan onca olaydan dolayı, onlarla neredeyse hiç konuşmadım. Sienna ve Romi küçük, hüzünlü gülümsemelerle karşılıyorlar beni, Ara ise birkaç adım ötede duruyor, sanki hoş karşılanıp karşılanmayacağından emin değilmiş gibi. Muhtemelen babamın başına gelenlerden kendini biraz sorumlu hissediyor, çünkü şüphesiz

Lorenzo'nun yaptığını biliyordu. Ondan sayısız telefon aldım ama hiçbirine cevap vermedim ya da geri aramadım, sadece kendime zaman ayırmam gerekiyordu.

Romi önce beni kucaklamak için yanıma geldi. "Üzgünüm."

Ben üzgün değilim.

Bu, asla yüksek sesle söylemeyeceğim soğuk bir tepki, ama babamın ölümünden beri ona karşı hiçbir şey hissetmiyorum. Bunu itiraf etmekten nefret ediyorum, bu yüzden kendimi çok özgür hissediyorum. Bunu yavaş yavaş sindirmek için biraz zamanım oldu ve bunun çirkin bir gerçek olduğunu bilsem de, bu *benim* çirkin gerçeğim.

Sienna beni kucakladığında "Teşekkürler" diyorum.

"Neye ihtiyacın olursa bize söyle. Her zaman senin için buradayız, biliyorsun," diyor Sienna anlayışla.

"Biliyorum." Kolunu okşuyorum ve sonra ne yapacağını veya ne söyleyeceğini bilmeyen Ara ile yüz yüze geliyorum.

Onu kucaklarım ve yavaşça kolları beni sarar. "Seni geri aramadığım için özür dilerim," diye fısıldarım. "Çok yoğun bir dönem geçirdim."

Geri çekildiğimde, küçük bir gülümsemeyle başını sallar. "Bu hafta biraz zaman ayıralım. Bana güvenmeni istiyorum."

Kalabalığın ötesine bakıyorum ve tepenin üzerinde duran, bize bakan iri yarı bir adam görüyorum. Hiç şüphem yok ki bu Lorenzo, uzaktan bizi izliyor.

Midem özlem, nefret ve acı ile kıvrılıyor. Çünkü tüm bu olanlara rağmen, gelecekteki belirsizliklere rağmen, zihnim sürekli ona dönüyor. Ona haksızlık mı ettim, haklı mıydım, hala önemsiyor muyum, mantıken daha iyi bilmem gerekirken.

Ara bakışımı takip ediyor ve bana baktığında, bakışında sempati var.

Herkesin babamın ne kadar "iyi bir adam" olduğunu söylerken bana o acıma dolu bakışları atmasından bıktım, ancak bu seferki tamamen farklı bir nedenden dolayı.

Annemin peşinden gidip, eve varana ve onu yatağına yatırana kadar elimden geldiğince ona destek oluyorum.

"Konuşmaya hazır olduğunda bana haber ver, anne," diyorum ve alnını öpüyorum. Onu zihinsel ve fiziksel olarak o kadar çok kez dövdüklerini gördüm ki, onu korumak için alışkanlık haline gelen arzusu hala içimde. Artık eminim ki, biraz daha zaman tanırsam, onu daha iyi bir yol seçmeye, sonunda kendine odaklanmaya ikna edebilirim. Henüz o noktaya gelmedik. Benim zincirlerim beni bir dereceye kadar özgürleştirdi, ama onun zincirleri onu boş bir kabuk haline getirmiş gibi görünüyor. Umarım bir zamanlar içindeki kıvılcım yakında geri döner.

Onun yatak odasından çıkarken kapıyı arkamdan kapatıyorum ve merdivenlerden aşağı iniyorum. Annemin bahçesine çıkmak üzereyken, oturma odasından gelen ışığı fark ediyorum. Lorenzo babamı o kanlı dayak attığından beri oraya girmedim.

Kapılar zaten açıktı ve merakla içeriye baktığımda, kardeşim dizini sallayarak bazı evrakları incelerken içkisini yudumlarken gördüm. Annemin ihtiyaçlarını karşılamakla meşgul olduğum ve kardeşim de şirketler, halkla ilişkiler ve açıklamalarla uğraştığı için konuşacak fazla vaktimiz olmamıştı.

Lorenzo babamı fena halde dövmesine rağmen, annem ve kardeşim onun ölümünden Lorenzo'yu sorumlu tutmadılar. Babam yüzüne birkaç dikiş atılacak kadar kötü bir dayak yemişti ve onun sarhoşken bir kavgaya karıştığını duyuran haberlere pek üzölmüş görünmüyorlardı. Haberlerde Lorenzo'dan hiç bahsedilmiyordu, ki bunun Luca'nın işi olduğunu düşünüyorum. Onu uykusunda öldürenin alkol zehirlenmesi olduğunu doğrulayan da doktordu.

Bu, tartışmaya açık olmayan bariz bir gerçektir, ancak bu seferki ölüm nedeni alkol tüketimi değildi.

"Vince, iyi misin?" diye soruyorum ve o da başını kaldırıp bacağını hemen durduruyor.

"Evet." Boğazını temizledi. "Ben sadece..." Kağıda baktı ve onu masaya bıraktı, ama ben onu çok iyi tanıyorum. Özellikle bir şey saklamaya çalıştığında bunu anlarım. "Babamın ofisinde bir şey buldum. Hoşuna gideceğini sanmıyorum."

Bu evde ortaya çıkarılacak daha kaç sır var? Artık gerçeklerden korkmadan bir adım öne çıkıyorum. Vince'e babamızın maddi sıkıntılar yaşadığını düşündüğümü söyledim, o da araştırıp bakacağını söyledi.

Umarım bu bize bir ipucu verir. Bana kağıdı uzatır ve anlaşılmayı okurken midem düğümlenir.

"Bu ciddi olamaz," derim inanamadan, babamın imzasına ve Bay Timber'in imzasına bakarak. Anlaşma, Riley ile nişanlandığının duyurulması ve ardından evlenmem durumunda, babama yirmi milyonluk önemli bir kredi vereceğini belirtiyor.

Kardeşimin yüzü asık. Babamın beni Riley ile çıkmaya zorlamasına şaşmamalı. Ama beni böyle bir pazarlık kozu olarak satmak... Şaşırmamam gerek, ama bu acıyı hafifletmiyor.

"O beni hiç kızı olarak görmedi" diyorum, kardeşimle yan yana otururken üzüntüyle. Bir tür umuda tutunuyordum, zehirli ruhunda hâlâ bir parça iyilik kaldığını gösteren herhangi bir şeye. Ama eğer kaldıysa da, bana hiç pay düşmemiştir.

Vince bana bardağını uzatıyor. Alıyorum ve kehribar renginin derinliklerine bakıyorum. "İronik, değil mi? Onu bizden alan şey buydu, ama yine de burada, hala onu içiyoruz."

Kardeşim buna hiçbir şey söylemez, sadece bardağı benden geri alır ve bir yudum daha alır. Bardağı bitirene kadar dudaklarını silmez ve "Biz onun gibi değiliz" der.

Vince'in babamız hakkında konuşurken sesinde acı bir ton duyduğum ilk kezdi. Sanırım hepimizin onunla bozuk bir ilişkisi vardı, ama Vince her zaman o kadar mesafeli ve kayıtsız davranıyordu ki, benim yaşadığım aynı zincirlerin onu etkilemediğini düşünüyordum.

"Riley Timber'la randevunda ne oldu?" diye merakla sorar Vince. Yüzümdeki ifade ne olursa olsun, gözlerime baktığı anda savunmacı bir şekilde ellerini kaldırır. "Hey, ben düşmanın değilim. Sadece bir soru sordum, Lily."

Deliriyormuşum gibi hissederek başımı sallıyorum. O haklı; o benim babam değil. Ama o gece verdiği tavsiyeden sonra ona karşı acı hissetmekten kendimi alamıyorum. Vince bile bana ihanet etmiş gibi hissettim.

"Sadece hayata farklı bakış açılarımız vardı." O geceyi düşünürken kaşlarım çatıldı. Tabii ki Lorenzo'nun eline çatal sapladığı gerçeğini atlıyorum. "O gece, seni aradığımda

gitmem gerektiğini söyledin, gitmek istemediğimi söylememe rağmen. Neden?"

Kardeşim, annem ve benim gibi babamın kurbanı olmamasına rağmen, her zaman benim tarafımda olduğunu düşünmüştüm. Ama o beni ihanet etti ve ben de tek tarafımda olan kişi gibi hissettiğim bir katilde teselli buldum. Lorenzo'yu düşünmek hala göğsümü sıkıştıran bir acı gibi, ama o her uyanık olduğum saatte zihnimde beliriyor ve birkaç saat uyuyabildiğim zamanlarda bile Lorenzo Moretti rüyalarımı süslüyor.

Vince boş bardağı ellerinde çeviriyor. "O kadar da önemli bir şey olduğunu düşünmemiştim."

Ağzım açık kalır. "Vince, bu benim *seçimim* değildi. Sorun da buydu."

"Biliyorum. Biliyorum. Ben sadece... Belki de elinden gelenin en iyisini yapmaya çalışıyordu?"

Anlaşmayı işaret ediyorum. "Beni satarak mı?" O parmağını dudaklarına götürdüğünde, hemen kendime çekiliyorum, kapılara bakarak kimsenin duymadığından emin oluyorum.

Kağıdı önümüzdeki masanın üzerine koyuyorum. Ne kadar çok sır var.

"O iyi bir adam değildi. Onun da bu kadar ileri gideceğine inanamıyorum," diye itiraf ediyor, cesareti kırılmış bir şekilde aramızdaki kağıda bakarak.

"Neden yirmi milyon dolarlık bir krediye ihtiyacı olsun ki?" diye soruyorum.

Vince yanağının içini ısırır ve ben hemen onun benim bilmediğim bir şey bildiğini anlarım. "Çok borcumuz var, Lils. Şirketler birkaç yıldır zor durumda." Gözlerini ovuşturur ve başını ellerinin arasına gömer.

Ciğerlerimden hava boşalıyor. Babamın işlerine hiç karışmak istememişim, ama kendi başarısızlıkları yüzünden beni bir pazarlık aracı olarak kullanacağını fark etmek...

"Muhtemelen her şeyi kaybetme riskinden kurtulmak için para bulmaya çalışıyordu," diye devam etti.

"Ne demek istiyorsun? İşletmelerden para kullanamaz mıyız ya da satmaya çalışabiliriz ya da..."

"Bunları zaten denemedim mi sanıyorsun?" diye savunmacı bir tavırla cevap veriyor, sonra kendi yüksek sesinden irkiliyor. Eli benim elime kayıyor. "Özür dilerim. Zor birkaç gün geçirdim. Bir çözüm arıyorum. Sadece endişeleniyorum, hepsi bu. Birikmiş paran var mı?"

Ona şüpheyle bakıyorum. Elbette, ihtiyacım olmadığı için bana verilen aylık harçlığın büyük bir kısmını biriktirdim. Dükkânımdan elde ettiğim gelirle geçiniyordum. Ancak bunu söylemeye çekiniyorum, çünkü bu her zaman yedek planım olmuştur. Bu durumun tamamında bir şeyler ters geliyor.

"Her şey berbat. Ne yapacağımı bilmiyorum," diyor ve ellerini saçlarına geçiriyor. "Erkek arkadaşından borç falan isteyemez misin?"

"O benim erkek arkadaşım *değil*, yoksa babamızı dövdüğü kısmı kaçırdın mı?"

Vince'in dizi titremeye başlar. "Evet, ama o sadece seni koruyordu, değil mi? O benden daha cesur. Aslında onu kıskanıyorum. Keşke yaşlı adamı dövmüş olan ben olsaydım."

"*Vince*," diye fısıldayarak bağırırım, itirafına şok olmuşumdur. Bacağının titremesi durur ve sanki nerede olduğunu hatırlar gibi bana bakar.

"Üzgünüm. Ben sadece... O iyi bir adam değildi, değil mi? Ve şimdi bu lanet olası karışıklığı temizlemek zorundayım. Ya evi alırlarsa? Ya annemi sokağa atarlarsa?"

Onun kolunu tutuyorum. "Bak, bir çaresini buluruz, tamam mı? Hiç paran yok mu? Belki annemize bundan bahsedersek, o..."

"Anneme bundan bahsetmeyeceğiz. Ona bir bak. Bir haftadır neredeyse hiç konuşmadı ve yemek yemedi. Bu sorunu çözmeliyiz." Sonra bana bakar, neredeyse yalvarır gibi, "Bu aileyi düzeltmeliyiz."

Bu aileyi düzeltmek.

Yıllardır özlemini çektiğim bir şeydi ve şimdi gerçekleştiğinde, neredeyse gerçek olamayacak kadar güzel geliyor. Belki de uzun zamandır bundan vazgeçtiğimin farkında değildim. Sonunda babamla ilişkiyi kesmeye hazır olduğuma karar verdim. Ama şimdi o yokken, en azından annem ve kardeşim için elimden gelen her şeyi yapmam gerekmez mi?

"Sana biraz para vereceğim. Sadece birkaç milyon. Geri kalanını sen halledebilir misin? Belki babamın araba koleksiyonundan bazılarını satabiliriz?" Vince onaylayarak başını sallar. "Bunu başaracağız, Lils. Hepimiz için yeni bir sayfa açacağız."

Yeni bir sayfa.

Hatırlayabildiğim kadarıyla, bu sözleri duymak için dua ettim, ancak son zamanlarda, bu yeni bölüm ailemle çok az ilgisi vardı ve tüm güvenimi verdiğim, ancak ihanete uğradığım bir adamla daha çok ilgisi vardı. Belki de kanın sudan daha kalın olduğunu hatırlatmak içindi.

Kardeşıme son olayları anlatma ve hayatıma kast edilen girişimleri ona açma düşüncesini kafamdan uzaklaştırıyorum. Bu onu daha da strese sokar ve şu anda, özellikle annemiz için bu sorunu çözebileceğimize inanmak istiyorum.

Çünkü kardeşimize güvenemezsek, kime güvenebiliriz ki?

Yatağımın başucundaki telefonumun titreşimi beni uyandırır. Çocukluğumun geçtiği eski yatak odamın tavanına bakarım. Yıllar içinde pek bir şey değişmemiştir, sadece her şey biraz daha küçük gelmektedir.

Telefonuma bakarken iç çekiyorum. Sienna'dan dört cevapsız arama var ve saat daha sabah yedi. Bu iyiye işaret olamaz. O hiç bu kadar erken uyanmaz.

Pencereden içeri sızan soğuk hava akımını fark ederek onu geri çağırıyorum. Kapatmak için pencereye doğru yürürken kaşlarımı çatıyorum. Dün gece kapalı olduğundan eminim.

"Tanrıya şükür, Lily. Durum kötü!" Sienna telaşla söylüyor. "Romi. Buraya gelmen lazım. Acil bir durum."

Kalbim durur. "O iyi mi?"

Lütfen, en iyi arkadaşlarımdan birini benden almayacak kadar acımasız olma. Bu, babamın ölümünden dolayı suçluluk duymadığım için bir ceza mı?

"Oda arkadaşı. O öldü," diyor Sienna. Her şey duruyor.

"Ne?"

"Her sabah yoga yaptıktan sonra birlikte yürüyüşe çıkarlardı, ama dün..."

"Romi bunun yerine babamın cenazesine geldi," diye cümlesini tamamlıyorum, çünkü hala bu konuyu dolambaçlı bir şekilde anlatmaya çalışıyor gibi görünüyor.

"Bana ne olduğunu anlatmıyor, ama oldukça sarsılmış durumda." Son cümleyi sessizce söylüyor.

Boğazıma bir şey takılır. O kadını iyi tanı mıyordum, ama o ve Romi neredeyse iki yıldır oda arkadaşı ve arkadaşları.

"Romi neden bizi aramadı?" diye soruyorum, keşke bize daha fazla güvenseydi diyorum içimden. Hemen harekete geçiyorum, hızla bir kot pantolon ve bir üst giyiyorum.

"O sadece... boş boş duruyor," diyor Sienna. "Ara'yı da aramalı mıyım?" "Henüz değil. Bugün yeni bir uygulamanın büyük lansmanı vardı ve

Romi boğulmaktan hoşlanmaz. Birazdan oraya gelirim, söz veriyorum.

On yaşındayken, Romi'nin köpeklerinden biri öldü. Bu olay onu o kadar üzdü ki, günlerce ne yedi ne de içti.

Hızla koridordan geçip annemin odasının kapısını açtım, içeri baktım ve onun derin uykuda olduğunu gördüm.

Kalbim ikiye bölünmüş gibi. Bir haftadır burada saklanıp, onun iyi olduğundan emin olmak için etrafında dolanıyordum, ama şimdi Romi de aynı acıyı yaşıyor...

Şu anda ne oluyor böyle? Kader bu kadar acımasız mı?

Merdivenlerden aşağı koşarken neredeyse Bentley'e çarpıyordum. "Özür dilerim, Bayan Taylor. Her şey yolunda mı?"

"Üzgünüm, Bentley. Bugün dışarı çıkacağım. Anneme bir şey olursa lütfen beni ara," diyorum, paltomu alıp omuzlarıma geçiriyorum.

"Şoförü aramamı ister misiniz?" diye soruyor, benim telaşlı halimden şaşkın bir şekilde.

Düşünceli bir şekilde duraksıyorum. "Hayır, Bentley. Sanırım kendim gideceğim."

O hiçbir şey söylemez, sadece ben garaja doğru ilerlerken onaylayarak başını hafifçe eğirir. Güzel klasik araba koleksiyonuna göz gezdiririm. Bu, babamın her zaman hobisi olmuştur. Ben bu konuya hiç ilgi göstermedim, ama bu arabaları sürmemiz kesinlikle yasaktı. Sekiz arabaya bakıyorum, tırnaklarımın kenarını ısırarak hızlı bir karar veriyorum. Onun eski Mustang'i. En çok sevdiği araba.

Motoru çalıştırıyorum, altımda gürleyen sesine garip bir şekilde güçlenmiş hissediyorum. Babama büyük bir "siktir git" demek gibi geliyor, ama bu arabadan önce beni satmaya razı olduysa, bence bu adil bir takas. Yavaş yavaş, onun kontrolünün benden kaybolduğunu hissediyorum. Özellikle de

kapının dışındaki virajı çok hızlı döndüğümde gevşek çakıllar havaya uçuyor. Adrenalinle kalbim çarpıyor ve bu *hoşuma gidiyor*.

Sky motosikletiyle peşimden gelmeye başladığında hiç şaşırmadım. Evdeyken köpek mülkün dışında kalarak bana mesafe bırakmasının aksine, başka yerlere gittiğimde sürekli peşimde oluyor.

Manhattan'ın biraz daha sakin bir bölgesinde, şehir dışında bulunan Romi'nin dairesinin önüne park ettim. Daire biraz eskiydi ama Romi, oda arkadaşının bütçesine uygun olduğunu ve dairedeki keskin havayı sevdiğini, bunun ona ilham verdiğini söylüyordu.

Arabadan indiğimde, Sky kaskını çıkarıp motosikletten inerken güzel yüz hatlarını ortaya çıkardığında şaşıyorum.

Onu işaret ediyorum. "Hoş gelmedin."

"Üzgünüm hanımefendi, ama emirlerim böyle. Sen yatakta tatlı tatlı uyurken sana alan bırakabilirim, ama başka herhangi bir yerde, seni takip ederim."

"Neden hepiniz bu kadar sinir bozucusunuz?" diye homurdanıyorum, sinirliyim ama daha fazla zaman kaybetmemek için girişe doğru yöneliyorum.

"Bu işin doğasında var, bence. Lorenzo, senin bir adım arkada olmadığımı öğrenirse, beni hadım ettirir."

Merdivenin ortasında durup ona bakıyorum. Kayıp canavarı sormak istiyorum, ama bunun onu umursadığı için yaptığını düşünerek kendimi kandırmayacağım. Bu yüzden, "Sen gerçekten çok sinir bozucusun, biliyor musun?" diyorum.

O gülümser. "Bunun benim cazibemin bir parçası olduğu söylenir."

Merdivenleri çıkmaya devam ederken saçlarımı omzumun üzerinden geriye attım. "Dışarıda kalacaksın, ciddiğim. Aksi takdirde, kendi silahını sana doğrulturum." Romi'ye yardım edebilecekler dışında kimsenin Romi'nin yanına yaklaşmasına izin vermeyeceğim. Onu ne pahasına olursa olsun korumak istiyorum.

Arkamda kıkırdıyor. "Vay canına, Lorenzo'yla takılmaya başladığından beri gerçekten cesurlaştımsın, değil mi? Sana yakışıyor."

Garip iltifatını görmezden geliyorum, Lorenzo ile beni birbirine bağlayan hiçbir şeyi kabul etmiyorum.

Kapıyı iki kez çaldım ve Sienna kapıyı açtı, çok kötü görünüyordu. Beni kucaklamak için içeri çekti ve ben şaşkına döndüm. "Üzgünüm,

biliyorum, babanın cenazesi ve..."

"O nerede?" diye soruyorum, daireye girip kapıyı kapatmak için. Ama kapı aniden duruyor. Arkama baktığımda, Sky ayağını kapıya koymuş.

"Bu kim?" diye soruyor Sienna, ikimizi sırayla bakarak.

"Uzun hikaye." Onu, ölümcül bir bakışla delici bir şekilde süzüyorum.

"Kapı bu kadar açık kalacak," diyor ve uzaklaşıp koridorun karşısına oturuyor. Ellerimi havaya kaldırıyorum. *Neyse ne.*

Döndüğümde kendimi hazırlarım. Ev darmadağın. Bir zamanlar duvarlarda asılı olan güzel tablolar parçalanmış ve mobilyaların üzerine kırılmış. Sanki yağmalanmış gibi görünüyor. Oda arkadaşının kapısı kapalı. Çatı katına çıkan küçük dairesel merdiven, sanki üzerine bir varil siyah boya dökülmüş gibi görünüyor.

Siktir. Oturma odası bu haldeyse, Romi'nin stüdyosunun durumunu görmek için yukarı çıkmak bile istemiyorum. Sienna'yı takip ederek Romi'nin yatak odasına giriyorum ve onu yatakta oturmuş, küçük terrier cinsi köpeği Borris'i kucağında tutarken gördüğüm anda kalbim parçalanıyor. Romi yere bakıyor, odası da dairenin geri kalanı gibi kaos içinde.

"Romi, buradayım," diyorum en yatıştırıcı ses tonumla. Genelde hayat dolu olan Romi'nin kızıl saçlarına siyah boya sıçramış ve dün giydiği cenaze kıyafetlerini hâlâ üzerinde.

Suçluluk duygusu beni kaplar; her zamanki rutinini yerine, beni destekliyordu. Bu mantıksız suçlamayı kafamdan atarım. Şu anda, sadece arkadaşımın yanında olmam gerekiyor.

"Romi," diye tekrar ediyorum, onun önüne çömelip elini tutarken. Beni görmüyor, duymuyor. Kahretsin. Bu kötü.

"Denedim," diyor Sienna arkamdan. "Ne yapacağımı bilemedim." Yüzünde umutsuz ve kasvetli bir ifade var.

"Önce onu duşa sokmalıyız," diyorum, çoktan harekete geçmiş olarak. Siyah boya, onun canlı kırmızı saçlarını matlaştırmış. Kahretsin, saçlarını kesmek zorunda kalabilir. "Romi, bizimle işbirliği yapman gerekiyor."

Onu bu halde görmek zor ve ona bakarken kendimi düşünmeden edemiyorum. Bu şok geçirmiş hali, birkaç ay önce İtalya'da her şey yaşadığında benim de durumumdu. Romi, tanıdığım

en güçlü, en canlı insanlardan biri, ama onun bile bu kadar sarsılabileceğini, doğal içgüdüsünün içine kapanmak olduğunu görmek, nedense trajik bir şekilde beni daha insan hissettiriyor.

"Hey, ufaklık," diyorum Borris'e, onu Romi'nin kucağından almaya çalışırken, ama o sadece daha da sıkı sarılıyor. "Romi," diyorum tekrar ve elimi yanağına götürüyorum. Bu sefer gözlerini kırptıyor ve yüzü çok yavaşça bana doğru dönüyor. "Romi, hadi biraz duşa girelim, tamam mı? Hiçbir yere gitmiyoruz. Borris'in yemek yemesi lazım."

İki kez göz kırpar ve sonra anlamış gibi başını sallar, ama yine de köpeği teslim etmez. Bunun yerine, bacaklarını açar ve mutfığa yürür. Dolabı açıp ıslak mamayı çıkarırken, hareketleri robot gibidir, sonra onu yere açık bir pizza kutusunun üzerine koyar ve içindekileri boşaltır.

Yavaşça köpeği yere indirir ve köpeğin yemeğini izler.

Sienna ve ben endişeli bir bakış paylaşıyoruz. İronik olan, burada, koşullara rağmen, kendimi canlı ve ihtiyaç duyulan biri gibi hissetmem. Oysa ailemle yas tuttuğum zamanlarda, kendimi boş hissediyorum. Babamın vefatı için hiçbir üzüntü duymuyorum. Ama en yakın arkadaşım için, dünyası etrafında parçalanırken kalbim parçalanıyor. Çünkü o hissi anlıyorum ve ikimizin de önünde uzun bir yol olduğunu biliyorum. Sonuçta, bizler sadece insanız ve birinin dayanabileceği bir sınır var, o sınır aşıldığında ya çöküyor ya da kapanıyor. Neşeli Romi'nin bunu yaşayacağını hiç düşünmemiştim.

AKŞAMÜSTÜ, kardeşimden bir telefon alıyorum. Sienna ve ben, Romi'nin etrafındaki daireyi büyük ölçüde temizledik. Romi şu anda eşofman altı ve siyah kapüşonlu sweatshirt giyiyor. Boyayı tamamen temizleyemedik, ama bu en son endişeleneceğimiz şey, çünkü onu yatağına yatırıyoruz ve sonunda uykuya dalıyor, Borris hala göğsüne sıkıca sarılmış durumda.

"Hey, neredesin?" diye soruyor kardeşim.

Koridora çıkıyorum. "Romi'nin evindeyim. Oda arkadaşı dün vefat etti ve Romi pek iyi değil."

"Oh, kahretsin, bu çok kötü. Çok üzgünüm, Lils," diyor ve ben de ön kapının dışına bir kez daha bakmak için zaman ayırıyorum. Sky hala orada oturuyor ve sıkıntıdan patlayacak gibi görünüyor. Tanrım, bunlar tuvalete bile gitmiyorlar mı? Mutfığa gidip dolapları karıştırırken kendimi kötü hissediyorum, orada birkaç paket atıştırmalık buluyorum. Onları kapının dışına fırlatıyorum, o şaşırmış görünüyor ama anormal refleksleriyle üçünü de yakalıyor. Atıştırmalıklara bakarken kaşlarını çatıyor.

"Ben biraz dışarı çıkacağım, sen eve dönüp anneme göz kulak ol," diyor Vince.

Tezgaha yaslanıp Romi'nin odasına bakıyorum. "Onu böyle bırakmak hoşuma gitmiyor."

"Lils, sana burada ihtiyacım var. Bu kredi meselesini halletmeye çalışıyorum ve sana gerçekten ihtiyacımız var. Annem için endişeleniyorum. Bir an normal davranıyor, bir an sonra hayalet gibi dolaşıyor. Onu yalnız bırakmak istemiyorum."

"Madem bu kadar endişeleniyorsun, her gece dışarı çıkmayı bırakmalısın," diyorum, kendi sertliğime şaşırarak. Gözlerimi kapatıp kendime mantıksız davrandığımı hatırlatıyorum.

"Lily, sorun yok. Bundan sonrasını ben hallederim," diyor Sienna, Romi'nin kapısından. "Şu anda uyuyor. Hiçbir yere gitmeyeceğim. Ailenin sana ihtiyacı var."

İçimdeki tüm mücadele yavaş yavaş azalıyor. Sanki bir yangından diğerine geçiyormuşum gibi hissediyorum.

Birliklerimi kardeşime aktarmıştım ve o da bu işi çabucak halledeceğine söz vermişti. Muhtemelen bu gece de bunu yapıyordu.

Yorgunluktan iç çekiyorum. "Birazdan evde olacağım."

"Tamam, ben çıkıyorum o zaman. Akşam görüşürüz," diyor ve telefonu kapatıyor.

"Üzgünüm. Sonra tekrar ararım, tamam mı? Bir şeye ihtiyacın olursa beni ara," diyorum Sienna'ya.

Sienna yorgun görünüyor, her zamanki neşeli hali ortada yok. Onu kucaklamak için kendime çekiyorum. "Senin gibi bir arkadaşım olduğu için çok minnettarım." Diğerleri Sienna'nın kibirli ve sığ olduğunu düşünebilir, ama o hiç de öyle değil.

şeyler. O, tüm çabalarımızı her zaman desteklemiştir ve ona en çok ihtiyaç duyduğumuzda, her zaman yanımızda olmuştur.

"Ben de sana, kızım. Zor bir dönem ama hepimiz bunu atlatacağız." Yanağıma bir öpücük kondurup kapıya doğru başını salladı. "Chastity belt'ten yakışıklı erkeklere geçmen hakkında konuşmamız lazım," dedi, neşeli bir tonla. "Evde her şey yolunda mı?"

Muhtemelen benim anlattıklarımın daha fazlası olduğunu sezdiğine şüphem yok, ama gereğinden fazla soru sormadığı için ona minnettarım. "Olacak."

"Lorenzo'ya ne oldu?" diye nazikçe soruyor. Adını duymakla birlikte vücudum hemen tüylerim diken diken oluyor. Sahte bir ilişki kurma, arkadaşlarıma yalan söyleme fikrinden nefret ediyordum, ama bu süreçte ne kadar inandırıcı olduğumuzun farkında değildim. Kahretsin, kendimi bile inandırmıştım.

"Ayrıldık. Bir şeye ihtiyacın olursa beni ara," diyorum, gözlerime ulaşmayan küçük bir gülümsemeyle, Lorenzo ile ilgili tartışmaya daha fazla yer bırakmadan. Hepsi yalandı. Her bir parçası. Çünkü buna inanmazsam, neye inanabilirim ki? Babamı öldüren adamı sevemem. Sevebilir miyim?

Bu her şeyiyle berbat bir durum.

Sky ayağa kalkar ve beni takip eder, koridorda ne kadar süre beklediğinden bahsetmez.

Çantamdan araba anahtarlarını ararken, babamın Mustang'ine baktığım anda donakalıyorum.

Lorenzo arabaya yaslanmış, elleri cebinde duruyor, ama gözlerimiz buluştuğu anda, yüzsüzce uzaklaşmaya başlıyor.

Kendimi durdurmak için daha mantıklı davranmadan önce yolun karşısına geçiyorum. "Neden buradasın?" diye soruyorum, içimde biriken tüm öfke ve karışık duygular yüzeye çıkıyor. Başka biri olsaydı, tüm bu karmaşık duyguların hepsinin onun suçu olmadığını kendime hatırlatırdım. Yine de, onun küçümsemeyi hak eden, öfkeyi on kat daha fazla hissetmeyi hak eden tek kişi o, çünkü beni en çok inciten kişi o.

Onu daha da uzaklaştırmak istiyorum çünkü ona olan özlemimden nefret ediyorum, o yanımdayken kendime güvenemiyorum. Kalbim bana ihanet ediyor. Bu karmaşık, dağınık ve hiç mantıklı değil.

Durur ve sonra yavaşça döner, benimle yüzleşmek istemiyor. Bakışları her yere kayıyor ama bana değil, ama sonra koyu kahverengi gözleri sonunda benimkilerle buluşur. Günlerdir uyumamış gibi görünüyor. *İyi.*

Umarım suçluluk duygusu onu içten içe yiyip bitiriyordur.

"Takip cihazının anormal bir yere gittiğini fark ettim, bu yüzden kendi gözlerimle senin güvende olduğunu görmek istedim."

Gözlerim fal taşı gibi açıldı. "Hâlâ beni takip mi ediyorsun?"

Omuzlarını silkiyor. "Senin yanında olmamam, güvenliğini öncelikli görmediğim anlamına gelmez."

Alaycı bir şekilde gülümserim. "Lanet olası babamı öldürdüğünde bu ayrıcalığını kaybettin," diye öfkeyle söylerim. "Patronun yaptığı pisliği temizlemeye dair bir gelişme var mı, böylece sonunda bu bodyguard saçmalığından kurtulabileyim?"

"Benden ne istiyorsun?" Lorenzo çok sakın bir şekilde sorar. "Sanki tüm dünyaya kızgınsın ve öfkeni çıkarabileceğin tek kişi benim. Ve senin zehirli dilini hoş karşılıyorum tatlım, ama patlamadan önce biraz kendini sorgulamaya başlasan iyi olur. Herkesin sorunlarını üstlenmeye devam edemezsin. Benim yapabileceğim yardımın bir sınırı var."

"*Yardım* mı?" Bu kelime ciyaklayan bir sesle çıkar. "Senden hiç yardım istemedim. Aslında hiç istemedim bile."

Yavaşça başını sallar ve bir anlığına, ifadesindeki değişimi, acıyı ve kederi görürüm. O, omzumun üzerinden Sky'a bakarken kalbim acı bir şekilde burkulur ve duvarlarının yeniden yükseldiğini hissederim. "Sadece iyi olduğundan emin olmak istedim," der Lorenzo, bu sefer daha sessiz bir sesle, sonra uzaklaşır.

"Yani, öylece gidecek misin?" diye soruyorum, parmaklarımı ellerime kıvrarak. Ondan çok nefret ediyorum ve onun arabasına binmesini izlemek, sanki ben hala bir görevden ibaretmişim gibi, sahte sakinliğimi yok ediyor.

"Siktiğimin pisliği," diyorum dişlerimi sıkarak kendi arabama binip kapıyı çarpıyorum. Çığlık atmak, ağlamak ve onun mükemmel burnunu kırmak istiyorum.

O uzaklaşmadan önce gaza basıyorum ve hızla geçerken ona orta parmağımı gösteriyorum. Sky hemen peşimden geliyor.

Eve giderken tek düşünebildiğim bu, gözyaşları yüzümden akarken, pencereleri açıp soğuk havayı içime çekiyorum. Uzaklarda şehrin ışıkları parlıyor — bir zamanlar sevdiğim bir şehir, çünkü bir zamanlar kendimi kaos ve gürültünün içinde kaybedebileceğimi hissediyordum.

. Ancak son zamanlarda, görmek istediğim sadece birkaç yüz olduğunu hissediyorum. Bu şehir çok gürültülü, çok baskıcı, çok sığ. Ya da belki de bu şehir üzerine kurduğum hayat böyledir.

Farkına varmadan, ailemin malikanesinin ön kapısının önünde durmuş, Lorenzo'nun aynı noktaya park edip, birkaç dakika sonra içeri girerek akşam yemeğinde ailemle tanıştığı anı düşünüyordum. Kesinlikle saçma.

Mustang'ın direksiyonuna ellerimi sıkıca geçirirken, kapana kısılmış hissi yeniden içime sızmaya başladı, artık bunun için babamı suçlayamayacağım gerçeği beni korkutuyordu.

Kapılar yavaşça açıldı ve ben uzun, dolambaçlı araba yoluna bakakaldım, bir kez daha oradan geçmeye direniyordum.

Sky yanıma yanaşıyor ve kaskının vizörünü kaldırıyor. Ona sertçe bakıp "Şimdi ne var?" diye soruyorum.

Kaşlarını kaldırdı. "Kardeşinin çoğu geceleri nereye gittiğini bilmek ister misin? Ya da daha spesifik olarak, bu gece nerede olduğunu?"

Bunun arkasında benim fark ettiğimden daha fazlası olduğunu ima etmesinden hoşlanmıyorum. Yine de, içten içe, bana ihtiyacım olan cevapları sunduğunu biliyorum. "Bunu bana neden sunuyorsun? Başın belaya girmez mi?"

merakla soruyorum.

Omuzlarını silkiyor. "Sinir bozucu cazibemin bir parçası da burnumu sokmaktır. Yanlış anlama. Bunu kendi iyiliğim için yapıyorum, bebek bakıcılığı görevinden kurtulmak umuduyla."

"Senden bunu hiç istemedim." Kırılğan bir paket gibi muamele görmekten bıktım usandım, ama içten içe onun burada olmasına minnettarım, öyleyse neden teşekkür etmek benim için bu kadar zor? Ne zaman böyle bir insan oldum ben?

"Evet, ama Lorenzo'yu terk ettiğin için, görevimden ayrılırsam başım belaya girer. Hoşuna gitse de gitmese de, o senin için hala bir başmelek; senin fark ettiğinden daha da fazlası. Bence o aşık bir aptal."

Onun son sözlerini yutkunarak dinledim ve beni, hatırlayabildiğim kadarıyla hiç de sıcak olmayan bir eve davet eden açık kapılara baktım.

Belki de gerçekten aklımı kaçırmışım, ama kaderimi başkalarının ellerine bırakmaktan bıktım. Bu durumu çok uzun süre sürdürdüm.

Yeniden ona dönüyorum. "O nerede?"

Gülümsemesi genişliyor. "Öncelikle, bundan daha iyi bir şey giymen gerek," diyor ve kaskının vizörünü kapatıyor. "Kırmızı ve kısa bir şey düşünüyorum."

"Sanırım yüzüne bir yumruk yemek istiyorsun," diye cevap veriyorum soğukkanlılıkla ve o güldüğünde cesaretim artıyor.

"Lorenzo'nun sende ne gördüğünü anlayabiliyorum. Sonuçta buraya uyum sağlayabilirsin," diyor ve motosikletinin motorunu çalıştırıp beni, alevler içinde kalmasını izlemeye hazır olduğum eve giden yolda sürüklemeye başlıyor.

Onu sadece bir anlığına kontrol etmem gerekiyordu, ama o dışarı çıkana kadar oradan ayrılamadım, sadece bakışları bile beni yerle bir etti. Vardığımda Sky, arkadaşı Romi ile olanları mesajla özetledi. Beni bencil bir piç olarak adlandırın, ama benim umursadığım tek kişi Lily.

O her zaman böyle, kendinden önce herkese yardım etmek için koşuşturuyor. Bütün hafta boyunca sakinmiş gibi davranarak bunu yaptı. Hatta, tanışmadan önceki halinden daha katı davranıyor, binlerce parçaya ayrılmak üzereymiş gibi.

Onun kırılmasını, her şeyi dışa vurmasını istiyorum, sırf kendini yeniden inşa etme yeteneğini hızlandırmak için olsa bile. Ben olmadan da bunu yapacağını biliyorum, ama bencilce, sessizce de olsa onun yanında kalabilmeyi diliyorum.

Tek yapabileceğim, ona destek olmak, uzaktan onu korumak, o benim yardımımı istemese bile.

Kardeşinin gerçek yüzünü göstermesi sadece an meselesiydi, ama Luca Armani'nin Balmere Kulübü'ne girecek kadar aptal olacağını hiç düşünmemiştim. Ama yine de, bu aptal Luca ile benim bağlantılı olduğumuzu açıkça anlamamış.

Ancak bu benim için bir avantaj, çünkü ona şahsen gitme zahmetinden kurtuldum; o neredeyse kapımın eşiğine kadar geldi.

Geçen hafta boyunca kulüpler arasında dolaşıp daha fazla borç biriktirirken onun hareketlerini izledim. O çaresiz ve Vince'in Henrith'in borcunun farkında olduğundan şüphem yok, ama artık onun da bu işin içinde olduğunu biliyorum.

Balmere'ye girdiğimde kapı görevlisi kenara çekildi. Luca bu gec 'da yok, bu da Vince'in iyi bir

Luca Armani ile bir anlaşma yapmak için bağlantıları yok. Hayır, bu sadece kumar oynamak için burada olduğu anlamına geliyor.

Kafeslerdeki çıplak dansçıları görmezden gelerek, doğrudan masalara yöneliyorum ve kadınları ilgiyle izleyen, satın almaya hazır erkek grubundan kaçınıyorum.

Vince daha akıllı bir adam olsaydı, yarın geceye kadar beklerdi, çünkü o zaman alt katta dövüş ringinde büyük bahisler oynanır. Bu noktaya gelmek, Henrith'in kendi kışını kurtarmak için yapmaya çalıştığı özel anlaşmanın ayrıntılarıyla ilgili tüm bilgileri elde etmek bir hafta fazla zamanımı aldı. Luca bu işin halledilmesini istiyor; Taylor işini istiyor ve ben de bunu gerçekleştirmek üzereyim. Bu şekilde Lily'nin artık hedef tahtasında olmaması da garanti altına alınmış olacak.

Henrith'in ölümünden bu yana Nicholas Wayne hiçbir hamle yapmadı. Yine de, son suikastçıları küçük parçalar halinde geri gönderildiğinden, başlarının üstünde bir işin peşinde olduklarını ve kimin bölgesine girdiklerini ve bizimkine kıyasla örgütlerinin ne kadar önemsiz olduğunu zor yoldan öğrendiklerinden eminim.

"Siyah," diyor Vince krupiyeye ve fişlerinin yarısını masaya koyuyor. Alnında ter damlaları beliriyor, bacağı titriyor. Krupiye beni fark edince duruyor ve izleyenler, Vince'in arkasına geçmem için bilerek kenara çekiliyorlar.

"Neden durdun?" diye sorar, herkesin omzunun üzerinden baktığını fark etmeden önce. Yavaşça, o da aynısını yapar.

"Oh, Lorenz..."

Boynunun arkasını tutup kafasını masaya vuruyorum. Bir kadın çığlık atıyor ama krupiye ve düzenli müşterilerden biri hariç herkes masada oturmaya devam ederken hızla uzaklaştırılıyor.

"Siktir!" Vince, onu ensesinden tutup ayağa kaldırdığımda çığlık atar. "Sanırım burnumu kırdın."

"Bacakların ya da boynun kırılmadığı için şanslısın. Uzun zamandır konuşmamız gerekiyordu." Onu arkamda bekleyen iki fedaiye doğru itiyorum. Onlar onu yakalayıp sürüklerken, ben de onları Luca'nın sık sık işlerini yürüttüğü özel bir kabine götürüyorum.

"Ne oluyor dostum? Arkadaş olduğumuzu sanıyordum," diyor gergin bir şekilde iki adam arasında bakışlarını gezdirerek. "Ben kazanmak üzereyken sen geldin."

"Bu hafta yeterince kaybetmedin mi?" diye soruyorum, bir ileri bir geri yürüyerek, böyle bir adamın karşısına oturmaya hiç niyetim yok. Lily'nin kardeşi olabilir, ama onu hor görüyorum, çünkü yalanlarını öğrenirse Lily'nin ne kadar büyük bir hayal kırıklığı yaşayacağını biliyorum.

Bir
kumarbaz.

Bir
bağımlı.

Pislik.

Gözlerim ona dikilir ve o solgunlaşır, çenesi gerilirken parçalar yavaşça yerine oturur. "Sadece emlak işinde değilsin, değil mi?"

Ona acımasız bir gülümseme attım. "Hayır, değilim."

"Eğer bu sana borçlu olduğum parayla ilgiliyse, geri ödeyeceğim. Birkaç gün içinde hazır olacak."

"Babanı öldürmeden hemen önce de benzer bir şey söylemişti," diyorum ona soğukkanlılıkla ve Vince'in yüzündeki ifadenin değişmesini izliyorum, ama orada, en çok saklamaya çalıştığı şeyi görüyorum. Maskenin altından sızmasına izin veremeyeceği gerçeği. "İkiniz, kabul etmek istemediğiniz kadar birbirinize benziyorsunuz. Sana borçlu olduğun adam ben değilim, ama onları bizim bölgemize çektiğin kesin, bu da bir sorun. O yüzden ben... kişisel kin besleyen bir adamım diyelim." Cebimden bıçağımı çıkarırım, Lily'ye yaptıkları için onun etini kesmekten başka bir şey istemem, aptal herif bunun farkında olsun ya da olmasın.

"Bak dostum, seninle kavga etmek istemiyorum," diyor, ellerini kaldırarak ve bıçağımın ucundan olabildiğince uzaklaşmaya çalışarak.

"Bu pek kavga sayılmaz." Güvenlik görevlilerinden biri gülüyor, ama benim sert bakışım karşısında boğazını temizliyor ve yine stoik bir şekilde sessizce duruyor.

"Sen zeki bir adam olduğunu sandığın için sana kin besliyorum, ama sen zeki değilsin. Şımarık kıçının, kurallarını bile anlamadığın bir oyun alanında dans edeceğini sandın.

Baban Nicholas Wayne'den borç aldı ve sonunda faiziyle birlikte geri ödeyebildiğinde, sen her şeyi mahvettin. Yarisını şirketine yatırdın ki batmayasın, diğer yarisını da geri kazanmak ve biraz da babana hava atmak için kumarda kaybettin. İşler planlandığı gibi gitmeyince,

sorun olmadığını düşündün, değil mi? Çünkü onun kafasına gideceklerini, senin kafana değil, ve bu da tüm sorunlarını çözeceğini düşündün. Sonunda ondan kurtulacaktın."

"Ne oluyor lan?" Lily'nin sesi müziğin üstüne çıkıyor ve beni intikam dolu sersemliğimden uyandırıyor. Bıçağı kardeşinin boğazından indiriyorum. "Babamı benden almak sana yetmedi mi?" diye soruyor, kırmızı bir görüntü olarak insanları itip kakarak merdivenlere doğru yürüyor. Kapı görevlileri yoluna çıkıyorlar, ta ki arkasında maskeli, elleri cebinde duran o köpeği fark edene kadar.

O küçük, burnunu her şeye soka pislik.

"Lily! Erkek arkadaşın deli!" Vince sandalyenin üzerinden geçmeye çalışırken bağılıyor. Ama ben omzuna vurarak onu geri itiyorum. Tamam, burnunun kanaması ve kırık olması pek hoş bir manzara değil.

"Patron?" diye soruyor güvenlikçilerden biri.

"Beni dışarı atmaya cüret etme, yoksa Lorenzo Moretti, seni bulur ve kafana bir kurşun sıkarım."

Sikim seğiriyor ve utançla başka yere bakıyorum, onunla gurur duyduğum için ama aynı zamanda onu tekrar gördüğüm için duyduğum acıdan dolayı. Bugün sonra onu gölgelerden izlemeye devam edersem, bu yeterli olur diye düşündüm.

Ama onu önümde görmek, göğsünün inip kalkmasını görmek, yine benim yüzümden acı çekmesini görmek? Bu, herhangi bir erkeğin diz çöküp af dilemesine yetecek bir şey. Ona tasma ve kayış takan ben olmama rağmen, onun üzerimde bu kadar kontrol sahibi olmasını nefret ediyorum.

"Lily, o babamızı öldüren pislik!" Vince başlıyor ve ben onun tiyatrosuna alaycı bir şekilde gülüyorum. Sümüklü küçük pislik.

"Mutlu değilmiş gibi davranma. Başından beri istediğin bu değil miydi?" Başımı yana eğiyorum. Çektiğimiz ilgi hoşuma gitmiyor. Sadece Vince olsaydı, ona nasıl davrandığımı umurumda olmazdı, ama Lily bu haldeyken etrafta bir kalabalık olması beni çileden çıkarıyor.

"Neden bahsediyorsun?" diye sorar Lily, öfkeyle. Artık gözleri hemen dolan kadın değil; tüm o yumuşaklığı yok olmuş ve bunu görmekten gurur duyuyorum ama aynı zamanda üzülüyorum

. Bu dünyada sadece birkaç ay geçirdi, ama bu onu çok sertleştirdi.

Artık sadece öfkeye tutunuyor.

Çeneyi kaldırarak kapı görevlilerine odayı boşaltmaları için işaret ediyorum. Onlar hemen harekete geçiyorlar, yer görevlileri de sessiz emirlerini yerine getiriyorlar ve tüm kulüp kapatılıyor, herkes dışarı atılıyor. Bunun bedelini daha sonra ödeyeceğim. Luca bundan hoşnut olmayacak, ama bu noktada, bu kadın için lanetlenmeyi çoktan göze aldım.

"O bir yalancı, Lils. Bu adamı tanıımıyorsun," diye bağırır Vince ve ayağa kalkar, ama ben tekrar elimi omzuna koyarak onu yerine iteklerim.

"Onu itmeyi bırak," diyor Lily, kardeşinin önüne geçerek. Onu sevimli bulmaktan kendimi alamıyorum.

Bugün sabah ona özlem duymama rağmen, şu anda iş yaptığımız bir yerde ve kalan birkaç çalışanımın önünde onun benim zayıf noktam olduğunu belli etmek istemiyorum.

"Dikkatli ol tatlım, yoksa bir sonraki cezalandırılan sen olabilirsin," diye onu uyarıyorum.

diyo

rum "Şu anda benimle oyun oynama," diye karşılık veriyor.

. Elimdeki bıçağa bakıyorum. "Seninle oyun oynamayı

"

Bıçağın çeliği yanıp sönen ışıklarda parıldıyor. Onu cebime koyuyorum, Vince'e ne kadar tehditkar davranırsam davranayım, onun önünde hiçbir şey yapmayacağımı biliyorum. Babası konusunda kendimi kaybettim, ama onun kardeşini sevdiğini biliyorum. Ve ondan ikinci bir aile üyesini alamam. Meğer benim gibi bir adamın bile sevdiği kadın söz konusu olduğunda sınırları varmış.

"Belki de bir kez olsun ona karşı dürüst olmalısın," diye Vince'i cesaretlendiriyorum. "Ya sen ona söylersin ya da ben söylerim."

Gözleri bana dikilir, o muhteşem mavi gözlerinde vahşi bir fırtına kopar. Her gece uykuya dalmakta zorlanıyorum, onu uzaktan izlediğim saatleri tekrar tekrar yaşayıp tadını çıkarıyorum.

Patronuma bunu onun için yaptığımı söylüyorum, ama tüm bunları *onun* için yaptığımı mezara götüreceğim.

"Vince, neyden bahsediyor?" diye soruyor Lily, bakışlarını sonunda benden ayırıp ona çeviriyor. Alt dudağını ısırıyor, bakışları yerde dolaşıyor.

"Bir hata yaptım," diye itiraf ediyor.

Omuzları, sanki yaklaşan darbeye kendini hazırlar gibi hafifçe çöküyor.

O gerçeği hak ediyor, ama ona bunu söyleyen kişi olmak istemiyorum. Kendi isteğim olsaydı, bu sırrı gömer ve sadece borcun ödenmesini ve kardeşinin onu tekrar tehlikeye atacak hiçbir şey yapmamasını sağlardım.

Beni bu kadar kolay diz çöktürebilen bu minik kadın sayesinde ortaya çıkan yeni vicdanımdan rahatsızım.

"Bir hata yaptım." Kardeşimin ağzından bu sözler çıktığı anda, yenildiğimi anladım.

Yorgunum.

Yalanlara maruz kalmaktan yorgunum.

Bu aileyi bir arada tutmaya çalışmaktan yorgunum. Herkesi öncelikli tutmaktan yorgunum.

"Ne yaptın, Vince?" diye dikkatlice soruyorum. Gözlerime bile bakamayınca başımı sallıyorum. Buna inanamıyorum. Aslında, evet, inanabiliyorum.

Kulübü gözden geçiriyorum. Buraya daha önce hiç gelmedim, ama kumar masalarına baktığımda, burası kötü işler ve paranın kokusuyla dolu. Kaşlarımı çatıyorum.

"Paramı ne yaptın, Vince?" diye soruyorum ve ona tekrar odaklandığımda, hala başını kaldırıp bana bakmıyor. Yavaş yavaş, kendi kardeşim tarafından dolandırıldığımı anlıyorum. İnanamayıp alaycı bir şekilde gülüyorum, bu durum neredeyse komik geliyor.

"Şu anda yarısı rulet masasında, siyah renge bahis yaptığı yerde duruyor diyebilirim," diyor Lorenzo. Ona bakıyorum, öfke ve nefret, özlem ve sevgi yüzeyde birikiyor. Bu adam için hissettiğim onca şey var, ama şu anda beni en çok inciten onun ihaneti değil. Kendimi onun kollarına atmamak için kendimi tutmak zorunda olmam. Bu hiç mantıklı değil.

Ona karşı hissettiğim bu çekim gücü hiçbir zaman mantıklı olmadı.

Ama biliyorum ki, burası kendimi bırakabileceğim ve yine de güvende olacağımı bildiğim tek yer.

"Kardeşim bana cevap vermeyecekse, o zaman siz cevap verin." Lorenzo'ya sert bir bakış atıyorum. "Kardeşim size borçlu mu? Öyle mi?"

Lorenzo, sanki odadaki avcı benmişim gibi beni dikkatle izliyor. Beni en çok rahatsız eden şey onun sessizliği.

"Bir şey söyle," diyorum sertçe. "Biri bana gerçeği söylemeli."

"Ağzımdan çıkanlara güvenecek misin?" Lorenzo dikkatlice sorar.

"Evet," diye cevap veriyorum. Çünkü güveniyorum. Nasıl ve neden bilmiyorum, bu mantığa aykırı ama ona güveniyorum.

"Ona inanamazsın, Lils. O bir yalancı!" Vince omzumun üzerinden bağılıyor ve ben başımı ona doğru çeviriyorum.

"Masadaki benim param mı?" diye soruyorum ona. Kendini içine kapanıyor, kardeşimde daha önce hiç görmediğim bir şeye dönüşüyor. Bir korkak.

"Babanın işi batıyordu," diye başlıyor Lorenzo ve birkaç adım geri çekilerek korkuluğa yaslanıyor. Aramızda yarattığı mesafeyi fark etmeden edemiyorum, sanki bunu daha çok bir iş anlaşması haline getirmeye çalışıyormuş gibi. Belki de birlikte geçirdiğimiz zamanlar gerçekten sadece benim kafamdaydı. "Nicholas Wayne adında bir adamla anlaşma yaptı. Biraz para ödünç aldı ve faiziyle geri ödeme zamanı geldiğinde, oğlunun parayı vereceğine güvenebileceğini düşündü. Ancak Vince, bu parayı kendi kışını kurtarmak için kullandı ve geri kalanını kumarda kaybetti.

"Muhtemelen, babamın kafasını almaya geldiklerini ve bunun, babamın beklentileri ve talepleri altında yaşadığı sorunları ortadan kaldıracaklarını düşündü."

Omzumun üzerinden hala yere bakan kardeşime bakıyorum ve her kelimenin doğru olduğunu biliyorum.

"Muhtemelen fark etmediği şey, onların baban için gelmedikleri idi. *Senin için* gelmişlerdi."

Vince ve ben ona şaşkın şaşkın bakıyoruz.

"Hayır," diye hemen cevaplar Vince. "Kız kardeşimi asla tehlikeye atmam. İyi bir insan olmayabilirim, ama ona asla zarar vermem."

Lorenzo'nun dudakları, küçümsemeyle dolu acımasız bir gülümsemeye gerilir. "Mesele şu ki, bu dünyada, eline kötü kartlar dağıtıldığında kimin öleceğini seçemezsin."

Parçaları birleştirmeye başlıyorum. "İtalya'da peşinde oldukları Ara değildi, değil mi?"

Kahverengi gözleri beni içine çekiyor ve o sadece onaylayarak başını sallıyor. Nefesimi bırakıyorum. "Aman Tanrım." Elim karnıma düşüyor. Bütün bu zaman boyunca peşimdeydiler. Lorenzo'yu bu kadar tetikte olduğu için alay etmiştim, peşimde olmaları imkansızdı, ama öyleydiler. "Bu insanlar kim? Onlara ne kadar borçluyuz? Bir dahaki sefere ne zaman gelecekler?"

Lorenzo tüm boyunu dikleştirir. "Sana yaklaşmayacaklar. Patronum seni kurtarmak için cömert bir teklifte bulunmaya hazır. Karşılığında, ailenin şirketlerini devredeceksin ama yine de ön planda yönetmeye devam edeceksin."

Vince alaycı bir şekilde güldü. "Sana hiçbir şey vermeyeceğim."

Lorenzo kaşlarını kaldırır. "Oh, yani tüm borçlarınızla, sadece onlara faiziyle ödeme yapabileceğinizden değil, aynı zamanda kız kardeşinizin güvenliğini sağlamak için yeterli sürede diğer tüm borçlarınızı da ödeyebileceğinizden emin misiniz?"

Kardeşim, ne kadar büyük bir belaya bulaştığının farkına varınca irkilir.

.

Lorenzo çok soğuk ve mesafeli konuşuyor, tıpkı ilk tanıştığımız zamanki gibi

başladığımızda olduğu gibi. Boğazıma bir yumru oturuyor ve şöyle diyorum: "Bu durumdan sen ve patronun için ne kadar da uygun bir fırsat. Sonuçta, patronun kâr ettiğinde sen de kâr edersin dememiş miydin?"

"Ara benden seni izlememi istediğinde, patronum kesinlikle bir fırsatı değerlendirdi. Ancak Ara'nın bununla hiçbir ilgisi yoktu. O, senin güvenliğin için içtenlikle endişeleniyordu."

Onu savunmasına şaşırarak alaycı bir şekilde gülümsedim. "Peki ya sen?"

Bana sert bir bakışla bakarak, cezalar ve tatlı sözler vaat ediyor. İçim sıcaklık ile doluyor ve vücudumun bana ihanet etmesinden nefret ediyorum. Hayatıma girip dünyamı alt üst eden bu adamla birlikte olmayı ne kadar çok istediğimi. Ama yine de, onun müdahalesinden çok önce de parçalar aleyhime hareket ediyordu.

"Kardeşim her şeyi devrederse ve sen istediğini elde edersen, ne olacak, onlara ödeme mi yapacaksın? Bu benim ailemin mücadelesi, benim mücadelemken, *benim* bu konuda söz hakkım yok mu?" diye düzeltiyorum, çünkü bu noktada bunun parayla ya da köşede bekleyen tehlikeyle hiçbir ilgisi yok.

Ne olursa olsun, birlikte geçirdiğimiz zamanın bir anlamı olduğunu bilmem gerekiyor.

Neden bilmiyorum, ama bu beni ayakta tutacak ya da parçalayacak son parça gibi geliyor. Acı içindeyim, çok *kızgınım*.

Lorenzo'nun ifadesi yumuşar. "Ben sadece senin adına savaştım."

"Ama sen babamın işini istiyorsun. Beni korumakla ilgili söylediklerinin hiçbirisi doğru muydu?" Sesim giderek kısılıyor. Çünkü ona güvenmişim ve hala güveniyor olmam kafamı karıştırıyor. Ama öğrendiğim şey, herkesin sadece kendisi için burada olduğu.

"Evet. Her kelimesi," diyor nefes nefese, yumruklarını yanlarında sıkarken, ben de hala efendisi için kendini dizginlemeye çalışan bu adama deli gibi gülmek istiyorum.

"Kendi zincirlerine bağlı olman ne yazık, değil mi?" diyorum.

"Gördüğüm kadarıyla, tatlım, sen de . Kafes, başkası tarafından yapılmış ya da senin tarafından yapılmış olsun, yine de kafestir."

Onun sözleri yüzüme bir tokat gibi geliyor, ama bu adamda her zaman güvenebileceğim bir şey varsa, o da sözünü sakınmayan biri olduğu ve onu ittiğimde on katıyla karşılık vereceğidir.

"Yani, Vince şirketleri devredecek ve sen bizi kurtaracaksın. O zaman seninle ya da diğer insanlarla hiçbir ilgimiz kalmayacak, doğru mu?" Onunla aynı odada olmak istemediğim için açıklığa kavuşturuyorum.

"Lils, bu kadar uğraşarak kurduğumuz her şeyi öylece devredemeyiz!" diye itiraz eder Vince, ben de ona sertçe cevap veririm.

"Neden? Sen zaten onu kumarda kaybettin. Ve onların beni *iki* kez öldürmeye çalıştığını unuttun mu? Ben senin için gerçekten bu kadar kolayca değiştirilebilir miyim?" O sessiz kalır ve ben onun eylemlerinin gerçekliğinin ancak şimdi farkına vardığını görebilirim. "O zaman, ben öldükten sonra, eğer hala paralarını alamazlarsa, senin ya da annemin peşine düşecekler. İstedğin bu mu?"

"Tabii ki hayır," diye sessizce cevaplar.

"O zaman pisliğini temizle. Bu iş hallolduğunda, rehabilitasyona gideceksin." Konuşmaya başladığında, parmağımı kaldırdım. "Kimsenin senin veya aile adın hakkında ne düşündüğü umurumda değil.

Bana en azından bunu borçlusun. Bu bir pazarlık konusu değil."

Saçlarımı omzumun üzerinden atıyorum, öfkeli ve güçlenmiş bir karışım. Merdivenlerden birkaç adım aşağı iniyorum, topuklarım döşeme tahtalarına çarpıyor. Sky beni izliyor ve sanki bana beşlik çakmak istercesine elini kaldırıyor. Lorenzo'nun delici bakışlarını hissedebiliyorum, bu yüzden bilerek avucumu onun avucuna çarpıyorum.

Hayatımı tehlikeye atmaya karar veren bu erkekler kulübünü siktir et. Bütün bu sırları ve kısıtlamaları siktir et.

"Peki, şimdi nereye gideceğiz bayan?" diye sorar köpek, arkamdan yürürken. "Kırmızı elbisenin hoş bir dokunuş olacağını söylemiştim."

Dudaklarım hafifçe kıvrılıyor, ama gülümsemeye izin vermiyorum. "Malikanede bir gece daha, sonra bir kapıyı daha kapatma zamanı," diyorum, sonunda tüm parçaları bir araya getirdiğim için harekete geçebileceğimi hissediyorum.

Bundan sonra ne olacağı konusunda tedirginim, ama en azından sonunda kendi şartlarımla ilerleyebileceğimi hissediyorum.

Lily uykusunda dönüyor. Bu evde kaldığı her gece, huzursuz bir şekilde uyuyor. Sky'ın onu her gün takip etmesi, onun güvende olduğunu hissetmem için asla yeterli olmadı. Her gece gizlice içeri girdiğimi bilseydi benden nefret ederdi, ama bu beni uzak tutmadı.

Onun uyumasını izlemek, bugünlerde bulabildiğim tek huzur. Benden sadece birkaç adım uzakta, ama yine de daha uzak hissedilemezdi.

Bugün onunla gurur duyuyorum, çevresinde yıktığı her şey ve haline geldiği şey için. Onun içinde bu potansiyelin olduğunu hep biliyordum ve onun keskin dilinin bana yönelmiş olması da beklenen bir şey.

Pencereden dışarı baktığımda, güneşin doğmaya başladığını görebiliyorum. Kendime bunu daha ne kadar süre izin vereceğimi bilmiyorum. Taylorlar adına anlaşmayı tamamladığımda, bunu yapmak için hiçbir mazeretim kalmayacak. Ama nasıl uzak durabileceğimi hiç bilmiyorum. Ayağa kalkıp yatağa doğru ilerliyorum, sonra yatağın yanında çömeliş narin yüzünün hatlarını inceliyorum.

Parmaklarımla bir tutam saçını alıp onu izliyorum. Bu benim huzurum.

Onun benim sonum olduğunu inkar edemem.

Her gece olduğu gibi, onun uyanmasını, parlak mavi gözlerinin canlanmasını ve birkaç hafta önce olduğu gibi bana hayranlıkla bakmasını istiyorum.

Kararımı verdim ve asla geri almayacağım. Ayağa kalkıp telefonumu kontrol ediyorum. Luca'dan iki cevapsız arama var. Sözleşme imzalandıktan sonra ona döneceğimi söylemiştim, ama önce buraya geldim.

Özellikle Luca'nın kaprisleri ve istekleri adına, alan bir insan olarak yetiştirildim. Yine de, bencilce istediğim tek şey

artık ona dokunma hakkım yok. Ve işte buradayım, aç bir adam gibi, ona hayranlıkla bakıyorum, ona benim hissettiğim huzuru yaşatamayacağımı bilerek.

Bu kontrol edilemez takıntının hayatımı ne zaman ele geçirdiğini bilmiyorum, ama kesinlikle hayatımı mahvediyor.

Rutinimi.

İşimi.

Beni.

Pencereyi hafifçe açıp odaya taze bir esinti girmesini sağlıyorum, sonra kapıdan dışarı çıkıyorum.

Kapıya ulaşip üzerinden atladığımda, Sky motosikletinin üzerinde kollarını önünde kavuşturmuş, beni bekliyor. "Her sabah seni böyle yakalıyorum. Buna taciz denir, biliyorsun değil mi?"

"Kapa çenenin," diye cevap veriyorum. "Yaptığın numaradan sonra seni kanlı bir hamur haline getirmediğim için şanslısın."

Tehditimi görmezden gelir.

"Luca artık onu korumamızı istemediğinde ne yapacaksın?" diye bağılıyor, ben arabama doğru yürürken.

Böyle bir durumda, onun korkacak başka bir şeyi kalmayacağı aşikâr. Sorun ortadan kalkacak. Kardeşi şirketleri devretse de devretmese de, benim ortadan kaldıracağım bir sorun.

Armani malikanesine doğru sürüyorum. Bratva'nın üyelerinden birini öldürdüğümüz için intikam almadığını bilmeme rağmen, Luca ve Ara, durum tamamen çözülene kadar kendi evlerinde değil, aile malikanesinde kalmaya karar verdiler.

Kapılardan geçip, benim için evim gibi olan koridorlarda yürümek neredeyse nostaljik bir his uyandırıyor. Kendi evim olmasına rağmen, çoğu zaman oraya dönmedim.

Her zaman hizmet etmek için yaşadım, hala da öyle. Ama şimdi farklı hissediyorum.

Ben farklıyım ve bir parçam, Lily Taylor gibi bir güneş ışığına hiç maruz kalmamış olmayı diliyor, çünkü o zaman belki Luca ve Armani ailesine olan sadakatimi sorgulamıyor olurdum.

Luca'nın ofisine girdiğimde, masasının arkasında oturuyor.

Başını kaldırmadan, "Kafana kurşun sıkmamı mı istiyorsun, Lorenzo?" diyor.

Cevap vermeden imzalı sözleşmeleri önüne kaydırduğım da, devam etti. "Hemen bana gelmen gerekiyordu."

"Hiçbir mazeretim yok."

Kaşlarını kaldırır. "En azından nerede olduğunu söyler misin? Ara'nın sarışın arkadaşıyla bir ilgisi var mı?"

Cevap vermediğimde, başını sallar ve kağıtları alır. "Karım, sana ve onun arkadaşına karışmamam konusunda beni uyardı. Aslında bu daha çok bir tehditti, çünkü seni Lily'yi bir daha görmemek için zorlarsam benimle seks yapmayacağını söyledi."

Mavi gözleri ölümcül ve seks yapamayacağı için tehdit edildiği için beni öldürmek istediğinden hiç şüphem yok. "Bu durumun evliliğinize getirdiği sorunlar için özür dilerim."

Kafasını sallar. "Senin karışıklık yaratan müdahalenize rağmen, istediğimizi elde ettik ve şimdi bunu tamamlamak için tek bir görevin kaldı. Nicholas Wayne'in, benim bölgeme izinsiz girenlerin başına ne geldiğini tam olarak bilmesini istiyorum. Onların bedelini ödemelerini istiyorum. Sen burada onlarla ilgilen, ben de İtalya'daki küçük yuvalarının kalıntılarını ortadan kaldırayım."

"Evet, efendim."

"Ancak bu durum, Ivan'ın İtalya'daki pozisyonunu doldurmam gerektiğinin farkına varmamı sağladı. Orada her şey yolunda gidiyor, ancak hala kazanılacak ve yeniden kurulacak çok şey var. Bu iş halledildiğinde, İtalya'ya taşınacak ve benim adıma işleri yürüteceksin."

Her şey durur.

Taşınmak mı?

"Efendim?"

O zaman kağıtlardan başını kaldırır. "Bunu bir terfi olarak görebilirsin, Lorenzo. Hoşuna gitmedi mi?"

Kafamı sallıyorum. "Benim görevimin senin yanında olmak, seni korumak olduğunu her zaman açıkça belirttim. Bu yüzden her zaman bunu yaptım."

Omuzlarını silkiyor. "Bana birden fazla kez itaatsizlik ettin Lorenzo. Sana güveniyorum ama dikkatinin dağınık olduğunu fark etmeden edemiyorum. Senin pozisyonunu yönetmesi için buraya başka birini atayacağım. Bunun bir onur olduğunu söylerken ciddiyim. İşimizi büyütmeni istiyorum. Yeni bir başlangıç senin için iyi olmaz mı sence?"

Yüzümde hiçbir ifade yok, içimde karışık duygular dolaşıyor, daha önce hiç başıma gelmemiş bir şey.

"Gidebilirsin," diyor.

Ellerimi yumruk yapıyorum, ama pişman olacağım bir şey söylemeden veya yapmadan odadan çıkıyorum.

Teknik olarak, şirketin İtalya şubesinin başkanı olmak bir onurdur, ancak onun yanında olmamak beni rahatsız ediyor.

Lily'nin yanında olmamak da beni özellikle rahatsız ediyor. hissettiriyor.

Ona karşı hiçbir hakkım yok, ama yine de ayrılma düşüncesi, aramızda gelişen her şeye gerçekten sona erdirme düşüncesi... nefret etmem gereken tek kişi kendimken Luca'dan nefret etmeme neden oluyor.

Bunu ben seçtim, öyleyse neden onun sert sözleri, kahkahaları ve nazik dokunuşları olmadan her gün nefret ediyorum?

Kararımla barıştığımı sanıyordum, ama tamamen farklı bir ülkede, farklı bir göreve atanmanın gerçeği, hiç düşünmediğim bir şekilde beni sarsıyor.

Gözlerim titriyor, taze, serin bir esinti beni battaniyemin altına daha da sokulmaya zorluyor. Dün gece uykuya dalmak saatlerimi aldı, tavana bakarak öğrendiğim her şeyi sindirmeye çalışıyordum. Artık ağlayamıyorum bile. İnsanların yalan söylemesinden ve bana ihanet etmesinden çok yoruldu. Bu, ardında acı bir uyuşukluk bıraktı.

Bu, başkalarının başına ne gelirse gelsin, hayatımı nihayet kendi ellerime almam için ihtiyacım olan itici güç oldu. Ailemi seviyorum, ama bu sadece onlara hizmet etmek için burada olduğum anlamına gelmez.

Ayağa kalktım, telefonumu aldım ve Sienna'dan gelen en son mesajı açtım.

Romi hala kendinde değil, ama görünüşe göre işlevsel. Ben de bugün öyle olacağım. Babam öldüğünden beri ilk kez çiçekçiye gideceğim. Her şeyin berbat olduğunu tahmin ediyorum. Tezgahta sergilediğim taze çiçekler muhtemelen solmuş ve atılması gerekiyor, ama Romi için bir buket hazırlamak istiyorum.

Pencereye doğru yürüyerek onu kapatmak için uzanıyorum ve orada özenle yerleştirilmiş tek bir zambak buluyorum. Onu alıp parmaklarımın arasında çeviriyorum ve oraya nasıl geldiğini merak ediyorum. Fazla sorgulamama gerek yok çünkü onu oraya Lorenzo'nun bıraktığını *biliyorum*.

Tüm bu süreç boyunca, her şeye rağmen onun hala etrafımda olması nedeniyle tatlı-acı bir yorgunluk hissettim. Bunun nedeni, içimdeki nefretin yok olması mı, yoksa başından beri onunla hiçbir ilgisi olmayan bu durumdan kurtulmamda hala güvenebileceğim tek kişinin o olduğunu bilmem mi, bilmiyorum.

Koridorun sonundaki annemin odasından düşük, boğuk bir ses geliyor. Panik beni sarsıyor. Ya biri onu almaya gelmişse? Ya hedef artık ben değilsem?

Onun odasına koşuyorum, yatak odalarımızın kapıları arasındaki koridordaki masadan bulabildiğim tek silah olan bir vazo alıyorum ve kalbim deli gibi çarparak kapısını açıyorum, vazoyu başımın üzerine kaldırıyorum.

Annem çığlık attı, sonra çıplak bedenleri görünce ben de çığlık attım. "Oh, iğrenç. İğrenç." İki beden çarşafıara dolanmıştı ve ben tiksinererek başka yere baktım. "İğrenç, hayır. İğrenç."

"Lily!" Annem, kapıyı arkamdan çarparak yavaşça uzaklaşırken bağılıyor. Az önce neye şahit oldum ben? Suyu ve çiçekleri temizlemem gerekse de vazoyu dikkatlice yere koyuyorum ve sanki gördüklerimden kaçmak istercesine merdivenlerden aşağı iniyorum.

Gördüklerimi hatırlayarak, her adımı inanamadan atıyorum.

Annem ve Bentley mi?

"Ne oluyor lan?" diyorum, gözlerimi kırpıştırıp başımı sallayarak.

"Lily!" Annem merdiven korkuluğundan bana seslenir, aşağıya bakar. Bentley, arkasına geldiğinde sadece boxer giyiyor.

"Hayır." Elimi kaldırıyorum. "Herkesin sırlarını yeterince dinledim. Benden bu kadar." Ellerimi havaya kaldırıyorum. "Benden bu kadar," diyorum tekrar, deli gibi.

Mutfağa gidip en sevdiğim buzlu çayı alıp bir bardağa döktüm.

Annem beni tekrar çağırır ama onu görmezden gelerek arka kapıdan bahçeye çıkarım ve babamın yakmakla tehdit etmesine rağmen annemin yıllardır büyük emek vererek bakımını yaptığı çiçeklerin arasında kendimi kaybederim.

"Lily?" Annem arkamdan dikkatlice sesleniyor. Güneşin olduğu yöne dönüyorum, annemi seks yaparken yakaladığım için sadece biraz iğrenmiş hissetmeme şaşıyorum. Kızgın bile değilim. Onu suçlamıyorum. Babam korkunç bir adamdı. Ama bu, hiçbir çocuğun görmek istemeyeceği bir şey.

"Bütün hafta boyunca kendine kapandın ve babamın cenazesinden sonra neredeyse hiç konuşmadın, ama zaman ayırıp..." Cümleyi bile bitiremiyorum.

Utanmış görünüyor ve ona bu hissi yaşattığım için kendimden nefret ediyorum. "Ben en kötü anneyim. Bu şekilde öğrendiğin için üzgünüm, ve babanın hemen ardından..."

"Babam umurumda değil," diye sonunda yüksek sesle söylüyorum ve bu onu şaşırtıyor.

"yle söyleme," der sessizce, ama sözlerinde gerçek bir g yoktur ve onun babamı savunmak için benden daha fazla şartlandırılmış olduğunu şaşırtıcı bir netlikle anlarım. Babamın lmnn onun için ne kadar sarsıcı olabileceğini bile anlayamıyorum. Onun sessizliğinin, sevdiği adamın yasını tutmasından kaynaklandığını düşünmüştüm, ama belki de şimdi kendisine bahşedilen özgürlüğün şokuydu. Bazen, kafesin kapısının açık olduğuna inanmak çok korkutucu olabilir.

"Sadece kendime zaman ayırıp bunu sindirmem gerekiyordu. Sana ve kardeşine her zaman benim için endişelenmemenizi söyledim," diyor. Ve tam da bu yüzden her zaman endişelendim.

"Bu Bentley ile mi başladı yoksa...?" Yüzündeki ifade yeterli bir cevap. Doğru, yani bir ilişkiydi. "Babam biliyor muydu?"

Gözlerini devirdi. "Sanki baban bana yeterince ilgi gösterip umursayacakmış gibi."

Ellerimi belime koyuyorum. "Evet, o zaman hala aynı adamdan bahsediyoruz."

"Oturup konuşalım mı?" diyor, sanki her an kaacakmışım gibi bana bakarak. İ çekip yanına oturuyorum, çünkü aslında ben de onunla konuşmak istiyorum. Sadece bu kadar alışılmadık bir şekilde olacağını beklemiyordum.

Annem bana bakıyor ve yıllardır söylenmemiş olan tüm o ağır şeyler yerlerine oturmaya başlıyor. Bu her zaman aramızda bir engel oluşturmuştu, ama artık bundan korkmuyorum.

"Ondan nefret ediyordum," itiraf ediyorum. "Neden kaldığını hiç anlamadım."

Yarı gülümser, sonra sanki her şey yolundaymış gibi davranmak zorunda olmadığını ilk kez fark etmiş gibi gülümsemesini bırakır.

"O bir zamanlar iyi bir adamdı," diyor hüzünle. "Bir ara, kalarak doğru şeyi yaptığımı düşündüm, böylece siz çocuklar onun öfkesi daha da kötüleşirken onun öfkesini hissetmeyecektiniz. Bazen bunun bir daha olmayacağını kendime söyledim. Sonra onun öfke patlamalarının sadece ara sıra olduğunu kabullendim."

"fke patlamaları derken, *tacizi* kastediyorsun anne. O tacizci bir alkolikti."

Bana bakışından, sanki yüzüne tokat atmışım gibi. Ağzını açıp kapatıyor, sanki bir cevap bulamıyormuş gibi. Belki bir hafta önce, sözlerimde daha nazik, neredeyse anlayışlı olabilirdim, ama artık bariz gerçeklerin sorumluluğunu üstlenme zamanı geldi.

"Erkek arkadaşın ona vurduğu gece çok korktum." Lorenzo ile artık birlikte olmadığımızı ona söylemeye gerek duymuyorum, çünkü hiç birlikte olmuş muyduk ki? "Ama sonunda özgür olacağım düşüncesi aklımdan geçmedi diyemem," diye itiraf ediyor.

Onun sesinde duyduğum aynı sadist suçluluk duygusunu fark edince midem düğümlenir.

"Neden onu terk etmedin?" diye tekrarlıyorum. "Ve bunun bizim çocuklar için olduğunu söyleme, çünkü ikimiz de bu evi uzun zaman önce terk ettik. Neden bunca yıl onunla kalmayı seçtin?"

Bunu bilmek benim için neden bu kadar önemli, bilmiyorum, çünkü kalbimin derinliklerinde, onun olabileceği baba fikrini henüz bırakmaya hazır olmadığım için kaldım, ama çoğunlukla annemi bırakmaya çok korktuğum için.

Sadece birkaç hafta önce, Lorenzo aile yemeğimizi basınca, onu bu bahçelerde bir kenara çekip, iyi olup olmadığını, babamın durup durmadığını sordum. Sanki deliren benmişim gibi, neden bahsettiğimi bilmediğini söyledi.

Annem iç geçirip ellerini ovuşturuyor. "Ben senin kadar cesur değilim, canım. Eğer yaparsam ne olacağından korkuyordum. Ben sadece bu hayatı biliyorum. O sadece her şeyi elimden almakla kalmayıp, tüm bunlara kıyasla daha küçük olsa da, geleceğimdiki tüm fırsatları da mahvedeceğini düşünerek korkuyordum."

Annem bir dereceye kadar materyalisttir; sanırım hepimiz öyleyiz. Bu, onun kalmış olabileceğini düşünmemin nedenlerinden biri, ama şimdi onun korkusunun benimkinden daha derin olduğunu anlıyorum.

"Yıllar boyunca kendime sadece Bentley ile mutlu anlar yaşamaya izin verdim. Bir keresinde Bentley ile kaçmayı bile düşündüm. Kaçıp sade bir hayat sürebilmemiz için yeterince para biriktirdiğine söz verdi." Kendi kendine gülüyor. "O zamanlar bunun hayal olduğunu düşünmüştüm ve babanın davranışları... *öngörülemez hale geldiğinde* ona görmezden gelmeye söz verdirdim. İronik olarak, şimdi

Ev benim, ama artık orada yaşamak istediğimden emin değilim. Belki de artık o basit hayatı istiyorum.

Bana bakıyor, sanki bir rehberlik bekliyormuş gibi. Babamın kaybından çok etkilenmiş olduğunu sanıyordum, ama bu zamana kadar, tıpkı benim gibi, onun hayalet gibi pençelerinden nasıl kurtulacağını bulmaya çalışıyordu.

"Evi satabiliriz," diyorum.

"Sen ve kardeşin sorun olmaz mı?" diye soruyor, şaşkın bir ses tonuyla.

Alaycı bir şekilde gülümsüyorum. "Senin bir gün daha bu evde kalmandanse, bu evin yanıp kül olmasını tercih ederim. Sadece senin mutlu olmanı istiyorum anne. Artık kendi mutluluğumuzu aramanın zamanı geldi bence. Sence de öyle değil mi?"

Omuzları hareket ediyor, dışarı çıktığında hissedilen gerginlik yavaş yavaş azalıyor. Ona baktığımda, yıllar önce beni büyüten kadını görüyorum. Çocukken kardeşimle birlikte arka bahçede bizimle oynayan, sanki dünyada hiçbir endişe yokmuş gibi bizi kovalayan, ta ki tek endişemizin evimizin duvarları içinde olduğunu fark edene kadar.

Bentley, annemin pembe yanaklı halini bir kez daha ortaya çıkarabilirse, onlara benim onayımı veririm.

"Mutlu musun, Lily? Çiçekçi dükkanı gerçekten sana mutluluk veriyor mu? Ben hep onu benim için açtığını düşünmüştüm, kendi istediğin için değil."

Kaşlarım havaya kalktı. Sonunda bunu söyleyecek kadar cesur olmasına şaşırdım. Geriye yaslandım, yüklerim katman katman buharlaşarak beni özgürleştirdi.

"Senin için açtım. Bahçede seninle vakit geçirmeyi çok seviyordum. Üniversiteye gittiğimde bile, Vince ve babam gibi iş dünyasına girmek istemediğimi biliyordum. Ama sonra bunu kendime ait bir şey haline getirdim. Sadece senin için değildi. Benim için de öyleydi."

"Peki ya şimdi?" diye dikkatlice sordu.

Asıl soru bu değil mi?

Kim olursam olayım, nereye gidersem gideyim.

Bir zamanlar çok sevdiğim bu şehir artık bana çok küçük geliyor, ya da belki de artık kalabalıklar ve kaosun arasında kaybolmak istemiyorum.

"Bilmiyorum, ama bunun üzerinde çalışıyorum," diye itiraf ediyorum.

Yıllarca süren baskı ve korku, bir hafta içinde annemden arındı, ama eski halinin izleri hâlâ var. Çocukken bana ilham veren halinin. Özgürce gülen ve ara sıra dans eden halinin.

Toplum ve babamın söylediği için değil, gelecekte umut dolu olduğu için ışık saçan ve gülümseyen kişi.

Bu bilgiyle, içimde nihayet bir huzur yerleşmeye başlıyor ve uzun zamandır ilk kez nefes alabiliyormuşum gibi hissediyorum.

D kkana geri döndüğüm ilk gün ve çok korkuyordum. Ama kapıyı açtığım da, benim yokluğum da her Şeyin m kemm el bir Şekilde y netilmi Ő olduğ unu gördüm. I Őıđı açtım ve bitkilerin solmamı Ő olmasına Őa Őırdım.

Sadece yarısı kalmı Ő, yani biri onları atmı Ő. Pencereden dı Őarı bakıyorum, Sky orada durmu Ő, rahatça sigara içiyor. Onu azarlamak bile içimden gelmiyor, çünkü orada öyle durması i Őler için kötü.

 n tezgahın önünde durduğ um da, en sevdiğ im buzlu çayın bir fincanını fark edince kalbim durur, fincanın kenarından damlayan yoğ u Őma,  ayın çok uzun süre orada durmadığ ını gösterir.

Bu dükkanı kim i Őletiyor ve bu  ayı kim bırakmı Ő olduğ unu bildiğ im için alt dudağ ımı ısırıyorum.

Yanında Cartier'den küçük kırmızı bir kutu var. Çantamı kenara koyup kutuyu açıyorum ve içinde pembe inci küpeler görüyorum. İsim yok. Kart yok.

Midem kıpır kıpır çünkü, doğ rusu, onlar çok güzel, ama duygularımı altüst eden hediye nin kendisi değ il. Onu lanetleyip itip kakmı Ő olsam da, onun hala etrafımda olduğ unu bilmek. O hala burada, ilk kez onu takip etmemesi için ricada bulunduğ um da olduğ u kadar heybetli. Ama Şimdi, ona olan nefretimi ne kadar beslesem de, onu  zl yorum.

Her Şeye rağ men, hala bir anlık huzur için sarılmak istediğ im tek ki Ői o.

Altı ay önceki kadın değ ilim artık ve bu birkaç ay ne kadar çılgın geçse de, bunun için minnettarım. Bu d n  Ő m n büyük bir kısmı, terk ettiğ im adama borçluyum.

Ön kapının zili çalar ve kutuyu kapatırım. Kalbim heyecanla çarpar, ama dönüp Ara'yı orada görünce biraz hayal kırıklığına uğrarım. Onu görmek istemediğimden değil, bu hediye veren kişinin gelmesini beklediğim, hatta umduğum için.

"Selam!" Kutuyu arkamda saklıyorum. "Üzgünüm, uğrayamadım. Çok meşguldüm."

"Ben de üzgünüm. Ben de meşguldüm, ama özür dilemek için seni görmem gerekiyordu." Kendine zaman ayırmakta zorlanan, başkalarını düşünmekten bahsetmiyorum bile, bu kadının dükkânına gelip özür dilemek istemesi garip. Özellikle de bu durum onun suçu değilken.

"Özür dilemene gerek yok, Ara." Kutuyu tezgahın üzerine koyarım. "Kocanın Lorenzo'dan ne istediğini biliyorum," derim, odadaki fili ele alarak.

"Kocam bir pislik. Keşke bunu daha önce fark etseydim. Bu konuda senden faydalandığımı düşünmeni istemem. Eğer öyle düşünürsen, seni suçlamam. Sadece şunu bilmeni istiyorum, neye ihtiyacın olursa olsun, bana söyle, ben hallederim. Sana bunu telafi etmek istiyorum."

Yıllardır beni meşgul ve tutkulu tutan vaha olan dükkânıma bakarak dinliyorum. Şimdi çok küçük, neredeyse nostaljik geliyor. Ara özür dilerken, içimdeki değişimi fark etmeden edemiyorum. Ara'nın açık sözlülüğünü ve ortamı kontrol etme yeteneğini her zaman takdir etmişimdir.

Belki de kıskançlık bile duydum. Artık öyle hissetmiyorum, çünkü ikimizin de erkeklerin dünyasında sadece kadınlar olduğumuzu anlıyorum. Farklı olan şey, artık bu yüzden kendimi zayıf hissetmemem.

"Dürüst olmak gerekirse Ara, babamın işleri umurumda değil. Kardeşime gelince, ona hala değer verdiğim için şanslı." Kardeşimi seviyorum, ama onun saçmalıklarını artık tolere etmeyeceğim. Babamla ilgili olarak bunu çok uzun süre görmezden geldim ve bir daha *asla* aynı hatayı yapmayacağım. Hiçbir erkek için. Hiç kimse için. "Bir bakıma, kocan beni zor durumdan kurtarıyor, biliyorsun, biri beni öldürmeye çalışıyor falan."

Kaşları hafifçe çatıldı, sanki benim rahat cevabımdan şaşırılmış gibi. Sessizlik ortalığı kapladı ve eli

mide. Tezgahın arkasındaki tabureyi ona teklif ediyorum, ama o gülümsüyor ve kibarca reddediyor.

"Değişmişsin."

"Evet," diye kabul ediyorum. Bunu kendimden başka biri fark etmesi garip geliyor. Eskiden bu tür bir onay arardım, ama artık buna ihtiyaç duymuyorum. "Çok değiştim."

Ara gülümser ve saatine bakarak sandalyeye oturmaya karar verir. Onun meşgul bir kadın olduğunu biliyorum ve Tony'nin içeriye bakışından, işlerinin beklenenden uzun süreceğini fark ettiğini anlayabiliyorum. Sky'a baktığında yüzü düşer, Sky ise açıkça onu bir konuda kızdırmaktadır.

Tezgahın etrafında dolaşıp arka odadan ön tarafa birkaç çiçek getiriyorum. Hiçbir şey yerinden oynamamış. Sanki dükkan bir gün bile kapalı kalmamış gibi.

Ara, tezgahın üzerindeki kırmızı kutuyu merak ediyor gibi görünüyor, ama sormuyor. "Görünüşe göre Romi bugün ilk kez evden çıkmış."

"İyi. Onun için endişeleniyordum." Hala endişeleniyorum, çünkü oda arkadaşının ölümünden beri eskisi gibi olmadığını biliyorum. "Gelip ona bir buket yapmak istedim." Çiçekler kaybedilenleri asla telafi edemez, ama burası her zaman taziyelerimi ifade edebildiğim bir yer olmuştur.

"Ben de onun için endişeleniyordum," diyor Ara sessizce, manikürlü tırnağını tezgahın kenarına vurarak sabırsız görünüyor. O sık sık duran bir kadın değildir, ama bir sonraki sözlerinde, bunun daha çok aklındaki soruyla ilgili olduğunu anlıyorum.

"Lorenzo ile konuştun mu?"

Eminim dün geceki konuşmamızın nasıl geçtiğine dair bir fikri vardır.

"Dün gece, kardeşime sözleşmeyi imzalamasını söylediğim ve onu gerçekten nefret ettiğimi söylediğim zaman dışında... hayır."

Ara yavaşça başını sallar, eli karnını okşar. İçimden bir ses, hamile olmak, evlenmek ve bir aile kurmak nasıl bir şey acaba diye merak ediyor. Ara ve Luca'nın masalsı bir aşk yaşamadıklarını artık bilsem de, biraz kıskançlık duymaktan kendimi alamıyorum.

"Luca'nın senin için doğru kişi olduğunu nasıl anladın?" diye merakla soruyorum, mor ve siyah çiçekleri bir araya getirmeye başlarken. "Onun kim olduğunu ve ne iş yaptığını bilirken, neden onunla kalmaya karar verdin?"

Beni birkaç saniye inceler ve Ara'nın bir soru karşısında hazırlıksız yakalandığını anlarım. O da genellikle savunmasız biri değildir.

"Bazen, nasıl hissedeceğimiz konusunda seçim şansımız olmadığını düşünüyorum. Hayatımdan pek çok insanı çıkardım ve intikamım için ölmeye bile hazırđım. Luca ile tanıştığımızda benim iyi bir insan olduğumu düşündüyseniz, yanılıyorsunuz. O kadar çok nefretle doluydu ki, dürüst olmak gerekirse, o, kendi iğrenç tarzıyla, bana aşkın ne olduğunu hatırlatan ilk kişiydi. Bu, benim yapmam gereken büyüme yolunda küçük bir adımdı, ama ben bunun beni götürdüğü yere gitmeye karar verdim. O beni çileden çıkarıyor. Kavga ettiğimiz kadar barışıyoruz da, ama onun benim ruh ikizim olduğunu biliyorum. Sadece *biliyorum*.

"Seçtiğin adamın senin için kurşun yiyip ölmeye hazır olduğunu bilmek çekici bir şey. Böyle bir bağlılık göz ardı edilmemesi gereken bir şey."

Elim, siyah bir gülün sapını kesmek üzereyken duraksıyor.

Sadakat.

Senin için ölmeye hazır bir adam.

O benim ruh ikizim.

Tüm bunları, şu anda benimle birlikte olmasa da, hayatımın her köşesine baskın varlığıyla iz bırakmış gibi görünen birine atfedebilirim.

Ara'ya baktığımda, her kelimesinin kasıtlı olduğunu anlıyorum.

Tabureden kayarak iner ve karnını tutar. "Uğrayıp Lorenzo'nun yarın Nicholas Wayne ile ilgileneceğini söylemek istedim, böylece artık hedef olmaktan endişelenmene gerek kalmayacak. Luca ayrıca Lorenzo'ya İtalya'da bir iş teklif etti. Görevi devralmak için birkaç hafta içinde uçacak."

Kalbim duruyor.

Gidiyor mu?

Sevinçli olmam gerekirken, aniden paniğe kapılıyorum. Onu bir daha görmeyeceğim için minnettar olmam gerekirken, kalbim ve mantığım farklı şeyler söylüyor.

Beni terk edemez.

Beni terk edemez

mi?

Ne halt ediyorum ben?

"Bunu bana neden anlatıyorsun?" diye soruyorum, sesimin bu kadar küçük çıkmasından nefret ederek.

Onu özlüyorum.

Ve onun üzerimde sahip olduğu bu tür bir gücü nefret ediyorum.

Babamı öldüren ve patronunu memnun etmek için ailemi bir iş anlaşması için kullanan adamı sevmek mantıklı değil, ne için ki... terfi almak için mi?

Sonra onun yaptığı tüm tatlı jestlerin listesini yapmaya başlıyorum.

Ne olursa olsun, onunla birlikteyken hissettiğim şey bu.

Bana çektirdiği acılar yüzünden artık ondan nefret ediyorum, ama hala ona özlem duymam çok saçma.

"Bir seçim yapabilmen için bunu bilmeni istedim," diyor.

"Ben seçimimi çoktan yaptım."

O da onaylayarak başını sallar. "Evet, ama bu kararın ne kadar samimi olduğunu merak ediyorum. Bu kararını kendin mi verdin, yoksa vermesi gerektiğini düşündüğün bir karar mı? Seni incittiğini biliyorum Lily, ama aynı zamanda senin için her şeyi yaptı. Hadimi aşıyorum belki, ama senin için her şeyi riske attı."

Alaycı bir şekilde gülümsüyorum. "Benim için hiçbir şeyi riske atmadı."

Ara bana anlamlı bir şekilde bakar ve ekler, "Luca'nın taleplerini ikinci plana atıp seni öncelikli tuttuğu için öldürülebilirdi. Aslında birçok kez." Lorenzo bana bunlardan hiç bahsetmediği için kaşlarımı çatıyorum.

"Bana Lorenzo'dan uzak durmamı söylemedin mi? Hem de birden fazla kez?" diye hatırlatırım ona.

Kapıya ulaştığında omzunun üzerinden bana yarı gülümseyerek baktı. "Kim demiş hala yapmıyorum diye? Ama bence bu kararı başkası için değil, kendin için vermen önemli

Sen. Ne karar verirsen ver, ben senin yanındayım. Sadece o pisliğin mutsuz olduğunu ve onun için de kolay olmadığını bilmeni istedim."

Göğsümde ağır bir yük hissediyorum. Bunca zaman, sevdiğim herkesin beni aldattığını hissettiğim için kendimi koruyordum. Ve Lorenzo beni *gerçekten* aldattı. Çok fazla insanın bunu yapmasına izin verdim, ailem bile. Ancak fark şu ki, Lorenzo beni asla terk etmedi. Ve her zaman beni korumak için en iyisi olduğunu düşündüğü şeyi yaptı. İçimde bir şey değişiyor ve kafa karıştırıcı duyguların ortaya çıkmasına neden oluyor. Onun için bir istisna yapamam. Sonuçta o, babamı öldürdü.

Özlemediğin bir baba.

Bu düşünceye tutunmaya çalışıyorum. Çünkü onun yaptığı onca şeyden sonra onun yanında durursam, bu beni ne tür bir insan yapar?

Ya da belki de bir katile aşık olduğum gerçeğini tam olarak kabul edemediğim için bunu bir bahane olarak kullanıyorum. Ve onun bu yönünü ya tamamen kabullenmeden ya da inkar etmeden ilerleyemiyorum.

"Bu arada küpeler çok güzel," diyor Ara, beni odaya geri getirerek.

"Ne zaman baktın?" diye soruyorum, tezgâhın üzerindeki açık kutuya şaşırarak.

Kapıyı açarken zil sesi çalar, ama çıkmadan önce onu çağırırım. Durur ve beni bekleyerek bakar. "Babanı öldüren adamı nasıl affedersin?"

Küçük bir gülümsemeyle cevap verir. "Bunu bana sorman yanlış. Annemi öldüren adamın beynine kurşun sıktım, hatırladın mı?" der ve içimi bir ürperti kaplar, tüylerim diken diken olur.

Lorenzo gibi, bu da Ara'nın bir parçası. Ama ben bunu onun hakkında çok kolay kabul ediyorum. Şok oldum ama aynı zamanda geçmişinin bu soğuk ve acımasız yönünü açığa çıkarmasıyla hemen kabul ettim.

"Annemi çok seviyordum. Ve sevdiğim adam, annemin katilini bana gümüş tepside sunmaya hazırdı. Kendi pahasına, benim tarafımda olduğunu gösterdi. Lorenzo tehlikeli biri, Lily, ama

sen istersen, senin için dünyayı ateşe vermek için her şeyi yapar."

Bir an sessiz kalır, sonra devam eder: "Babanın ve onun... kötü alışkanlıklarını bilseydim, onu kendi ellerimle öldürürdüm." Başkalarının onun gerçek yüzünü bilmesi garip geliyor, ama eskisi gibi onu savunma isteği duymuyorum. O ise omuz silkiyor. "Ben böyle seviyorum. Bunun doğru mu yanlış mı olduğuna sadece sen karar verebilirsin."

Yine ona hayranlık duyarken çenem gerilir. Şiddeti onaylamıyorum, ama o şiddetle ve tutkuyla yaşıyor. Kim olduğunu biliyor ve bundan pişmanlık duymuyor. Öyleyse neden onun bu yönünü kabul edebiliyorum da Lorenzo'da aynı şeyi yapamıyorum?

Onun acısı farklı.

*Çünkü onu
seviyorum.*

Kaçmaya çalıştığım hikayenin bombardımanı karşısında içimden iç çekiyorum.

Ara kadar acımasız olmayabilirim, ama bu onların dünyasının bir parçası olamayacağım anlamına gelmez.

Sonuçta, seçimlerim ve hayatım benim kendi eserim ve nerede olmak istediğimi ya da kiminle olmak istediğimi düşündüğümde... kalbim tek bir isim haykırıyor.

Bu çok berbat.

Belki de şimdiye kadar yaptığım en çılgın seçim.

Karşılıklı olduğunun garantisi yok. Belki de onun hediyeleri ve kalıcı varlığı sadece çarpık bir oyunun parçasıdır.

Ama kalbimde, bundan şüpheliyim.

Lorenzo'yu isteklerimi görmezden geldiği için suçlamayı bırakıp, yardım için ağlayan içimdeki küçük sesimi dinlediği için ona teşekkür etmenin zamanı geldi.

Bu büyük farkı kabul ederek, zorlukla yutkunuyorum.

Beni sadece kafeste tutmak ve incitmek isteyen ölü adamı savunmak yerine, beni özgürleştirmek ve korumak için elinden gelen her şeyi yapan adama teşekkür etmeliyim.

Beni kabul etsin ya da etmesin.

Lily benim takıntım haline geldi ve birkaç dakikada bir telefonumu kontrol ederek onun konumunu takip ediyorum. Buraya geldiğini anladığım andan itibaren, onu beklemek için garaj yolunun sonunda duruyorum.

Nicholas Wayne'e teslim etmek üzere yirmi milyonu çantaya koymayı bitirdim. Nicholas Wayne, daveti şahsen kabul etti. Onun dükkânına uğrayıp uzaktan onu kontrol etme niyetindeydim, ama görünüşe göre o benim işimi kolaylaştırmış.

Son zamanlarda çok sevdiği Mustang'iyile garaj yoluna giriyor. Giydikleri pembe çiçekli elbiseyle tam zıt bir renk ama ona çok yakışıyor. Arabadan indiği anda içimi bir rahatlama kaplıyor. O yanımda olmadığına içimde hep ağır bir his oluyor. Köpeğin onu koruyacağına güveniyorum ama bu konuda benden daha iyi kimse olmadığını da biliyorum.

Sky, onun hemen arkasında motosikletiyle durur ve o hafif yürekli düşünce hızla sinirlenmeye dönüşür. Garaj yolundan aşağı inerken, ona seslenmeden önce onunla konuşurum.

"Git," diye homurdanırım.

"Bana asla onun yanından ayrılmamamı ve onu hayatım pahasına korumamı söyledin. Ben sadece senin dediğini yapıyorum..."

"*Git*," diye tekrar ediyorum, bu küçük serserinin saçmalıklarından bıkmışım. Bakışlarım, ağzı hafifçe açık olan Lily'ye kayıyor.

Serseri homurdanarak söyleneni yapar ve motosikletine atlar.

"Sen patronluk taslayan bir pisliksin, biliyor musun?" Onun ağzından çıkan ilk söz budur.

Kollarını göğsünde kavuşturan küçük Goody Two-shoes'a tepeden bakıyorum. Küfürlü kelimeler yavaş yavaş kelime dağarcığına girmiş ve bunun büyük olasılıkla benim etkimin sonucu olduğunu düşünerek kendimi beğenmiş hissediyorum. "Ne yapman gerektiğini söylememi çok sevdiğin bir zamanı çok net hatırlıyorum."

Yanakları kızarır. "Bunun beni nasıl uzaklaştırdığını da hatırlıyorum. Benim hislerimi hiçe sayarak istediğini yapıyordun."

Aramızdan bir esinti geçer ve onun cildinde hemen ortaya çıkan tüylerin diken diken olduğunu fark ederim. Onu içeri davet etmek, ona rahatlık sunmak istiyorum, çünkü son zamanlarda ona sadece acı vermişim gibi görünüyor.

"Benim ne düşündüğümü biliyorsun, tatlım. Sen güvende olduğun sürece, benden ne kadar nefret ettiğin umurumda değil. Öyle öleceğim."

Yutkundüğunda boğazındaki hareket, gerginliğini ele veriyor ve bakışlarım yumuşuyor.

*Bu kadını ne kadar
seviyorum. Onun nezaketi,
yumuşaklığı.*

*Benim asla olamadığım tüm özellikleri, onda en çok hayran
olduğum şeyler.*

"Yalnız bir ölüm gibi geliyor."

"Her zaman kendim için hayal ettiğim bir ölüm."

Ve bu gerçek. Kendi ailemi kurmak, güvenebileceğim birine sahip olmak ya da herhangi bir tür teselliye ihtiyaç duymak gibi şeyler hiç aklıma gelmemişti. Ama bu kadın o kadar kolay bir şekilde kalbime girdi ki, bana bir şans verse, başka neler yapabileceğini düşünmek bile korkutucu. Kesin olan bir şey var ki, onu asla bırakmayacağım.

Beyaz atlı prens olamayabilirim, ama ona istediği her şeyi vermek için dünyayı alt üst ederim, sırf bana eskisi gibi, bana doğru yöneltilmiş o şefkatli gülümsemesiyle bakması için.

Ellerini ne yapacağına karar verememiş gibi görünüyor. Konuşmak istiyor, ama sonra ağzını tekrar kapatıyor.

Bir şey söylemeye çalışıyorum, ama hayatımda ilk kez ne söyleyeceğimi bilemiyorum.

Doğru şeyi söylemek istiyorum.

Doğru şeyi yapmak istiyorum.

Ama bu kadın söz konusu olduğunda, her zaman ulaşamaz gibi geliyor.

O benim ulaşamayacağım bir yerdeymiş gibi geliyor.

"Yarın Nicholas'la ilgilenmek için seninle geliyorum. Bu benim aile dramam. Sonuna kadar görmek istiyorum," diyor sonunda meydan okurcasına, sanki aramızdaki gerginliği uzaklaştırmaya çalışır gibi.

Gülmeme engel oluyorum. "Benimle gelmeyeceksin tatlım. Bu takası sana kim söyledi ki?" Onu tehlikeye atmamın imkanı yok. Her türlü önlemi alsak bile, onu öldürmeye çalışan insanların yanına yaklaştırmam.

"Neden? Beni güvende tutma becerinden şüphe mi ediyorsun?"

"Dikkat et," diye homurdanırım, çünkü kendimle gurur duyduğum bir şey varsa, o da bu kadını güvende tutmaktır. Keşke söylediklerine daha dikkat etse, o zaman bu kadar başını belaya sokmazdı.

O ise umursamazca omuz silkiyor. "Kaynaklarım var. Bu bir istek değildi, yoksa yine benim isteklerimi görmezden mi geleceksin?"

Dudaklarımı yalarım. Bu küçük velet. "Bu, benimle arabada oturman anlamına gelir ve son baktığımda, benimle aynı yarıkürede bulunmaya bile tahammül edemiyordun."

"Yine de buradayız," diye karşılık verir, cezalandırılmak için yalvarır gibi. "Yine de buradayız."

Havada başka bir garip gerginlik dalgası karışıyor.

"İtalya'ya gitmeden önce benimle konuşacak mıydın?" diye sorar, nefes nefese.

Bunu nereden biliyor?

Küçük aptal köpek bile bunu henüz bilmiyordu. Sonra aklıma geldi. Ara bunu bilen tek kişi olabilirdi.

"Bu en kolay yol olurdu," diye itiraf ediyorum ve yüzü öfkeyle buruşuyor, ama o kanlı bir cinayet işleyip kusmadan önce sözümü bitiriyorum. "Ancak, henüz kabul etmedim."

"Oh."

Daha fazla sessizlik, sonra, "Ama yapacaksın, değil mi?"

Benim durumumdaki çoğu kişi böyle bir fırsatı hemen değerlendirirdi. Luca tam olarak sordu sayılmazdı, bu bir emirdi. Ama beni burada tutan bir şey var. Mantıklı değil. Karlı da değil. Beni hiç sevmeyen bu cehennem azabı kadınınla aynı şehirde kalmak istediğimi bilmek bile rahatlatıcı değil. Sadece onun yakınımnda ve güvende olduğunu bilmem gerekiyor.

"Neden umursuyorsun?" diye soruyorum.

O alaycı bir şekilde, "Peki, üzgünüm, bundan daha iyi bir açıklama hak ettiğimi düşünmüştüm, ama bunu bile alamıyorsam, o zaman söyleyeceklerim bu kadar" der. Arkasını dönüp arabanın kapısını açar, ama ben kapıyı onun arkasında çarparak onu araba ile göğsüm arasında sıkıştırırım.

Boynuna nefesimi üfleyerek, "Henüz işimiz bitmedi. Kaçmayı bırak, Sunshine," diyorum.

Nefesi titriyor, gözlerini kaçırıyor, camın renkli yansıması bana her ifadesini gösteriyor.

"Ne dememi istersin?" diye soruyorum ona dürüstçe. Ne duymak istiyor? Nedense, her zaman yanlış şeyler söylüyor ve yapıyorum. "Seni korumak için gerekli olduğunu düşündüğümde, seni rahatsız edecek şeyler yapmaya ve söylemeye devam edeceğim. Bu benim için değişmeyecek, Lily. Benim işim öldürmek. Kendi çıkarlarım için imparatorlukları yıkarım. Ve kesinlikle *paylaşmam*." Onun başka bir erkekle birlikte olması düşüncesi... Bu ancak cesedimi çiğnemekle mümkün olabilir. Sadece bu düşünce bile beni öfkeliyor ve en çok vazgeçmekte zorlandığım kısım da bu. Onun hayatında olmamayı, hatta onunla aynı şehirde olmamayı hayal edemememin birçok nedeninden biri de bu. "Bu işi kabul etmedim çünkü..." Dilimin ucunda. Beni tekrar uzaklaştırması için zihnen kendimi hazırlıyorum. Onun çiçek kokusunu bir kez daha içime çekiyorum. "Senden uzak duramıyorum."

O titrek bir nefes verir, ama ben devam ederim. "Asla hayal ettiğin adam olamayacağım, ama takıntılıyım, Sunshine, ve kendimi nasıl düzelteceğimi bilmiyorum. *Senin* yüzünden Luca'nın teklifini kabul etmedim. Sen benim sonum oldun, ama sen beni bile tahammül edemiyorsun. Dünyadaki her şeye sahip olabilirim ve ihtiyacım olan her şeye sahip olduğumu sanıyordum. Ama sen olmadan bunların hiçbir anlamı yok."

O dönmek ister, ama ben onu yerinde tutarım, ona doğrudan bakmaya çok korkuyorum. Bana tiksintiyle bakacağından çok korkuyorum. Benim gibi birinin, canavarlara karşı mücadele etmişken böyle diz çökmesi ne kadar kafa karıştırıcı.

"Seni nasıl affedeceğimi bilmiyorum," diye itiraf ediyor sessizce.

"Babanı öldürdüğüm için pişman değilim. Aynı sonucu elde etmek için yine aynısını yapardım. Senin güvenliğin benim için en önemli şey."

"Peki ikinci önceliğin nedir Lorenzo?"

Kaşlarımı çatıyorum ve ona dönüp bana bakması için yeterli alan bırakıyorum. Parlak mavi gözleri benimkilere bakıyor. Beni affedeceğini düşünerek kibirli davranmam, ama bunun için yalvarmaya hazırım.

İkinci önceliğim mi? Luca'dan sonra hiç olmadı. Ama bana bakışından, bir şey aradığı belli ve doğru cevabı verememenin ağırlığı içimi yakıyor. Ama yine de ona sadece gerçeği söyleyeceğim.

"Senin mutluluğun. İtalya'dan bunu nasıl yapabilirim? Seni benden bu kadar nefret ettirdikten sonra nasıl hakkım olabilir ki?" diyorum içtenlikle ve kendi sesimin çıkmasına şaşırıyorum.

Gözleri yumuşar ve eli nazikçe göğsüme bastırır. Vücudum yanar, onun dokunuşunu özler. "Bana saygı duyuyor musun, Lorenzo?"

Kaşlarım düşer. "Tabii ki." Bu ne biçim bir soru?

"O zaman yarın sana katılıp ailemin bu karmaşık durumunu sonlandırmama izin vereceksin." Ben kesin bir şekilde reddetmeden önce parmağını dudaklarıma götürdü. "Bana saygı duyuyorsan, kararları almama izin verirsin. Beni nasıl koruyacağını ve mutlu edeceğini sadece ben bilebilirim. Anlıyor musun? Tüm kararları tek başına almak zorunda değilsin Lorenzo. Ben de bu kararların bir parçasıyım. Ben bakılması gereken küçük bir oyuncak bebek değilim. Benim de kendime bakabileceğime güvenmen gerekiyor."

"Belki senin dünyanda öyle, ama benim dünyamda..." Parmağı dudaklarıma daha sert bastırarak ağzımı kapalı tuttu.

"Kendi sesini duymayı çok seviyorsun, değil mi? Söylediklerimi dinle. Artık ayrı dünyalarda yaşamamızı istemiyorum. Kararları birlikte almamızı istiyorum, ama senin de bana biraz yaklaşman gerekiyor. Ben senin gibi acımasız bir dünyada büyümemiş olabilirim

sen, ve dürüst olmak gerekirse, hala bundan korkuyorum, ama seninle birlikte olmak istiyorum, Lorenzo. Bunu yapabilmemin tek yolu, beni koruyucu bir balonla sarmak yerine benimle birlikte çalışman. Eğer gerçekten benim güçlü olduğumu düşünüyorsan, o zaman bunu gölgelemek yerine ifade etmeme izin ver.

Göğsümde umut ve kırılganlık karışımı bir duygu dolaşıyor. Net bir teklif. Onu bir kez daha kucaklamak için bile olsa, hemen kabul etmek istediğim bir teklif. Ama bu kadına asla yarı yürekle evet demeyeceğim. "Benden bildiğim her şeye karşı gelmemi istiyorsun. Ben seni korumak, ihtiyacın olan her şeyi sağlamak için buradayım. Seni tehlikeye atmamı isteyemezsin."

"Ve sen, ben hala senden nefret etsem bile, tüm bunları yapmaya hazırdın. Eğer bunu kabul etmeye hazırsan, bu yalnız ve karanlık yolda yürümek yerine, ortaklık ve aşk teklifimi düşünmez misin? Beni tehlikeye atmıyorsun. Bunu kendim için seçiyorum. Taleplerimi görmezden gelersen, seni affedemem Lorenzo. Bu benim mücadelem, bırak da ben de bunun bir parçası olayım. Bu bölümü kendim kapatayım ki yeni bir başlangıç yapabileyim."

Hemen tartışmak istiyorum, ama sözler dudaklarımda kalıyor, onun bana ciddiyetle bakışları beni engelliyor. O, şimdiye kadar tanıştığım en güçlü kadın ve ben onun dik duruşundan çok gurur duyuyorum. Ama lanet olsun, bunu daha da zor hale getiremezdi. Yine de aç bir adam gibi umut ışığına tutunuyorum.

"Beni affedebilir misin?" diye soruyorum, onu doğru duyduğumu teyit etmek için. "Akıllı başında herhangi bir kadın kaçıp giderdi. Lily, ben sana uygun değilim. Bunu denemek istediğini söylemiş olamazsın, değil mi?" Özlem duymama rağmen, doğal olarak kendimi ele veriyorum, ona hala bir çıkış yolu sunuyorum çünkü bunun benim lanetim olacağını biliyorum.

Onun için en iyi seçim olmadığımı bilsem bile, onu asla bırakmayacağım. Ellerimin kanlı ve kirli olduğunu ve böyle değerli bir kadına dokunmamam gerektiğini bilsem bile. Son sevdiğim kişinin beş yaşında bir uçurumdan düşerek öldüğünü bilsem bile. Ya Lily'yi de sonsuza kadar koruyamazsam? Ya onu hayal kırıklığına uğrattıysam ve onun için normal olabilecek bir hayatı mahvedersem?

Elleri beni gömleğimden çekiyor ve dudakları benimkilere çarpıyor, yıllardır, ilk kez beni öptüğünden beri uzaklaştırdığım bir kadının nazik okşaması.

, ilk kez beni öptüğünden beri.

Onu tüketiyorum, vücudum onu arabaya sıkıştırırken, çenesini avuçlarım ve bana vermek istediği kadarını alıyorum. Kahretsin, ben aç bir adamım.

Sikim pantolonuma baskı yapıyor, onu bir kez daha hissetmek için yalvarıyor.

O bir anlığına uzaklaşır ve reddedilmesi beni soğuk terler döktürür, çünkü şu anda ona ikinci bir şans için yalvarmak istiyorum. Hiç umutlu olmamıştım. Yaptığım her şey her zaman hesaplıydı, ama hayatımda ilk kez, bencilce umutlanmaya, beni dışlamak yerine onun da içinde olduğu bir hayat hayal etmeye razıyım.

"Belki ben akli başında bir kadın değilim. Bana da mantıklı gelmiyor, ama seninle olmak istediğimi biliyorum Lorenzo. Ama bana söz vermelisin..." Sesi kırılır. "Beni kafese kapatıp nazik bir şey gibi davranmayı planlıyorsan, buna giremem. Aynı şekilde, senin ellerinde kan olmayan bir adammışsın gibi davranmayacağım."

Bana yalvarırcasına bakar ve ben onu görürüm. Onun tümünü. Söylenmemiş sözleri ve bunların bana onu hayal kırıklığına uğrattığını hissettirmesi. Beni babası gibi mi görüyordu? Şiddet eğilimlerini kontrol edemeyen bir adam mı? Bir dereceye kadar bu doğru olabilir, ama o benim bu yanıma kabul etmeye hazır olduğunu söylüyorsa, onun için idealimi birazcık bile değiştiremez miyim?

"Senin incinmeni istemiyorum." Bu doğru. Ama bencilce onu da istiyorum. "Yarın, söylediğim her şeyi yapacaksın. Bu tartışmaya açık değil."

Her türlü kontrolümüzün kaybolmasıyla titrek bir nefes verir ve bekleyen kollarıma atlar, bacaklarını hemen kalçalarıma dolandır. Onu öperim, ağzından çıkan küçük inlemeleri emerek her birini yutarım. Onun güvenliğini bir daha asla kaybetmek istemiyorum.

Onun için daha iyi bir adam olmalıyım. Ne kadar gelişebileceğimi bilmiyorum, ama hayatımı ona layık biri olmak için adamaya hazırım. Onu korumak için. Onu mutlu etmek için. Her zaman benim olmasını sağlamak için.

Yatak odasına bile ulaşamıyoruz. Ben onun kemerini ve fermuarını açarken, o beni mutfak tezgahına yaslıyor ve elbiseyi kalçalarımından aşağı indiriyor. Onun dokunuşunu ne kadar özlemişim, dudaklarını ısırp çekiştirirken çaresizliğim ortaya çıkıyor.

Onu kelimelerle ifade edemeyeceğim kadar özledim, duygularımı inkar etmeye ve mantığa güvenmeye çalıştığımda bile. Lorenzo Moretti gibi bir adam hayallerimin erkeği olmamalı, ama hiç bu kadar doğru hissettiren ve alışılmadık şekillerde daha iyi olmam için bana güç veren bir bağ, daha çok bir takıntı gibi bir şey yaşamamıştım.

"Siktir, prezervatif lazım," diye tıslar Lorenzo, ama ben onun sikini tutup zonklayan amıma hizalarım. Beni ikiye bölmesini istiyor.

"Doğum kontrol hapı kullanıyorum," diye nefes nefese, çaresizce kendimi onun penisine doğru itmeye çalışıyorum. *Kahretsin, ne kadar büyük olduğunu unutmuşum.*

Kalçalarımı kavrayarak beni kendine doğru çekiyor. Ben çığlık atıyorum, onun büyüklüğüne alışmaya çalışırken tırnaklarım sırtını çiziyor, ama o deli gibi bana vurmaya devam ediyor. Sırtım mutfak tezgahına çarpıyor. Bir şey kırılıyor, ama ikimiz de ona bakmıyoruz. Ona sarılıyorum, içimdeki bir şey sonuna geliyor.

Lorenzo'yu

seviyorum.

Derinden.

Çılgınca.

Mantıklı olmasa bile, onu hala benim yapmak istiyorum.

O bana girmeye devam ediyor ve ben daha iyi bir açı için bacaklarımı daha yükseğe kaldırıyorum, ta ki o beni ters çevirene kadar, ayak parmaklarım yere zar zor değiyor

ve sonra beni arkadan sikiyor. Eli saçlarımın arasından geçip çekiyor, boynumu sarsıyor ve ben bundan zevk alıyorum.

"Son birkaç aydır beni resmen deli ettin," diye homurdanıyor, hayal kırıklığını bana yansıtıyor. Onun hızına ayak uyduruyorum, tüm öfkem, acım ve hayal kırıklığımı onun penisine boşaltıyorum.

"Evet, sen de biraz pisliksin," diye nefes nefese karşılık veriyorum.

Dudakları boynumun arkasını bulur. Diğer eli boğazımın önünü sarar ve yavaşça sıkarken içimi rahatlatıcı bir sıcaklık kaplar.

Ev.

Güven

de.

Hatırlayabildiğim kadarıyla, uzun zamandır dua ettiğim bir güvenlik.

Bunu bana, nefes almamı engelleyen bir adamın sağlaması mantıklı gelmiyor, ama onun karşılığında bana son nefesini verecek tek kişi olduğunu da biliyorum.

Yaşayabileceği bir hayat ve tutabileceği bir söz.

"Sen çok mükemmelsin," diye övüyor ve ben elimi boynunun arkasına dolayarak onu geri çekip boynumu öptüğümde o sıcaklık akmaya devam ediyor.

"Çok konuşuyorsun," diye gülümseyerek azarlıyorum, bunun için beni cezalandıracağını bilerek.

Bu çarpık, sevimli ve hissedilebilir bir şey.

Ama bu, bedenimin çılgılık attığı aşk.

Yatak odasının dışında her konuda onun eşi olduğumu vaat ettiği sürece, onun hakimiyetine boyun eğmek.

Boğazımı sıkın elinin baskısını artırıyor ve içimi hızlı bir korku dalgası kaplarken bacaklarım titremeye başlıyor. Hareket edemiyorum, onun devasa bedenini içime almaya zorlanıyorum ve bir sonraki nefesimi onun izniyle alıyorum. Umarım boşalana kadar sürmez.

Tırmanış başlar, keskin çekişlerle içimden kopar. O içime girerken, boğazımdaki baskısını gevşetir ve ben onun adını haykırıyorum, sonra beni milyonlarca parçaya ayıran saf mutluluk dalgasını takip ederim — her zaman dünyamı altüst eden ve mantıklı olan her şeyi mahveden dalgayı.

Olmazsam olmaz dediğim adamın ellerinde yeniden şekilleniyorum.

O, ensemi öperken yavaşça ileri geri sallanıyor ve beni daha da kendine çekmek için kolunu karnıma doluyor, sahiplenici bir şekilde. Her nefesine odaklanıyorum, içimi yavaşça saran bir rahatlık, onun baskın varlığıyla kaplandığımı hissediyorum. Ve uzun zamandır ilk kez, huzur içindeyim.

Tam da olmam gereken yerde olduğumu hissediyorum.

Onun.

Evimde

e.

Güven

de.

Nicholas Wayne ve grubu arabalarıyla durduklarında, başlarının ne kadar dertte olduğu çok açık bir şekilde ortada.

Neredeyse tüm adamlarını getirecek kadar aptallar.

Nicholas da burada, bu da kafasını koparmayı kolaylaştırıyor. Hatta bizim konumumuzda da anlaştılar.

"Lanet olası aptallar," diye mırıldanıyorum, arabamın yanında durmuş, onların park etmiş araçlarından inmesini beklerken. Etrafım, kimlikleri kasklarıyla gizlenmiş, talimatlara uyarak motosikletlerinde sabırla bekleyen av köpekleriyle çevrili. Her türlü düşmanı hafife almamamız gerektiğini biliyoruz, ama bir grup aptalı gördüğümde bunu anlarım.

Omzumun üzerinden bakıyorum ve onu göremiyorum ama Lily'nin arabada oturup beni izlediğini biliyorum. Onun burada olmasını sevmiyorum. Beni gergin yapıyor. Ama bunu kabul etmek onunla birlikte olma fırsatı sunuyorsa, kendimi inkar etmekten vazgeçmişim.

Zaten sefil bir pisliğim, ama kendi mızımlığımdan bile bıkmaya başlamıştım. Uzak duramıyorum. Kendimi bunun sadece iş yüzünden olduğuna ikna etsem bile. Onun yanından ayrılmak... Bu düşünce hala hayal bile edilemez geliyor.

"Eh, eh, bu duruma nasıl düştüğümüz konusunda benden daha şok olan kimse yok," diyor Nicholas arabadan inerken. Onun Nicholas olduğunu biliyorum çünkü onun için bir profil oluşturduk. Oyuna yeni katıldı. Kibirli ve naif. "Luca Armani'nin işlerini kendisi halletmek için burada olacağını sanıyordum."

Para dolu çantayı kaldırarak vurgulamak istiyorum. "Patronum teslimat işi yapmaz."

Adam açıkça eğlenmiş bir şekilde gülüyor. "Kırılabilirdim, ama sayıca üstünüz."

Kaşlarımı kaldırıyorum. Vay canına, bu adam gerçekten bir aptal. "Tehditlere hoşgörü gösteremem. Paranı istiyor musun, istemiyor musun? Bununla birlikte, Taylor ailesiyle olan tüm iletişim ve iş ilişkilerini, mirasçı Lily Taylor'ı öldürme girişimini de dahil olmak üzere, sonlandırıyorsun. Ve şunu çok net bir şekilde belirtmem izin ver. Bir daha Armani bölgesine adım atmayacaksın. Aksi takdirde, derhal misilleme yapılacaktır."

Adam nefesini içine çekip, sanki korkmuş gibi alaycı bir şekilde parmaklarını salladı. "Zaten üç adamımı öldürdüğüne göre, bizim iyi oynamadığımızı söylemek doğru olur."

Bu, hafif bir ifade.

Arkamı koruyan köpeklerle güvenerek ilerliyorum. Wayne bunun bir çatışma olacağına karar verirse, ilk hedef ben olacağım. Böyle bir durum olursa, şoföre Lily'yi hemen götürmesini söyledim. Tek tesellim, arabanın kurşun geçirmez olması.

Onun yardımcısı, ağırlık kaldırmayı seven iri yarı bir adam, adımlarıma ayak uyduruyor. Yüz yüze geldiğimizde, beklentiyle elini uzatıyor ve ben çantayı aramıza bırakıyorum. *Pislik*. Eğilip çantayı alırken sırtıyor, fermuarını açıp içindekileri kontrol ediyor.

"Her şey yolunda mı?" diye soruyorum retorik olarak, çünkü her şey yolunda değil. "Bu doğru gibi görünüyor." Başını sallıyor.

Acaba

Bu herif hayatında hiç bu kadar çok para görmemiştir. Patronuna doğru yürürken paranın ağırlığından oldukça şaşırılmış görünüyor.

Adımlarımı geri takip ederek tekrar arabanın yanına geliyorum, kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum.

Nicholas çantanın içine bakıyor, yüzünde bir gülümseme beliriyor. "Patronuna onunla iş yapmak bir zevk olduğunu söyle. Bu, arka cebinde saklayabileceğin güzel bir hikaye, biliyor musun?"

"Ne hikayesi?" Ben ayrıntılara çok önem veren biri değilim, çünkü onun ne düşündüğü umurumda bile değil. Ama kafamda sayarken zaman geçirmek için bunu bir bahane olarak kullanıyorum.

"Armaniler nakit parayı teslim etmek için çok yardımcı oluyorlar."

"Hikayende gerçekleri istiyorsan, o paranın tek kuruşunun bile Armaniler'den olmadığını bil. O para benim. Diyelim ki, kadınıma zarar vermeye çalışanlara karşı kişisel bir garezim var."

Nicholas'ın kaşları çatıldı. "Peki..."

BOOM!

Güzel bir turuncu patlama meydana gelir ve beş arabayı yutan şiddetli alevler karşısında, yakıcı sıcaktan gözlerimi kaçırma içgüdüsüyle mücadele ederim. Erkekler çığlık atar ve şarapnel parçaları rüzgarda dağılıp gider. Hamam böceklerinin yok edilmesini memnuniyetle izlerken, alnımda hemen ter damlaları belirir. Bir sorun sona ererken, biz de muhteşem bir zevkle izlerken, alevler avcılarının vizörlerinde parıldar.

Hiç kimse Luca Armani'yi veya onun değer verdiği şeyleri tehdit ederek paçayı kurtaramaz.

Ve kesinlikle hiç kimse, *benim* kadınıma zarar vermeye çalıştığını anlatacak kadar uzun yaşamayacaktır.

Arabanın arka kapısı açılır ve ben geri çekilirim, Lily'nin çıkmak için kapıyı yeterince açmasına izin vermeyeceğim. Gelebileceğini söyledim, ama ben lanet olası bir aziz değilim.

"Ne oluyor Lorenzo?" diye şok olmuş bir şekilde sorar.

Kötü bir gülümseme dudaklarımı gerdi. "Son zamanlarda küfür etmede oldukça ustalaştın."

"O gerçek para mıydı?"

Omuz silkiyorum. "Para sadece bir araçtır. Seni güvende tutmakla karşılaştırıldığında önemsizdir, aşkım." Ona bakıyorum, o güzel mavi gözleri alevlerin renkleriyle parıltıyor. "Benden korkuyor musun? Çünkü bunu yapmaktan çok zevk alıyorum."

"Cezalar mı veriyorsun?" Gözlerini devirdi. "Hiç de şaşırtıcı değil."

Gülümsemem genişliyor ve onun da kızgınmış gibi davranmaya çalışırken gülümsememeye çalıştığını anlayabiliyorum. "Umarım yanlış saymamışsındır."

"Başka kimse senin için gelmeyecek, aşkım."

"Yani, artık sadece seninle uğraşmak zorunda mıyım? Belki de kısa çöpü ben çekmişimdir." Sonunda gülümser ve bu gülümseme hem muhteşem hem de yıkıcıdır.

Köpeklerle kızgın bir bakış atıyorum — umarım hiçbirisi onun gülümsemesinin ne kadar güzel olduğunu görmemiştir. "Burayı temizleyin. Luca'ya rapor vereceğim."

"Peki, efendim," diye cevaplar avcılar hep bir ağızdan, ben de arabanın arkasına binerim. Kapıyı kapattığım anda Lily'yi kucağıma alıp oturturum.

"Romantik biri olmayan biri için, büyük jestlerden hoşlanıyorsun." Lily göğsümü dırter. "Beni hep böyle şaşırtacak mısın?"

"Umarım," diye itiraf ettim, çünkü sürprizlerden en uzak kişi olduğuma inanıyorum; aksine, her zaman rutinlere bağlı biriyim. Tahmin edilebilir. Ancak Lily ile her şey yeni ve rahatsız edici bir alan.

Bana ikinci bir şans vermeyi teklif ettiği anda, iki şeye karar verdim. Birincisi, onu mutlu etmek için her şeyi yapacaktım. İkincisi, o benimdi ve her zaman *benim* olacaktı.

Pazarlık ya da şüpheye yer yoktu. Onu her şekilde incitecek, damgalayacak ve iz bırakacaktım, daha geleneksel yöntemler de dahil.

Cebimde parmaklarım pürüzsüz metale değene kadar aradım.

Elini dudaklarıma götürdüm ve parmak eklemlerini nazikçe öptüm. Beni izlerken yüzündeki ifade yumuşadı, ama parmağına yüzüğü takmaya başladığım anda kaskatı kesildi ve elini geri çekti.

"Ne halt ediyorsun sen?"

Şoför arabayı çalıştırıp uzaklaşırken, şaşkınlıkla ona bakıyorum. "Belli değil mi? Sen benim karım olacaksın."

"Ne? Bekle. Ne? Hayır, Lorenzo. Hayır, daha fazla zamana ihtiyacımız var. Sen daha evlenme teklif etmedin bile," diyor, sözleri ağzından çıkarken tökezliyor ve ben gülümsemeden edemiyorum, hala çok iyi farkında olduğum bir şey var ki, benim güzel kadını çok olgunlaşmış olsa da, derinlerinde hala o utangaç, telaşlı tarafı var. Sadece benim görmeme izin verdiği bir tarafı. Eğer başka biri bunu görürse, gözlerini oyacağım.

"Bunu bir soru olarak görmedim, o zaman neden evlenme teklif edeyim ki?"

Gözleri büyüdü. "Öylece bir yüzük takamazsın Lorenzo. Bu dikkatli düşünme, planlama ve anlaşma gerektirir. Ya birbirimizden bıcarsak? Ya ben evlenmek istemezsem?"

Kaşlarımla düşünüyorum. Onun zihnini meşgul eden sorular, tüm bunların oldukça basit olduğunu düşündüğüm halde, benim için bile çok ağır geliyor.

"Ben tüm bunları istiyorum. Seni her şekilde istiyorum. Eşim olarak. Çocuklarımla annesi olarak, eğer çocuk istersen. Hatta senin dükkanından müşterilerine çiçekleri bile ben teslim ederim. Bunları istemiyor musun?" Lily'nin birçok yönden geleneksel bir yaşam tarzı isteyen bir kadın olacağını düşünmüştüm ve bunu her şekilde elimden gelenin en iyisini yaparak gerçekleştirmek istiyordum.

Bana şaşkın şaşkın bakıyor.

"Bu oldukça basit, Lily. Beni seçmeye karar verdiğin an, anlaşmış oldun demektir. Ben mezara girmedikçe, bu ilişkiden kurtulmanın bir yolu yok. Ve emin ol, başka bir erkeğe yönelmeye çalışsan bile, mezarımdan o orospu çocuğunu rahatsız edeceğim."

Ağzı hala açık. "Her zaman bu kadar yoğun olamazsın," diyor, yüzüğe bakarak. "Onu ne zaman aldın? Bütün gece seninleydim."

"Annemin."

Eli kalbine gider. "Lorenzo. Bu önemli." "*Sen* önemlisin."

Titrek bir nefes verir. "Evet demek istiyorum, ama hala çözmemiz gereken çok şey var ve..."

Parmaklarımı yavaşça onun parmaklarıyla birleştiriyorum. "Senin zihninin çok güzel ve meşgul, aşkım. Ama ben bu işin içindeyim. Seni bırakmayacağım. Yani, bu yüzüğü şimdi ya da sonra takmaya karar versen de, bu bizim geleceğimizi hiç değiştirmez."

Hala bana inanamayan gözlerle bakıyor. "Yani şimdi bunu giymeyi reddedersem, senin için sorun olmaz mı diyorsun?"

"Hayır."

"Lorenzo, mantıksız davranıyorsun," diyor, başını sallayarak, ama bana baktığında ağzının köşesi seğiriyor. "Bana o köpek yavrusu gibi gözlerle bakma. Kolye olarak taksam nasıl olur? Şu anda evet ya da hayır demiyorum. Sadece... zamana ihtiyacımız var."

Kaşlarımı çattım. Bu gerçekten evet ya da hayır kadar basit bir şey. Hayır seçeneği yok.

Elleri yüzümün iki yanını kavradı. "Lorenzo, artık dünyadaki tüm zaman bizim. Acele etmene gerek yok. Ben zaten

seninim."

Göğsümde bir şey değişiyor ve bu savaşı şimdilik kaybettiğimi biliyorum.

Lily Taylor'ın karım olacağından hiç şüphem yok. Ölene kadar benim takıntım olacak.

Ama ben onu düğün törenine sürükleyene kadar bu oyunu oynamak istiyorsa, öyle olsun.

"İtalya'daki dükkanımdan çiçek göndereceğine söz veriyor musun?" diye sordu.

Kaşlarım çatılır. "Benimle İtalya'ya gelmek mi istiyorsun?"

O, kayıtsızca omuzlarını silkiyor. "Bence ikimizin de yeni bir başlangıç yapma zamanı geldi." Dudakları benimkilere değiyor ve onun o yumuşak, nazik öpücüğü, beni tamamen bağımlı hale getiren bir huzur ve mutluluk yayıyor.

Onu geri çekip kararını sorgulamak istiyorum, ama bunu yapmamayı öğrendim. Bir konuda kararını verdikten sonra, artık tereddüt etmez veya başkalarının fikirlerini sormaz.

Ev.

Lily Taylor tadı, kokusu ve hissi ile ev gibi.

Luca masasının arkasında oturmuş beni dikkatle izliyor.

Birkaç gün önce, ona farklı bir cevap vermeyi planlamıştım.

Ona Manhattan'dan ayrılamayacağımı söylemek için, o sırada benimle konuşmak bile istemeyen bir kadın için. Şimdi, onu yatağımda, evimde görmek beni erkek gururuyla dolduruyor. Ama bu işin bittiği anlamına gelmez.

Aslında, Lily'nin benimle gelmeyi, kendisi için yeni bir başlangıç yapmayı seçmesi, her açıdan benim için olumlu oldu, çünkü Luca'yı ve taleplerini reddetmek duyulmamış bir şey.

"Lily de seninle gelecek mi?" Kaşlarını çatıyor. "Karımın bundan hoşnut olacağından emin değilim."

"Lily, Ara'nın ona şans dilediğini ve 'sen mutluysan ben de mutluyum' dediğini söyledi," diye cevap verdim.

Luca, sanki ikinci bir kafam çıkmış gibi bana şaşkın şaşkın bakar. "Bu sözü hiç anlamadım. Ara'yı mutlu eden tek şey benim."

"Elbette, efendim," diye onayladım, daha iyisini bildiğimden.

Luca ayağa kalkar ve ahşap masasının yanındaki arabadan iki bardak alır. "Senin burada olmaman farklı olacak," der ve iki bardağa içki doldurup bana birini uzatır. "Ama benim adıma işleri yürütecek kadar güvendiğim tek kişi sensin." Bardağını kaldırır, ben de bardağımı onun bardağına çarparak kadeh tokuştururum.

"Sana hizmet etmek benim için bir onurdu ve sana ölçülemez bir kâr getirmek için sabırsızlanıyorum. Yine de, ben olmadan işlerin burada nasıl yürüyeceğine dair şüphelerim olduğunu inkar edemem."

Luca şeytani bir gülümsemeye bir yudum alır. O gülümsemeyi hiç sevmedim, ama onun hareketini taklit ederek yumuşak viskiden bir yudum alırım.

"Bu konuda. Senin yerine geçecek birini buldum; yetkin ve kana susamış biri."

Kaşlarını çatıyorum. "Senin işini yaparken gölgede kalacak birini istediğini sanıyordum."

Omuzlarını silkiyor. "Keskin zekâ ve kârlı tavsiyeleri takdir ederim. Ama o daha genç ve hâlâ eğitilmesi gerekiyor. O yüzden, hazır olana kadar Tony senin yerini alacak."

"Peki bu yedek kim?" diye soruyorum, zaferin tadını yutan mide bulandırıcı bir tat geliyor.

"Arkanda duruyor," diyor Luca, kötücül bir gülümsemeyle.

Kimse yaklaşırken sesini duymadığım ve hissetmediğim için yavaşça omzumun üzerinden bakıyorum ve tüm vücudum donuyor.

"Hayır."

"Uzun zaman oldu, ağabey," diyor Dante, ellerini cebine sokmuş, dudaklarında kibirli, zehirli bir gülümsemeyle.

"Cesedimi çiğnemedenden olmaz," diyorum ve ona doğru fırtına gibi koşuyorum. "Eminim bu ayarlanabilir," diyor oldukça kendini beğenmiş bir şekilde.

"Hayır, cerrah olmak için okulunu bitireceğine söz vermiştin." Onun üzerinde dikiliyorum.

"Kalıcı bir ara vermesi gerektiğini söyledi," diyor Luca arkadan. "Seni şımartan biri olarak görmemiştim, Lorenzo."

Ona sert bir bakışla bakıyorum. Çünkü Luca'ya olan sadaketime rağmen, bunun küçük kardeşim için duyduğum sadakat ve ona daha iyi bir gelecek sunma arzusundan kaynaklandığını biliyor. "Senin daha iyi olman, daha iyisini yapman için gerekli olduğunu bilerek ellerimi kanatacağıma söz verdim. Hayat almak yerine hayat kurtarmak için. Sen de bunu ciddiye alacağına söz verdin."

Dante kaşlarını kaldırır. "Evet. Sınıfımın birincisiyim ve şimdiden en iyi hastanelerden teklifler aldım. Ne diyebilirim ki? Abim gibi ben de fırsatçı biriyim ve en yüksek teklifi verenin kim olduğunu görmek istiyorum."

"Söz konusu bile olamaz."

Kardeşim bir adım daha öne çıkarak yanıma gelir ve elini omzuma koyar.

"Hiç ne istediğimi sormadın. Bunun yerine, benim için mükemmel bir hayat çizdiğini düşünerek kendi hayatına devam ettin. Ama

sen ve ben o kadar da farklı değiliz, Lorenzo. Kan dökme isteğini uyandırmak için epey bir zaman geçirdim. Sonunda, para kazanarak bunu yapabilirim."

Luca'yı gücendirebileceğimi artık umursamadan onun ön kolunu tutuyorum. "Sana yasaklıyorum."

Dante gülümser, ama gülümsemesi gözlerine yansımaz. Çocukluğumuzdan beri böyle, ama bu adam, yeni bir hayat ve eğitim için İtalya'da bıraktığım çocuktan çok uzak. Kolunu benim tutuşumdan çekerek, gücüyle beni şaşırtır.

"Terfi için tebrikler kardeşim. Aşık olduğumu da duydum. Umarım sevgilin tatlı bir kızdır."

Gözlerimi ona dikip, vücudumdaki her kas gerilirken, dönüp onu baştan aşağı süzerim. "Lily'den uzak dur."

Sonra gülüyor ve gözündeki yaşı siliyor. "Senin işlerinle ilgilenmiyorum kardeşim. Sadece senin için en iyisini diliyorum. Şimdi, izin verirsen, sanırım bu bir iş görüşmesi."

Ailemizin boğucu dinamikleriyle ilgilenmeyen Luca'ya dönüyorum. Luca ile doğrudan yüzleşmemenin daha iyi olduğunu biliyorum, çünkü o ne zaman isterse istediğini yapar ve yıllarca süren sadakat bir anda sona ermez.

"Morettiler, Armanilere hizmet etmek için yetiştirildiler," diyor Luca, sonra masasından başını kaldırıyor. "Bu seninle bitmedi, Lorenzo. Kardeşin burada olmayı kendi isteğiyle seçtiyse, öyle olsun."

Çenem seğiriyor. Tüm bunları Luca'nın başlattığını çok iyi biliyorum. Ama onu herkesten daha iyi tanıyorum. O zekidir ve karısını tavlama çalıştığı olay dışında, içgüdüleri onu hiç yanıltmamıştır.

"Artık gidebilirsiniz," diyor Luca ve kardeşim bir kez daha omzunun üzerinden bana bakıp, sırtarak elini sallıyor.

Siktir.

Luca'nın İtalya'daki tüm işlerini yürütmek, eski yardımcısı ve danışmanının yerini almak benim için bir onur. Ama midemde asit kaynıyor, bu değişiklik hiç hoşuma gitmiyor.

Çünkü kardeşim kılık değiştirmiş bir şeytan.

Ve onun gibi bir jokeri Luca'nın yanına koymak, Manhattan'ı kesinlikle ateşe verebilir.

Lorenzo'nun evinde müzik yankılanıyor ve Sky'ı bununla görevlendirmek iyi bir fikir miydi emin değilim. Aslında, onun davet edildiğini hatırlamıyorum, bu görevi aldığına ise hiç şüphem yok. Lorenzo'nun sol gözünün seğirmesinden, öyle olmadığını tahmin ediyorum.

"Büyük taşınmaya hazır mısınız?" diye soruyor Sienna parlak bir gülümsemeyle. Nişanlısı Michael yanında duruyor. Nişan partisinden beri onu ilk kez görüyorum, çünkü oyunculuk kariyerinde çok yoğun.

Aralarındaki gerginliği fark etmemek elde değil. Sienna'nın davranışları her şey yolunda gibi görünüyor, ancak Michael'ın vücut dili, burada olmak istemediğini söylüyor.

"Seninle gurur duyuyorum," diyor, kolumu tutup sıkıyor. "Yerleşince seni ziyaret etmeliyim."

"Çok isterim." Gülümsüyorum ve Lorenzo'ya bakıyorum. Erkekler yanıma yaklaştığında gözlerini benden ayırmıyor.

Bu otoriter tavırların, artık benim korumam olarak görev yapmasa bile sona ermeyeceğini hissediyorum. Aslında, bu konuda pek bir değişiklik olmadı. Hatta, şimdi daha da talepkar hale geldi. Sonra tartışıyoruz. Sonra barışıyoruz. Barışma kısmını gerçekten çok seviyorum. Şaşırtıcı bir şekilde, bunların hiçbiri yorucu değil. Hatta, ne kadar yaramaz olursam, cezam o kadar ağır oluyor.

Kendi veda partimizden kaçmanın ne kadar kolay olacağını düşünürken, içimi küçük bir heyecanla sıcaklık kaplıyor. Onun bunu kabul etmesinin tek nedeni, gözlerimi normalden biraz daha uzun süre kırpmamdı.

"Kendi kardeşimin veda partisine davet edilmediğimi düşünmek," arkamızdan bir adam sesleniyor. Onun yönüne dönüp

ve benzerliği hemen fark ettim. Lorenzo'ya baktım ve bunun doğru olduğunu anladım, çünkü bakışlarında bariz bir nefret vardı.

Bu hiç iyi değil.

"Sana davetiye gönderdiğimi hatırlamıyorum," diyor Lorenzo sertçe.

"Ne zamandan beri bana karşı bu kadar soğuksun kardeşim?" der, gözlerine ulaşmayan bir gülümsemeye. Hemen, bu ikisinin çok farklı olduğunu anlıyorum. Lorenzo soğuk ve kayıtsızken, kardeşi doğal bir karizma ve sıcaklığa sahip. Ama bunda tuhaf bir şey var.

Elim, boğazımdaki kolyeye asılı olan yüzüğe gider ve kardeşi de bakışlarını ona çevirir. Yüzündeki ifade değişmez, ama bir anda içimi bir ürperti kaplar.

Belki birkaç ay önce Lorenzo'nun arkasına saklanabilirdim, ama onun gücüne ne kadar bağımlı olsam da, onun da benim gücüme bağımlı olmayı öğrenebileceğini fark ettim.

"Tanıştığımıza memnun oldum. Ben Lily Taylor," diyerek öne çıkıp kollarımı açarak onu karşıladım.

"Demek yakında baldızım olacaksın. İsmi ni yüzünle tanıştırmak çok güzel," diye cevaplar ve kollarını açar. Hala arkamda duran Lorenzo'nun boğazından bir ses çıkar ve herhangi bir kucaklaşma gerçekleşmeden beni göğsüne çeker.

Gözlerimi devirmemeye çalışıyorum, onun otoriter tavırlarına çok alışkınım ve hala onları görmezden gelmeye devam ediyorum.

Dante etrafı takdirle süzer. "Burası çok güzel bir yer. Belki de sen yokken senin için burayı ben yönetmeliyim."

"Burada kalamazsın," diye Lorenzo homurdanır.

Havada gerginlik hakimdir ve odanın diğer ucundaki Ara'nın dikkatini çekerek, şu anda olan biten her neyse bizi kurtarması için yalvarırım. Bu kardeşler arasında ne sorun var bilmiyorum, ama belki Luca görünmez arenalarının kenarında durursa, birbirlerini dövme için o kadar istekli olmazlar.

"Belki Romi'nin yanında kalabilir," diye sessizliği bozan Sienna öneride bulunur. Lorenzo ve ben aynı anda ona döneriz. "Yani, dairede onunla birlikte biri olması iyi olabilir, çünkü

Deneyip görmekten zarar gelmez, değil mi? Onun için endişeleniyorum," diye itiraf eder sessizce.

"Bu iyi bir fikir değil," diyor Lorenzo düz bir sesle.

Dante düşünceli bir şekilde çenesini okşadı. "Bu Romi denen kız seksi mi?" "Hayır," dedi Lorenzo ve Sienna keskin bir nefes aldı.

Kaşları düşer ve hemen ekler: "Hayır, çekici olmadığı için değil, orada kalmayacağı için."

"Yani, onu çekici buluyorsun?" Diye sormadan edemiyorum.

"Ne? Hayır. Sen benim için tek kadınsın..." Ciddi kalamayıp gülmeye başlıyorum. O burnunun köprüsünü tutuyor. "Beni böyle kızdırmayı bırakmalısın." Eğilip kulağıma fısıldıyor, "Bunun için bu gece seni morartacağım."

Yavaşça içimi bir sıcaklık kaplar ve birdenbire oda sıcaklaşır.

"Lanet olsun kadın, nereye gittiğine bak," Dante, Romi elinde bir şişe votka ile yanından geçip giderken küfür ediyor.

"Dikkat et, pislik." Şişeyi dudaklarına götürür. Kısa siyah saçları dağınık görünür. Her zamanki canlı kırmızı saçları kesilmiş ve siyah boya ile matlaştırılmıştır. Bizi görmezden gelir, sanki biz yokmuşuz gibi yanımızdan geçer ve kalbim parçalanır.

Sienna hemen, "Onun için üzgünüm. Yakın zamanda bir kayıp yaşadı. Gidip ona bakacağım," der. Sienna nişanlısına bakar, nişanlısı onaylayarak başını sallar ve bir adım geri çekilir.

"Ben onun peşinden gideceğim," diyor Dante. "Belki bir yabancıyla konuşmak yardımcı olabilir. Görünüşe göre, o kişi her kimse, ona deli gibi yapışıp duruyorsun ve o da seninle hiçbir şey yapmak istemiyor, tabii o votka şişesinin dibinde beklemiyorsan."

"Ah," diye cevaplar Sienna, sanki yanmış gibi.

"Yanılıyor muyum? O burada olmak istiyor muydu?" diye sorar ve Romi'yi takip ederek arka kapıdan rıhtıma doğru gider.

O çok tanıdık suçluluk duygusu beni kaplar. Kendi ihtiyaçlarımı önceliklendirme konusunda daha iyi hale gelmiş olsam da, Romi benim için aynı şeyi yapacağını bildiğim için sonsuza kadar verebileceğim birkaç kişiden biridir.

"Gitmemin sorun olmayacağından emin misin?" diye Sienna'ya soruyorum. Yurtdışına taşınmak için daha kötü bir zaman seçemezdim.

"Tabii ki sorun yok," diyor Sienna ve zoraki gülümsemesi olan Michael'ın koluna giriyor.

Kesinlikle iyi değiller.

"Hayatını yaşamalısın Lily. Bunu kendin için yaptığın için mutluyum, ama ona da göz kulak olmalısın." Lorenzo'yu işaret ediyor.

"Hayatım pahasına," diye yemin ediyor.

Sienna gülüyor. "Sen hep bu kadar ciddisin."

Keşke bilseydi. Bardağının boş olduğunu fark ediyorum ve

"Sana bir tane daha getireyim. Benim de içkim bitti," diyerek onu alıp Lorenzo'nun çaresiz ifadesinden fazlasıyla tatmin oluyorum. Mutfağa girip buzdolabından şampanya şişesini çıkarıyorum ve iki bardağı yeniden dolduruyorum.

Ay ışığında parıldayan suyu hayranlıkla seyrediyorum ve Romi'yi aramak için etrafa bakınıyorum. Onu burada bırakmaktan endişe duyuyorum, oysa o...

Kıyıya yakın bir yerde çıplak bedenler gördüğüm anda hemen bakışlarımı başka yöne çeviriyorum.

Siktir. Ne oluyor lan?

Bu hiç de uzun sürmedi. Alt dudağımı ısıırıyorum. Bu hiç iyi değil. Lorenzo, kardeşinin benim arkadaşlarımdan biriyle birlikte olduğunu öğrenirse, eminim çok sinirlenecektir. Romi her zaman özgürlükçü bir tip olmuştur. Ama, lanet olsun, oturup öpüşmeye karar mı verdiler yoksa ne?

"Her şey yolunda mı?" Lorenzo omzumun üzerinden sorar.

"Her şey yolunda," diyorum sıkı bir gülümsemeyle, o kadar hızlı dönerek neredeyse iki bardağı deviriyordum.

Onun görüşünü engellemek için elimden geleni yapıyorum çünkü dışarıda olanları görürse, kardeşi ile arasındaki durumun daha da kötüleşeceğini biliyorum. Ve Lorenzo için bunu istemiyorum. Anladığım kadarıyla, kardeşi onun tek ailesi ve umarım zamanla bu ilişkiyi düzeltmesine yardımcı olabilirim. Ama yine de, bazı ailelerin düzeltilemeyeceğini herkesten daha iyi biliyorum.

Ama en azından onun için denemek istiyorum ve kardeşi neden Manhattan'da olduğunu bana açıklamaya başlayana kadar sabırla bekleyeceğim.

sonra bana Londra'da okuduğunu söylediği halde neden Manhattan'da olduğunu sorarak başlayacağım.

Bunun yanı sıra, bu veda partisinin sorunsuz geçmesini istiyorum; sevdiğim insanlarla, ikimizin de hak ettiği yeni bir başlangıç için bizi uğurlamalarıyla son bir kutlama.

"Bunu Sienna'ya götürebilir misin?" diye tatlı bir sesle soruyorum.

"Sen nereye gideceksin?" Kaşlarını çatıyor ve ben parmak uçlarımda yükselirken ona yavaşça gülümsüyorum.

"Bana bir ceza vereceğine söz vermiştin sanırım. Belki iki dakika sonra yatak odasında buluşabiliriz," diyerek kulağını ısıırıyorum.

Boğazından bir ses çıkar ve hemen cevap verir: "Bir dakika olsun." Elimdekileri alır ve mutfaktan çıkarken gülmeden edemem. Bize iyi şanslar dilemeye gelenleri bir an hayranlıkla izlerim ve bir parçam rahatlar, bu şehre veda etmeye hazırdır.

Yeni hayatıma ve yeni bir sayfa açmaya hazır.

Yine de o rahatsız edici suçluluk duygusu hala içimde. Annemi evi satıp yeni bir ev bulmak için terk ettiğim için. Kardeşimin kumar bağımlılığından kurtulmak için rehabilitasyona başladığı için. Yas tutan Romi için. Ve belki de Sienna ve onun ilişkisi için.

Tüm bunlara rağmen, kendimi ve Lorenzo'yu öncelikli tutmayı seçiyorum.

O odayı tararken gülümsememi saklamaya çalışıyorum, bakışları tekrar bana dönüyor ve sabırsızca başını yatak odasına doğru sallıyor.

Bu adamın, ona söylediğimde zıplamasından ve koşarak gelip "Ne kadar yükseğe?" diye sormasından asla bıkmayacağımı düşünüyorum. Her gece kollarında olmak ve korunmak - başımıza ne gelirse gelsin.

Tehlike.

Zevk.

Evlilik.

Bu asi takıntıyı Lorenzo Moretti'den başka kimseye yüklemek istemem.

4. KİTABI [BURADAN](#) SATIN ALIN

LORENZO VE LILY'NİN HİKAYESİNİ OKUDUĞUNUZ İÇİN TEŞEKKÜR
EDERİM, BEĞENDİYSENİZ YORUM BIRAKIRSANIZ MUTLU OLURUM.
AYRICA, [İŞTE BONUS SAHNE.](#)

MAILING LİSTEME [BURADAN](#) KATILIN

KIA'NIN OKUYUCU GRUBU [BURAYA TIKLAYIN](#)

KIA CARRINGTON-RUSSELL'IN DİĞER ESERLERİ

Sinsi Takıntı, Sinsi Takıntı Kitap 1 Kırık Takıntı, Sinsi

Takıntı Kitap 2 Asi Takıntı, Sinsi Takıntı Kitap 3

Carnal Obsession, Sinsi Takıntı Kitap 4 Lethal

Vows, Ölümcül Yeminler Kitap 1 Virtuous

Vows, Ölümcül Yeminler Kitap 2

Kurnaz Yeminler, Ölümcül Yeminler 3.

Kitap Çılgın Yeminler, Ölümcül

Yeminler 4. Kitap Yanlış Yönlendirilmiş

Yeminler, Ölümcül Yeminler 5. Kitap

İntikamcı Yalanlar, İntikamcı Yalanlar

1. Kitap

Çapkın Yalanlar, İntikamcı Yalanlar 2. Kitap

Bağımlı Yalanlar, İntikamcı Yalanlar 3. Kitap

Çelişkili Yalanlar, İntikamcı Yalanlar 4.

Kitap Yaramaz Yalanlar, İntikamcı

Yalanlar 5. Kitap

Geceye Ait, New York Geceleri Kitap 1

Gece İçin Biz, New York Geceleri Kitap 2

Gece İçin Mahsur Kalmış, New York

Geceleri 3 Sembolik Avcı, Sembolik Avcı

Kitap 1 Sembolik Vampir, Sembolik Avcı

Kitap 2 Sembolik Kurt, Sembolik Avcı Kitap 3

Token Phantom, Token Huntress Kitap 4

Token Darkness, Token Huntress Kitap 5

Token Kingdom, Token Huntress Kitap 6

The Shadow Minds Journal

YAZAR HAKKINDA

Avustralyalı yazar Kia Carrington-Russell, güçlü kadın kahramanları, düşmanlardan sevgililere dönüşen karakterleri, hızlı tempolu aksiyonu ve aydınlıktan karanlığa dans eden romantizmiyle tanınır. Karanlık romantizm, çağdaş romantizm ve fantastik romantizm gibi birçok türü içeren eserleri vardır. Kahve, yemek ve seyahat tutkunu olan Kia, her zaman bir sonraki uluslararası macerasını aramaktadır.

Şu anda memleketi Avustralya'ya geri dönen yazar, Cavoodle cinsi köpeği Sia ile sabahları güzel sahil şeridinde yürüyüşe çıkıyor, deniz esintisinde dünyalar kuruyor ve bir sonraki yazacağı lezzetli ve akılda kalıcı hikayeyi düşünüyor.

Bana ulaşın: kiacarrington-russell.com

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

